

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

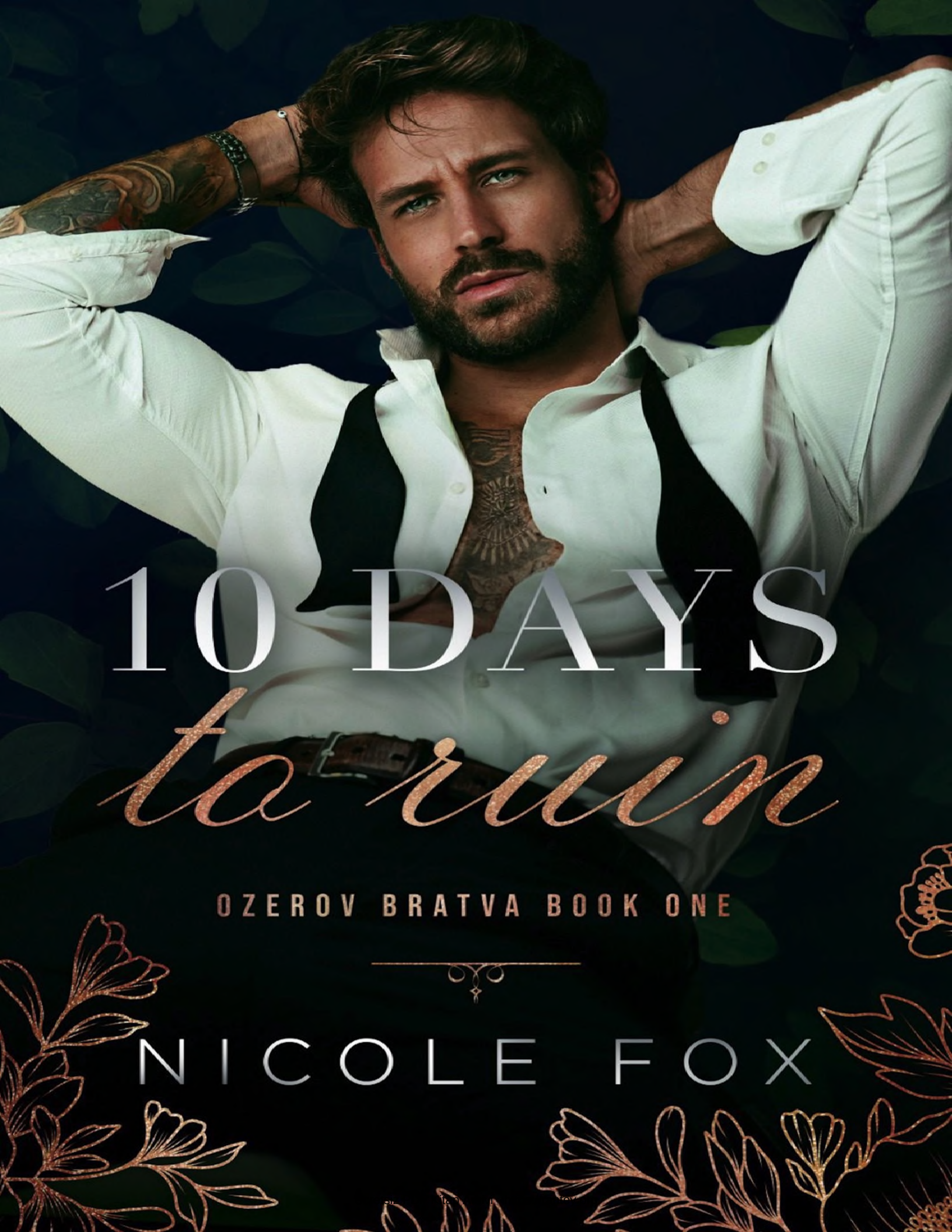
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

10 DAYS *to ruin*

OZEROV BRATVA BOOK ONE

NICOLE FOX

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

MAHVOLMAYA 100 GÜN

OZEROV BRATVA
KİTAP 1

NICOLE FOX

Copyright © 2025 by Nicole Fox Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

[Harabeye 10 Gün](#)

1. [Ariel](#)
2. [Ariel](#)
3. [Ariel](#)
4. [Sasha](#)
5. [Ariel](#)
6. [Ariel](#)
7. [Ariel](#)
8. [Sasha](#)
9. [Ariel](#)
10. [Ariel](#)
11. [Sasha](#)
12. [Ariel](#)
13. [Sasha](#)
14. [Ariel](#)
15. [Ariel](#)
16. [Sasha](#)
17. [Sasha](#)
18. [Ariel](#)
19. [Ariel](#)
20. [Sasha](#)
21. [Ariel](#)
22. [Sasha](#)
23. [Sasha](#)
24. [Ariel](#)
25. [Ariel](#)
26. [Ariel](#)
27. [Ariel](#)
28. [Sasha](#)
29. [Ariel](#)
30. [Sasha](#)

31. [Ariel](#)
32. [Sasha](#)
33. [Ariel](#)
34. [Ariel](#)
35. [Ariel](#)
36. [Ariel](#)
37. [Sasha](#)
38. [Ariel](#)
39. [Ariel](#)
40. [Ariel](#)
41. [Ariel](#)
42. [Ariel](#)
43. [Sasha](#)
44. [Ariel](#)
45. [Ariel](#)
46. [Sasha](#)
47. [Ariel](#)
48. [Ariel](#)
49. [Ariel](#)
50. [Ariel](#)
51. [Ariel](#)
52. [Sasha](#)
53. [Sasha](#)
54. [Ariel](#)
55. [Sasha](#)
56. [Ariel](#)

[Ayrıca Nicole Fox](#)

MAHVOLMAYA 100 GÜN

**Şeytanın ta kendisiyle
evlendirileceğim.**

Tabii bir çıkış yolu bulamazsam.

İşte bir mafya babasını on günde kaybetmenin yolu:

Dünyanın gördüğü en büyük velet gibi davran.

Beş yıldızlı bir restoranda yemekleri geri gönderdiğinizde Sasha'nın yüzü paha biçilemez olacak.

Babandan yardım isteme.

Bu düşünüyü en ayarlayan oydu. Artık seni *kurtaramaz*.

En seksi "yaramaz sekreter" kıyafetinizi giyin ve nişanlınızı ofisinde çıldırtmak için habersizce uğrayın.

Ama dokunmasına izin

verme. Tahmin etmesini

sağla.

Yaklaşmasına izin
verme.

Onu çıldırt.

Öpmesine izin verme.

En önemlisi.

Kalbinizi kilitli tutun ve ellerinizi kendinize saklayın. Çünkü Sasha
Ozerov zayıflığınızı bir an bile fark ederse... Akla hayale
gelmeyecek bir şey yapar.

Ona sırlısıklam aşık olmanı sağlayacak.

Ve siz de benim gibi bir şeyi merak edeceksiniz.

***Bir mafya babasını kendimden nefret ettirmek için
on günüm vardı. Peki ya onu sevmeye başlarsam
ne olur?***

***Yıkıma 10 Gün, Ozerov Bratva düetinin 1. Kitabıdır. Hikaye 2. Kitap
Teslimiyete 10 Gün'de sona eriyor.***

ARIEL

Hayatımın bu hale gelmesinde Süpermen'i suçluyorum.

Eğer CW, *Smallville*'de Superman rolünü Tom Welling'e vermeseydi, her şey farklı olurdu.

Tom Welling'in tarçın gözleri ve bir seks tanrısının kemik yapısı olmasaydı, farklı olabilirdi.

Smallville'in dördüncü sezon prömiyeri yayınlandığında ergenliğin kısı kacına yakalanmış on iki yaşında aşırı etkileyici bir kız olmasaydım, Lois Lane'in Tom Welling'i çıplak görmesini o kadar kıskanmazdım ki ona olan aşkım hemen ve şiddetli bir şekilde kıza olan aşka dönüşmezdi, O zaman muhabir olmak istemezdim, New York Gazette'de bu işi alamazdım, editörüm beni bu galaya göndermezdi ve ben de şu an içinde bulunduğum durumda olmazdım.

Ama CW Tom Welling'e rol verdi.

Tom Welling'in tarçın gözleri ve bir seks tanrısının kemik yapısı vardı.

Ve Lois Lane dördüncü sezonda onu çıplak gördü.

Ve böylece diğer tüm şeyler oldu, bir domino taşı diğerine çarptı, bok yokuş aşağı yuvarlandı ve şimdi, New York Metropolitan Sanat Müzesi'ndeki erkekler tuvaletine kapandım, hiperventilasyon geçiriyorum ve elimdeki bir kesikten kan akıyor ve oraya nasıl geri dönüp işimi yapmam gerektiğini merak ediyorum.

Aynadaki kadının benden daha fazla bir fikri yok. Çaresizce bana bakıyor. Yeşil gözler, kumral saçlar, en yakın arkadaşının dolabından çaldığı Diane von Furstenberg elbisesiyle boyundan büyük işlere kalkışıyor.

"Ne yapacağız?" Yansımama sormaya çalışıyorum. O sadece soruyu bana cevaplıyor, o işe yaramaz sürtük.

İçimi çektim ve elime baktım. Eğer Met'in kapı kollarının pürüzlü, paslı kenarlardan arınmış olmasını sağlayacak kadar gösterişli olacağını düşünseydiniz, yanılırdınız. Buraya girdikten sonra aptal şeyi arkamdan çarpmak için acele ederken iki inçlik iyi bir yara açtım, çünkü kadınlar tuvaletinde iki düzine derinliğinde bir sıra vardı, çünkü elbette öyleydi.

Can suyumun her yere sıçramasını engellemek için diğer elimi üzerine kenetledim. Ama kan parmaklarımın arasından akmaya başlıyor ve bu da midemi bulandırıyor.

Ben kan dökmem. Dikiş atmam. Ağır yaralar ya da özellikle kötü çürükler bile yapmam.

Benim gibi büyüdüğünüzde, bir ömür boyu yetecek kadar çok şey görürsünüz.

Ama burada tek başımayım ve kimse beni kurtarmaya gelmiyor. Bu yüzden büyük, cesur bir nefesle, sağlam elimi sıyırıp bir göz atıyorum-

"Hayır. Hayır. Hayır, teşekkürler." Yansımam da benimle aynı fikirde - bu kötü bir kesik. Ona bir milisaniye bile daha uzun süre bakarsam bayılabilirim.

Bu bir manşet olmaz mıydı? *Muhabir Görevi Başındayken Erkekler Tuvaletinde Bayıldı; Lavaboda Kafası Yarıldı; Cenazeye Seyrek Katılım Oldu.* Dürüst olmak gerekirse, gülmek zorundayım - kendim bir ölüm ilanına sahip olmadan önce benim ölüm ilanımın bir manşete sahip olması inkar edilemez derecede komik olurdu.

Kendimi savunmam *gerekirse, işe alındığım işi* gerçekten *yapmak için* pek fırsatım olmadı. Gazetedeki altı ayım şu ana kadar çoğunlukla köşedeki Starbucks'a gidip gelmekle geçti. Bu bir stajyer olayı mı, çaylakları yıldırma olayı mı, yoksa sadece *Hey, sen bir kadınsın, bu yüzden kahve işinde görevlisin* olayı mı emin değilim. Ama sebebi ne olursa olsun, bu işi yapmak için çok az fırsatım oldu.

Habercilik. Hikayeler anlatmak. Dünyanın karanlık, sıkışık köşelerine küçük ışıklar tutmak, çünkü o köşelerde neler olup bittiğini neredeyse herkesten daha iyi biliyorum.

Bu bile başlı başına biraz ironik, çünkü o köşelerden *kurtulmak* için deli gibi çalıştım. İlk fırsatta evi terk etmedim mi? Adımı değiştirmedim mi? Beni o köşelerde büyüten adamla (neredeyse) tüm bağlantımı kesmedim mi?

Yaptım. Yaptım. Yaptım.

Asıl ironi ise, gerçek bir haber yapmak için elime geçen ilk fırsatın... bu adamın kendisi hakkında olması.

Bu doğru: New York'un kötü şöhretli suç patronu ve şehrin Yunan mafyasının başı Leander Makris makalemin yıldızı.

Aynı zamanda benim babam.

Bu gece gelene kadar bu galaya ev sahipliği yapacağını bilmiyordum ama gerçekliğin tokadı indiğinde, bunu *bir intikamla* yaptı. Bu yüzden gözyaşları, yanlış tuvalete kaçış, hiperventilasyon ve Tom Welling'in beni nasıl yanlış yönlendirdiğini ve eğer onu elime geçirirsem onu öpeceğimi ve sonra da tekmeleyeceğimi anımsama, muhtemelen bu sırayla değil.

"Nefes al," diye uyarıyor yansımam. "Biraz çılgın görünmeye başlıyorsun."

Haksız da sayılmaz. Giydiğim DVF elbiseyi en iyi arkadaşım Gina, gece için saçımı süslü örgülerle yaptı (ancak ona rüşvet verdikten sonra). Yine de bir tanesi çözülmeye başladı ve tuvalete giderken bir noktada bir küpemi kaybettim. Bu şeyler ve parmak uçlarımdan akmaya başlayan kan arasında, gerçekten kaçık gibi görünüyorum.

En azından burada başka kimse benim-

"Kahretsin."

Beni kesen kapı kolu dönmeye başladı. Hayatım boyunca hiç hareket etmediğim kadar hızlı hareket ederek en yakın kabine koşuyorum, kapıyı çarpıyorum ve ayaklarımı tuvalete uzatıyorum ki kimse topuklu ayakkabılar ve boyalı ayak tırnaklarıyla erkekler tuvaletinde sürünen bir kadın olduğunu görmesin.

Kapı içeri doğru gıcırıyor.

Ayak sesleri duyuluyor. Erkek -yani, erkekler tuvaletinde olduğumuz gerçeğini göz önünde bulundurursak erkek oldukları aşikâr, ama adımlarda ağır bir *gümbürtü* ve sadece Y kromozomuna bağlı olabilecek bir tür güç var.

Güm.

Güm.

Kabin kapısının altındaki boşluğa bakıyorum. Nefesim ciğerlerimde rehin ve o ayaklar görüş alanıma girdiğinde kalbimin yüksek sesle atmasını durdurmak için elimden geleni yapıyorum.

Ve sonra tam önümde durdular.

Küçükken annemle bir oyun oynardık - gitmeden önce, Baba *ben artık bunu yapamayacağım* deyip beni yanağımdan öpmeden ve tek spor çantasını yanına almadan önce - kahve dükkanlarının önünde oturur ve oradan geçen insanlar hakkında hikayeler uydururduk.

Jackie O.'nun kıskanacağı, hap kutusu şapkalı küçük yaşlı kadın mı? Annem kulağıma *gizlice bir peri prensesi* olduğunu fısıldardı. *Tek gerçek aşkı, krallıklarını tekrar onun için güvenli hale getirmek için savaşıırken o bizim dünyamızda saklanıyordu.*

Genç, pasaklı bir adam gitar kutusuna attığı dolarlar için köşede durur ? O *bir melek*, derdi bana. *Kazara cennette bir trenden düşmüş ve eve dönüş biletini almak için yeterince para kazanması gerekiyormuş.*

Sosisli sandviç satıcısı bir cindi. Metrodaki breakdansçılar orman perileriydi. Kaldırımında koşuşturan her fare, bir cadının büyüü altında olan ve laneti bozmanın bir yolunu bulması gereken zavallı küçük bir çocuktü.

Ama *bu* ayakkabılar? *Bu*
adam mı? Bu sadece bir
şeytan olabilir.

Oxblood deri mokasenlerinin kusursuz parıltısında. Jilet gibi ütülenmiş kömür
grisi pantolon paçasının ayak bileğinin üzerinde süzülüşünde. O çoraplar, gece
yarısı kadar siyah.

Ve o konuştuğunda, bundan eminim, çünkü o bileklerin ait olduğu ses, kırık
granit üzerine dökülen meshedici yağ gibidir.

"*Mne plevat*,'" diye hırlıyor sert, buz gibi bir gürültüyle. "*Ya khochu, chtoby ty
nashel yego i ubil.*"

Banyo mezarlık sessizliğinde, ama telefon görüşmesinin diğer ucundan sadece
mırıltılı gıcırtilar duyabiliyorum. Oxblood ayakkabılı adam sözünü kesmeden
önce arkadaşının sözünü bitirmesine izin vermiyor.

"Mesajın net olması için kendimi İngilizce tekrarlayayım mı? '*Umurumda değil.
Onu bulup öldürmeni istiyorum.*' İş bitene kadar geri arama."

Ardından gelen bip sesi aramayı sonlandırır.

Görüşümün kenarları yanmaya ve kararmaya başladığında, adam içeri
girdiğinden beri nefes almadığımı fark ediyorum. Şakaklarımda ve koltuk
altlarımda boncuk boncuk ter biriktiğini hissedebiliyorum. Ama biraz daha, biraz
daha, *biraz daha* dayanmak zorundayım, çünkü eğer adam giderse, o zaman ben
de...

Oh, hayır.

Her şeyi olduğu gibi görüyorum - anlamak için yeterince hızlı, ancak bu konuda
bir şey yapmak için çok yavaş.

Parmak eklemlerimden sızan kan, işaret parmağımın ucunda bir elmas
oluşturuyor. Kabarıyor. Şişer. Geriliyor.

Ve sonra küçük, yumuşak ama kesinlikle inkar edilemez *bir pırıltıyla* dama
tahtası karo zeminlere düşer.

Sessizlik takip eder.

Sonra: yavaşça, yavaşça... o oxblood ayakkabılar bana doğru dönüyor.

"her kim varsa," diye hırlar şeytan, "ben kırmadan önce kapıyı açsın."

ARIEL

"*Bir kapı kapandığında, diğeri açılır*" ifadesinin bu kadar gerçekçi olabileceğini hiç bilmiyordum. Bunun tembel bir metin yazarının Çin'den gelen fal kurabiyelerine koyduğu türden bir şey olduğunu sanırdım.

Ama banyonun kapısı hayatımın bir bölümünü kapattıktan iki dakika sonra, kabinin kapısı bir diğeri başlatmak üzere açılıyor.

Onu gördüğümde ilk düşündüğüm şey, "*Vay canına, gerçekten başardım.oluyor.*"

Çünkü kabinin girişinde çerçevelenmiş olarak duran adam tam da hayal ettiğim gibiydi.

Bakışlarım, zaten zihinsel enerjimin büyük bir kısmını analiz etmek için harcadığım ayaklarından başlıyor. Kül grisi takım elbise pantolonunun aerodinamik kıvrımından yukarı çıkıyor, güçlü kalçalarını ve zayıf belini geçiyor, beyaz gömleğinin çok net bir şekilde tanımlanmış altı karın kaslarına nasıl yapıştığını sıyrıyor, tişörtsüz yakasının dar V'sinin bir parça koyu göğüs kılını ve boğazının hemen altındaki ten rengine kazınmış bir dövmenin en kısa görüntüsünü ortaya çıkardığı yere kadar.

Oradan devam ediyor. Çenesinin künt, acımasız uçurumunu içiyor. Eğimli çene çizgisi sakalın başlangıcıyla ovuşturulmuş. Gururlu, çıkık bir ses, Tom Welling'in uğruna adam öldürebileceği elmacık kemikleri ve bakışlarının soğuk yanığını hissedebileceğim kadar mavi gözler. Saçları koyu renk, kıvrıcık ve alnına döküldüğü yerde dağınık.

İkinci düşüncem, *CW çuvalladı*. Onu oynatmaları *gerekirdi*.

Şimdi bile, bir astına rahatça cinayet işlemesini emrettiğini duyduktan sonra, içimde kabaran o kız gibi kıkırdamayı hissetmekten kendimi alamıyorum. Tıpkı on iki yaşındaki benim, Süpermen mısır tarlasından doğum günü kıyafetiyle çıktığında hissettiğim gibi, "Tanrım, *ne kadar yakışıklısın!*"

Gerçi bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemezdim.

Çünkü Süpermen burada kendi cinayetini işlemeye hazır gibi görünüyor.

Elleri yanlarında esniyor. Parmak eklemlerine işlenmiş daha fazla dövme görüyorum; Kiril alfabesiyle yazılmış harfler, bu da az önce telefonda konuştuğunun Rusça olduğunu hemen kafamda canlandırıyor. Mürekkebin arasında ince, beyaz yara izleri var. Bu eller oldukça yetenekli görünüyor. *Ne kadar* becerikli olduğunu öğrenmemeyi çok isterdim.

"*Bir fotoğraf çek, daha uzun sürer*" derdim ama bana o kadar uzun süredir bakıyorsun ki artık hepsini ezberlediğine eminim," diye tükürüyor. Sesi gözlerine uyuyor: Mezar gibi soğuk, sert, acımasız.

"Özür dilerim" diye ciyaklamaya başlıyorum, sonra duruyorum ve kız gibi konuşarak tonlama yaptığım ve hatta özür dilemeye cüret ettiğim için kendimi azarlıyorum. Sonra aslında yanlış tuvalette olduğumu hatırlıyorum ve tekrar söylemeye başlıyorum. Sonra duruyorum ve bir soytarı gibi kekeleyişim için kendimi azarlıyorum. Sonra ben-

"Tanrı aşkına, çıkar ağzındaki baklayı," diye tersliyor adam.

Kaşlarımı çatıyorum ve gözlerimi kısıyorum. "Tam bir pisliksin."

Hakkını vermek lazım: bu kesinlikle uysal ve basit bir özür değil. Yine de söylenecek akıllıca bir şey mi?

Muhtemelen hayır.

Şaşkınlığıma rağmen adam sakın sakın göz kırptıyor. Gülümsemiyor -bunu deneseydi bile karamsarlığının yapısal bütünlüğünden endişe ederdim- ama soğuk öfkesinin belli belirsiz bir kısmı kayboluyor.

"Bir ' bunu karşılamaya başlamıyor bile."

"En azından dürüst bir pislik," diye kabul ediyorum.

Başını sallıyor. "Kesinlikle o değil." Sonra bana bakıyor ve elini uzatıyor. "Tüm sohbetimiz boyunca o tuvalette bir çirkin yaratık gibi çömelecek misin, yoksa yardım ister misin?"

Uzattığı ele bakıyorum. Yakından daha da korkutucu. Bazı kızların erkeklerin ellerinden hoşlandığını biliyorum ve bunu anlıyorum ve gerçekten de estetik açıdan çok güzel bir el.

Ancak yara izleri ile çok yakın geçmişte yaptığı kolay, rahat, güzel cinayet tehdidi beni duraksatıyor.

Dikkatli bir şekilde, gri takım elbiseli şeytana bağlı erkek eli yerine kabinin duvarına tutturulmuş tırazanı kullanarak kendimi tuvalet tüneğimden indiriyorum ve yarı normal bir insan duruşu alıyorum.

"değil; kendim de
yapabilirim-" Hemen yere
yığılıyorum.

Bana ihanet eden dizlerim. Otuz üç yaş büyük bir yaş gibi görünmüyor ama ben doğma büyüme New York'luyum, bu yüzden bir ayağımı diğerinin önüne koyacak yaşa geldiğimden beri caddelerde ve sokaklarda yürüyerek bu eklemlerime çok yük bindirdim. Görünüşe göre, Met'in tuvaletlerinde beş dakika boyunca power squat yapmak, kalan kıkırdaklardan çok fazla şey istiyor.

Adam hareket ettiğinde zeminle sıcak bir randevuya doğru savruluyorum. Aynı anda hem hızlı hem de durgun ve müdahale ederken gözlerini gördüğüme neredeyse yemin edebilirim.

Sonra biraz önce geri çevirdiğim o el belime dolanıyor ve kendi gururumla kendimi sarsmamı engelliyor. Zahmetsizce, saçımın bir telini bile yerinden oynatmadan beni ayağa kaldırıyor ve yerime oturtuyor.

Yine de eli kalçama yapışmış halde kalıyor. "Sen bir tür aptalsın," diyor kesin bir ifadeyle.

Şaka yapıyor - en azından şaka yaptığını düşünüyorum, çünkü benimle alay etmek için kendi kelimelerimi kullanıyor ve gözleri yaramaz bir şekilde parlıyor - ama sesinin çimento mikseri çalkalayan buzul kalitesi gerçekten değişmiyor.

Ben de ona uyararak, "'Bir nevi' bile bunu karşılamaya yetmez" diye cevap veriyorum. Kocaman ve belime yayılmış eline bakıyorum. "Ama beni kurtardığın için teşekkür ederim."

Bir kez hızlıca başını sallar, sonra elini . Elinin sıcaklığı ve baskısı eli gittikten sonra da devam ediyor.

"Sanırım casus olmadığınızı varsaymak yanlış olmaz," dedi adam. "Ya öyle ya da meslek tarihindeki en kötü casussun."

Hırıltılı, paniklemiş bir kahkaha atıyorum. "Aslında ben profesyonel bir casusum. Bir bakıma."

Alnı kırışıyor, o kalın, kara kaşları aşağı doğru ok gibi iniyor. "Sen ser-"

"Muhabir," diye mırıldanıyorum, gözlerindeki ölümcül parıltı yeniden canlanmadan önce. "Bir şaka yapıyordum. Görünüşe göre pek de iyi bir şaka değilmiş."

Kaşlarını çatmaya devam ediyor ama kırışıklıklar tekrar nefes almamı sağlayacak kadar düzeliyor. "Sen bir muhabirsin," diye tekrarlıyor, çene çizgisini okşayarak. "Hm. Haber yapmak için mi buradayım...?"

Bu akşamki galanın yapılacağı balo salonuna doğru bir el sallıyorum. "İyi ev sahibimizin meşhur cömertliği ve kesinlikle sadece halkla ilişkiler ve vergi indirimi için değil, oldukça derin ve samimi bir şekilde önemseydiği birçok önemli hayır işi."

Adam kısa bir havlama sesi çıkardı. Bunun onun kahkahası olduğunu anlamam bir saniye sürdü. "Leander'ın 'cömert' kelimesini heceleyebildiğini bile sanmıyorum."

İki kere düşündüm. Bu dünyada Leander Makris hakkında konuşmaya istekli çok fazla insan yok, hele ki tamamen yabancı birine. Adamın yeterince kanlı bir şöhreti var, riske girmeye değmez.

Ancak *bu* adamın daha az umurunda olması mümkün değil. Hakkında Brooklyn'in baristalarından daha fazla cinayet ve haraç iddiası olan bir adam hakkında bu kadar rahat konuşmaya cüret edecek kadar kim olduğunu anlamaya çalışırken, bir elini saçlarında gezdiriyor ve saatini kontrol ediyor.

"Olacak bir yer mi?" Ben soruyorum.

"Hayır," diyor. "Sadece tekrar akbabaların arasına karışmadan önce burada ne kadar anlamaya çalışıyorum."

Gülme sırası bende, umarım sesim yeni arkadaşımınkinden daha az havlayan bir fok balığı gibi çıkmaz. "Bana sosyal yükümlölüklerden korkan biri gibi gelmedin."

Kaşları çatılır. "Asıl korkması gereken onlar. Yukarı Batı Yakası'ndaki evlerin tadilatı ya da belediye başkanının Yeni Yıl Balosu'nun davetli listesi hakkında bir konuşmaya daha katlanmak zorunda kalırsam, birinin kafasına sıkacağım."

Yine şaka yaptığından eminim, tıpkı dün Gina'ya *Spor Yazarı Steve için bir tane daha ekstra çırpılmış yağsız buzlu mocha latte getirmem gerekirse Brooklyn Köprüsü'nde seppuku yapacağımı* söylediğim gibi.

Ama aynı zamanda, telefonda kelimenin tam anlamıyla cinayeti tartıştığını da unutamiyorum, bu yüzden şaka rahatlık için eve biraz fazla yakın vuruyor.

"Şey," diyorum elimden geldiğince soğukkanlı bir şekilde, "sizi akşamki görevlerinizden alıkoymak istemem. Ellerin dolu gibi görünüyor ve ayrıca, komşumun evindeki şu yeni backsplash hakkında konuşmak için can atıyordum..."

Beni durdurmak için elini kaldırdı. "Yapma. Şaka olarak bile."

"Anlaşıldı," diyorum dudaklarımı ısırır gibi yaparak. "Backsplash'ler masada değil."

Ama ben hareketi yaparken adamın gözleri bir şeye kilitlendi. Alnındaki o çatıklık geri döndü, her zamankinden daha derin oyulmuştu.

Kafam karıştı, ta ki sert bir hırıltıyla "Kanaman var" diyene kadar.

Yere bakıyorum ve evet, akşamımdaki o rahatsız edici hız tümseği sihirli bir şekilde ortadan kaybolmamış. Midemde o tanıdık kasılmayı, el ve ayak parmaklarımın ucuna kadar inen deniz tutmuş kan sızısını hissediyorum.

Biraz yalpaladım. Adamın eli beni bir kez sabitlemek için uzanıyor. "Gerçekten büyük bir şey değil-"

"Sus," diye emrediyor ve Ariel Ward uzaktan kumandasının sessiz düğmesine basmış gibi hemen sessizliğe gömülüyorum. "Bat. Şimdi."

Bir anda onun elindeki bir kuklaya dönüştüm. Beni yönlendiriyor ve birlikte lavaboya doğru sürüklenirken bacaklarım itaat ediyor.

Birdenbire bana yapmamı söylemediği hiçbir şeyi yapamayacak kadar güçsüzleştim. Bekleyemiyorum, düşünemiyorum, tartışamıyorum, kaçamıyorum. Sadece bir şeyler alabiliyorum, gelip geçen bulutlar gibi gelip giden izole küçük hisler.

Elleri büyük.

Güzel kokuyor. Naneli gibi.

O da uzun. Çok uzun. Bazıları çok uzun diyebilir. Ben demezdim ama. Ben öyle demezdim. Çok iyi bir boyu olduğunu söyleyebilirim.

"Bırak."

Bakışlarını takip ederek kendi serçe parmağımı ölümüne sıkıştırdığımı fark ediyorum. Kan dolaşımı olmadığı için ucunda garip bir morumsu beyazlık oluşuyor. Kavramayı bırakana ve kesik elimi avucunun içine alana kadar her seferinde bir parmağımı açmasına izin veriyorum.

Boştaki eliyle lavaboyu açıyor ve yeterince ısınana kadar suyu birkaç kez kontrol ediyor. Bana bakıyor. "Çılgılık atma. Yapmamam gereken bir şey yaptığımı düşünürler."

"Onların" kim olduğunu sormadan ve belki de haklı olup olmadıklarını ve tüm bu durumun aslında kötü bir fikir olup olmadığını sorgulayamadan, elimi musluğun altından geçiriyor.

Çılgılık atmamak için yanağımın içini ısırarak zorunda kalıyorum. İçimde beyaz bir acı parlıyor ama sadece bir saniyeliğine. Hemen ardından bir

sıcak bir rahatlık.

Gevşeyebiliyorum. Nefes alabiliyorum.

Gözlerimi tekrar açtığımda, "Kanı sevmiyorum," diye açıklıyorum utangaç bir şekilde. Adam bana bakıyor, değerlendiriyor, sakın. "Beni kandırabilirdin."

Gülmemek için dudağımı ısırıyorum. "Aktris olduğumdan daha iyi bir muhabirim, yemin ederim."

"Öyle mi?" Kaşlarını çattı. "Görelim bakalım. Size bir ayrıcalık tanıyacağım."

Kaşlarımı çatarak ona tekrar yukarıdan aşağıya bakıyorum. "Lütfen bunu sorduğum için benden nefret etme ama kim olduğunu bilmem gerekir mi?"

"Beni yaraladın." Bir an için şakacı bir şekilde göğsüne dokunuyor, sonra omuz silkiyor. "Ya da belki beni pohpohluyorsun. Yaltaklanan insanların kıcıma duman üflemesine alışkınım. 'Kasten cahil' güzel bir değişiklik oldu."

Burnumu kırıştırdım. "Bunun bir iltifat olması mı gerekiyordu?"

Kıkırdayarak eğildi, lavabonun altındaki dolabı açtı ve bir ilk yardım çantası çıkardı. Orada olduğunu nereden biliyordu bilmiyorum ama bunu o kadar rahat yaptı ki sanki dünyanın ihtiyacı olanı vermesini bekliyordu ve öyle de oldu. Şaşkınlığım geçene kadar gözlerimi kırıştırmak zorunda kalıyorum.

"Hayır," diye yanıtlıyor kiti açıp bandajları, gazlı bezleri ve dezenfektanları çıkarmaya başlarken. "İltifat, sana o elbisenin içinde muhteşem görüldüğünü söylemem olurdu. Sana cahil demek sadece bir gözlemdi."

Sağlam elimle göğsüne vuruyorum. "Göt!" diye bağıryorum.

"Şimdi, bunun bir iltifat olup olmadığını sorma sırası bende."

Gülmek mi, çılgılık atmak mı, soyunmak mı yoksa kaçmak mı istediğimden emin değilim. Bu adamda gerçek olamayacak kadar yumuşak bir şeyler var. Şakalar ama şakacı değil; kurtarıyor ama beyaz şövalye değil; boş dolaplara uzanıyor ve mantıken *orada olmaması gereken* ilk yardım çantalarını alıyor.

Yine de öyleler.

Ŗu anda keŖiđimin üzerine hidrojen peroksit dökmekte olan gri takım elbiseli muammayı anlamaya çalışırken ağzım açılıp kapanıyor. Profesyonel bir söz ustasına göre, burada söyleyecek anlamlı şeyler bulmakta gerçekten zorlanıyorum.

Yine de Japon balığı taklidimi umursamıyor gibi görünüyor. Parmağımın etrafına gazlı bez sarıyor, sonra da bandajlıyor. Dokunuşu şaşırtıcı derecede hassas.

"Bana hâlâ kim olduğunu söylemedin," diyorum sonunda.

"Hayır," diye kabul ediyor, ağzının kenarlarında bir gülümseme hayaleti oynuyor. "Ben yapmadım."

"Yalvarmak zorunda mıyım?"

"Yaparsan sorun olmaz." "Ama

işe yarar mı?"

"Bunu ğrenmenin tek bir yolu var."

Gözlerinin kenarları kırılıyor, bu da gülümsüyor olabileceğine dair tek işaret. O ağız, etrafını saran koyu renk sakal ormanının içine yerleşmiş acımasız bir burbon rengi çizgisi olarak kalıyor.

"Bu gizemli yabancı numarası sende genelde işe yarar mı?" Alaycı olmayı hedefleyerek ama nefes nefese ve sersemlemeye daha yakın bir yere inerek soruyorum.

"Bilemem." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve yine o tehlikeli parıltı belirliyor. "Daha önce hiç denemedim."

"Yalancı."

"Kesinlikle." Elimi tutmaya devam ederek beni daha da yaklaştırıyor. kk kısmı arkamdaki lavaboyu öperken kalçaları da benimkileri öpüyor. "Ama sen bunu zaten biliyordun."

Geri ekilmeliyim. Gerçekten, gerçekten yapmalıyım. Bu adamla ilgili her şey kırmızı bayrak. Karizması kırmızı bayrak. Zekası kırmızı bayrak. Aptalca yakışıklı olması, bir bayrak direği dolusu kırmızı bayrak demek.

Ama tüm hayatımı tehlikeli adamlardan kaçarak geçirdim ve bu bir süre sonra yorucu olmaya başlıyor.

Belki de bu yüzden boştaki eliyle uzanıp gevşek bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırdığında hareket etmiyorum. Ya da belki de banyonun ışıkları gözlerine öyle bir vuruyor ki gece yarısı kutup buzu gibi görünüyorlar.

"Arkadaşın bu örgülerle iyi iş çıkarmış," diye mırıldanıyor, parmakları bir örgünün üzerinde gezinirken. "Bir tanesinin gevşemesi yazık oldu."

Göz kırpıyorum. "Nasıl yaptın-?"

"Elbisenizin arkası çengelli iğnelerle tutturulmuş, yani size uymuyor, bu da birinden ödünç aldığınızı gösteriyor. Örgüler kendi başınıza yapamayacağınız kadar karmaşık ve aslında arkada eşitler ve kafanızın arkasında gözleriniz olmadığından oldukça eminim. Ben de bir tahminde bulundum."

"Ben... Sen... mi yapıyorsun?"

"Belki." Eli enseme yerleşiyor. Kendi nabzımın avucuna vurduğunu hissedebiliyorum. "İşe yarıyor mu?"

Boğazım kurudu. "Bu neyi başarmaya çalıştığınıza bağlı."

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor ve hayatım boyunca başka birinin dudaklarının hiç bu kadar farkında olmadığımı fark ediyorum. "Bunun çok açık olduğunu sanıyordum," diyor.

Çılgınca gülüyorum. "Seninle ilgili aşıkâr olan tek bir şey bile yok."

"Hayır mı? O zaman açık konuşayım."

Yüzü benimkine çok yakın. Tek , tek umursayabildiğim o. Dudakları gittikçe yaklaşırken onun kokusuyla yıkanıyorum.

Ve daha da yakın, daha yakın, ta ki-

Banyo kapısı gıcırdayana kadar.

Tribünlerin arkasında yakalanmış gençler gibi birbirimizden ayrılıyoruz. Gizemli yabancımın yüzü anında değişiyor, neredeyse yumuşak olan yüzü sertleşiyor.

kapıya doğru dönerken mermer.

Tek kelime etmesine gerek kalmadı. Yeni gelen kişi bize şöyle bir bakıyor -ben sargılı elim ve kızarmış yanaklarımla, o ise fırtına bulutu gibi çatık kaşları ve genel "*Benimle uğraşma*" havasıyla- ve hemen geri çekiliyor.

Kapı kapandığında ikimiz de nefes veriyoruz. Ama gerginlik . Aramızdaki havada bir şey var, elektrikli, bitmemiş ve çok tehlikeli.

"Gitmelisin," diye uyarıyor, ama bunu söylemenin ona bir bedeli varmış gibi geliyor.

Yutkunuyorum. "Yapmalı mıyım?"

"Evet." Bir elini saçlarında gezdiriyor. "Çünkü eğer şimdi gitmezsen, seni öpeceğim. Ve bir kez başladığımda, durmak istemeyeceğim."

O haklı. Gitmeliyim. Kapıya doğru yarım adım atıyorum, sonra durup geri dönüyorum. "Ya durmanı istemiyorsam?"

Yüzü yarı gölgeli. Sol gözünün olması gereken yerde karanlık bir çukur var. "Benim gibi bir adama böyle şeyler söylemeden önce çok ama çok dikkatli olmalısın."

Ona bakıyorum. Başı neredeyse tavana değiyor ve omuzları duvardan duvara uzanıyor gibi görünüyor. İlk seferinde haklıydım: O gerçek olmuş kötü bir fikir. Annem onun hakkında korkunç bir peri masalı fısıldardı. O bir canavar, bir golem, dokunduğu her şeyi lanetleyen karanlık bir prens.

Kapıya bakıyorum. Kapı orada. Kapı kolunu tutabilirim -bu sefer elimi kesmekten kaçınarak, tercihen- ve çevirebilirim. Açabilirim. Gidebilirim.

Ama ister mazoşizm, ister umursamazlık ya da sadece aptallık olsun, bir şey beni geri dönmeye zorluyor. Ağzımı açmaya ve bu iblise...

"Yoksa ne olur?"

ARIEL

İki adımda beni duvara yapıştırdı. Bir eli saçlarıma dolanıyor ve Gina'nın el emeğinden geriye kalanları mahvediyor. Diğer eli belimi kavırıyor ve elbisemi ödünç alınmış ipekten bir felakete dönüştürüyor. Ağzı bir sette kırılan fırtına dalgaları gibi benimkine çarpıyor.

Daha önce de öpülmüştüm ama bu şekilde değil. *Hiç* böyle olmamıştı. Beni sanki ben havadaymışım da o boğuluyormuş gibi öpüyor. Ve Tanrı yardımcım olsun, ben de onu aynen böyle öpüyorum.

Nefesim kesildiğinde dilini dişlerimin arasından geçirip ağzıma sokuyor. İnliyorum ve ona izin veriyorum.

"Kaçmak için son şansın, *ptichka*," diye homurdanıyor.

Cevap olarak onu kendime doğru çekiyorum. Beni üzerine kaldırırken lavabonun kenarı sırtıma batıyor. Elbisem kalçalarıma kadar iniyor ve elleri tenimde ateşten izler bırakarak onu takip ediyor. Dudaklarıyla boynumda bir yol çizmek için öpücüğe ara verdiğinde, bir iniltiyi daha ısırmak zorunda kalıyorum.

"Biri içeri girebilir," diye fısıldamayı başarıyorum, parmaklarım gömleğinin düğmeleriyle uğraşırken bile.

Kapıyı kilitlemek için yanımdan uzanıyor, bu hareket onu daha da yakınlaştırıyor. "Bırak bunu ben düşüneyim."

Sonra beni tekrar öpüyor ve tam olarak bunu yapmak kolay: endişelenmeyi ona bırakmak. Bazı günler tek yaptığım endişelenmekmiş gibi geliyor. Beni kucağına alması, buraya taşınması, oraya taşınması ve tüm bu yükü üzerimden alması? Kendimi hafif hissediyorum. Ağırılıksız hissediyorum.

Uçabilirmişim gibi hissediyorum.

Beni kendine doğru çekip boğazımın kıvrımından aşağıya doğru ısırırken zaman eriyor ve çarpıyor. Yarı kapalı gözlerle tavana bakarken başımın geriye doğru kaymasına izin veriyorum, parmak uçlarım onun kalın omuzlarını can havliyle kavırıyor.

Tenime karşı bir şeyler mırıldanıp duruyor: "*ptichka*", "*yapmamalıyım*" ve "*lanet olsun, tadın çok güzel*". Her biri ayak parmaklarımı kıvrıyor.

Parmak ucu külotumun kenarını bulmak için yukarı çıktığında, keskin bir nefes alıyorum. "Bu bir-"

"-Kötü fikir," diye kabul ediyor. "Bana bilmediğim bir şey söyle."

Ama o parmak dantelin altından kayarak ıslaklığımı okşadığında ikimiz de durmuyoruz. Çığlık atmamak için boynunun omzuyla birleştiği yeri ısırıyorum. Kekeleyen yarım heceler boğuk ağzımdan dökülüyor.

"P-pl-p-pl..." Hiçbir zaman tam olarak bir kelimeye ulaşamıyorum.

Ama buna gerek yok. Ne için yalvardığımı biliyor. İlk yardım çantası gibi, dokunduğu her şey tam olması gerektiği yerde.

Beni ayırdığında o kadar hızlı boşalıyorum ki yanaklarım utançtan kıpkırmızı oluyor. İki yaralı parmağını içime sokması bir düzineyi bulmuyor ve kollarında titreyerek dağılıyorum.

Oradan sonra işler daha da karışıyor. Kıyafetler karışıyor. Kemerler çözülüyor. İç çamaşırlarım kalçalarımın altına kayıyor ve kayboluyor, kim bilir nerede.

Ama sertleşmiş sikini amıma dayadığında durdu. Alnı benimkine yapıştı. Gözleri kocaman ve mavi. Nefesi ciğerlerine girip çıkıyor. Sanki içindeki insanlık, onu saklamak için kullandığı kafesin çelik parmaklıklarına çarpıyormuş gibi, çözülmenin tam bu tarafında.

Öte yandan ben, eğer aynaya hızlı bir bakış atarsam, şimdiden kesinlikle mahvolmuş görünüyorum. Örgüler uzak bir anı. Elbisemin askıları omuzlarımdan aşağı düşmüş, göğüslerim elbisemin yakasından görünüyor. Dokunduğu, öptüğü ve ısırıldığı her yerim kızarmış.

Onunla ilgili beni bu ana, kumdaki bu çizgiye, bir kapının kapanıp diğerinin açıldığı bu ana getiren her şeye rağmen, beni eşiğin ötesine iten gözlerindeki o bakış oldu.

Bunu gerçekten yapmıyor.

Seks anlamında "bu" değil, çünkü bu kadar yakışıklı, bu kadar varlıklı ve kendi tenine bu kadar güvenen herhangi bir adam parmaklarını şıklatır şıklatmaz yatağına kadın alabilir. Demek istediğim, "bunu" becermek üzere kadına, onu tanımlayan özdenetimin ölümü olabileceği gibi bakarak yapmıyor. "Bunu", içinde ruh olarak adlandırılabilir erişilebilir bir şey olduğunu göstermek için yapmıyor. "Bunu", yatak arkadaşlarının geriye dönüp bakmasına ve acımasız, kana bulanmış hayatında onu bir kez olsun açmak için ne gerekebileceğini merak etmesine izin vermek için yapmıyor.

O "bunu" yapmaz. Ben de yapmıyorum.

Ama sonra içime kayıyor ve ikimiz de daha önce hiç yapmadığımız bir şey yapıyoruz.

Tüm o birikime rağmen, seksin bu kadar hızlı olması neredeyse dikkat çekici. Vahşi şeyler asla bu kadar uzun sürmez. Ayrıca, kalbimi sikiyormuş, beni yarıyormuş, daha geniş, daha geniş yarıyormuş gibi hissettirmesinden çok bunalmış bir şekilde farkındalığa girip çıkıyorum.

Ayna camına değen lavabonun gümbürtüsü ve tıkırtısı her itişte katlanıyor. İnliyorum, kırılmış, çaresiz. Elleri çıplak belimde oyuklar açıyor.

"Benim için yayıl," diye emrediyor. "O lanet kalçalarını aç ve bana her şeyini ver."

Ama bunu emrederken bile benim için yapıyor, beni bir macun gibi şekillendiriyor. Kalçalarım gerginlikten çığlık atıyor ve boğazım, duvarın diğer tarafındaki partililerin dikkatini çekecek türden inlemeleri engelleme çabasından dolayı çığ. Ama ona istediğini vermeyi o kadar çok istiyorum ki.

Kaslarının her seğirmesi onu daha önce hiç olmadığı kadar içime sokuyor. Zıplayan, terli bir felaketim ve umursayacak beyin hücrelerim kalmadı. Ağızlarımız çarpışırken, nefeslerimiz birbirine karışırken ve o yarı nefes nefese, yarı "*benim için damlıyorsun*" gibi pis sözler mırıldanmaya devam ederken bile tek yapabildiğim dayanmak ve *doruk* noktasının beni öldürmemesi için dua etmek.

Haksız değil, onun için damlıyorum. Ağzımdan daha fazla kırık hece dökülüyor. "P-pl-pl... M-m-m more..."

Ve tam da bana daha veremeyeceğini düşündüğüm anda, veriyor. Beni sikinin üzerine çekiyor, belimi avuçlarının arasında eziyor, daha sert, daha hızlı ve daha acımasız sikiyor.

Neredeyse

...

Neredeyse

... *Bum.*

O homurdanıyor, ben inliyorum ve sonra ikimiz de patlıyoruz, biri diğerinin hemen ardından. Orgazm beni ikiye bölerken görüşümde ışık kırılıyor. Birkaç yıldızlı, zamansız saniye bizi içine çekiyor. Bunlar sürdüğü sürece, yükseliyorum.

Sonra yerçekimi bizi geri alır. Zaman bizi geri alır. Sağduyu bizi geri alır. Ve aşağı süzülürken tek düşünebildiğim, *bunun gerçekten kötü bir fikir olduğuydu.*

Gerçeğe dönmek çirkin bir olay. Birden elbisemin belime dolanmış haliyle ne kadar dağınık görüldüğünün farkına varıyorum. Lavabo tezgahının ne kadar soğuk ve yapışkan olduğunun. Az önce yaptığım şeyin -kelimenin *tam anlamıyla iş* başındayken bir yabancıyla *yatmak*- o kadar inanılmaz derecede düşüncesizce olduğunu ki, muhtemelen Gazeteye istifamı verip rahibe olmam gerektiğini, çünkü bu aptalca hareketten sonra ruhumu kurtarmak için ihtiyacım olan şeyin en azının ömür boyu dua ve yalnızlık olduğunu.

Yabancı bir şey söyleseydi yardımı olurdu. Ama giysilerini düzeltirken, kelepçelerini vururken ve benden geri adım atarken, sanki asma köprüyü yukarı çekiyor ve kale kapılarını gözlerinin arkasından kilitliyor. İrislerinin mavisinde yüzdüğünü gördüğüm o ruh parıltıları artık çoktan yok oldu. İnsanlık kırıntıları gizlenmiş. Ahırın kapısını ilk açtığı zamanki gibi görünüyor.

Soğuk.

Zalim.

Acımasız.

Ona *bir şey* söylemek için ağzımı açıyorum - yani, *bir şey*, çünkü söylemezsem sessizlik beni yutacakmış gibi geliyor. Adını sorsam mı? Ona numaramı vermeli miyim? Pişman olup olmadığını ya da belki tekrar yapmak isteyip istemediğini görmeli miyim?

Ama o benden önce davrandı.

Bana keskin, resmi bir baş eğme hareketi yapıyor, çenesini acımasızca sıkıyor. "Galanın tadını çıkarın," diyor o katran gibi . "Bir daha kendini kesmemeye çalış."

Sonra gitti, beni lavabo tezgahının üzerinde sızıntı halinde ve yalnız bıraktı, az önce ne olduğunu merak ediyordum.

SASHA

Buna bir daha sahip olamayacak olmam çok yazık.

Koridorda ilerlerken ve banyoyu arkamda bırakırken bile kaybımın yasını tutuyorum - arkama bakmıyorum, asla bakmıyorum, çünkü arkama bakmak lanet bir *ssyklo*'nun eylemidir. Bir korkağın. Bir korkak.

Yine de bu dinlemediğim anlamına gelmiyor.

Kapının kapandığını duyuyorum. Ayak seslerimin tavanda nabız gibi atan, gümbür gümbür atan bir kalp atışı gibi yankılandığını duyuyorum. Yanlarından geçtiğim insanların mırıltılarını duyuyorum.

Her şeyi duyuyorum.

Ama asla ve asla arkama bakmadım.

Kafamın içinde hırlayan ses babamınkine benziyor -gerçi dürüst olmak gerekirse, bugünlerde her şey babamın sesine benziyor. Yakov Ozerov'un hayaleti son zamanlarda özellikle yüksek sesle konuşuyor, Yunanlılarla bu anlaşma şekillenmeye başladığından beri. Bana neyin önemli olduğunu hatırlatırken nefesindeki konyak kokusunu neredeyse alabiliyorum: *Güç. Kontrol. İmparatorluk.*

Aşk çocuklar ve aptallar içindir. Ben ikisi de değilim.

Telefonum cebimde titriyor. Feliks. Cevap verdiğimde Rusça, "Paket güvende," diyor. "Ama teslimat konusunda endişeleniyor

zaman."

Şifre: Bu gece Ozerov'un deposunu karıştırırken yakaladığı Sırp casus paniklemeye başladı.

"Taze kalsın," diye cevap veriyorum. "Ben ."

Bir yan çıkış buluyorum ve Aralık gecesinin içine süzülüyorum. Soğuk, takım elbisemin ceketini ısıtıyor ama neredeyse hiç hissetmiyorum. Petersburg kışları New York'un bana yaşatabileceği her şeyden çok daha kötüydü.

Hala. Bu gecenin soğuğuyla ilgili bir şey, az önce ardımda bıraktığım şeyi özlememe neden oluyor. Ellerimin altındaki yumuşak teni. Kurtarılmaya değer biriymişim gibi beni izleyen yeşil gözler.

Şeftali gibi kokuyordu. O tatlılığın ne olduğunu şimdi anladım. Olgun yaz şeftalileri, tatlı olanlar, dişlerinizi batırdığınızda çenenizden aşağıya suyu damlayan türden. Şeftali. Lanet olası şeftali.

Şimdi de şair mi oldun? Unut onu, Yakov körüklüyor. O bir hiç. Bir dikkat dağıtıcı. En son dikkatinin dağılmasına izin verdiğinde ne olduğunu hatırlıyor musun?

bakarsanız, Peder, hatırlıyorum.

Sırtımdaki yara izleri de hatırlıyor.

Arabam kaldırımda bekliyor, Klaus direksiyonun başında hazır bekliyor. Ben arka koltuğa geçerken hiç konuşmuyor, sadece arabayı yavaşça trafiğe sokuyor.

İyi bir adam. Ne zaman sessizliğe ihtiyacım olduğunu biliyor.

Arabayı sürerken, şehir neon ve gölge nehirleri halinde penceremin önünden akıyor. Feliks'in misafirimizi tuttuğu terk edilmiş restorana on dakika. Kafamı toparlamak için on dakika. O küçük *ptichka*'nın benden hiç korkmuyormuş gibi "Yoksa ne olur?" diye fısıldamasını unutmak için on dakika.

Acaba onun gibi küçük kuşların kanatlarının ne kadar kolay kırıldığının farkında mı?

Her şeye rağmen bu şekilde de olabilirdi. Feliks'le telefonda yaptığım konuşmaya kulak misafiri olduğunu fark ettiğim anda tüylerini kesebilirdim. Boynunu hızlıca çevirir *ve kuşa güle güle derdim*. Bir başka talihsiz karmaşa daha kolayca kanlı bir halının altına süpürülürdü.

İlk kez olmaz. Son da

olmayacak.

Ama o geniş yeşil gözlere bir bakış bana onun gerçekte ne olduğunu söyledi. Bir tehdit değil, bir casus değil, yanlış tuzağa düşmüş bir güvercindi.

Ben de yapmamam gereken şeyi yaptım: yemeğimle oynadım. Kendime bu küçük hoşgörüyü verdim.

Ve neden olmasın? Bunu hak ediyorum. Benden hep daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını isteyen bu Bratva'nın ağzının içine insanlığımın son kırıntılarını da fırlatmadan önce kendime ayıracağım lanet olası bir anı *hak* ediyorum.

Annemi aldı. Çocukluğumu aldı. Ve şimdi de özgürlüğümü alıyor.

Çünkü bu küçük işimi bitirip galaya döndüğümde, evleneceğim kadınla tanışacağım.

Bu saçma köpek ve midilli gösterisine katılma zahmetine girmemin tek nedeni de bu zaten. Lanet olsun, genelde görünmediğimi biliyor. Bu tür sosyal işkence seansları için davetiyeler düzenli olarak gelen kutumu dolduruyor. Herkes -sivil ya da suçlu- Sasha Ozerov'un küçük suarelerinin kapısını karartmasını istiyor. Ben bir meraklıyım, bir tuhafım, kendilerini içine hapsettikleri saçma çizgilerin o kadar dışında yaşayan bir adamım ki tek yapabildikleri aval aval bakmak ve ellerinin arkasından fısıldamak.

İşte gidiyor, diyorlar kendilerine. *Çok yaklaşmayın yoksa ısırabilir*.

Haklılar, . Ve normalde, bu tehdit aval aval bakanları uzak tutmak için yeterlidir.

Yine de muhabir için yeterli değildi. O küçük kuş, onu havadan kapıp yem yapmama yetecek kadar yakın uçtu.

Ve lanet olsun, ne yemekti ama. İnemeleri hala kafamın içinde yankılanıyor. *Lütfen* kelimesini bile söyleyemedi, o kadar çok istiyordu,

bana ihtiyacı vardı.

Ben de aynısını hissetmediysem ne olayım.

Bir  m r boyu süren bir dürtünün tek bir ana damıtılmış haliydi.       ben e ilmem, kırılmam, tereddüt etmem, *asla*.

Bir kez hariç.

Bu gece hariç.

Ama dediğim gibi, bu artık geride kaldı. Ve ben *ssyklo* değilim.

Araba durdu. Klaus kapımı açtı. Restoranın kırık tabelası, çatlak kaldırım üzerinde hastalıklı mor gölgeler oluşturuyor.

İşe gitme zamanı.

Restoranın içi k f, pas ve bozulmuş et kokuyor. Boş tabaklar hala bazı masaların üzerinde duruyor, sanki yemek yiyenler yemeğin ortasında kalkıp gitmiş gibi yılların tozuyla kaplanmış. Deri koltuklar çatlamış ve soyulmuş. Yaklaştı ında fareler da ılıyor.

Feliks dudaklarından sarkan yanmamış bir sigarayla gölgelerin arasından çıkar. Yaralı yüzü gülümsemeye benzer bir ifadeye bürünüyor. "Mutfakta. Son bir saattir ailesi için a lıyor."

Yüzümü buruşturuyorum. Hep aileleri için a lıyorlar.

"Herhangi bir sorun var mı?" Ceketimi omuzlarımdan çıkarıp ona uzatarak soruyorum. İyi İtalyan yönüne kan bulaştırmanın bir anlamı yok.

"*Nyet*. Temiz yakalama. Tanık yok." Feliks sallanan kapılardan geçerken beni takip ediyor. "Gerçi onu yakaladı ımızda bir şey yutmaya çalıştı. Bir çeşit veri  ipi."

Kollarımı sıvadım. "Ve?"

"Onu  ks rtt . Kelimenin tam anlamıyla." İçinde kanlı bir mikro SD kart bulunan küçük bir plastik torba tutuyor. "İçinde ne olduğunu henüz kontrol etmedim."

"Bunu Roza'ya ver. Çok e lenecektir."

Casus elik bir hazırlık masasına fermuarla bağlanmış, yüzü patlıcan gibi ezilmiş ve kurumuş kanla kaplanmış. Dikkat çekici bir şekilde, hala bilinci yerinde.

Genç, hem de beklediğimden daha genç. Sırların bu günlerde ajanlarını eğittiği bok çukurundan yeni çıkmış olmalı. Kenarları hala bebek yağı ile yumuşak. Sol gözü şişerek kapanıyor; sağ gözü ise kapana kısılmış bir hamam böceğı gibi fırlıyor.

Beni gördüğünde iyi gözleri genişliyor. "Y-y-y..."

"Evet," diye katılıyorum. "Ben. Her zaman olduğu gibi, ünümden etkilendim." Bir sandalye kapıyorum, etrafında dönüyorum, geriye doğru yaslanıyorum. Feliks bana bir levye uzatıyor. Soğuk elik avucumda şakıyor. "Hadi konuşalım."

Çocuk -çünkü gerçekte öyle; bir erkek değıl, yakınından bile geçmiyor- cesur görünmeye alışıyor. "Sana söyleyecek bir şeyim yok."

Zihnimin arkasında bir şey gıdıklanıyor. Yeşil gözlerin parıltısı, meydan okuyan sözler: *Yoksa ne olur?*

Anıları bir kenara itiyorum. *İşime odaklanıyorum.*

"Başlangıçta herkes böyle der," diye üzüntüyle bilgilendiriyorum onu. Sesim düz kalıyor. Kopuk. Neşter gibi, balyoz gibi değıl. "Ama sonunda hepsi konuşur. Tek soru, önce ne kadar acıması gerektiğidir."

Birçok erkek böyle şeyler söyler. Çok azı bunu kasteder. Sırp ocuk öyle olduğumu biliyor, çünkü ben konuşurken gözlerimin içine baktığında irkiliyor.

Ama bu sadece onun benim gibi yetiştirilmemesinden kaynaklanıyor. Ben irkilmem. Babamın, İran halısına çamur bulaştırdığım için parmaklarımı ocağın üzerinde tuttuğı geceden beri irkilmedim. *"Acı bir dildir,"* demişti, alevler tenimi yalayarak. *"Öğren onu."*

Karşımdaki ocuk ne kadar akıcı konuştuğum hakkında hiçbir fikre sahip değıl. Eski yaraların ne kadar derin olduğunu ya da büyüyen nasırın ne kadar kalın olduğunu bilmiyor.

Bu onun hatası değıl. Ama cehalet onu kurtarmayacak.

"Soruları deneyelim. Veri çipinde ne var?" Ben soruyorum.

İnliyor ama başını sallıyor, dudaklarından sümükler fıskırıyor. İç ekiyor.

Ayağa
kalkıyor
um.

Sallanıyor
um.

Levy diz kapağını kırar; ıslak bir kemik ve tendon *kırılması*. Çılgılığı odayı
yardı.

Sonrasında Ariel'in yüzü titriyor -yeşil *gözleri kocaman açılmış, dudakları çiğ
çiğ ısırılmış*. Dikkatimi şimdiki zamana geri veriyorum ve botumu çocuğun
parçalanmış dizine geçiriyorum. Uluyor.

"İkinci fırsat. Üçüncüye söz veremem." "F-fu-fuck
you!"

Bir salıncak daha. Kaburgalar çürümüş kereste gibi çöküyor.

Ağızma karşı nefesi. İçine girdiğimde nefesi kesildi.

Levyeyi düşürdüm. Silah sesi gibi gürültülü bir
şekilde şangırdıyor. Feliks kaşlarını kaldırıyor ama
bir şey söylemiyor.

Casus hırıldıyor, çenesinde pembe köpük var. Akciğer delinmesi. Yakında kendi
kanında boğulacak.

Göz hizama kadar çömeliyorum. "Faydalı bir şekilde ölmek için son şansın."

Cevap olarak tükürüyor. Kan ve tükürükten oluşan zayıf bir yay yanağımlı
sırıyıyor. Nefes veriyorum ve siliyorum. "Kötü seçim."

Gözünü kırpmadan bıçağım boğazını buluyor. Çelik eti parçalıyor, sıcak,
kırmızı bir gülümseme. Homurdanıyor. Seğiriyor. Duruyor.

Ve böylece, bir küçük kuş daha ölür.

Köşede, Feliks nihayet sigarasını yakarken dişlilerin gıcirtısını ve alevin
gürültüsünü duyuyorum. "Dağınık," diye yorum yapıyor.

"Verimli," diye düzeltiyorum.

Ama bıçağı temizlerken ellerim kekeleyor. *Kesiğini sararken titreyen parmakları.
Gülüştü - umursamaz, parlak, yanan bir kibrit gibi*

petrol kuyusu.

Bıçağı kınına sokuyorum ve onunla birlikte dikkatimi dağıtan şeyleri de ortadan kaldırıyorum.

Feliks'in alevinden kendi sigaramı yakarken kan parmaklarımın arasında yapışkan bir şekilde soğuyor. Ayaklarımızın dibinde, ceset muşambaya sızıyor.

Bir an için yeniden on iki yaşıma döndüm ve babamın mutfağımızda bir haini deşmesini izledim. Annem günlerce harçtaki kıpkırmızı lekeleri temizledi.

"Galadakiler duruyor," diyor Feliks, pürüzlü yüzünde dumanlar tüterken.
"Viziteye ne zaman çıkacağını soruyorlar."

Onlar. Akbabalar. Bu gece Yunanlılarla anlaşmamı tamamladığımda fok balıkları gibi alkış tutacaklar. Bunun ne anlama geldiğini, nelerin değişeceğini tam olarak anlamayacaklar ama yine de iyi küçük kuklalar gibi alkışlayıp tezahürat yapacaklar.

Dumanı ciğerlerim yanana kadar çekiyorum. "Onlara söyle, hayatımdan vazgeçtiğimi imzalayana kadar ayakta alkışlamasınlar."

Homurdanıyor. "Çok hevesli görünme, *brattan*." Sigarasının külüne dokunuyor.
"Müstakbel gelininin dişleri olduğunu duydum."

"Hepsi öyle değil mi?" Parmaklarımın arasındaki kor, sönmekte olan bir yıldız gibi titreşiyor. "İlk Makris kızı da öyle yapmıştı. Bak ona nasıl hizmet etti."

Süt rengi gözünün arkasında bir şey titreşiyor. "Leander'ın yedekleri tükeniyor."

Nabzım hıçkırıyor. *Yeşil gözlü. Öfkelendiğinde alt dudağını ısırıyor. Bir orman yangını gibi orgazmlar yakalıyor. Ve inlediğinde, bu-*

Sigara parmaklarımın arasında kırılıyor. Yüzümü buruşturuyorum, sonra düşürüp topuğumun altında eziyorum. "Çöplerini takip etmiyorum. Bana kalırsa, biri de diğeri kadar iyidir."

Kollarımı aşağı sıyırmaya, saçlarımı düzeltmeye başlıyorum. Gölge ile güneş ışığı arasında ince bir çizgide yürüyorum ve galadaki siviller korkudan büzüşmeden önce ancak bu kadar karanlığa dayanabilirler. En iyisi düğmeleri ilikli tutmak.

Yeniden bir araya geldiğimde ve Feliks takım elbisemi giymeme yardım ettiğinde bile kendimi pis hissediyorum.

Duş almam lazım. Haşlayıcı bir duş. Korku teri ve ucuz kolonya kokusundan arınmak için.

"Leander muhtemelen sinir krizi geçiriyordur," diyorum.

"Oh, bırak da yaşlı piç kurusunun donu bükülsün. O sadece bir diva; her zaman şarap, yemek ve 69'luk istiyor." Feliks bir kahkaha atar. "Yunanlılar güzel yalanlarını severler. Çiçekler. Şampanya. Bakire bir gelin."

"Başıma bir yay koy o zaman," diye mırıldandım. "Gerçi ben bakire değilim."

Ondan en uzak şey. Ama bu gece farklı hissettirdi. Bu gece onu becermek, etrafımda kenetlendiğini ve nabzının attığını hissetmek, benden daha önce hiç kimseye vermediğim bir şey aldı.

"Sasha..."

Ben dönerken Feliks kolumu tutuyor. Bir an için *pakhan* ve *Soldat*. Biz sadece cehennemden tırnaklarıyla kazıyarak çıkmış iki yabani çocuğuz.

"Kaçmak için son şansın kardeşim," dedi bana. "Bundan sonra geri dönüş yok."

Bir kez daha, göz kapaklarımın arkasında titriyor. *İnlemelerimi ısırtıyor. Omuzlarımı tutuyor. Beni sarsıyor. Beni mahvediyor.*

Ama duygusallık bir *ssyklo*'nun hoşgörüsüdür.

Onu . "Asla geri dönmeyeceğimizi sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Fee bunun gerçekliği karşısında iç geçiriyor. Sonra çenesini fermuarlarının içinde sarkan soğuk bedene doğru salladı. "Hepsini yakalım mı?"

Etrafa bakıyorum. Burası değersiz bir yer; onlarla dolu bir şehirde cansız bir kabuk daha. "Hayır. Cesedi atın, mutfığı temizleyin ama binayı olduğu gibi bırakın."

Başını sallıyor, acımasızca memnun. Bu en iyi arkadaşımın tuhaf bir özelliği: Yabancıları karaya vurmuş balık gibi doğruyor ama cesetleri ele alışında garip bir yumuşaklık var. Belki de bir tür kefaret ödemeye çalışıyordur.

Belki de sadece bir temizlik manyağıdır. Ben sormadım, o da gönüllü olarak bilgi vermedi.

Her iki durumda da ona sırtımı dönüyorum ve bir kez geceye adım atıyorum.

Klaus beni galaya geri götürüyor, ikinci yolculuk da ilki kadar sessiz geçiyor ve arabadan indiğimde sanki hiç ayrılmamışım gibi hissediyorum.

Dışarı çıkarken arkamda Ozerov Bratva'nın *pakhan*'ı, levyelerle incik kıran ve tırnaklarının altındaki kanı temizleyen Sasha Ozerov'u bırakıyorum.

Burada, Brioni takım elbiseli ve kansız kravatlı soğuk, yontulmuş bir piçim. İşte, ben bir titanım. İşte, ben-

"Bay Ozerov!" diye selamlıyor adını unuttuğum omurgasız bir Yunan yandaşı. Kulaklık takıyor ve elinde bir pano tutuyor. "Bay Makris sizi bekliyordu. Acilen gelmenizi rica ediyor."

"Eminim öyledir," diye mırıldandım. "Yolu göster."

Önümüzde, Met zehirli bir mücevher gibi parlıyor. İpek, elmas ve çürüyen kalpler. Fotoğrafımı çeken paparazzi ampullerinin flaşı her şeyi ürkütücü, floresan bir ışıltıya büründürüyor.

Balo salonuna tekrar girdiğimde saat gece yarısını vuruyor. Söz verdiğim gibi, Leander Makris beyazlar içinde bir kızla birlikte buzdan heykelin yanında bekliyor.

Onun kızı. Benim .

Sırtı bana dönük. Kestane rengi bukleleri aceleyle örülmüş. İnce boyunlu. Şeftali gibi kokuyor.

Sonra döner.

ARIEL

OTUZ DAKIKA ÖNCE

Kapı kapanır.

Düştüğümü bile fark edemedim dizlerim banyo fayansına çarpıyor. Ama yere indiğimde bile, acınası bir "Oh." Sadece o üzgün ses, *Oh*, son nefesini veren gevşek bir balon gibi.

Çalıntı elbisemin etekleri erimiş beyaz balmumu gibi etrafımda toplanıyor. Kabin kapısının siyah cilalı çelik-yeşil gözlerindeki yansımama bakıyorum, gözlerim kocaman açılmış, rujum palyaço gibi bir sırıtışa dönüşmüş, bir örgü hala inatla sonuna kadar çözölmeye kararlı.

Neredeyse sanatsal. *Dağınık olsun ama moda olsun.* Biri uyarsın *Vogue*.

Tezgahın üzerindeki tütsü difüzörü öksürerek canlanıyor ve her yere lavanta dumanı sızdırmaya başlıyor. Bir yanım gidip fişini çekmek istiyor, çünkü saldığı her dumanla birlikte onun kokusu da uzaklaşıyor.

Daha az

sedir. Daha

az nane.

Daha az karanlık, yağlı makineler.

Yine de hala onun tadını alabiliyorum, sıcak ve dilimde karıncalanıyor. Ve onu hâlâ hissedebiliyorum, hem acısını hem de içimde bıraktığı yapışkanlığı.

Kalçalarım zonkluyor. Ellerim zonkluyor. İçime girerken dişleriyle kulak mememi sıyırdığı anı 4K Ultra HD kalitesinde tekrar tekrar oynatırken başım zonkluyor, kendi ölümcül inlemelerimin Dolby Surround sesiyle birlikte.

Çelikteki kıza "Muhtemelen insan kafataslarını kadeh olarak kullanan bir adamla nefret seksi yaptın," diyorum. "Tebrikler. Terapistinin yat fonu sana teşekkür ediyor."

Yüzümü buruşturuyorum ve bakışlarımı kaçırıyorum. Kendimden nefret etmek dipsiz bir kuyu ve teorik olarak bu gece hâlâ yapmam gereken bir iş var, bu yüzden hayıflanarak vakit kaybedemem.

Telefonumu çantamdan çıkardım. Üç cevapsız arama ve Gina'dan bir mesaj:
U canlı???

Bir cevap yazmaya çalışıyorum ama klavyedeki harfler gözümün önünde yüzmeye ve bulanıklaşmaya başlıyor.

Bu ben değilim. Gerçek Ariel Ward, Met tuvaletlerinde panik atak geçirmez. Gerçek Ariel Ward gecenin 2'sinde FOIA taleplerini dosyalıyor ve boyayı soyacak kadar güçlü soğuk bira içiyor.

Ancak gerçek Ariel Ward, protein barlarıyla dolu bir sırt çantası ve çalışma odasından çaldığı bir sustalı bıçakla yatak odasının penceresinden tırmandığı geceden beri babasını yüz yüze görmemiştir.

On beş yıl, diye düşünüyorum, alnımı duvardaki soğuk fayansa bastırarak. On beş yıl ve o yirmi adım ötede, az önce bir Rus mafyasının dilini bıraktığım aynı binada kongre üyeleriyle hobnobing yapıyor-

Midem bulanıyor. Tuvalete koşup kusmaya çalışıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor.

Sonunda tökezleyerek lavaboya döndüğümde, yansımam benimle alay ediyor: Lois Lane bir alemde sonra *Gerçek Ev Kadını kılığına* girmiş. Yüzüme su sıçratıyorum ama maskara izleri Rorschach lekelerine dönüşüyor. *Burada ne görüyorsunuz, Doktor? Banyo lavabosundaki bir yabancı için gelen bir kadın mı? Hm, sanırım haklı olabilirsiniz.*

Kapı vınlayarak açılıyor.

"İşgal edildi!" Sesim çatlayarak

haykırıyorum. "Uzun sürmeyecek."

Leander Makris, Brighton Sahili'nde kopan bir fırtına gibi kapı aralığını dolduruyor. Siyah smokin, kar yığını sakal, benimkiyle aynı zehir yeşili gözler. *Onunki* gibi.

Hava onun kolonyasıyla yoğunlaşıyor (Creed Aventus, şişesi dört yüz elli dolar, kol düğmelerinde kan bırakan "iş toplantılarına" giden her çocukluk araba yolculuğunun imza kokusu).

"Merhaba, *neraïdoula mou*."

Benim küçük perim. Eskiden sevimli olduğunu düşünürdüm. Büyüdüğümde, annemle, benimle alay edip etmediğini merak etmeye başladım. Küçük bir peri, bu dünyaya uygun değil, onun yardımı olmadan hayatta kalacak kadar cesur ya da büyük değil.

Jasmine de bana aynı şeyi söylerdi. Ama bunu söylerken asla acımasız ya da küçümseyici değildi. Alt kattaki bağrıışmalar çok yüksek olduğunda, ortak yatak odamızın karanlığında bana fısıldardı. *Ağlama, neraïdoula mou. Bayıldığında sana gizlice Oreos yedireceğim.*

"Merhaba, Baba."

Bakışları sargılı elime kayıyor. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ kazaya meyillisin." "İyi bir baba iyi olup olmadığımı sorabilir."

Parmaklarının arasında bir puro yuvarlayarak içeri giriyor - Küba purosı, yakılmamış, Leander Makris Prodüksiyonu *Gentleman Gangster*'de her zaman var olan bir başka dekor. Kapı kapanmadan önceki kısa sürede, balo salonundan gelen bir ses duyuyorum. Yaylı çalgılar dörtlüsü Dvořák'ın American Quartet'ini parçalıyor, bunu sadece annem temizlik yaparken plaktan çaldığı için hatırlıyorum - hala bir annemiz, plaklarımız ve temizlemeye değer eşyalarımız varken.

Sonra kapanır ve tekrar sessizlik hakim olur.

"O zaman söyle bana," diye gürler. "İyi misin, Ariana?"

"Artık Ariel. Bunu biliyorsun."

İç geçiriyor ve parmaklarını lavaboya vuruyor. Aşağı baktığında gözleri kısılıyor ve bir an için kışımın mermerdeki izini görüp görmediğini merak ediyorum. Bu geceki berbat kararlarım yüzünden o kadar utanıyorum ki, onun görüp görmediğini umursayacak gücü bile kendimde bulamıyorum.

Sonra iç geçirdi ve bana baktı. "Eğer izin verseydin sana babalık yapardım, biliyorsun. Çocuklarımdan ayrı kalmayı sevdiğimi mi sanıyorsun? Seni incinmiş görmek istediğimi mi sanıyorsun? Kanadığını görmekten hoşlandığımı mı sanıyorsun?"

Bana uzanıyor.

İrkildim.

Eli havada donuyor. Kalın parmaklar, altın serçe parmağı yüzüğü. Tanrım, bu elin onu rahatsız eden insanlara neler yaptığını gördüm...

Sonra geri çekiyor ve tekrar nefes alabiliyorum.

"Görünüyorsun..." Sesi neredeyse belli belirsiz yumuşuyor. "... yorgunum."

"Ve sen saçlarını kaybettin," diye karşılık veriyorum. "Sanırım evrenin kendini dengelemek için bir yolu var."

Kıkırdar ve bir avucunu incelmış kafa derisinin üzerinde gezdirir. Bir vuruş geçer. İki. Bir musluk damlar. "Olay hakkında rapor vermek için buradasınız sanırım?"

Kelimelere henüz güvenemediğim için başımı

sallıyorum. "Fiyat teklifi ister misiniz? Yapabilirim-

"

"İhtiyacım olan her şeyi aldım, teşekkürler."

Bu bir yalan, ama benim üzerimde bu kadar ucuz ve kolay bir şekilde baskı kurmasına izin verirsem lanetleneceğim.

Leander'ın yüzü acı dolu bir yüz ifadesiyle buruşuyor. "Bu o kadar zor olmak zorunda değil, Aria-Ariel." Puroyu avucunun içinde ileri geri yuvarlamaya devam ediyor. İleri geri, geri. "Hayatının bir parçası olmak . Sana yardım etmeme izin ver."

Duvarı bir koltuk değneği gibi kullanarak ayağa kalkıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Senin çatın altında geçirdiğim on beş yıldan sonra ihtiyacım olan tüm 'yardımı' aldım. Jas da öyle. Annem de . Yani bu konuda da iyi olduğumu düşünüyorum."

"Pekâlâ." İç geçiriyor, sesi hatırlamadığım bir şekilde yorgun çıkıyor. "En azından gece yarısı kadeh kaldırmaya kalırsın."

"Teslim tarihim var."

"Senin bir hayatın var." Gözleri kısıldı. "Yeterince uzun süre oynamana izin verdiğim bir hayat."

İzin verildi. Sanki benim boktan stüdyo dairem, kahve lekeli defterlerim ve uğruna dişimi tırnağıma taktığım *Gazete* işim onun ödünç almama izin verdiği sıradan oyuncaklarmış gibi.

"Bana hiçbir şey için 'izin' vermiyorsun." Sesim titriyor. "Çekip gittim. Ben inşa ettim-"

"Bir takma ad. Kartlardan bir ev. Hepsi kuru temizlememi bile karşılamayan bir maaş çeki için." Bir adım daha yaklaşıyor, purosunu avucuna vuruyor. "Söyle bana *Ariel Ward*, değerli gazetende her şeyi biliyorlar mı? Editörün lattesini yudumlarken, küçük bir hiç kimsenin rıhtımlar hakkında neden bu kadar çok şey bildiğini merak ediyor mu? Depoları? Nakliye manifestoları?"

"Ben bir muhabirim," diye .

"Sen bir hayaletsin." Gülüşü acı. "Kız kardeşinin gölgesini kovalıyorsun."

Banyo duvarları yaklaşıyor. Artık onu her yerde görüyorum; yabancıların kumral saçlarında, bodega'daki yaseminli pilavın kokusunda, Leander'ın yanaklarındaki, ne zaman biri "kızları "ndan çoğul olarak bahsetse derinleşen çukurlarda.

"Yapma." Boğazım yanıyor. "Onun hakkında konuşma."

"Bana başka seçenek bırakmıyorsun, *neraïdoula mou!*" diye kükrüyor aniden, yaşlı adam kamburundan kalkıp ergenliğimi dehşete düşüren uzun boylu, boz ayıya dönüşüyor. "Bunda değil. Ve bundan sonra olacıklarda da."

Dehşetin ilk buzlu damlası midemde dolanmaya başlıyor. Gözlerindeki bir şeyden, sesindeki törpüden, duruşundan

ve aniden daha önce hiç görünmediği kadar yaşlı görünüyor.

Sıradaki şeyde değil.

Sormamalıyım. Sormayacağım. Soramam. Soruyu sormak cevabı istemek anlamına gelir ve yüzde doksan dokuzum Leander'ın bana vereceği cevabın duymak istediğim bir şey olmadığını biliyor.

Bir kapının kapanıp diğerinin açılmasını sikeyim. Bu, bir hücre kapısının açılması, beni içeri atması ve aynı kapıyı tekrar kapatması olurdu.

. *Sormayacağım. Ben-*

"Sırada ne var, Baba?"

Purosunu göğüs cebine sokuyor ve iki düz, geniş, etli avucunu yüzünde ovuşturuyor. Yorgunluktan ayakta zor duruyormuş gibi gözlerini yumuyor. Sonra tekrar bana baktı. "Bir kez daha söyleyeceğim, bana inanacağınızı düşündüğüm için değil, çünkü-"

"-Sırada ne var, Baba?"

"-ama her zaman senin iyiliğini düşündüğüm için, sen, annen ya da kız kardeşin buna inansanız da inanmasanız da-"

"-Sırada ne var, Baba?"

"-ve yaptığım her şey, yaptığım her şey, her zaman sizin için, kızlarım için, aşklarım için oldu-"

"Bana neler olduğunu anlat!" Çığlık atıyorum.

Durdu. Gözleri kıpkırmızı. "Senin için bir evlilik ayarladım."

Bir an için tek duyduğum musluğun damlaması, galanın yaylı çalgılar dörtlüsünün uzaktan gelen mırıltısı. Dvořák'ı geride bırakmışlar ve şu anda çaldıkları şeyi tanıyamıyorum.

Ama bu sahneyi hatırlıyorum. En azından bir versiyonunu. Çünkü on beş yıl önce Leander'ın bunu Jasmine'e yaptığını görmüştüm.

"Evli," diye fısıldıyorum, sanki bu kelimeyi anlamlandırmama yardımcı olacakmış gibi şişmiş dudığıma dokunuyorum. "Benim için... evli olmayı ayarladın."

Yaklaşıyor, gölgesi benimkini yutuyor. "Ozerov Bratva ile bir birlik. Çıkarların birleşmesi. İkimizin ailesi için de istikrar."

"Bunun neresi benim için 'istikrarlı'?" Cevabı bilmediğini ve umursamadığını bildiğim halde yüksek sesle soruyorum.

"Hiçbir şey istemeyeceksin. O dedikodu paçavrasının sana kazandırabileceğinden çok daha zengin olacaksın ve evim dediğin o hamam böceğı istilasına uğramış daireden kurtulacaksın. Hepsinden *önemlisi, güvende* olacaksın. Güvende-"

"Cehenneme kadar yolun var." Lavaboya geri döndüm, mermer kenar kıcıımı ısıırıyordu. On beş dakika önce bir adamın elleri beni orada tutuyordu, sıcak ve kocaman, güçlü ve güvenliydi. Şimdi ise tek hissettiğim soğuk, cansız bir taş. "Cehenneme kadar yolun var."

"Pek çok açıdan zaten oradayım, *neraidoula mou*." Gülümsüyor, ama bu çatlak bir şey. "Bunu istediğimi mi sanıyorsun? O Rus *malakasına* yalakalık etmek hoşuma mı gidiyor sanıyorsun?"

"O zaman yapma! İptal et!"

"Peki ya rıhtımları kaybetmek? Depoları mı? Saygıyı mı?" Başını hüzünle sallarken bile bir kahkaha atıyor. "Kız kardeşin de aynı saflığı gösterdi. Bak onu nereye getirdi."

"Sana onun hakkında konuşmamamı söylemiştim."

"Neden?" Beni sıkıştırıyor, cebindeki puro kırışıyor. "Miami'de mai tais yudumluyormuş gibi davranmayı tercih için mi? İşaretlenmemiş bir yerde soğuktan çürümediğini-?"

Hareket ettiğimi fark edene kadar avucum yanağına çarpıyor. Ses yankılanıyor.

Otuz üç yıllık bir tokat.

El izim sakallı yanağında kırmızı ve keskin olsa da Baba irkilmiyor. "Daha iyi misin?"

Öfkeden titriyorum. "Cehenneme git."

"Zamanı gelince kızım." Bileğimi kavırıyor, Sasha'nın sardığı bandaja sertçe bastırıyor. Sıktıkça gazlı bezden kan fışkırıyor. "Ama önce, o kapıdan çıkıp gideceksin. Gülümseyeceksin. Sasha Ozerov'un elini tutacaksın. Ve bu onur için ona teşekkür edeceksin."

Serbest bırakıyorum. "Yoksa ne olur? Beni öldürecek misin?"

"Seni öldürmek mi?" Dedi. "Hayır, *koukla*. Sen benim kızımsın. Ama şu küçük arkadaşın Gina, değil mi? Sana bu elbiseyi ödünç veren mi?" Ben donup kalınca gülümsemesi genişliyor. "Hunts Point'te ne kadar dayanabileceğini düşünüyorsun?"

O korku her zamankinden daha kötü bir şekilde geri döndü, iç organlarımı soğuk parmaklarıyla kavırıyor ve sıkıyor, sıkıyor. "Sen... sen yapmazdın."

Leander kadar yükselir. "Ailemi güvende tutmak için yapabileceklerimin sınırı yok."

Duvarlar yaklaşıyor. Yansımam çelik durak kapılarında kırılıyor - bir düzine kapana kısılmış Ariel, iri gözlü ve titriyor. *Savaşın*, diye bağıyorlar. *Savaşın!*

Ama her biri bu savaşı uzun zaman önce kaybettiğini biliyor.

"Düşüncelerini toparlaman için sana biraz zaman vereceğim," diyor babam. "Devam etmeye hazır olduğunuzda benimle buz heykelinin yanında buluşun. Ve Ariana... sakın kaçmaya çalışma. Seni kovalamak zorunda kalmaktan nefret ederim. Bu benim için zaten yeterince zor."

Kapı arkasından iç çekerek kapanır ve gider.

Aynada, çalınmış elbiseli kız geriye bakıyor. Yeşil gözler. Gevşek örgü. Tekrar açmadan duramadığı bir kesik.

"Tamam," diye fısıldıyor.

"Tamam," diye

yankılıyorum.

Sonra kafesimle buluşmak için dışarı çıktım.

Ortaya çıktığımda Baba balo salonunun ortasındaki buzdan heykelin yanında duruyor. Bu bir kuğu, kanatları genişçe açılmış ancak

Eridikçe sarkıyorlar.

Elbisem ve saçım çoğunlukla eski haline döndü. Kayıp küpemle ilgili yapabileceğim pek bir şey yok ama bu şu anda endişe listemin alt sıralarında.

Gece yarısı oldu. Saat çalmaya başladı.

İlk çan sesi: on iki keskin çan sesi. Ölüm çanı gibi bir ses. Kafeslerin parçalanması gibi bir ses.

İkinci geçiş: Onu görmeden önce hissediyorum. Tenimde bir karıncalanma. Kanım onun ellerini beynimden daha iyi hatırlıyor.

Üçüncü geçiş: Dönüyorum.

Dördüncüsü: Beni izliyor. Banyodaki adam. Sasha Ozerov. Takım elbisesi tertemiz, saçları mükemmel, ağzı aynı acımasız kesikte. Ama boynundaki tendonlar gerilim kabloları gibi göze çarpıyor. Gözbebekleri gözlerinin kutup mavisini yutuyor.

Beşincisi: Dizlerimin kilidi açıldı. Çalıntı Valentino topuklularım sallanmıyor. Küçük mucizeler.

Altıncı: Babam *giriyor*, sanki bugün düğün günüymüş gibi sırtıyor. "Sasha, kızım Ariel'le tanış. Nişanlın."

Yedincisi: Buzdan heykel ağlıyor. Ben . Yapamam.

Yapmayacağım. Sekizinci: Sasha'nın gözleri kararır.

Dokuzuncu: Gülmek istiyorum. Ya da çılgılık atmak. Ya da belki *Smallville* iptal edildikten sonra Lois Lane hangi boyuta emekli olduysa tek yönlü bir bilet ayırtmak.

Onuncu: Bunun yerine kaşlarımı çatıyorum. "şekilde buluşmayı gerçekten bırakmalıyız. İnsanlar konuşacak."

On birinci: Başparmağı sargılı avucumu okşuyor; sadece bir titreşim, nabzımı hızlandırmaya yetecek kadar. "Hikâyemiz daha yeni başlıyor, *ptichka*."

On ikinci: Saat sessizliğe gömülür. Oda nefesini tutuyor. Ve ben, gözlerimin arasına giren bir kurşunun netliğiyle, mutlu sonların saçmalık olduğunu anlıyorum.

Bazı prensesler zehirli elmalar alır. Bazıları cam tabutlar alır.

Ben mi? Brioni ve alyans takan bir buçuk metrelik bir Rus kabusu. "Eee?"

Gülümsemem derimi yüzebilir. "Birbirinizin hayatını mahvetmeye hazır mısınız?"

Gözünü kırpmıyor. "Ben hazır doğdum."

ARIEL

İnsan kalbi hain küçük bir organdır. Mantiğı, kendini korumayı ya da on yıllarınızı harcayarak inşa ettiğiniz titizlikle örülmüş duvarları umursamaz. Tüm hayatınızı şu anda önünüzde duran şeyden kaçarak geçirmiş olmanız, açık artırmada son ruhu kazanan şeytan gibi sırtmanız umurunda değildir.

Hayır, kalp ne isterse onu yapar. Geri çekilmesi gerekirken koşar. Sertleşmesi gerekirken yumuşar. Öfkeyle yanması gerekirken *ağırır*.

Biliyorum. Benimki şu anda kafese kapatılmış bir hayvan gibi göğüs kafesimden çıkmaya çalışıyor.

Nefes al, diyorum kendime, sanki bu hissi fiziksel olarak geri itebilecekmişim gibi bir elimi göğüs kafesime bastırarak. Nefes al, yoksa iki saat önce sesli mesajla vur emri veren adamın önünde bayılacaksın. Nefes al, yoksa kırıldığını göreceksin.

Ama nefes almak için oksijen gerekir ve Met'in büyük salonundaki hava şurup gibi yoğun. Çok fazla parfüm, çok fazla çiçek aranjmanı. Çalıntı DVF elbisem omurgamdan aşağı ter damlayan yerleri kaşındırıyor. İnatçı bir kıvrım yanağıma soru işareti gibi yapışıyor. Ve elim -sargıladığı- nabzımın çılgın ritmiyle aynı anda çarpıyor.

Böyle bir şey . Böyle bir şey olmayacak.

Ama öyle.

Sasha *Ozerov* - Rus Bratva tahtının varisi Sasha Ozerov, bir saatten kısa bir süre önce elleri kelimenin tam anlamıyla içimde olan adam - önümde duruyor, buz gibi gözleri benimkilere kilitlenirken bir parça genişliyor.

Bir saniyeliğine, dünya onun nefesindeki kesikliğe, çenesindeki ince esnemeye, parmak eklemlerinin tuttuğu şampanya kadehinin etrafında beyazlaşmasına daralıyor. Bu onun zırhında gördüğüm ilk çatlak.

Geldiği gibi çabucak gitti.

Leander'ın sesi yanımda gürlüyor. "Sasha, kızım Ariel'le tanış. Nişanlın."

Nişanlı. Teorik olarak sadece bir kelime. Gerçekte ise, boğazıma doğru savrulan bir giyotin bıçağı.

Kaç, diye bağıyor çocukluğumdan beri biletiğim tüm hayatta kalma içgüdülerim. Ama ayaklarım mermer zemine yapışmış, ciğerlerim işbirliği yapmayı reddediyor. Oda sallanıyor. Hatıralar dalgalar halinde üzerime çöküyor.

On iki yaşındaydım, Baba'nın düşmanları dairemizi yağmalarken bir dolapta saklanıyordum, kahkahaları silah sesi kadar keskindi.

On yedi yaşındaydım, doğum belgemi sırt çantama tıktırmıştım, kasasından para çalmıştım, o aşağıda adımı kükrerken yangın merdiveninden kaçmıştım.

Yirmi iki, "Ariana Makris" mürekkep katmanlarının altına gömülene kadar sahte kimlikleri temizleyerek Ariel Ward'a dönüştü -dilimde kan tadı olmayan bir isim.

Ve şimdi, bu. Kozmik bir can alıcı nokta. Evren beni aslanın inine geri atarken gülüyor, bu sefer boynumda elmas bir tasma ile.

Sasha'nın bakışları Leander'a, sonra tekrar bana kayıyor. Gözlerinde tehlikeli bir şeyin titreşimi var -tanıma, evet, ama daha sıcak, daha karanlık bir şey. Bir meydan okuma. Bir söz.

"Memnun oldum," diyor, sesi daha önce midemde bir şeyleri ateşleyen aynı sert sıcaklıkta. Bir elini uzatıyor, beni lavaboya sabitleyen elinin aynısını. Sanki canlı bir telmiş gibi ona bakıyorum.

Ona dokunursan, kaybolursun.

Ama Leander izliyor, gülümsemesi tırtıklı. Ben

de şeytanın elini tuttum.

Temas içimde bir sarsıntı yaratıyor, elektrikli ve acımasız. Kavrayışı sıkılaşıyor. Sessiz bir soru. Bir alay.

"Aynı şekilde," diye yalan söylüyorum, çok çabuk uzaklaşıyorum.

Leander ellerini çırpıyor, çıkan ses bir yargıcın tokmağına benziyor. "Harika! Şimdi izin verirseniz, yerine getirmem gereken hayırseverlik görevlerim var." Kelimelerin üzerinde durur, tüm bunların daha iyisini bilemeyecek kadar aptal insanlar için bir kukla gösterisi olduğunu çok iyi bilen bir adamın iç şakasıdır bu. "Siz ikiniz tanışın."

Kalabalığın içinde eriyip gidiyor ve beni iki ucu keskin bir kılıcın insan bedeninde vücut bulmuş haliyle baş başa bırakıyor.

Sasha yaklaşıyor, parfümü üzerime siniyor. "Evet," diye mırıldanıyor, sesi odanın uğultusunu bastıracak kadar alçak. "Ariel Ward."

Bunu söyleme şekli, sanki derimin bir katmanını soyuyormuş gibi, beni ürpertiyor. "Sürpriz."

Ağzı seğiriyor. "Makris'in yedeği olduğunu söyleyebilirdin."

"Ve gizemi mahvetmek mi?" Kırılgan bir his olsa da gülümsemeye zorluyorum. "Bunun eğlenceli?"

Beni inceliyor, o mavi gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyor: ne ellerimdeki titremeyi, ne de nabzımın boğazımda çırpınışını. "Titriyorsun."

"Adrenalin çökmesi." Umursamaz bir tavırla omuz silkiyorum. "Tuvalet kabininde bir yabancı tarafından öldürülmekten kıl payı kurtulduktan sonra olur."

"Ah." Şampanyasını döndürüyor. altın gibi ışığı yakalıyor. "Ben de bunun benim cazibem olduğunu sanıyordum."

"Senin 'caziben' neredeyse beni

kovduruyordu." "Ama öldürülmedim."

"Henüz değil."

Mırıldanıyor, kemiklerimi titreten bir ses. "Hâlâ ayaktasın, *ptichka*. Bu çoğu insanın başarabileceğinden daha fazla."

Bu lakap *-küçük kuş-* pençelerini içime *batırıyor*. Ondan nefret etmek istiyorum. *Ondan* nefret etmek istiyorum. Peki neden edemiyorum?

Böyle olmaması gerekiyordu. Annem peri masalının bu kısmını bana hiç anlatmadı.

Canavarı *istememem* gerekiyordu.

"Bunu neden yapıyorsun?" Aniden sordum. "Bratva'nın ittifaklara ihtiyacı yok. Yunanlıları yıllar önce saf dışı bırakabilirdiniz."

Gözlerinde bir şey parlıyor, bir gölge, orada ve yok. "Dikkatli ol, muhabir. Merak kediye öldürür."

"Ve memnuniyet onu geri getirdi." Çenemi yukarı kaldırıyorum, meydan okuyorum. "Sorudan kaçma. Neden benimle evleniyorsun? Neden babamın kafasına bir kurşun sıkıp istediğini almıyorsun?"

Bir an için cevap vermeyeceğini düşünüyorum. Sonra eğiliyor, nefesi kulağımı sıyrıyor. "Çünkü kurşunlar şehit yapar, *ptichka*. Ama evlilikler? Onlar imparatorluk yapar."

Kelimeler omurgamdan aşağı kayıyor. Ben cevap veremeden doğruldu, buz gibi kontrol maskesi tekrar yerine oturdu. "Dans et benimle."

Bu bir rica değil.

Beni yere çekerken orkestra yükseliyor, eli sanki bunu daha önce milyonlarca kez yapmışız gibi sırtımın alt kısmına yerleşiyor. Senkronize bir şekilde hareket ediyoruz, sonsuza dek mutlu olmanın bu berbat parodisi. Beni yönlendirmesine izin vermek haince kolay.

"Korkuyorsun," diye gözlemliyor ve beni tekrar kendine çekmeden önce

döndürüyor. "Senden mi?" Gülüyorum, acı acı. "Lütfen."

"Neye dönüşeceğinden." Kavrayışı sıkılaşıyor. "Her şeyi yakıp yıkmayı ne kadar istediğinden."

Bu dünyada yalın gerçeklerden daha acı olan pek bir Şey yoktur.

-Ama Sasha Ozerov'un anlattığı gerçek de bunlardan biri olabilir. Çünkü o haklı, ben sadece ondan, Leander'dan ya da bu anlaşmanın zincirlerinden korkmuyorum.

Hala Ariana Makris olan paramdan korkuyorum, bisiklete binmeyi öğrenmeden önce yalan söylemeyi öğrenen kızıdan. Karanlıkta nasıl hayatta kalınacağını bilen paramdan.

"Beni tanımıyorsun," diye fısıldadım.

"Oh, yeterince biliyorum. Tadının Şeftali ve kötü kararlar gibi olduğunu biliyorum. özüldüğünde nasıl ses çıkardığını biliyorum. Ve biliyorum-" Beni aniden eğiyor, dudakları çeneme değıyor. "İkimizden birinin kazanmasına izin vermektense ölmeyi tercih edersin."

Müzik kreşendos. Etrafımızdaki kalabalık, dans pistinin ortasında süren savaştan habersiz, grubu alkışlıyor.

Beni ayağı kaldırdığında artık gerçekten titriyordum. "Benden ne istiyorsun?"

"Her Şeyi." Parmağı kalamın üzerinde geziniyor, sahiplenici bir tavırla. "Kendinden sakladığın gerçekle başlayarak."

"Hangisi?"

"O banyoda 'Yoksa ne olur?' dediğin zaman..." Kavrayışı sıkılaşıyor, damarlarıma elektrik gönderiyor. "Seni öldüreceğimden korkmuyordun."

Kalabalık eriyip gidiyor. Köprücük kemiğimde sadece onun nefesi var, dudakları boğazımda eki gibi atan nabzı sıyırıyor.

"Onun yerine seni mahvedeceğimden korktun."

ARIEL

Çocukken sürekli tekrar eden bir kabus görürdüm. Bu kâbusta Brighton Beach'teki evimizin çatısının kenarında durmuş, ayak parmaklarımı binanın dudağına doğru kıvırmıştım. Önümde sadece boş bir alan ve aşağıdaki betona doğru dört katlı bir düşüş uzanıyor. Arkamda karanlık ve aç bir şey sinsice yaklaşıyor.

Atla ya da yutul. Seçeneklerim bunlar.

Hayatımın hikayesi, gerçekten. Ama burada, bu pırıl pırıl balo salonunda, Sasha'nın sözleri hâlâ kulaklarımda çınlarken, o kâbusların bana ne anlatmaya çalıştığını nihayet anladım: Bazen arkanızdaki canavarla önünüzdeki uçurum tamamen aynı şeydir.

Korkmam gerekirdi -çarpın bunu, dehşete düşmeliyim- ve emin olun, bir parçam korkuyor. O korkunun sarmalanıp karnımda titrediğini hissedebiliyorum, asla tam olarak geçmeyen eski, tanıdık bir dehşet.

Ama bir yanımda *kızgın*.

Babamın beni iki inek ve bir keçiyle takas etmesine izin vermek için yirmi yılını "Makris "i inatçı bir şarap lekesi gibi tenimden kazıyarak geçirmedi.

Ama Leander gibi adamların sorunu da burada yatıyor. Sormuyorlar. Pazarlık yapmıyorlar. *Bir "Hey, düşünme"* bile gönderme nezaketine sahip değiller.

seni bir Rus savaş lorduna pazarlamaktan. Düşünceleriniz?" metni. Hayır, sadece bombayı atarlar, fitili ateşlerler ve size bir iyilik yapmış gibi ıslık çalarak uzaklaşırlar.

Örnek olarak: Kendini beğenmiş orospu çocuğu çoktan balo salonunun yarısını geçmiş, saç eklentilerini uzaydan görebildiğim bir senatörle sohbet ediyor. Bu arada ben de onun "hediyesi "yle baş başa kaldım - beni öpmeye ya da boğazımı kesmeye iki saniye uzaktaymış gibi görünen bir metre iki santimlik bir Bratva canavarı.

Belki ikisi de.

Seni öldüreceğimden korkmuyordun. Onun yerine seni mahvedeceğimden korkuyordun.

Çoğunlukla kendi kendime homurdanıyorum ve dans pistinden aceleyle çıkıyorum. "Böyle bir şey olmayacak."

Sasha kaşlarını çatar. "Tam anlamıyla öyle."

"Hayır, bakın, 'kelimenin tam anlamıyla' gerçeklik anlamına gelir. Peki ya bu?" Ödünç aldığım elbisemden onun okkalı deri ayakkabılarına kadar aramızda çılgınca hareketler yapıyorum. "Bu bir televizyon dizisinin konusu. Kötü bir hayran kurgusu. Yazarların fikirlerinin tükendiği ve tutkal çekmeye başladığı türden."

"Gerçeklik senin *pembe dizilerin* kadar düğmeli değil," diyor karanlık bir kıkırdamayla. Diğer dansçılar yanımızdan dönerek geçip giderken, meraklı bakışlarını bizim yönümüze çevirerek beni mermer bir sütuna yaklaştırıyor.

Avucumu göğsüne koyuyorum. "Geri. Yukarı. Tabii dizimin kasıklarınla yakın arkadaş olmasını istemiyorsan."

Dudakları seğiriyor. "Sözler, ." "Ben ciddiylim."

"Ben de öyle." Bileğimi yakalıyor, başparmağı hızla atan nabzımın üzerinde geziniyor. "Ama elbette çığlık at. Olay çıkar. Bırak da sevgili yaşlı baban saygıdeğer misafirlerine uzun zamandır kayıp olan kızının iş ortağına neden saldırdığını açıklasın-"

"Kapa çeneni."

"Beni yapmaya çalışman için sana meydan okuyorum."

Tanrım, istiyorum. O sinir bozucu sırtışını yüzünden söküp atmak istiyorum. Avizeler kırılana kadar çılgılık atmak istiyorum. Ama en çok da bu şatafatlı, yaldızlı kâbustan kaçmak istiyorum. IKEA mobilyaları ve inatçı küf problemi olan boktan Bushwick daireme geri dönmek. En büyük endişemin Spor Yazarı Steve'in yulaf sütünü yarım buçukla değiştirdiğimi fark edip etmeyeceği olduğu bir hayata geri dönmek.

Bunun yerine, her zaman en iyi yaptığım şeyi yapıyorum: blöf.

"Bu evlilik olmayacak," diyorum çenemi kaldırarak. "Leander'la nasıl bir anlaşma yaptığınız umurumda değil. Ben bir pazarlık kozu değilim."

Sasha başını eğiyor, can sıkıntısından çözmeye karar verdiği bir bulmaca gibi beni inceliyor. "Bunun seninle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bence egon babamınkiyle aynı odayı paylaşamayacak kadar büyük, yani evet, bu kesinlikle-"

"Buradaki tek büyük ego seninki, eğer seni ya da ne istediğini sanıyorsan," diye hırlıyor.

Ağzım açık kaldı.

Daha işi bitmedi.

"Bu seninle ilgili değil. Bu babanla ilgili değil. Bu güçle ilgili," diye araya giriyor, sesi keskinleşiyor, sıkışıyor "Kontrol. Örgütlerimizi birbirine bağlayan ve iki tarafın da... fikir sahibi olmamasını sağlayan bir birlik." Kavrayışı sıkışıyor. "Sen mi? Sen sadece teminatsın."

Teminat. Bunun neye benzediğini gördüm ve Jasmine'e benziyor. Zihnimde, kız kardeşimin evden ayrıldığı günkü yüzünü görüyorum. Bu gece bu çok sık oluyor. Tekrar bu insanların arasında olmak, onu düşünmediğim birkaç dakika bile bulmamı zorlaştırıyor.

Tam olarak bundan, tam olarak ona olanlardan kaçınmak için koştum. Görünüşe göre, yeterince uzağa koşmamışım. Çatının kenarına, önümdeki uçuruma ulaştım ve duraksadım.

Elime geçen bu.

"Tanrım," diye fısıldıyorum kısık sesle. "Ben de beni kişiliğim için sevdiğini sanıyordum."

"Kişiliğin hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye kesin bir dille karşılık veriyor. "Ağzını severdim... Saçmalamadığı zamanlarda."

"Ve insanlar romantizmin öldüğünü söylüyor."

"Sadece ölü değil," diye katılıyor. "Altı ayak altında."

Ben karşılık veremedim, tanıdık bir ses gerginliği kesiyor. "Ari! İşte buradasın!"

Kosti Amca, babamın kardeşi, yanımda beliriyor, tuzlu ve biberli sakalı bir gülümsemeyle kırışıyor. Kaşmir bir kazağa eşdeğer bir insan; yumuşak, yıpranmış ve bu kurtlar yuvasında trajik bir şekilde yersiz. Kaçtığımndan beri özlediğim biri varsa, o da Kosti Amca'dır.

Sasha'nın bakışları ona kayıyor. "Meşgulüz."

"Ve ben onun en sevdiği amcasıyım." Kosti bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni uzaklaştırıyor. "Onu sadece bir dans için ödünç alıyorum. *Yasou*, Bay Ozerov."

Bir kalp atışı için, Sasha'nın patlayabileceğini düşünüyorum. Çenesi sıkıştı, gözleri buz gibi oldu. Ama sonra çenesini eğip zar zor başını sallıyor ve topuklarının üzerinde dönerek kalabalığın içinde eriyor.

Babam ve nişanlım şu anda meşguller. Koşabilirim.

Ama beni bulacaklardı. Baba'nın bunu daha önce yapmamasının tek nedeni henüz bana ihtiyacı olmamasıydı. Artık bir amacım olduğuna göre, yakın zamanda kaçamayacağım.

"İyi misin, *koukla*?" Biz garip bir şekilde Viyana valsine ayak uydururken Kosti mırıldanıyor.

"Peachy. Silahlandırılmış bir insan kostümüyle nişanlandığımı yeni öğrendim. Kanape seçimi nasıl?"

İç çekiyor, sesi Makris ailesinin onlarca yıllık yüküyle ağırlaşıyor. Geleceğime dair planları bilmemesine imkân yok.

Her iki şekilde de beni uyardı. O da en az benim kadar kapana kısılmış durumda. "Baban iyi niyetli."

"Beni umursamıyor. Beni *kontrol etmek* istiyor."

"Aynı şey, onun dünyasında." Kosti beni nazikçe döndürüyor, elleri nasırlı ama nazik. "Seni özledi, biliyorsun. Senden hâlâ altı yaşındaymışsın gibi bahsediyor - onun küçük kızı, yemekten önce gizlice kurabiye yiyen."

Boğazımda bir yumru oluştu. Altı yaşındaki ben henüz ayakkabılarında takip cihazı olup olmadığını kontrol etmeyi öğrenmemiştim. Yastığının altında bir bıçakla uyumaya başlamamıştı. Annesinin kapıdan çıkışını izlememiş ve içten içe bir daha geri dönmeyeceğini bilmemişti.

"Ben onun küçük kızı değilim," diyorum kabaca.

"Hayır." Kosti'nin gülümsemesi hüznü. "Sen onun kızının yüzünü giymiş bir fırtınasın. Peki ya fırtınalar? Onlar bükülmezler. Kırılırlar." Elimi sıkıyor. "Öyleyse kır, *koukla*. Hepsini kır."

İki saat ve dört martini sonra, Met'ten üç blok ötedeki bir barda çökmüş, Brooklyn Lager'ın etiketini karıştırırken, Gina bir tarıkata katılma planlarımı açıklamışım gibi yan gözle beni süzüyordu. Var olduğunu bile bilmediğim keder aşamalarından geçiyorum. Tüm standart şeyler -inkâr, öfke, pazarlık- çoktan gitti. Çılgın bir sırtlan gibi kıkırdamaya ve acım geçene kadar içmeye başladım.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" diyor Cosmo'sunu sallayarak. "Jason Bourne'un daha seksi kuzeniyle takıldın, sonra onun gangster babanın yeni kankası olduğunu öğrendin ve şimdi de onunla evlenmen mi gerekiyor?"

"Kendimi savunmak için," diyorum, "ilişki 'sürpriz, evleniyorsun' ifşasından önce oldu."

Rastgele ilişkilere karşı bir PSA için bu nasıl?

"Uh-huh. Ve bana Yunan mafyasının kraliyet ailesi gibi bir şey olduğunu söylemediğin kısım?"

Çekiniyorum. "Kendimi tekrar savunmam gerekirse, böyle bir şey yapmıyorum. Tam olarak LinkedIn malzemesi değil."

Gina gözlerini devirir. "Belki de tekrar düşünmelisin. LinkedIn'ini gördüm. Oradaki tek şey *Cat Fancy Monthly*'deki üzücü stajın."

"Zamanlarının ötesindeydiler."

"Sana Friskies kuponlarıyla ödeme yaptılar! Ve senin bir kedin bile yok!" Pipetini bana sapladı. "Peki buradaki oyun ne, Ari? Gerçekten babanın seni bir Rus Terminatörle evlendirmesine izin mi vereceksin?"

"Sikeyim hayır." Kelimeler keskin ve kesin. "Cam kırıklarını gargara yapmayı tercih ederim."

"O zaman sırada ne var? Kınayıcı bir ifşa mı? *'Tek Gecelik İlişkim Mafya Nişanlımdır: Ariel Ward'ın 'Bir Aşk Hikayesi' mi?*"

"Hayır. Amcamın dediğini yapacağım: hepsini yakacağım." Biramın tortularını geri atıyorum. "Ortadan kaybolacağım. Sahte ölümüm. Saskatchewan'da bir manastıra katılacağım. Ne gerekiyorsa yapacağım."

Gina arkasına yaslanıp beni değerlendiriyor. "Saskatchewan'ın bir havası var, ama bunun yerine bir kızın en iyi arkadaşını düşündün mü?"

"Elmaslar mı?"

"Kundakçılık," diyor kesin

bir dille. "Vay be!"

Bir elini ön koluma koyuyor. "Beni dinle. Leander'ın en sevdiği yatı yakarız, suçu Sasha'nın üzerine atarız ve sonra Bali'ye uçarız. Sen seksi sörf eğitmenlerini becerirsin, ben de Avustralyalı varisleri baştan çıkarırım. İkonik olur."

Ona hüzünle gülümsüyorum. "Gerçekten benim için bir yatı ateşe verir miydin?"

"Bebeğim, senin için bir nükleer denizaltı çalabilirim." O da sırtlıyor. "Ama sadece ilk çocuğuna benim adımı vereceğine söz verirsen."

"Anlaştık." Biramı onun bardağıyla tokuşturuyorum. "Ama önce bana bir koz lazım. Bu iki psikopatı da geri çekecek bir şey."

"Sakin ol." Bir tur daha içmek için barmene işaret verdi. "Sasha'nın kriptonitini bul. Gizli bir ailesi mi var? Palyaçolara karşı felç edici bir korkusu mu var? Bir OnlyFans?"

"O bir Bratva *pakhan*, Gina. Onun OnlyFans'ı muhtemelen insan dişlerinin kutu açma videolarından ibarettir."

"Sıcak." Duraksıyor. "Bekle, bu bir şey mi?"

Barmen iki tekila shot uzatıyor. Gina kendininkini bir dikişte içiyor, bileğindeki tuzu yalıyor ve sırtıyor. "Rahatla, Ariel. Bir yolunu buluruz. Cinayet saplantısı olan bir altılı paketten daha kötülerini atlattın."

İçkimi geri deviriyorum, yanık beni topraklıyor. "Onunla evlenmeyeceğim. Asla."

"Aferin kızıma." Kolunu bana doluyor, parfümü -kesinlikle dükkândan aşırıldığı agresif bir çiçek- ciğerlerimi dolduruyor. "Hadi şimdi kafayı bulalım ve babanın arabasını anahtarlayalım."

"Arabası kurşun geçirmez." "Bu

beni denemekten alıkoymaz."

Neon ışıklarıyla ıslanmış gecenin içinde tökezlerken, bir cankurtaran halatı gibi söze sarılıyorum. *Onunla evlenmeyeceğim.*

Ama bir yerlerde, zihnimin en karanlık köşesinde, Sasha'nın sesi fısıldıyor.

Bunu göreceğiz, ptichka.

SASHA

Ariel'in çıkışta kayboluşunu izliyorum, giderken elbisesi bir savaş bayrağı dalgalanıyor. Attığı her adım meydan okuma. Kalçalarının her sallanışı, babasının ve benim onun için planladığımız her şeye bir orta parmak.

İşleri basitleştirmeyecek.

Leander yanımda beliriyor. "Zamana ihtiyacı olacak," diyor kısırak kızın hışımıyla girdiği kapılara bakarak.

"Tasmaya ihtiyacı olacak."

"Bunu denedim," diyor gürültülü bir kahkaha atarak. "Sonra kızı neredeyse yirmi yıl boyunca hiç görmedim. O kolay kırılacak bir kısırak değil, Sasha. DNA'sında bunun için çok fazla anne var."

"Hayır, kısırak değil. O vahşi. Başboş. Ama başboşlar bile topuklamayı öğrenir."

Leander'ın çenesi geriliyor, şakağındaki damar zonkluyor. "Dikkatli ol evlat. Rıhtım kenarındaki bir fahişeyle uğraşmıyorsun. Bu benim kanım."

Neredeyse gülecektim. Bana kızını istemeyerek evlendirmeyi teklif ettikten *sonra*, şefkatli babayı mı oynamak istiyor? Ebeveyn boşluğunu doldurmak için harika bir zaman.

"'Senin kanın' mı?" Yaklaşıyorum. "Senin kanın on beş yılını senden kaçarak geçirdi. Önünde elmas bir yüzük sallandırdın diye şimdi diz çökeceğini mi sanıyorsun?"

Bir an için maskesi düştü. Ham, çürüyen gururu kanıyor ve bir an için eskiden hakkında hikayeler anlattıkları Leander Makris'in geri dönüp dönmediğini merak ediyorum.

Sonra iç geçiriyor ve yüzündeki ifade kayboluyor; bir mafya babasının sert maskesi yerine bir babanın çizgili, yorgun yüzünü görüyorum. "Hayır," diye kabul ediyor, "bundan daha iyisini biliyorum. Bir yüzük için, bir erkek için, bir evlilik için diz çökmez. Kendi babası için bile." Gülüşü sefaletle sırılsıklam. Ama gözleri benimkilerle buluştuğunda daha sakin. Boyun eğmiş. "Ama itaat kazanmanın daha iyi yolları var."

"komuta etmek kadar etkili değil."

Kafamın arkasında, kemikleri parçalanırken feryat eden Sırp çocuğu görüyorum. Sonuçta, ihtiyacınız olanı almaktan daha kolay ne var? Size verilmesini istemekten daha kolay ne var? Eğer babam bana bir şey öğrettiyse, o da iki nokta arasındaki en kısa mesafenin kana bulanmış düz bir çizgi olduğudur.

Ama Leander sadece başını sallar. "Daha iyi yollar var, Sasha. Bunu bilen, denemiş, senin yerinde olmuş yaşlı bir adamdan duy."

Gözlerimi deviriyorum. "Hangi 'daha iyi yollar'?"

"Biri için zaman. Bir başkası için sabır." Bana tekrar bakıyor, başı yana eğik, yüzünde iki tehlikeli müttefik arasındaki samimi bir iş tartışmasında yeri olmayan tuhaf bir şefkat var. "Ve hepsinden iyisi, ikna. Onunla güreşme. Ona *kur yap*."

Kahkaha içimden kopup geldi. Durdurmak için hiç şansım olmadı. "Ona *kur yapmak* mı? Sen aklını kaçırmışsın ihtiyar. Onun duygularına hitap etmek sana bir şey kazandırdı mı? Söyle bana: Son on beş yılda kapısına kaç tane çiçek aranjmanı ve *Sorry You Have A Fucking Beast For A Father* çikolatası gönderdin, hm? Kaç kez aranızı düzeltmeye çalıştınız? Nasıl sonuçlandı?"

Leander bir elini yüzüne sürüyor, aniden bitkin görünüyor. Smokininin papyonu bile gibi görünüyor. "İstediğin kadar alay et; cennet

küçümsenmeyi hak ettiğimi biliyor. Ve Tanrı biliyor ya, benimle konuşmaya tenezzül ettiğinde Ariana'dan yeterince şey duydum. Ama..." Omzumu öyle bir babacan tavırla sıkıyor ki, neredeyse sırf bu cüretkârlığı yüzünden parmaklarını kıracağım. "Ben de senin kadar onu buna zorlayabilirim ama ikimiz de bunun nasıl bir karmaşaya yol açabileceğini biliyoruz. Yeni yıla kadar on gün var. Onları kullan. Onu bu evliliğin bir kafes olmadığına ikna et. Bunun özgürlük olduğuna ikna et. Güç. Kendine ait bir taht."

"Peki ya hala hayır derse?"

"İş noktaya gelmeyecek, değil mi? Sen daha zor hedefleri büyüledin."

Onu inceliyorum; yakalarını düzeltirken elindeki hafif titreme, gözlerinin Ariel'in kaçtığı çıkışa takılıp kalması. Adam bir paradoks: Babasının sinirleri yıpranmış bir kral.

Acıması.

Büyüleyici.

"Bu ani merhamet niye?" diye sordum. "Benim tanıdığım Leander onu gün doğmadan en yüksek teklifi verene satardı."

Boğazı düğümleniyor. "Senin tanıdığın Leander bir kızını gömdü."

Jasmine.

İsim aramızda konuşulmadan asılı kalıyor. Yüzümü taş gibi tutuyorum ama hafızam titriyor - Yasemin'in sahte pasaportunu tutarken elleri titriyor, yalvarmaktan sesi titriyor. *Beni bulmasına izin verme.*

Leander eriyen buz kuğusundaki yansımasına bakıyor, sesi boş. "Gurur yüzünden bir kız daha kaybetmeyeceğim. Bir daha asla."

İşte orada. Zayıflık. Verniğin altındaki çürüklük.

"Peki," diye iç geçirdim. "On gün. Bir gün sonra sunak için yalvaracak."

Gülümsemiyor. "olduğunu gör. Ama *nazikçe*, Sasha. O senin Bratva farelerinden biri değil. O..." Tereddüt ediyor.

"Senin mi?" Bitiriyorum. "Hayır, Leander. *Koşmayı* öğrendiği gün senin olmaktan çıktı."

Parmak eklemleri bardağının sapında beyazlaşıyor. Bir an için sallanacağını düşündüm. Ama sonra nefesini veriyor, içindeki mücadele tüketiyor. "Sadece... bunu istemesini sağla. Buna inanmasını sağla."

Çıkışa doğru dönüyorum, ceketim arkamdaki havayı kesiyor. "Yapacak."

Ayrılırken Ariell'in kokusu ceketime siniyor-şeftali ve panik. Manhattan'ın soğuk kış havası pençelerini üzerime geçirirken bile o yaz kokusu üzerimden gitmiyor.

Ona dokunmamalıydım. Tadına bakmamalıydım. Lanet bir parazit gibi derimin altında sürünmesine izin vermemeliydim.

Ama o banyoda öfke, korku ve kavgayla bana baktığında *Jasmine*'gördüm. On beş yıl önce bir kargo gemisine kaçırdığım, çılgın kahkahaları Brooklyn rıhtımlarında yankılanan kızı gördüm. *Teşekkür ederim*, diye fısıldamıştı.

Cevap vermeye zahmet etmedim.

Telefonuma bir mesaj geldi. Feliks. ***Sırp sorunu halledildi. Sırada khat mı var?***

Önce metne, sonra ısıltılı Met'e bakıyorum. ***Sonra***, yazıyorum, ***prens charmin4'ü oynuyorum.***

Ariel peri masalı mı istiyor? İyi o zaman. Ona lanet olası bir destan vereceğim.

ARIEL

Gazetenin dinlenme odasındaki floresan ışıklar, ortaçağdan kalma bir işkence aletinin en iyi taklidini yapıyor. Dürüst olmak gerekirse, onlara şapka çıkarıyorum; gerçekten başarıyorlar.

Beni de öldürüyor.

Dün gece Gina beni masanın altında içtikten sonra akşamdan kalma bir halde uyandım. Sarhoşluk uçurumunun mutluluk veren karanlığı bir süreliğine güzeldi, tıpkı kendi yatağında uyandığım ilk birkaç an gibi.

Gözlerimi kırıpıştırdım ve tavana baktım. Aynı eski küf lekeleri. Aynı eski su lekeleri. Şaşı bakınca belli belirsiz Richard Gere'e benzeyen aynı eski patlamış mısır tavan.

Sonra hatırladım.

Yoksa ne olur?

Sırada ne var, Baba?

Kır o zaman, koukla. Hepsini kır.

Tüm bunların ağırlığı beni yatağa yapıştırdı. Çılgılık atmak ya da her şeyi uydurmuşum gibi davranarak inkâr etmek arasında kaldım. Üçüncü seçeneği seçtim: Kalktım, giyindim ve işe gittim.

Şimdi buradayım, kendimi Azrail'in sindirim sisteminin yanlış ucunda gibi hissediyorum ve ölümün tüm sorunlarım için en temiz çözüm olup olmadığını merak ediyorum.

Kahve makinesi neşeyle gürlüyor. Ona doğru eğilip fısıldıyorum, "Eğer bana kafeinsiz kahve verirsen, seni bitiririm."

"Cansız nesnelerle konuşmak 'gelişen ruh sağlığı' diye bağırıyor." Gina odaya giriyor. Benim aksime, her zamanki gibi çıldırtıcı derecede derli toplu görünüyor. Otuzlu yaşlarımıza geldiğimiz şu günlerde bile, barın yarısını içip, dermaplane yüz bakımından yeni çıkmış gibi görünerek uyanabiliyor.

"Şu anda hayatımda çok az şey geliyor, Gee." "Anlat bakalım."

Ona kaşlarını çatmak için dönüyorum. "Söyledim. Dün gece. Gerçekten hatırlamıyor musun?"

"Oh, evet. Doğru ya. Hatırladım." Başparmağındaki PopTart kremasını yalıyor. "Ama üçüncü atıştan sonra da bayılmışım, yani her ihtimale karşı... bana her şeyi bir kez daha anlatır mısın?"

Ben daha onu boğamadan, iş arkadaşımız Lora köksüz, kaygısız bir karahindiba tohumu gibi odaya süzülüyor. Puantiyeli elbisesi ters çevrilmiş, saçları yerçekimine meydan okuyor ve elinde *#1 Kedi Teyze* etiketli bir kupa tutuyor.

Hiç kimseyi bu kadar kıskanmamıştım.

"Günaydın hanımlar!" diye cıvıldıyor, öyle bir ses tonu ve desibeliyle ki ilçedeki tüm köpekleri çağırabilir.

İrkildim ve kulaklarımı tıkadım. Lora fark etmedi.

"John'un e-postasını gördün mü?" Lora çayına üflüyor ve sarkan tavan döşemelerine doğru buhar bulutları gönderiyor. "Hepimizin Belediye Başkanı'nın yeni altyapı tasarısına odaklanmamız gerekiyor. Topluma etki açıları hakkında üçe kadar altı yüz kelime istiyor. Bu arada Ariel, seni yarın Brighton Beach ekibine mülakat için aldı. Yaşasın, saha çalışması!"

Gina portakal suyunda boğuluyor.

Parmaklarım kaynar karton bardağın etrafında sıkışıyor. Bu görev bir kazanım gibi hissettirmeli - nihayet gerçek bir raporlama. Bunun yerine, *Brighton* kelimeleri

ve *plaj* içimi kemiriyor. Gitmem gereken son yer babamın bölgesine yakın bir yer.

Bu arada Lora mırıldanmaya başladı.

Bir süreliğine onun dünyasında yaşamak güzel olurdu. Çünkü "onun dünyası" gökkuşağı parıltılarıyla dolu, her şeyin "yaşasın" ve "vay be" olduğu ve hiç bitmeyen güneş ışınlarının olduğu bir kar küresi.

Böyle bir yerde Sasha Ozerov gibi adamlara yer yok.

"Yaşasın, saha çalışması," diye homurdanıyorum sefil bir monotonlukla. "

Lora, kendi standartlarına göre şaşırtıcı derecede anlayışlı bir hareketle bana bakıyor. "Bir sorun mu var, düşün çiçeğim?"

Bunun üzerine alnımı dinlenme odasındaki masanın soğuk laminat yüzeyine bastırıyorum. *Her şey* yolunda.

"Ree'nin kötü bir randevusu oldu... buna 'kötü bir randevu' diyelim," cevap veriyor Gina.

"Kötü bir randevu mu?" Lora'nın gözleri sempati ile büyür. "Oh, hayır! Bana her şeyi anlat. Şu berbat Menteşe durumlarından biri miydi? Geçen hafta çok kötü bir deneyim yaşadım-"

Gina yardımsever bir şekilde, "Daha çok görücü usulü evlilik gibi," diyor.

Başımı ona ters ters bakacak kadar kaldırıyorum. "Bunun için teşekkürler."

"Görücü usulü evlilik mi?!" Lora soluk soluğa sandalyeye çöktü. "Bu çok romantik! Peri masalı gibi!"

İşte tam da bu yüzden Lora tanıştığı her erkeğe aşık oluyor. Aynı zamanda bu yüzden gazetenin flört tavsiyeleri köşesini yazıyor, oysa dünyada birinin flört tavsiyesi alması gereken son kişi o. O bir romantik, işlerin yolunda gideceğine dair hâlâ umut besleyecek kadar saf.

Bunu yıllar önce bıraktım.

"Daha az peri masalı, daha çok korku hikayesi. Bu adam Beyaz Atlı Prens'ten çok uzak."

Lora hiç de Lora'ya yakışmayan bir şekilde, "Hiçbir erkek öyle değildir," diye iç geçirir. "Ama Ethan'ın "O" olduğunu sanıyordum, biliyor musun?"

Gina sudaki kanın kokusunu alan bir köpekbalığı gibi canlandı. O bakışı bilirim. Birisi kripto para yatırımlarından ya da şifalı kristallerden bahsettiğinde de aynı bakışı atıyor.

Saf, yırtıcı bir zevk.

"Bize Ethan'dan bahset," diyor öne doğru eğilerek. "Ariel'in aşk hayatındaki krizden biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var."

Lora çenesini elinin üzerine koyar ve uzaklara bakar. "O... O... H- h-he..."

Fel mi geçiriyor? Gina bana bakıyor.

Ben de aynı şeyi merak ediyorum. Lora arızalanmış gibi görünüyor. Burnunu çekiyor, gözleri doluyor, yanakları kızarıyor, omuzları titremeye başlıyor...

"Oh, kahretsin," diye tıslıyorum. "O..."

Ağlıyor.

Hayır, "ağlıyor" değil, düpedüz çirkin kız hıçkırıyor.

Her zamanki gibi, tüm bu karmaşayı Gina başlattı, ama daha da olağan olan, parçaları toplamak zorunda hisseden kişi benim. "Lora," diye girişimde bulundum, "iyi misin?"

Daha çok hıçkırıyor. "Evet! Ben iyiyim! Senin adına çok mutluyum."

Buna inanmakta zorlanıyorum. Lora benim adıma mutlu olmayacağı için değil - çalışanlar arasındaki en tatlı insan o- ama bunlar pek de mutluluk gözyaşlarına benzemiyor.

Bu, cenazede hıçkırarak ağlayan bir dul davranışı. Bu...

"Lora," diyorum dikkatlice, "Ethan senden ayrıldı mı?"

Bana göz kırıyor. Kocaman köpek yavrusu gözlerinin yavaş yavaş daha fazla gözyaşıyla dolmasını sadece dehşet içinde izleyebiliyorum... Sonra baraj patlıyor.

Lora kendini bana attı ve hüngür hüngür ağlamaya başladı. "SADECE ONA BİR ŞEY YAPMASINI SÖYLEDIM-"

"Travma yüzünden Alman oldu," diye fısıldıyor Gina.

Gina'ya ters ters bakıyorum ve Lora'nın sırtını sertçe sıvazlıyorum. "İşte, işte. Çok özür dilerim. Daha iyisini hak ediyorsun."

Bunların hiçbirini kesin olarak bilmiyorum. Ethan, Damian, Connor, Brett, Alan ya da Lora şu anda alfabenin hangi harfindeyse onunla hiç tanışmadım bile. Dedikodu alışverişinde bulunduğumuz türden bir iş arkadaşı ama başka bir şey değil. Yıldızlar aynı hizaya gelirse işten sonra bir şeyler içiyoruz. Ve bizi aşk hayatındaki dramadan haberdar etme konusunda o kadar iyi bir iş çıkarıyor ki, bunun için avlanmamıza gerek .

Bazı kaba insanlar -okuyun: Gina, Lora'ya kronik bir aşırı paylaşımcı diyebilir. Ben mi? Beni kendi hayatım hakkında konuşma zahmetinden kurtardığı için mutluyum.

"O BENİM HAYATIMDAKI EN İYİ ŞEYDİ-"

Lora'nın ağırlaşan omuzları üzerinden Gina ile çaresiz bir bakış alışverişinde bulunuyorum. "Yangın merdiveni mi?" Fısıldıyorum. Bana başparmağıyla onay verdi ve Lora'yı o tarafa doğru yönlendirmeye başladık.

Açık pencerenin üzerindeki tabelada **Acil Çıkış** yazıyor ve bu kesinlikle acil bir durum olarak nitelendirilebilir. Duygusal olarak konuşursak, başka bir şey değilse.

Lora'yı en yakın sahanlığa yerleştiriyorum ve sonunda tekrar İngilizce konuşabilecek kadar sakinleştirici nefesler alıyor. "Her şey çok hızlı oldu."

Kaşlarımı çattım. "Yeni sevgilisi" hakkında ilk konuşmaya başladığında çok dikkat etmediğimi itiraf etmeliyim ama onunla altı haftadan daha kısa bir süre önce tanıştığından neredeyse eminim. Görünüşe göre gözyaşı kanallarının zaman algısı yok. Ona ağlaması için omzumu ödünç verdim. Keşke mecazi anlamda konuşuyor olsaydım ama ceketim artık kuru temizlemecinin sorunu haline geldi. "Aranızın çok iyi olduğunu sanıyordum."

"Öyleydiler! Ama sonra benim-" demeye başladı. Yeni gözyaşları akıyor ve tekrar eriyor.

"Sorun yok tatlım," diyorum sırtını sıvazlayarak. "Anladık."

Gina kaşlarını çattı. "Öyle mi?"

"Evet," diyorum, "biliyoruz. Hepimiz birdenbire terk edilme duygusunu biliriz. Öyle değil mi, Gina?"

"Yani..."

"*Doğru değil mi, Gina?*" dedim.

Gee, gösterge panelindeki bir bobblehead gibi başını sallıyor. "Kesinlikle, evet. Kesinlikle başıma geldi. En iyilerimizin bile başına gelir."

Neyse ki, Lora'nın yalan dedektörü becerileri çok keskin değil. "Sence en iyimiz ben miyim?"

"Ben hiç- Ee, evet, kesinlikle. Uh-huh." Gina iyi bir önlem için çift başparmak ekler.

"Ona bir sürü hediye verdim," diye burnunu çekiyor. "Onu şaşırtmaya çalıştım, biliyor musun? Birbirini seven çiftler böyle yapmaz mı?"

Çekiniyorum. "... *Benim kabusum.* "... her zaman iyi bir hamle."

"Değil mi?" Derin bir iç çekiyor. "Ona Pacino'dan kocaman bir ragu lazanya aldım..."

Kaşlarımı çattım. "Ethan'ın vegan olduğunu söylediğini sanıyordum?"

"Lazanya vegan." Lora devam ediyor. "Ona gözlerini kapatmasını söyledim ve birazını kaşıkla ağzına attım. Bunun romantik olduğunu düşündüm."

Vegan erkek arkadaşına ölü inek parçaları yediriyorsun!" diye haykırmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Çok romantik," diye katılıyorum.

"Ve sirk şehre geldiğinde onu muhteşem bir gösteriye götürdüm. Aslanları bile vardı!"

"Ama o... değil mi?"

"Bir hayvan hakları aktivisti mi?" Gina benim için bitiriyor.

"Kesinlikle! Hayvanları seviyor."

Gina ve ben bakışlarımızı değiştirdik. Hikayenin zavallı Ethan'ın tarafını görmeye başlıyorum.

Lora devam ediyor, mutlulukla habersiz. "Bu oldu için bizim bir aylık yıldönümü..."

"Bekle, bir *aydır* birlikte miydiniz?" Gina ağzından kaçırır.

"Otuz büyüğü gün," diye onaylıyor Lora hüznle. "Onun karısı olacaktım."

"Bunu sana o mu söyledi?" Gina

sordu. "Hayır. Ben söyledim."

"Pekâlâ!" Bunun nereye korkarak sözünü kestim. Birdenbire hayatım o kadar da kötü görünmemeye başladı. "Geç oluyor, o yüzden eve dönmeliyiz-"

"Hayır, hayır," diye ısrar eder Gina. "Ne olduğunu duymak istiyorum. Ona karısı olacağını mı söyledin?"

"Evet." Lora omuz silkiyor. "Ring şefiyle her şeyi planladım ve evlenme teklif ettim."

Gina'nın çenesi sevinçten açık kalmış. "Bu hayatımın en güzel günü."

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" diye araya giriyorum. "Vegan erkek arkadaşına ragu yedirdin, bir hayvan sirkine bilet aldın ve bir aylık yıldönümünüzde evlenme mi teklif ettin? Sonra da senden ayrıldı mı?"

Tanrım, onu kim suçlayabilir ki?

"Haklısın," diye iç geçiriyor Lora. Bir an için kalbimde bir umut kıvılcımı çakıyor -kendinin farkında olan bir şey duymak üzere olduğum umudu. Sonra: "... Ben daha iyisini hak ediyorum."

Hayır. Buraya girenler, tüm umutlarınızı bir kenara bırakın.

Tozunu alır ve ayağa kalkar. "Teşekkürler çocuklar. Bu gerçekten de kendimi çok daha hafif hissetmemi sağladı."

"Ne zaman istersen," diyor Gina. Bir kez olsun, bunu gerçekten kastettiğinden yüzde yüz eminim.

Lora bize bir gülümseme ve el sallıyor, sonra pencereden geri kayboluyor.

Lora'nın ayak sesleri azalır azalmaz Gina'ya "Berbat bir arkadaşsın," diye çıkışıyorum. "Şaka mı yapıyorsun? Onunla daha çok takılmalıyız."

"Ben ciddiylim!"

Omuz silkiyor. "Evan'ın tarafını tuttuğunu duymadım Rahibe Teresa."

"Ethan," diye düzeltiyorum. Ama kahretsin, o haklı. "Eğer flört havuzu böyle görünüyorsa, belki de babamla Sasha'nın teklifini kabul etmeliyim. Bu çok kasvetliydi." İçimi çekiyorum ve başımı dizlerimin arasına alarak *bu uçak düşecek* pozisyonunda öne doğru çöküyorum. "Ne yapacağım ben, Gee?"

"Eğer katılmayı düşünüyorsanız, Lora'nın sirkte bir bağlantısı olabilir gibi görünüyor."

Ona ters ters bakmak için arkamı dönüyorum. "Alay ettiğin benim hayatım."

İç geçiriyor ve metal parmaklıklara yaslanıyor, yüzündeki muziplik kayboluyor. "Peki. Ciddi mi olmak istiyorsun? Ciddi olabilirim. Cidden neredeyse hiç seçeneğin yok."

"Hayır, üç tane var." Parmaklarımla işaretliyorum. "Bir, kaçıyorum. Ama Leander eninde sonunda beni bulacak. Ve eğer bulursa ve bulduğunda, tehditlerini gerçekten yerine getirebilir. İkimize de." Ona anlamlı anlamlı bakıyorum ki bu oyunda onun da payı olduğunu hatırlasın. "İkincisi, dün gece önerdiğin gibi bir koz bulmaya çalışırım. Ama bu aylar sürebilir ve düğünün muhtemelen çılgınca hızlandırılmış bir zaman çizelgesi var."

"Sana bunu düşündüren ne?"

"Çünkü babam böyle çalışır. İnsanlara düşünmeleri ya da plan yapmaları için zaman tanımlıyor. O sadece..." Elimi belli belirsiz sallayarak kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Buldozerler. Steamrolls. İstedğini alır ve diğer herkesi sonuçlarıyla baş başa bırakır."

Gina parmaklarını demir merdivenlere vuruyor. "Peki üçüncü seçenek nedir?" "Ona hayır derim. Yüzüne karşı. Bunun olmayacağını açıkça söyle."

"Bu intihardır," diyor kesin bir dille.

"Belki." Kahvemini son suyunu da içiyorum. "Ama en azından benim şartlarımla. Ve dürüst olmak gerekirse? Yoruldum, Gee. Kaçmaktan yoruldum, saklanmaktan yoruldum, hayatımın şartlarını uzaktan dikte etmesine izin vermekten yoruldum."

Uzun bir süre beni inceledi. "Bunu gerçekten yapacaksın, değil mi?"

"Evet. Sanırım öyleyim."

"O zaman ben de seninle geliyorum."

"Kesinlikle olmaz." Elini tuttum. "Bu senin kavgan değil."

"Cehennem gibi değil. Beni de tehdit etti, hatırladın mı?"

"İşte tam da bu yüzden ondan mümkün olduğunca uzak durmalısın." Parmaklarını sıkıyorum. "On beş yılımı o dünyayla arama mesafe koyarak geçirdim. Şimdi seni de buna sürüklemeyeceğim."

Tartışmak için ağzını açıyor ama yüzümdeki bir şey onu durduruyor olmalı. Onun yerine sadece "Ne zaman?" diye sordu.

"Şimdi. Cesaretimi kaybetmeden önce." Ayağa kalktım, çantamı topladım. "Patronlara karşı beni korur musun?"

"Kundaklamaya kesinlikle 'hayır' mı diyorsun? Çünkü gerçekten ateşin bu durumu ortadan kaldıracabileceğini düşünüyorum."

Güldüm. "Bunu hatırlayamayacak kadar sarhoş olmadığını bilmek güzel. Ben yokken başını belaya sokmanı hiç istemem."

Ben geçerken kolumu tutuyor. "Cidden, Ari... Dikkatli ol, tamam mı?"

Gülümsememi tutmaya çalışıyorum. "Her zaman öyleyim."

Brighton Beach'e giderken zamanda geriye doğru yolculuk yapmış gibi hissediyorum. Her sokak köşesi bir hayalet barındırıyor: Jasmine ile şeker aldığımız bodega, annemin bizi okuldan sonra götürdüğü oyun parkı, bir

Leander'ın pazar günleri mükemmel küçük ailesi gibi bizi geçit törenine çıkardığı kilise.

Ofisinin bir blok ötesine park ettim. Motoru durdururken ellerim sabit, ama kalbim içeriden kaburgalarımı kırmak için elinden geleni yapıyor.

, Ariel. Bunu yapabilirsin.

Köşeyi döndüğümde deponun belirdiğini görüyorum. Orantısız, oluklu bir kabus. Gözlerinizin kamaşacağı bir şey - ve bu kasıtlı. Kimse size bakmazken istediğinizi yapmak daha kolay.

Ama ben daha iyi biliyorum.

O binada bir yerlerde Leander Makris'in deri koltuğunda oturduğunu, Küba purolarını içtiğini ve çoktan kazandığını düşündüğünü biliyorum. Savurgan kızının da diğerleri gibi hizaya geleceğini düşünüyor.

Oraya gidip yüzüne karşı söyleyeceğim:

Hiç şansın yok.

ARIEL

Ben içeri girerken deponun kapısı yaralı bir hayvan gibi inliyor. Klasik Baba -Ölüm çingırağı gibi ses çıkarsa bile neden hala çalışan bir şeyi tamir edelim?

İçeride beni ilk çarpan koku tuz, motor yağı ve ceketinin cebinden çalacak kadar büyüdüğümünden beri içtiği purolar oluyor. Boğazım düğümleniyor.

İki koruma merdiven boşluğunu kapatıyor, eskiden Brighton Beach'teki mutfağımızda pusuya yatıp *xeri* oynayan ve şafak sökene kadar birbirini ardına sigara yakan et kafalıların karbon kopya versiyonları. Biri parmaklarını çıtlatıyor; diğeri sırtıyor.

"Kayıp mı oldun,

prensese?" "Ona burada

olduğumu söyle."

Sırıtan adam kulaklığına dokunarak Yunanca bir şeyler mırıldanıyor. Bir duraklama. Sonra çenesini yük asansörüne doğru . "Nereye gideceğini biliyorsun."

Altıncı kata yolculuk bir asır sürer. Asansörün duvarlarını kaplayan aşınmış aynalar, yıpranmış deri ceketli ve kirli çizmeli bir kızı yansıtıyor, saçları taramaya zahmet etmediği buklelerden oluşan bir karmaşa. Yabani bir kediye benziyorum. Ağzımın tadı hâlâ dün geceki tekila gibi. Kalçalarım hala dün geceki günahlardan dolayı ağrıyor.

Baba'nın ofisi hiç değişmemiş. Aynı maun masa, aynı tavandan tabana pencereler parmak izleriyle lekelenmiş. Kendisinin yaptırdığı berbat yağlıboya tablo hâlâ arkasında yamuk duruyor. Elinde altın kalem, evrak işlerinin üzerine eğilmiş, ama asansör çaldığında ve beni dışarı çıkardığında donup kalıyor.

Kafasını kaldırdığında, yüzü yıllardır görmediğim bir şey yapıyor: yumuşuyor. Sadece bir kalp atışı için. Sonra kayboldu.

"Ariana." Çok hızlı bir şekilde ayağa kalkıyor ve bir dosyayı yere düşürüyor.

"Buradasın." "Ariel," diye düzeltiyorum, kapının yanında durarak. "Sana söylemiştim."

Masanın etrafında dönmeye başlar, tereddüt eder, sonra sandalyesine geri gömülür. Bir yığın kâğıdı düzeltirken elleri titriyor. Titremeye kaşlarımı çatıyorum - bu yeni mi, yoksa daha önce hiç fark etmemiş miydim? Üst çekmecesinden bir şişe hap çıkıyor. Beta-bloker, eğer etiketin soluk mavi yazısı bir ipucuysa.

"Otur," diyor. Sonra ekliyor, "Lütfen."

Sabit duruyorum. "Sasha ile evlenmeyeceğim."

Şaşırımış gibi görünmüyor. Sadece yavaşça başını

sallıyor. "Anlıyorum." "O iyi bir adam değil, Baba."

Yüzünde bir şey titreşiyor -suçluluk mu? Kızgınlık mı? "O... doğrudan. Ama sizi güvende tutacaktır."

"Güvenli mi?" Bir kahkaha attım. "Kimden? Senden mi?"

Şakağını ovuşturuyor, bu hareket o kadar tanıdık ki acıtıyor. Annem dolapları çarpıp *erkekler ve savaşları* hakkında mırıldanırken, gecenin geç saatlerinde mutfak masasında onu bunu yaparken izlerdim.

"Sence bunu istiyor muyum?" diye soruyor

sessizce. "Sen ayarladın, yani evet, eğer

ayakkabı uyuyorsa."

"Çünkü seni sonsuza kadar koruyamam!" Sözcükler ikimizi de irkiltecek şekilde patladı. Boğazını temizledi, ellerine baktı. Tekrar konuştuğunda, daha sessiz ama yine de o eski, tanıdık çelikle vurulmuş. "Senin boktan işin,

Küçük daireni, sahte adını bilmediğimi mi sanıyorsun? Evcilik oynamana *izin vermediğimi* mi sanıyorsun?"

Hava ciğerlerimi terk ediyor.

Öne doğru eğiliyor, devam ederken sesi yıpranıyor. "Düşmanlarım bana ait olan her şeyi istiyor, sevgilim. Sen benim kızımsın, yani sen de dahilsin. Senin için gelmeyeceklerini mi sanıyorsun? Onun için?"

Donup kaldım. "'O' mu?"

"Kızıl saçlı. Senin... arkadaşın." Ayıp bir kelimeymiş gibi söylüyor. "Gina."

Hareket ettiğimi fark edene kadar odanın diğer ucundayım, avuçlarım masasına çarpıyor. "Eğer ona dokunursan-"

"Yapmayacağım." Bakışlarımı sabit bir şekilde karşılıyor. "Ama diğerleri yapacak. Dokunulmaz olmadığın sürece."

"Bir Bratva psikopatıyla evlenmek beni dokunulmaz mı yapıyor?"

"Evet." Sanki yağmuru açıklıyormuş gibi basitçe söylüyor. "Sasha'nın adı bir kalkandır. Onun halkı kurttur. Sana yan bakan herkesin bağırsaklarını deşerler."

Çılgılık atmak istiyorum. Masasını devirmek, aptal tablosunu yırtmak, imparatorluğum dediği bu paslı morgu yakmak istiyorum.

"Onu tanımıyorum bile," diyorum sesim çatlayarak. "Bunun senin için hiç önemi var mı? Aşk... aşk mı?" Bunu söylediğim için bile kendimden nefret ediyorum, kulağa bu kadar acınası geldiği için. Sesli söylediğimde kafamda olduğundan daha da kötü.

"'Aşk' mı?" Elinin topuğunu gözlerinin içine sokuyor. "Annen ve ben birbirimizi sevdik. En azından bir süreliğine."

Sonunda bunun bir önemi olmadığı ima ediliyor. Kader onları yok etti, bu yüzden onun hatası olamaz.

"Ve bu herkes için harika oldu," diye tükürdüm on beş yıllık alaycılık ve kızgınlıkla.

"Bazen kalp akli takip eder. Bazen de etmez."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Neyin neyi takip ettiği umurumda değil. Hiçbir parçam bu işe isteyerek girmiyor. Beni öylece satamazsın-"

"Ya-" Durur ve parmaklarını masaya vurur. "Ya bir uzlaşma olsaydı?"

Homurdanıyorum. "Ne zamandan beri taviz veriyorsun?"

"Kızım bana geri döndüğünden beri." Sesi yumuşak, neredeyse yalvarır gibi. Ondan daha önce hiç duymadığım bir şey. "Biraz zaman ver. Sadece... biraz zaman."

"Zamana ihtiyacım yok. Asla

değişmeyeceğim-" "On gün," diyor aniden.

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. "Ne?"

"Onunla on gün geçirin. Sasha'nın sana göstermesine izin ver... gençler birbirlerine ne gösteriyorsa." Bir el sallıyor, garip ve huysuz. "On gün sonra hâlâ ondan nefret ediyorsan, konuşuruz."

"Ya Gina?"

Baba tereddüt ediyor. Bu tereddütte, bana bisiklete binmeyi öğreten, Yasemin'in peşinden garajın çatısından atladığımda dizlerimi saran, fırtınalar beni uyutmadığında *Paidi mou'ya Nani Nani*'yi mırıldanan adamı görüyorum.

"On gün," diye tekrarlıyor.

Sessizlik uzuyor, söylenmemiş şeylerle dolu. İstedğim sözün yakınından bile geçmiyor ama alabileceğim tek şey bu. Sonunda geri adım attım. "Sen bir piçsin, Leander Makris."

Yavaş ve acılı bir şekilde ayağa kalkıyor ve masanın etrafında dönüyor. Çılgınca bir an için bana uzanacağını düşünüyorum. Onun yerine bir kol boyu ötede duruyor, tütün ve yanmış şeker kokusu etrafımızı sarıyor.

"Gözlerini annenden almışsın," diye mırıldanıyor. "Onun inatçılığı da."

"Yapma-"

Ama o çoktan eğilmiş, yanağıma kuru bir öpücük konduruyor. Bu jest sert ve yabancı - bir zamanlar beni kahkahalarla çığlık atana kadar havada döndüren adamın hayaleti.

Ve yine de, lanet olsun ona, ekilemiyorum.

Asansör yolculuğu bulanıktı. Merdivenlerin dibinde gardiyanlar sırtıyor ve kıkırdıyor. Sırtan kişi Yunanca, *düğünde görüşürüz* gibi bir şey söylüyor ama onu duymazdan geliyorum.

Arabama doğru yürüyorum, o depoyu adım adım arkamda bırakıyorum. Ama köşeyi dönmeden hemen önce arkama bakıyorum, çünkü duygusal ve aptalım ve asla dersimi almıyorum. Ve bunu yaparken, altıncı kat penceresinde bir hareketlilik yakalıyorum. Bir gölge, izliyor.

Bir an için neredeyse el sallayacaktım.

SASHA

Kızla çık.

Şaka gibi.

Leander, kızının şımarık küçük prensesine on gün boyunca şarap ve yemek vermemi istiyor. Yaşlı adam gücünü kaybediyor.

Ruh halim karanlık. Ama kartvizitinizde **CEO** yazmasının avantajlarından biri de Ozerov Industries gökdeleninin bütün bir katını kendime ayırabilmem. Burada dikkatimi dağıtacak vızıldayan işçi arılar yok. Sadece sessizlik.

Ben böyle olmasını tercih ediyorum. Sessizlik, düşüncelerimin çakıllarını eleyip altını çıkarmamı sağlıyor. Hem bu şirkette hem de onun altında yatan daha karanlık, daha kanlı işlerde, operasyonun beyni benim. Eğer CEO olarak zeki değilsem, hisse senetleri düşer. Eğer *pakhan* olarak kafam oyunda değilse...

Maliyetler çok çok daha yüksek olur.

Bu yüzden odağımı dağıtmayı göze alamam. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Bu alt kattaki çalışanlarım için bir lüks, gerçekte nasıl bir organizasyonu besledikleri hakkında hiçbir fikri olmayanlar için. Öte yandan ben, gözümü her zaman topun üzerinde tutmak zorundayım. Bu da dikkatimin dağılmaması anlamına geliyor.

Ve Ariell'in dikkatimi dağıtmasına izin vermeyeceğim.

On gün. Siktir et. Böyle bir iş için on güne ihtiyacım yok. Beş güne bile ihtiyacım yok.

Sadece bir tane lazım.

"Feliks," diye gürlüyorum dahili telefona, "Bir şey göndermeni istiyorum. EN KISA ZAMANDA." "Elbette," diye yanıtlıyor Feliks. "Adını söyle."

"Çiçekler."

Kurt gibi ıslık çalıyor. "Kulağa ciddi geliyor. Düzenleme için bir tercihin var mı?" "Umurumda değil."

"Romantik şeyler o zaman."

Başımı sallıyorum. Burada peşinde olduğum şey *romantizm* değil, sadece onun yanılması. Büyük jestler beni yarı yola kadar götürür. Diğer yarısına gelince.

Banyoda kaldığım yerden devam edeceğim.

"Oh, ve patron?" Feliks'in sesi dahili telefondan tekrar duyulur. "Evet?"

"Buradalar."

Masamdan başımı kaldırmıyorum. "İçeri gönderin."

Saniyeler sonra iki kişi içeri giriyor: biri gergin, diğeri sakin. Feliks arkadan yaklaşıp kaçışları engelliyor.

O kadar ileri

gidemeyeceklerinden değil.

"Brian, Peter. Oturun."

İki adam itaat eder.

Feliks kapıyı kapatır ve kollarını göğsünde kavuşturarak kapının önünde durur.

"Beyler." Klavyemin üstündeki dosyayı elime aldım. "Sanırım bu adamı tanıyorsunuz."

Dosyanın içinde tek bir resim var. İki çalışanın iyice bakmasına izin vererek öne doğru itiyorum.

"Eee?" Şak diye söyledim. "Konuş."

"Onu tanımıyorum, efendim," diye cevap verir Peter kendinden emin bir şekilde, ama hızlıca. "Ben de tanımıyorum," diye kekeliyor Brian. "Onu hiç görmedim."

Acınası. Rakiplerimin bana gönderdiği casuslar böyleyse, bana henüz dokunamamış olmalarına şaşmamalı. "Bu Prabhat Gupta, baş rakibimiz. Şirketi son beş yıldır geliştirdiğimiz bir ilacı piyasaya sürdü. Bizi altı ay farkla geride bıraktı." İki küçük pembe hapi önlerine itiyorum. "Bu bizimki. Bu onların."

İkisi de hapların üzerine eğilir. Peter bir tanesini eline alıp ışığa tutuyor. Ancak Brian'ın gözleri nereye yerleşeceğini bilemiyor gibidir. "Bu... korkunç. Çok iyi bir Ar-Ge departmanları olmalı-"

"Aynı şey."

Brian gözlerini kırıştırıyor. "Özür dilerim?"

"Aynı olduğunu söyledim. Yani, *tamamen* aynı."

Önce bir hapi, sonra diğerini eziyorum ve tozlarını masaüstüme saçıyorum. Bunu çıplak elle yapıyorum, sadece dramatizme olan hafif yeteneğimi tatmin etmek için. Peter'ın kaşları kalkıyor, Brian'ın bakışları ise çılgınca sağa sola, haplara, resme ve bana yöneliyor.

Bazen, neredeyse çok kolay oluyor.

"Ve" diye ekliyorum, "sızıntının izi ortak ofisinize kadar sürüldü."

Ani bir kargaşa. Peter'ın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Brian da şok olmuş gibi görünerek iyi bir iş çıkarır. Sandalyesine yığıldı. "Bu imkansız!" Brian sığıyor. "Yemin ederim, biz-"

"Evet, yaptınız. En azından biriniz. Ve şimdi, suçluya bir seçenek sunacağım." Parmaklarımı birleştirip gözlerinin içine bakıyorum. "İtiraf edin. Eğer yaparsan, merhamet gösterebilirim. Eğer yapmazsanız..."

Bu cümleyi bitirmeye gerek yok.

"On saniyeniz var," diye . "Şu andan itibaren."

Parmaklarımı masaya vurarak onları sayıyorum: *Dokuz. Sekiz. Yedi...*

"Bay Ozerov, bir hata olmuş olmalı-"

Altı, beş, dört... Feliks kapı aralığından *Jeopardy* temasını mırıldanmaya başlar. Hastalıklı bir espri anlayışı var.

"Sana doğruyu söylüyorum!"

Üç... İki...

"Lütfen yapmalısın...!"

Bir.

"Zaman doldu." Ayağa kalkıyorum. "İkiniz de

kovuldunuz. Feliks-" "Tamam, tamam! Ben yaptım!"

Duraksıyorum ve konuşan adama bakıyorum. "Yani itiraf ediyorsun, Brian?"

"Biliyorum." Derin nefes alıyor, her panik nefes alışında bıyıkları titriyor. "Özür dilerim Bay Ozerov. Başım beladaydı. Borçlarım, görüyorsunuz..."

Anlıyorum. Tüm potansiyel çalışanlarımın geçmişini kontrol ettiririm. Onun dosyası basit. Brian Fenner: beleşçi baba, fahişelerden hoşlanan ve ara sıra cumartesi geceleri kumar oynayan biri. Onu cehaletimden işe almadım ve kesinlikle merhametimden de değildi - günahlarının iyi bir şantaj olacağını ve borçlarının fazla mesai yapmak için güçlü bir teşvik oluşturacağını düşündüm. *Bu kadar aptal olacağını düşünmemiştim.*

"Lütfen beni kovmayın" diye yalvarıyor. " var, bir ailem var..."

"Ve fahişelerin," diye araya giriyorum masamın çekmecelerinden birini açarken. "Sensiz nasıl başa çıkacaklar?"

Bembeyaz . "Bay Ozerov, lütfen. Buna gerçekten ihtiyacım var-" "Seni

kovmayacağım."

Gözleri parlıyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

"Oh, teşekkür ! Teşekkür , Bay -"

BANG.

Brian'ın vücudu bir an için yerinde sallanır. Sonra ipleri kopmuş bir kukla gibi yere düşüyor ve halıyı kırmızıya boyuyor.

Peter hareket etmiyor. Gözleri düşüşü takip ediyor, yüzündeki sakinlik yerini sessiz bir dehşete bırakıyor.

Bu onun ilk cesedi olmalı.

"Söyleyecek bir şeyin mi var?" Silahı geldiği çekmeceye geri koyarken soruyorum.

Başını o kadar sert sallıyor ki, lanet şeyin boynundan uçup gitmemesi bir mucize. "Hayır, efendim. Bir şey yok."

"Güzel. O zaman kaybol."

Sandalyeden fırlayıp asansöre doğru koşuyor ve parmağını deli gibi düğmeye sokuyor. En üst katta bize ulaşması biraz zaman alacak -Feliks her zaman onu lobiye geri göndermekten zevk alır. Misafirleri yıldırma yöntemi.

Peter asansörün önünde dik durabilmek için duvarı koltuk değneği olarak kullanacak kadar titrerken, Feliks kulağına eğiliyor. "Bu akıllıca mıydı yoksa pervasızca mıydı?"

"İkisi de değil." Omuz silkiyorum. "Kimse onu umursamıyor.

Özlenmeyecek." "Onu kovabilirdin."

"Bir şey ateşledim."

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Feliks'in yöntemlerimi her zaman onaylamadığının farkındayım ama onları anlıyor. Bu adam bize ihanet etti. Köstebeği bize karşı kullandı. Bratva ya da değil, bu kabul edilemez.

"Temizlik ekibini arayacağım," diye sözlerini tamamlıyor.

" olduğunu görüyorum." "Peki ya Feliks?" diye eklediğimde uzaklaşıyordu.

"Evet?"

"Tanık yok."

Ne dediğimi hemen anladı. Başını sallayarak dönüyor ve ısıklık çalarak asansörün yanına doğru ilerliyor. Kapılar açılır açılmaz Peter'ın bedeni yere çarpıyor.

Ceketimi alıp gidiyorum. "Ve benim dramatik olduğumu söylüyorlar."

Feliks, avucunun içinde susturuculu bir tabanca tutarken, ellerini *şaşkın* bir hareketle iki yana açıyor. "Ne diyebilirim ki? Kalbim teatraldır."

Peter'ın cesedinin üzerinden geçiyorum. "Bir iz uydur. Piyango kazancı, denizaşırı bir iş teklifi, romantik bir kaçamak, umurumda değil. Sadece ortadan kaybolmalarını sağla."

"Anlaşıldı, *pakhan*."

"Ve bana bu gece için rezervasyon yaptır."

"Tabii. Her zamanki yer mi?"

"Evet." Asansöre doğru ilerliyorum. "Ama iki kişilik olsun."

Gözlerinde farkındalık çiçekleri açar. "Anlıyorum," diye mırıldanıyor hınzırca.

"Seni eve bırakmak için bekleyeyim mi?"

"Gerçekten umurumda değil, Feliks."

Zemin kat düğmesine basıyorum. Kapılar kapanmadan önce gördüğüm son şey Feliks'in bok yiyici sırtışı oluyor ama ilk kez yanılmıyor. Bu gece geri dönmek için araca ihtiyacım olmayacak.

Ariel ve ben başka işlerle meşgul olacağız.

ARIEL

"Tanrım, Ariel. Prozac reklamındaki 'Önce' fotoğrafı gibi görünüyorsun." Gina masamda iki Starbucks bardağı, kaşlarını çatmış ve her zamanki gibi yardımcı iltifatlarla bekliyor.

"Teşekkürler, dostum." Sandalyeme çöküyorum ve açılmamış bir yığın postayı yere yığıyorum. "Az önce iç açıcı bir baba-kız sohbeti yaptım. *"Özgür olmak istiyorum"* dedim. O da *'Yaşayan en kötü adamla evlen ya da sevdiğin herkesin ölümünü izle'* dedi. Bilirsiniz, standart aile şeyleri."

Krem, şeker ya da umuda yer bırakmadan bana dörtlü bir espresso itiyor. Tam istediğim gibi. "Tahmin edeyim, pes mi ettin?"

"On gün." Bunu söylemeye kendimi zor tutuyorum. Daha önce hiçbir zaman keyfi bir süre bu kadar iğrenç ve şeytani gelmemişti. "Bayan Bratva Barbie olmak mı yoksa ölüm fermanını imzalamak mı istediğime karar vermek için on günüm var."

"Arama iznim mi?" diye karşı çıkıyor. "Ben ne yaptım ki?"

"Üçüncü sınıfta benim arkadaşım olmayı seçtin. Bunun affedilmez bir günah olduğunu bilmeliydin."

Gina parmaklarını şıklatır. "Lanet olsun. Sinir bozucu bir at kızı olsa bile onun yerine Annie Clymer'ı seçmem gerektiğini biliyordum." Sandalyemi beni ona bakmaya zorluyor. "Peki oyun ne? Pancar çorbasını zehirlemek mi? Sahte

Ölüm mü? Bir uçağa atlayıp Karanlık Peru'nun acil çıkışından paraşütle atlamak mı?"

Ekranımda suçlayıcı bir şekilde parlayan makale taslağına ***bakıyorum-Yerel Fırının Cupcake Haçlı Seferi Çocukluk Hun4er'ına Karşı***. Sanırım bunu hep hatırlayacağım. Mafya karısı olmadan önceki son yazım.

"Oyun, lanet olası işimi yapmamdır."

Sonraki bir saat boyunca tüm öfkemi yazmaya yönlendirdim. Klavyenin her tıkırtısı Leander'a, Sasha'ya, evrene bir orta parmak. Ancak köşe yazısının kendisi bundan biraz daha az heavy metal.

... Sahibi Marisol Hernandez'in lezzetli lavantalı ballı mascarpone keklerinin sırrı nedir? Her şeyin tek bir özel malzemeye bağlı olduğunu söylüyor: "Sevgi."

Telefonum çaldığında krema oranlarıyla ilgili bir paragrafın yarısındaydım.

Bilinmeyen Numara.

Bir görüntü yükleniyor - ben ve Sasha gala dans pistindeyiz, eli belimde sahiplenici bir şekilde yayılıyor. Başlıkta şöyle yazıyor: ***İkinci kursu dört gözle bekliyorum.***

Fırlattığımı fark edene ekran duvara çarpıyor. "Oha!" Gina masasının

altına daldı. "Bu da ne-?"

"Yanlış numara," diye mırıldanıyorum, telefonum bana doğru zıplamayı bitirip ayaklarımın dibine yerleştiğinde Sasha'nın sırttan yüzünde örümcek ağı gibi yayılan parçalanmış cama bakıyorum. Bir dakika sonra ekran kararıyor.

Ama o gittiğinde bile hastayım. On beş

yıldır kaçıyorum.

Altı ay boyunca kahve getirdim.

Her şeyin alevler içinde kalmasına on gün kaldı.

"Bundan kurtulmanın bir yolu olmalı," diyor Gina.

Sadece başımı sallayabiliyorum. "Babamın yüzünü görmeliydin. O... Onun ne olduğunu bile bilmiyorum, Gee. Sadece o olsaydı, belki bundan kurtulabilirdim. Ama Sasha da var. Ve Sasha... şey... Eğer babamın ne olduğunu bilmiyorsam, Sasha'nın ne olup olmadığını da bilmiyorum. Ve bunu öğrenmekten çok korkuyorum."

"Yani yuvarlan ve öl mü? Sana atlamayı söylediklerinde 'ne kadar yükseğe' diye mi soracaksın? Hadi ama Ari, sen bir savaşçısın. İçinde bundan daha fazla ateş var."

Başımı bir kez daha sallarken gözlerimden öfkeli yaşlar süzülüyor. "Keşke yapsaydım. Ama Sasha ani bir karar değişikliğine gitmezse, elim kolum bağlı. İşleri iptal eden o olmalı. Ama o zaman bile-"

"Bekle. Bekle. Bekle. *Tut şu lanet telefonu* kızım." Gina'nın gözleri parlıyor. "Lora'nın Ethan'la ilgili söylediklerini hatırlıyor musun? Evlenme teklif ettikten sonra onu nasıl terk ettiğini?"

Kaşlarımı çattım. "Ben zaten nişanlıyım. Evlenme teklif etmenin bir faydası olmaz.

"Hayır, aptal. Ama bir düşün. *Çok fazla* davranarak o adamı uzaklaştırdı. *Onu* tepelere doğru koşturdu. Ve senin istediğin de bu, değil mi?"

"... Beni kaybettin."

"Demek istediğim, o kadar dayanılmaz olmalısınız ki Rus mafya prensi bile sizi hazmedemesin. Çin'deki tüm çaylar için değil."

Fikir kristalleşiyor, kırık cam gibi keskin ve tehlikeli. "Yap *onu* Beni terk et."

"Bingo." Gina öne doğru eğildi, neredeyse neşeyle titriyordu. "Yapışkan ol. Psikopat ol. İlk buluşmada gelecekteki çocuklarına isim koyan ve ikinizin de pamuk şeker tarlalarında yüzen yunuslar olduğunuzu tekrarlayan rüyanızı anlatan kız olun."

Boğazımdan bir kahkaha kopuyor. "Beni vurmayı tercih ederdi."

"Mesele de bu zaten. Onun gibi erkekler havalı kızlar ister. Bağımsız kızlar. Onlara ihtiyacı olmayan kızlar." Parmaklarıyla işaretler. "Yani tam tersi olun. havalı olmayın; muhtaç olmayın. bağımsız olmayın; yüksek olmayın."

Bakım. Seninle evlenmesinin babanla yapmaya çalıştığı anlaşılmaya değmeyeceğini anlamasını sağla."

Bu çılgın plana katılmayı çok istiyorum. Ama...

"Sasha'yı tanımıyorsun." Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Bağılıktan çılgılık atarak kaçacak bir finansçı değil. O-" Sesimi alçaltarak ofise göz gezdiriyorum. "O tehlikeli, Gee."

Gina sandalyesini daha da yaklaştırır. "O zaman nükleer silah kullanacağız. Birinci aşama: sürekli temas. Saatte en az elli mesajdan bahsediyorum. Kalpler, bebek hayvan GIF'leri, yoga yapan ayıların garip küçük animasyonlu çıkartmaları."

Her şeye rağmen homurdanıyorum. "Kendimi delirtebilirim."

"İkinci aşama," diye devam ediyor, temasına ısınarak, "sosyal medya saldırısı. Her gönderide onu etiketleyin. Sonsuz aşkınız hakkında paragraflar dolusu başlıklar yazın. Şu çift hesaplarından birini açın-'#SashaAndArielForever'. Bebeklerinizin neye benzeyeceğini görmek için yüzlerinizin birbirine dönüştüğü kötü düzenlenmiş fotoğraflar yayınlayın."

"Sosyal medyada bile yok-" diye başlıyorum, sonra duruyorum. "Aslında bu mükemmel. Hiçbir şey var olmayan bir hesabı günde altmış kez etiketlemek kadar 'akli dengesi bozuk' diyemez."

"Şimdi anlıyorsun!" Gina neredeyse zıplıyor. "Üçüncü aşama: evcil hayvan isimleri. Daha kötüsü, daha iyisi. Schnookums. Babycakes. Benim küçük Bratva ayım."

Kahvemde boğuluyorum. "Oh, Tanrım."

"Şimdi hızınızı kaybetmeyin çünkü dördüncü aşama en önemlisi olabilir. Gelecek planlaması. Bir düğün Pinterest panosu hazırlayın. Gelin dergilerini her yere bırakın. Onun dairesinden 'ilk evimiz' diye bahsetmeye başlayın ve çocuk odasını nereye koyacağınızı konuşun."

Şimdi hepsini görebiliyorum. Yaşadığım her berbat randevuyu, kaçtığım her kırmızı bayrağı silah olarak kullanabiliyorum. Hepsine *dönüşebilirim*.

"Ve," diye devam ediyor, "kesinlikle *hiçbir* koşulda onun için hiçbir şeyi kolaylaştırmayacaksın, asla. Bir öpücük için köpek gibi çalışmak zorunda kalacak."

Yanak. Sarılmak mı? Hayır, bu en iyi ihtimalle dördüncü buluşma olur. Öpüşmek mi? Rüyanda görürsün, dostum. Dudak dudağa gelene kadar yaşlanıp saçların ağaracak. Ama bütün bu zaman boyunca, her randevuda on sentlik bir parça gibi görüneceksin. Bütün Honey Birdette stoğunu satın al ve ona orada burada küçük bir göz at. Onu çıldırt ve asla yemesine izin verme."

Bu noktada, kıkırdıyorum. "Sen şeytansın."

"Ben zekiyim."

"İkiniz de öylesiniz." Gülümsüyorum ve sanki dişlerimi gösteriyormuşum gibi geliyor. "Ama ne var biliyor musun? Haklısın. Eğer Sasha Ozerov bir eş istiyorsa, ona en kötü kabuslarından bir tane vereceğim."

"İşte benim kızım." Gina selamlamak için kahvesini kaldırır. "Sapık Gelin Operasyonu başlıyor. Bana bir konuda söz verir misin?"

"Ne?"

"Eğer çözülmezse ve sonunda evlenirseniz..." Hınzırca sırıtıyor. "Baş nedimen olsam iyi olur. Düğün tarihindeki en uygunsuz duygusal konuşmayı yapacağım. Herkese üniversitedeki o zamanları anlatacağım-"

"Dur." Bir elimi kaldırıyorum, kendime rağmen gülüyorum. "Eğer bu işe yararsa, düğün olmayacak. Olmazsa da..." Sertçe yutkunuyorum. "Onun yerine cenazemde kadeh kaldırmanı isteyebilirim."

"Lütfen. Gerçekten seni öldürmesine izin vereceğimi mi düşünüyorsun?" Beni sertçe kucakladı. "Bu iş bizde, Ariel. Sasha Ozerov'u adını duyduğuna pişman etmek için on gün."

Çiçekler bir saat sonra savaş ilanı gibi geldi.

İki düzine siyah gül, yaprakları kana batırılmış gibi kıpkırmızı kenarlarla öpüşüyor. Kart basit.

Toni4ht. Le Bernardin. Saat tam 14:00'te.

kear somethin4 pretty..

Tabii senin için seçmemi tercih etmezsen.

-S.O.

"Vay anasını," diye fısıldıyor Gina, parmaklarını dikenlerin üzerinde gezdirirken. "Bunlar Midnight Supreme gülleri. Sadece gizli bir Japon serasında yetişiyorlar. Gerçekten satın bile alamazsınız, sadece davetiyeyle alınabilir."

Tabii ki öyle. Çünkü Sasha Ozerov bakkal buketleri göndermez. İmkansız çiçekler gönderir, her bir yaprağı "Her şeye sahibim" diye bağırır. *Her şeye sahip olabilirim. Ve şimdi, senin için geliyorum.*

Kartı tekrar okurken ellerim titriyor. Saat sekiz. Teslimiyet ya da yıkım için on günlük geri sayımın ilk tik takı.

"Mükemmel." Kartı avucumun içinde buruşturuyorum. "Bu mükemmel. Sapık Gelin Operasyonu'na başlamak için beş yıldızlı bir restorandan daha iyi bir yer olabilir mi?"

"Bayıldım." Gina ışınlanıyor. "Ne giyeceksin?"

Met'teki banyoyu düşünüyorum. Sasha'nın elleri kalçalarımın yukarı kayıyor, dişleri boğazımda. Kim olduğunu bilmeden önce onu ne kadar çok istediğimi.

"Bir daha asla sahip olamayacağı şeyleri hatırlamasını sağlayacak bir şey."

Geri sayım bu gece başlıyor. Ama oyun oynamayı bilen tek kişi Sasha Ozerov değil.

Bakalım bir kabusla çıkmayı nasıl seviyor.

SASHA

Ariel'in elbisesine bir baktım ve bu gece yatağında olacağını anladım.

Bir yanımda tüm bu şarkı ve dansın canı cehenneme, asıl olaya gelelim demek istiyor. Ama başka bir yanımda, daha bilge bir yanımda, "*Sabır, sabır*" diye öğüt veriyor. Eğlencenin yarısı avda. Ve bu av yeterince kısa sürecektir. Aceleye getirmenin anlamı yok.

Gönderdiğim limuzinden çıkışını izlerken dudaklarımı yalıyorum. Elbisesindeki kırmızı uçlu tüyler, sönmekte olan güneş ışığını yakalıyor. Bir uyarı işareti. Doğanın "*Tehlike-Dokunma*" deme şekli.

Ne yazık ki kurallara uyma konusunda hiç iyi olamadım.

Elbise her kıvrımı ikinci bir deri gibi sarıyor, hayal gücümü ateşliyor ve kesinlikle hiçbir şey göstermiyor. İlham almak için fazla bir şeye ihtiyacım olduğundan değil. Boynundan köprücük kemiğine kadar kapalı ama yine de Ariel'i o narin boğazından ne kadar kolay yakalayabileceğimi ve ona tehlikeyle oynayan küçük kızların başına neler geleceğini öğretebileceğimi hayal etmekte zorlanmıyorum. Hiçbir ağırbaşlı gülümsemenin onun artık *benim* olduğu gerçeğini gizleyemeyeceğini ona göstereceğim.

Çünkü bu gösteri bununla ilgili, değil mi? Teslimiyet kılığına bürünmüş bir isyan eylemi.

Mükemmel kız. Mükemmel randevu. Mükemmel eş adayı.

Bu kadar uysal, bu kadar itaatkâr görüldüğü için neredeyse üzülyorum. Daha açık bir dövüş isterdim, sadece kulağına hırlayabilmek için, *Oh, tatlım. Kendini neye bulaştırdığının farkında değilsin.*

Eğer büyük boy eşofmanlarla gelseydi, en azından onu tuvalete götürüp parçalamakta haklı olabilirdim.

Ama . Eğer bu kadar kolay teslim olmak istiyorsa, hayır demeyeceğim.

Merdivenleri tırmanırken elimi uzatıyorum. Yeterince yaklaştığında parmaklarını benimkilere geçiriyor.

Balodaki bir prenses gibi.

Kesime giden bir kuzu gibi.

"Bayan Ward." Bakışlarımın onu çıplak bırakmasına izin verdim ve yanaklarında pembenin çiçek açmasını izledim. "Büyüleyici görünüyorsunuz."

Dudaklarında bir gülümseme kıvrılıyor; mütevazı, çekingen, galada olmadığı her şey. Olmadığını bildiğim her şey. "Lütfen. Bana Ariel de."

"Ariel o zaman. Bana katılabildiğine sevindim."

Tam boyuma geldiğimde, gözleri benden uzaklaşıyor, ama içlerindeki sıcaklığı yakalamadan önce değil. Bu hızlı, kesik kesik bakışlar bana bilmem gereken her şeyi söylüyor. Vücudumda, omuzlarımda, yüzümde ve tekrar uzakta.

Aç. Çaresiz.

Güzel. Son karşılaşmamızdan beri arzu beni terk etmedi. Elini sardığımdan ve onun yerine sikime sardığımı hayal ettiğimden beri.

"Yemek yiyelim mi?" Restoranın kapısını işaret ediyorum, aslında söylemek istediğim şey "*Numara yapmayı bırakalım mı?*" olsa da.

Sabır, Sasha. Sabır.

Kapıyı tutup onu içeri yönlendiriyorum. Şef garson bizi görünce neredeyse takla atacaktı. "Bay Ozerov! Biz de sizi bekliyorduk. Her zamanki masanız hemen şurada-"

"Köşedeki kabini alacağız," diye araya giriyor Ariel.

Şef garson da ben de donup kalıyoruz. Önce ben dönüyorum ama ona baktığımda Ariel arabadan ilk çıktığında olduğu gibi rahat ve hoş bir şekilde gülümsüyor.

Bakışlarım şef garsona kayıyor. Yüzü solgun ve kederli. O da benim kadar iyi biliyor: Kendi krallığımda kimse bana karşı çıkamaz. Burası benim bölgem, sommelier'den komilere kadar herkesin gücün tam olarak kimin elinde olduğunu anladığı minyatür imparatorluğum.

Görünüşe göre sevgilim hariç herkes.

Gülümsemesi daha keskin bir hal alıyor, sakarin zehri damlıyor. "Tabii bütün gece akvaryumdaki pullu küçük ıstakozlara bakmayı tercih etmezsen, sevgilim?"

Dişlerimi gıcırdatarak bir kez başımı salladım. olsun. Bu küçük isyanı yapmasına izin ver. Bu onu kırmayı daha tatlı hale getirecek.

Adama hafifçe başımı sallıyorum ve çabucak farklı bir yöne yönlendiriliyoruz. Servis ekibi aceleyle kristal bir kovayı bu yeni masaya naklediyor. Bir şişe Krug şampanyasını kucaklıyor, boynundan aşağıya gözyaşı gibi süzülen buğulanecikleri.

"Şefin saygılarıyla," diye mırıldanıyor şef garson, o kadar alçak sesle eğiliyor ki burnunun yere sürtünmesini bekliyorum. "Lütfen akşamınızın tadını çıkarın."

Ariel'in oturmasına yardım ediyorum, sanki oraya aitmiş gibi kadife minderlere gömülmesini izliyorum. Tahtına yükselen bir kraliçe gibi.

Kraliçem, hoşuna gitse de gitmese de.

Dudakları yine o mükemmel gülümsemeye dönüşüyor. "Şövalyeliğin öldüğünü kim söyledi?"

"Ölmedim. Sadece bugünlerde pek popüler değil." Kabinin kendi tarafıma yerleşip kravatımı düzeltiyorum. Bakışlarını uzaklaştırmadan önce gözleri hareketimi dikkatle takip ediyor.

"Katılmadığımı söyleyemem. Son çıktığım adam beni Chick-Fil-A'ya ."

Başka bir adamın artık benim olan şeye dokunmasından bahsetmek bile damarlarımda şiddet dalgaları yaratıyor. Bu değersiz pisliği bulmak ve bunun neden bir hata olduğunu tam olarak açıklamak istiyorum. Tercihen yumruklarımla.

Sabır, Sasha. Sabır.

Bunun yerine dişlerimi sıkarak gülümsediğimi söyleyebilirim. "Eminim buradaki yemekler hoşunuza gitmediyse kızartacak bir tavuk bulabilirler."

Gözlerinde sıcak ve meydan okuyan bir şey parlıyor - işte , *küçük ateş* parçası
-O mükemmel maske tekrar yerine kaymadan önce.

Sunucu saygılı bir şekilde başını sallayarak yaklaşır. "Efendim, hanımefendi, bu akşam bize katılmanızdan memnuniyet duyuyoruz. İzninizle-"

"Bunlardan beş tane."

Yine Ariel. Emir yağdırdığından değil, tam tersine sesi o kadar tatlı, kadınsı ve *mükemmel bir prenses* ki, içimden alınmak gelmemesi bile bir mucize.

Ama tam da arkasına yaslanıp beklemesini beklediğim anda içeri dalması sinirime dokunuyor.

Sunucu da en az benim kadar şaşkın. "Özür dilerim, tam olarak neyden beş tane, hanımefendi?"

"Şunlar." Manikürlü tırnağını oldukça kaba bir şekilde yan masaya doğrultuyor. Oradaki çiftin ikisi de bir asır önce "eski moda" sayılabilecek gece kıyafetleri giymiş. En az doksan yaşlarında olmalılar. Yavaş bir şaşkınlıkla ona göz kırpmıyorlar.

"Beş... osetra havyarı porsiyonu mu?" diye açıklamakta zorlanıyor

garson. "Bunda bir sorun var mı?" diye soruyor.

Aceleyle başını sallıyor ve bana bakıyor. "Hayır, hayır. Tabii ki hayır. Birazdan bununla geri döneceğim." Bir anda gitti ve beni sevgilime bakıp onun aklından tam olarak ne geçtiğini merak etmek zorunda bıraktı.

"Bizim için sipariş verecektim," diye gürlüyorum.

"Zahmete girmeni istemem!" diyor. "Demek istediğim, bu senin centilmenliğin değil. Hangi kadın kendisine sandalye çekecek ve sipariş verecek büyük, güçlü bir erkeğin hayalini kurmaz ki?" Sesinden bal damlıyor ama altında bir sirke okyanusu var. "Ben tek başıma, narin, hanımefendi halimle bunları nasıl yapabilirim ki?"

Ses tonundaki meydan okuma sikimin zonklamasına neden oluyor. Onu bu masanın üzerine yatırıp tam olarak nasıl bir adamla uğraştığını göstermek istiyorum.

Ama bu görgüsüzlük . Ve ben bir centilmen değilsem hiçbir şey değilim. En azından yatak odasının kapısı kapanana kadar.

"Ben bir imparatorluk yönetiyorum. Yemek siparişinizi ben verebilirim."

"Oh, bir *imparatorluk*, hm?" Eğiliyor ve sırtıyor, dişleri var ama sıcaklık yok. "Bana her şeyi anlat. Büyük bir imparatorluk planın var mı? Geçit törenleri? Büyük balolar? Belki düşman gezegenleri yok etmek için büyük, yuvarlak bir uzay gemisi?"

Bir şeyler ters gidiyor. Galada gözlerinde gördüğüm ateş -onu kırmak istememe neden olan meydan okuma- bir orada bir burada, bir var bir yok, yerini tespit edemediğim kadar hızlı dans ediyor. Ve kaybolduğunda, yerini dişlerimi diken diken eden, şeker gibi tatlı bir yaltaklanma parodisi alıyor.

O geceki inatçılığı sadece bir rol müydü? Yoksa rol *bu* muydu?

Kesin olan bir şey var: Bu gece sona erdiğinde, saklanabileceği hiçbir yer kalmayana kadar taktığı tüm maskeleri çıkaracağım. Altındaki gerçek Ariel Ward'ı bulacağım.

Ve sonra onu düzgünce evcilleştireceğim.

İnsanlar romantizmin karmaşık olduğunu düşünür ama öyle değildir. Bu bir denklem, en basit olanı: şarap, yemek, sevişmek. Bu üç adımlı rutin bana istediğimden çok daha fazla kalp kazandırdı, özellikle de ilgilendiğim tek şey onları ağırlayan bedenle bir gece geçirmekken.

Peki Ariel neden aynı olmasın?

Neden o da kendisinden önceki diğer kadınlar gibi ayaklarıma kapanmasın?

On gün, ihtiya ım olandan yaklaşık dokuz buçuk gün daha fazla.

Garson elinde havyar dolu bir tabakla geri geldi ve önümüze koydu. "Be  porsiyon osetra-"

"Hayır, hayır, hayır," diyor Ariel  z nt yle. "İstediyim bu değildi! Ben *bunları* kastetmi tim." Bu kez bambaşka bir masadaki bambaşka bir tabağı işaret ediyor.    k r fare bile bu kadar büyük bir farkla kaçırmazdı ama Ariel'de hiçbir  a kınlık belirtisi yok. Sadece yine o gülümseme.

Gülmek mi yoksa onu becermek mi istediğime karar

veremiyorum. " ey... Hanımefendi, ben sadece emin olmak

istiyorum..."

"Bunlar turta, değil mi?" Adama bakıyor. "Ben de bunu istiyorum! Karışıklık için çok  zg n m!"

Sunucu umutsuzca bana bakıyor. Omuz silkiyorum. Kendini aptal yerine koymak istiyorsa, onu durdurmayacağım. Bu gecenin nasıl biteceğini deği tirmiyor: kulaklarımda bir inilti, parmağında bir yüzük, cebimde bir ordu.

Bu arada ben de  ampanyamı yudumlayıp bekleyeceğim.

Garson bir kez daha tartlarını aramak için mutfağa girdiğinde dalgın dalgın tırnaklarını karı tırıyor. Hakkını yemeyelim, çok uzun sürmüyor ama bu sefer destek getiriyor. İki tabak ord vr getiren başka bir garson.

"İncir ve keçi peynirli tart," diye açıklıyor zavallı piç kurusu. "En iyi Chateau P trus'umuzdan bir kadehle e le tirildi. 1920 bağbozumu. M kemmek bir yıl."

Yemek bir sanat eseri: bal damlayan dolgun incirler, bulutlar halinde çırpılmış keçi peyniri, hepsi damakta cennet olan bir Merlot ile e le tirildi. Yemesini bekliyorum, çünkü ona vücudunun daha ne kadar çok şey hissedebileceğini göstermeden önce yüzündeki co kunun neye benzediğini görmek istiyorum.

Ama Ariel narin bir ısırık alıyor, sonra da yanmış gibi çatalını yere bırakıyor.

"Zevkinize göre değil mi?" Ben soruyorum.

Yemek hakkında ne düşündüğünü umursamamalıyım. Yutkunurken boğazının nasıl çalıştığını fark etmemeliyim.

Gülümsemesi dişleri çürütecek kadar şekerli. "Keçi peynirini pek sevmem."

Yalancı. Bir Yunan prensesinin keçi peyniri sevmeme ihtimali yok. Muhtemelen doğduğundan beri o bokla besleniyordur.

Ama siktir et. Bu önemsiz saçmalıklarla zaman kaybetmeyeceğim. Eğer bu oyunu oynamak istiyorsa, ona izin vereceğim. Yemekten daha fazlasına aç değilmiş gibi davranmasına izin vereceğim.

Şarabımdan yavaşça bir yudum alıyorum ve kadehimin kenarından onu izliyorum. Gözleri yaptığım her hareketi takip ediyor.

"Ne yazık," diyorum, sesim onu ürpertecek kadar alçak çıkıyor. "Tatlı için öyle planlarım vardı ki."

Ariel omuz silkiyor ve kurmalı bir Barbie bebek gibi kıkırdıyor. "Oh, hayır!" Sonra garsona geri gelmesini işaret ediyor.

Oradan sonra, lanet bir seçicilik montajı gibi.

Bir salata geldi: badem, bezelye ve şimdiye kadar yapılmış en zararsız yeşillikler. Tavşan yemeği yemeyen bir kadınla hiç tanışmadım. Eminim bu sefer itiraz edecek bir şeyi olmayacaktır.

Ve yine de...

"Şimdi ne

olacak?"

"Benim badem alerjim var," diye güzelce açıklıyor.

Hayır, yok. Senin hakkında bir dosya hazırlattım. Kedilere en ufak bir hapşırık atsaydın, Feliks bunu öğrenirdi. "Yazık."

Kafamın içinde *sabırlı* olmamı söyleyen ses boğuklaşmaya başladı.

Ördek: "Ah, *çok* üzgünüm," diyor vişne kompostosuna bulanmış ördek konfitine pişmanlık dolu bir bakış atarak. "Ördek bana çocukluğumdaki evcil hayvanımı hatırlatıyor. Sir Quacks-a-Lot adında bir ördek yavrum vardı."

Biftek tartar: "Şef bana parazit mı *çalışıyor*?"

Tekrar ve tekrar, kendisine getirilen her şeyi reddediyor ve tekrar ve tekrar, yardım edemem ama tüm bu performansta bir şeylerin yanlış olduğunu hissediyorum. Küstahlığı bir dalga gibi gelip gidiyor, garson yaklaştığında yükseliyor, yalnız kaldığımızda düşüyor. Ağzının inkâr ettiğini vücudu ele veriyor - her yeni yemek geldiğinde dilinin hızlı parıltısı, her yaklaştığımda şarap kadehini sıkıca kavrayışı.

Kısa kaburga yemeğinin yumuşak etini keserken onu ellerime bakarken yakalıyorum. Çatalı ağzıma götürdüğümde gözbebekleri büyüyor, kendini başka tarafa bakmadan önce o yeşil gözlerde bir sıcaklık şimşegi çıkıyor.

Oh, o bağışık değil. Yakın bile değil.

Mükemmel pişmiş wagyu'dan bir parça daha mızrakladım, yatma vaktinden kaçan bir çocuk gibi tabağındaki yemeği itip kakmasını izledim. "Sosla ilgili bir sorun mu var?" El değmemiş beşinci tabağından dikkatlice sıyrırken soruyorum.

Kalın kirpiklerinin arasından yukarı bakıyor, bir nükleer reaktör gibi sahte bir masumiyet yayıyor. "Sadece etle meyveyi karıştırmayı sevmiyorum."

Bıçağımı dikkatli bir şekilde yere bıraktım, metal bir mermi gibi kemik porselene çarpıyordu.

Pekala.

Sabrın canı cehenneme.

Bu küçük maskaralığa bir son vermenin zamanı geldi.

Garsona işaret ediyorum. "Hanımefendinin tabağını mutfağa geri getirin. Sosu çıkarın."

Etrafımızdaki restoran sessizleşiyor. Buraya on yıl boyunca hiçbir yemeği geri göndermedim. Çevredeki müşteriler bakmaya başlayınca Ariel'in yanakları pembeleşiyor.

Ama o hiçbir şey söylemiyor.

Belki de küçük kısrak için umut vardır.

Yeni tabağı geldiğinde, onu karanlık bir eğlenceyle izliyorum. "Daha iyi mi?"

Olay çıkarmadan reddedemediği için bir ısırik alıyor. "Mükemmel" demeyi başarıyor ama sesi boğuklaşıyor.

Öne doğru eğildim, tenindeki şeftali kokusunu yakalayacak kadar yaklaştım. Tadına bakmayı hayal edecek kadar yakın. "Öyle olabileceğini düşünmüştüm." Sesim alçalıyor, sadece onun kulakları için. "Bir kadının neye ihtiyacı olduğunu her zaman bilirim, karşı çıksa bile."

Çatal elinde hafifçe titriyor. Artık yemeğiyle oynamıyor ve ikimiz de nedenini biliyoruz. Küçük oyunları onu sadece daha iştah açıcı hale getirdi.

İşte o zaman sonunda ampul .

Zorluk çıkarmaya çalışmıyor. Yemeği sevmediği için burun kıvırmıyor.

tersine... tatlıya hazır. Ve ben de hazırım.

Bir kadeh şarap daha almak için uzanırken bileğini yakalıyorum. Nabızı tuzağa düşmüş bir kuş gibi parmak uçlarımda çırpınıyor.

"Sana bir şey göstermek istiyorum." Kelimeler amaçlanandan daha sert çıktı.

"Ne tür bir şey?" diye ciyaklıyor.

"Çatı katımın manzarası. Muhteşem."

Küçük erdem maskaralığını sürdürecektense kadar tereddüt ediyor. Onu parçalara ayırmak istememe yetecek kadar.

"Bu hoşuma giderdi." Sesi titriyor. Arzuyla ya da korkuyla... Şu anda hangisi olduğu umurumda değil. İkisi de bana istediğimi verecek.

Ayağa kalktım ve elimi uzattım. Narin parmaklarını avucuma yerleştirdiğinde titriyorlar.

Lobiye geçip bitişikteki otelin asansör kapısına gidiyoruz. Kapılar yumuşak bir *tingirtıyla* kapanıyor. Burada, birbirine yakın, şeftali kokusu her zamankinden daha güçlü.

Göğsümde ilkel bir şey açılıyor. Onu bu duvarlara sıkıştırmak ve benden önce gelen her erkeğı unutana kadar onu becermek isteyen bir şey.

Ama başka bir şey daha var. Burada hâlâ avcı olup olmadığımı merak ettiren bir şey. Eğer hiç avcı olduysam.

Sonra vazgeçtim. O bir tavşan ve ben de bir kurdum. Bundan sonra olacaklar dağınık, acımasız ve kısa olacak. Ama işi bitirecek, bu kesin.

"On gün" bu gece sona eriyor.

ARIEL

Kahretsin.

Poker suratımı korumak ve paniğimi itmek için elimden geleni yapıyorum. Çünkü aslında panikliyorum.

Çatı katına çıkmak planın bir parçası değildi. Bütün gece tam bir velet gibi davrandım. Sasha neden hâlâ kaçmıyor?

Seçiciydim. Sinir bozucuydum. Züppeydin. Kaba biriydin.

Peki Sasha neden benim DTF olduğumu düşünüyor? Ve o neden

DTF? Nerede yanlış yaptım?

Gerçekten DTF *olmasaydım* düşünmek çok daha kolay olurdu. Şu anda tüm kanım güneşe doğru akıyor. Kendimi sersemlemiş, çıldırmış, uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde kızarmış hissediyorum. O zamandan beri hissetmemiştim-

Mavi gözlü bir yabancı banyoda beynimi siktiğinden beri.

Sanki yerden devam ediyoruz.

Bu kırmızı elbiseyi bir zırh gibi, bir maske gibi takmaya çalıştım ama onu restoranın dışında beni beklerken gördüğüm anda vücudumun her bir hücresinde beş alarmlı yangın çanları çalmaya başladı.

Eller.

Hayır, gözler.

Belki kolonya.

Yoksa çenesinin kesimi, omuzlarının açısı, adımı mırıldandığında sesinin sertliği mi? Bu gece henüz söylemedi ama kulağıma *ptichka* diye hırlarsa yanabilirim.

Asansörün sesi duyuldu ve kapılar açıldı. Sasha önce benim çıkmamı işaret etti. Teorik olarak, bu bir centilmenlik, ama onun türünü çok iyi tanıyorum. Az önce son kaçış umudumu da kesti. Önden gitmesine izin verebilir, sonra da kendimi zemin kata geri göndermek için asansörün düğmesine basabilirdim.

Artık bunun için çok geç.

Yenildim, dışarı çıktım. "Bu manzara nerede?"

Ne kadar erken görürsem, o kadar erken ayrılabilir ve kendi kontrolümü bir çizburger ile kutlayabilirim. Her şeyi mutfığa geri göndermekle o kadar meşguldüm ki gerçekten yemek yiyemedim. Açlıktan ölüyorum.

"Sabır," diyor. "Bunun için zamanımız var."

"Biz" hiçbir şeye sahip değiliz. *Onun* zamanı var; *benimse* hayatımın ortasına bağlanmış saatli bir bombam var ve sevdiğim her şey *patlamadan* önce onu etkisiz hale getirmem gerekiyor.

Sorun şu ki, bir yanım kalmak istiyor. Bir parçam merak ediyor, "*Ya olmasına izin verseydin?*" O banyonun anısı ateşli bir rüya gibi peşimi bırakmıyor. Elleri tenimde, nefesi kulağımda. Daha adını bile bilmeden beni ona doğru çeken ham, hayvani bir manyetizma vardı. Kimya bunu anlatmaya yetmez. Bu nükleer füzyon. Tehlikeli, patlayıcı, şehirleri yerle bir edebilecek bir şey.

Beni yok edebilecek kapasitede.

Onu bu kadar arzulamaktan nefret ediyorum. Şimdi bile, bildiklerimi bilerek, korktuklarımdan korkarak, hain bedenimin hala onun dokunuşunu hatırlamasından nefret ediyorum.

Soyadım için beni takip ediyor. Bağlantılarım için. Temsil ettiğim imparatorluk için.

Bunu hatırlamam gerek. Bu gerçeği lanet ruhuma dövme yapmalıyım. O *beni* istemiyor.

Ama hain bir ses zihnimin en karanlık köşelerinde itirazlar fısıldamaya devam ediyor. *Eğer bu doğruysa, o zaman neden o gece seni istedi? Adını ya da değerini bilmeden önce, bir tuvalette sadece bir yabancıyken, neden sana açlığını çektiği her şeymişsin gibi baktı?*

Odanın görüntüsüyle düşüncelerimden sıyrılıyorum. "Aman Tanrım."

Yaldızlı duvarlar. İran halısı. Tül perdeli kral boy gölgelikli yatak. Daha önce imparator konusunda şaka yapıyordum ama bilmesem Sasha'nın 14. Louis'yi dövüp yatak odasını çaldığını düşünürdüm.

Kendine gel, aptal. Bin iplik numaralı nevresim takımını külot damlalığı gibi kullanmasına izin mi vereceksin?

Doğru. Planımız. Sapık Gelin.

"Kurnazlık buraya kadarmış," diye mırıldandım.

Arkamdan geliyor, arkamı dönmeme gerek kalmadan hissedebildiğim bir sıcaklık duvarı. "Kurnazlık, ne istediğinden emin olmayan erkekler içindir." Nefesi boynumu sıyrıyor. "Ben çok eminim."

Titriyorum ve bir adım uzaklaşıyorum. "Egon buradaki tüm oksijeni emiyor. Hadi bir pencere açalım."

Balkon kapısına doğru yürüyüp kilidi kurcalamaya çalışıyorum ama ellerim titriyor ve beynim aniden hangi sağın sıkı, solun gevşek olup olmadığına dair tüm anılardan arınıyor.

Kapı açılmayı reddediyor. Başka seçeneğim olmadığı için dönüp ona bakıyorum. Sasha odanın ortasında, onu bıraktığım yerde duruyordu. Elleri ceplerinde, son derece sıkılmış, ama gözlerindeki parıltı tüylerimi diken diken etmeye yetmiyor.

"Orada duracak mısın yoksa bana yardım edecek misin?"

Gülmüyor. Göz kırpıyor. Yanaklarındaki kızarıklığın tam tonunu ezberlemek için birkaç saniye daha beklemek ister gibi bana bakmaya devam ediyor. "Gerginsin."

"Sıkıldım," diye düzeltiyorum utanmaz bir yalanla. "Bütün bu 'kara kara düşünen gangster' rolü çok yorucu. Aynada yanma alıştırmaları yapıyor musun? *'Bana bakın, ben Sasha Ozerov'um, viski içerim ve brunch'tan önce insanları öldürürüm'-"*

Aramızdaki boşluğu anında, zahmetsizce geçiyor. Siyah bir hareket bulanıklığı. Eli dışarı fırlıyor ve bileğimi yakalıyor. "Dikkatli ol, Ariel. Sandığın kadar komik değilsin."

"Ve o kadar da korkutucu değilsin." Kolumu geri çekmeye çalışıyorum ama tutuşu daha da sıkılaşıyor. "Hayır mı? O zaman neden titriyorsun?"

Çünkü sen orman yangınısın, ben de benzin.

Gözleri o kadar soluk mavi ki neredeyse yarı saydam. Bakışlarımı kaçırmadan önce cesaret edebildiğim kadar geriye bakıyorum. Ama fazla uzağa gitmeme izin vermiyor. Bileğimi kelepçelemeyen elini kaldırıp yüzümü nazıkçe, şefkatle, neredeyse saygıyla onunkine doğru çeviriyor.

"Nefes al," diye . "Ben varım."

"Evet, ama bunu bir daha asla yapma şansın olmayacakmış gibi yapıyorsun."

Kesinlikle haksız değil. İsteksiz bir nefes veriyorum, ardından bir yudum hava alıyorum. Parmakları yanağımda yanıyor, orada kelebek ışığında dinleniyor.

Bir nefes daha. Bir nefes daha. Kalp atış hızım yavaşça normale yakın bir seviyeye iniyor.

Sonra yüzü yaklaşıyor. Yaklaşıyor. Ne anlama geldiğini anlamam uzun, aptalca bir anımı aldı. Beni öpmek için mi? Kesinlikle hayır. Ama işte geliyor, yaklaşıyor, daha tehlikeli, yaklaşıyor, yaklaşıyor-

Sonra yüzümü bırakıyor, belime uzanıyor ve balkon kapısının mandalını açıyor.

Aralık ayındaki hava akımı, içimi erimiş lapaya çeviren tüm Bad Idea Heat™'i söndürmeye yetiyor. Bu kez soğuktan titriyorum ve kollarımın arkasındaki tüylerim diken diken olurken gövdeyi sıkıca kavriyorum.

Dönerek balkona çıkıyorum- Ve nefesim

ciğerlerimde sıkışıyor.

New York aşağıda, iyi şans getirmesi için bir çeşmeye atılan bozuk paralar gibi parıldıyor. Siyah ve neon ve gümüş ve altın, her yerde hareket ve ışık, arabalar ve insanlar aşağıdaki sokaklarda geziniyor.

Böyle bir şehirde yaşıyorsunuz çünkü her seferinde sizi şaşırtıyor. En azından benim için öyle. Bu yüzden kendimi hiçbir zaman olması gerektiği kadar uzağa koşturmayı ikna edemedim.

Bir başka soğuk esinti manzarayı bulanıklaştırırken gözlerim yaşıyor. Ama kendimi Prada giymiş bir buzlu şeker gibi hissetmeye başladığım anda Sasha bir kez daha arkamdan geliyor. Ferforje korkulukları tutarken kolları beni içine hapsediyor. Anında rahatlıyorum, zehir olduğunu bilsem de onun sıcaklığını içime çekiyorum.

"Yükseklikleri sever misin?" diye soruyor.

"Gerekirse atlayabileceğimi bilmek hoşuma gidiyor."

Bir vuruş. Göğsü sırtıma değiyor. "Sanki senin peşinden gitmeyecekmişim gibi konuşuyorsun."

Bu sefer beni saran ürperti soğuktan değil. Şu anda beni dünyanın en pahalı gözetleme noktalarından birinin ince kenarına sabitleyen adamın imkânsız muammasından kaynaklanıyor.

Şu optik illüzyonlardan biri gibi: Bakarsınız ve göz göze iki yüz görürsünüz. Sonra gözünü kırparsın ve bir vazo görürsün. Yüzler, bir vazo, iyi bir adam, kötü bir adam

-Her şey birbirine karışıyor ve neyin ne olduğunu ya da kimin kim olduğunu söylemek çok zor.

Neyin gerçek olup olmadığını ya da benimle istediği Şeyi yapmasına neden izin verip vermemem gerektiğini.

"Beni oraya kadar kovalar mısın?" AŞağıdaki ışıltılı sokakları ıŐaret ediyorum.
"Tüm bunların içinden mi?"

"Seni bulmak için bütün Şehri yakarım."

"Bu romantik değil; bu psikotik."

Kahkahası gğ्सunden omurgama doğru gürlüyor. "de aynı Şey, *ptichka*."

"Bana yle demeyi kes." Onunla yüzleşmek için döndüm, ki bu bir hataydı. Şimdi onun bedeni ile kırk kat boŐluėun arasında sıkışıp kaldım. "Ben senin küçük kuşun değilim."

"Hayır mı?" Gözleri boğazıma, nabzımın tenime çarptığı yere düşüyor.
"Kesinlikle yle giyinmiŐsin. Tüm bu tüyler. Tüm bu narin ipekler."

Elbisenin stratejimin bir parçası olması gerekiyordu. Bergdorf'ta bulabildiğim en pahalı Şeyi aldım - vücudumun etrafında uçuşan, yüksek yaka yakasını süsleyen beyaz devekuşu tüyleri olan kıpkırmızı renkli ipek charmeuse.

Ama Şu anda bana bakışı, öldürmek için giyinmediğimi, öldürülmek için giyindiğimi hissettiriyor.

Parmakları tüylerden birinin üzerinde geziniyor, tenimi zar zor sıyrıyor. "Bunu beni baştan çıkarmak için mi giydin? Yoksa bana işkence etmek için mi?"

"Belki de giyinirken seni bir kez bile düşünmedim. Bunu hiç düşündün m?"

Yaklaşıyor. "Restoran kapalı. Çalışanlar gitmiş. Şehir uyuyor." Parmağı kolumda geziniyor. "Burada bizden başka kimse yok, Ariel. Performans sergileyecek kimse yok."

Bakışları ağzıma düşüyor.

Bu bir oyun, kendime hatırlatıyorum. Bırak kazanacağını düŐünsün.

Çenemi eğiyorum. "Peki şimdi ne olacak? Bana yatak odanı mı göstereceksin? Bıçak koleksiyonunu mu? Tahnit edilmiş eski kız arkadaşlarını mı?"

"Hayır." Başparmağı alt dudağımı okşuyor. "Şimdi konuşmayı kes."

Öpücük beni şaşırtmamalı ama şaşırtıyor. Nazik değil. Bu bir iddia; sıcak, aç, tüm dişler, dil ve zar zor dizginlenen şiddet.

Beni şaşırtan bir diğer şey de bunu almasına izin vermiş olmam.

Gömleğini yumrukluyorum, vücudum tamamen farklı bir motivasyonla onunkine doğru yükselirken hızla çözülen öfkeme boş yere tutunuyorum. İnliyor, sesi içimde titreşiyor ve aniden kaldırılıyorum, beni masaya taşıırken bacaklarım beline dolanıyor.

Elleri her yerde. Elbisem omzumdan yırtılıyor, ağzı yırtığı takip ederek boynumdan aşağı bir yol açıyor. Nefesim kesiliyor, tırnaklarım kafa derisini tırmalıyor. "Sasha-"

"Tekrar söyle," diye hırlıyor tenime karşı. "Sasha."

"Daha yüksek sesle."

"Sasha."

Diğer kolunu yırtıyor. Kumaş yere dökülüyor. Gözleri benimkilere kilitleniyor, arzuyla kararmış. "Bu gece benimsin, Ariel. Her nefesin. Her çığlık. Benimsin."

Onu itmeliyim. Kasıklarına diz atıp kaçmalıyım. Onun yerine, onu tekrar öperim.

Bu bir hata. Bunu teslimiyet olarak kabul ediyor, elleri kalçalarımın altından kayıyor, beni daha yakına sürüklüyor. Kemer tokası karnıma saplanıyor, bir damga gibi.

Hayır. Böyle değil.

Ağzımı serbest bırakıyorum.

"Dur." Durdu, göğsü kabardı.

"Ne?"

"Dur dedim."

Gölüşü sert. "Vücudun aksini söylüyor."

"Vücudum bir yalancı." Onu itiyorum ama yerinden . "Çekil. Çekil."

Bir an için reddedeceğini düşündüm. Sonra aniden ayağa kalkıyor ve beni soğukta bırakıyor.

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsunuz, Bayan Ward," diyor kelepçelerini sarsak hareketlerle ayarlarken.

Yıkık elbisemi tutarak doğruldum. "Bunu sen başlattın."

"Ve beni buraya kadar takip ettin."

"Çatı katına, yatağına değil."

Bara doğru yürüyor ve iki parmak votka dolduruyor. "O zaman neden geldin?" "Bir noktayı kanıtlamak için."

"Hangisi?"

Titrek bacaklarımın üzerinde durmak için elimden geleni yapıyorum. "Bana sahip olmadığını. Senin dünyana girip hemen çıkabileceğimi."

Bardağı tek seferde boşaltıyor ve sert bir *çınlamayla* yerine koyuyor. "O zaman yap. Dışarı çık."

"İzle beni." Debriyajımı kaptım, asansöre yöneldim. Üç

adımda üzerime geldi, beni duvara yasladı. "Ne yapıyorsun?"

Nefes alıyorum. "Bana gitmemi söyledin."

"Sana denemeni söyledim." Dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor.

"Öyleyse git. Ya da öp beni." Ondan nefret ediyorum.

Ondan nefret ediyorum.

Onu öperim.

Bu sefer daha yavaş. Daha derine. Paraşütsüz bir serbest düşüş. Elleri yüzümü çevrelüyor, beni korkutacak kadar şefkatli. Dili benimkiyle çarpışıyor, şakacı, alaycı, bir var bir yok, tatlı ve becerikli. Votkanın keskin tadını ve incirli tartların tatlılığını alıyorum. Geri çekildiğinde nefesi dudaklarımda geziniyor. "Kal."

Evet

.

Evet

.

Hay

ır.

Evet

.

Parmaklarımı saçlarından geçirip onu yere sürüklüyorum. Halı dizlerimi yakıyor ama umurumda değil. Tişörtünü çıkarıyor ve göğsündeki yara izlerini dilimle haritalıyorum. Her biri asla istemeyeceğim bir hikâye.

Her zaman kendime bunu bir güç oyunu olarak yaptığımı söylüyorum. *Üstünlüğü elimde tutuyorum. Onun oyununu oyna. Ona ne istediğini göster ve o almadan önce elinden al.*

Her zaman yalan söylüyorum.

Kemeri takırdayarak açılıyor, fermuarı törpüleniyor ve sonra elleri kalçalarımın altında, beni kendisine doğru çekiyor. "Ariel..."

Parmakları kalçalarımın giriyor. Ona karşı sallanıyorum, sürtünme iç çamaşırlarımın dantellerini yakıyor. Tıslıyor, başı geriye düşüyor. "Siktir. Sen-"

Elimle ağzını kapatıyorum. "Bunu mahvetme."

Avucumu ısıyor, gözleri parlıyor ve bizi çeviriyor. Dünya dönüyor. Ayağa kalktığı anda dişleri kulak mememi buluyor. "Bana bunu istediğini söyle."

"Hayır."

"Yalancı." Bana sürtünüyor ve ben bir iniltiyle boğuluyorum. "Anlat

bana." "İstiyorum-"

Cam kırılır.

Donup kalıyoruz, ses kalın sessizlikte sarsıntı yaratıyor. Ama sonra onu gördüm.

Sasha'nın unuttuğu vodka bardağı, tökezleyerek yaptığımız dans sırasında masadan düşmüştü.

Yerde parıldayan parçalar halinde yatıyor.

İhtiyacım olan uyandırma çağrısı buydu. *Bu oyunu kazanmanın ödülü ne, Ari? Bu nasıl "onu uzaklaştırmak" oluyor? Sonun onun gibi kırık olmayacak mı?*

Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, elbisem bir omzumdan sarkıyor. Bana doğru uzanıyor. "Ariel-"

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Dokunma bana."

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturuyor, göğsü hala kabarıyor. "Böyle olmak zorunda değil."

"Ne gibi? Bir canavar tarafından evlenmem için şantaja uğruyormuşum gibi mi?"
Gülüyorum, ses etrafımızı saran cam kırıkları kadar keskin. "Bu tam olarak böyle bir şey."

Çenesi titriyor. "Buraya isteyerek geldin."

"Sana karşı koyabileceğimi kanıtlamak için." Titrek bacaklarımın üzerinde duruyorum. "Ve şimdi, yapacağım."

"Buna böyle mi diyorsun?" Aramızdaki boşluğu işaret ediyor, elektrikle çatırdıyor ve kötü kararlar alınmak için can atıyor. "'Direniş' mi?"

"Buna geçici bir delilik anı diyelim." Debriyajımı düştüğü yerden aldım. "Bir daha olmayacak."

Tek bir akıcı hareketle ayağa kalkıyor. "Kendine yalan

söylüyorsun." "Senin olacağımı düşünüyorsan, sen de öyle."

Çatı katına doğru acele ediyorum. Asansör benim dokunuşumla açılıyor. Küçük merhametler. Burada bir saniye bile fazla.

"Ariel-"

İçeri girdim ve zemin kat düğmesine basmaya başladım. "Cehenneme git, Sasha."

Eli dışarı fırlıyor ve kapılar kapanmadan onları durduruyor. "Bir şeyi unutuyorsun."

Kendime olan saygımı mı? Evet, halının üzerinde bıraktım.

O benim alanıma girip beni aynalı duvara yaslarken kelimelerimi tutmak için dudağımı ısırıyorum. "Vazgeçmediğimi unutuyorsun."

"Her şeyin bir ilki vardır."

"Bunun için değil." Bileğimi tutuyor ve bana bakıyor, sert ve acımasız, bir alev in kalbindeki mavi gibi. Sonra bırakıyor ve uzaklaşıyor. "Yakında görüşürüz."

Kapılar onun sırtışı üzerine kapanır.

O gider gitmez, içimdeki tüm mücadele ölüyor. Aynaya doğru yığılıyorum, titriyorum. Yansımam benimle alay ediyor; şiş dudaklar, vahşi saçlar, çözülen bir kadın.

Sanırım *bir gün geride*

kaldı. Dokuz gün kaldı.

ARIEL

"bu mu?" Gina itiraz ediyor. "Öylece gitmene izin mi verdi?"

"Beni içeri kilitleyebilecek gibi değil." *Yine de bir parçam neredeyse, bir bakıma, bir bakıma bunu yapmasını diledi.*

"Yapamaz mı?" diye karşılık verir. "O büyük, kötü bir Bratva *pakhan*. Eminim yapabileceği pek çok şey vardır."

Üçlü çikolatalı mocha lattemden bir yudum alıyorum. Dünkü kalori eksikliğinden sonra, menüdeki her şeyi arzuluyorum. *Herhangi bir* menüyü, gerçekten. "Bunu yapacağını sanmıyorum. Bana deli diyebilirsin ama bana öyle bir izlenim vermedi. "Seni kilitle ve bağla" havası."

"Yazık," diye iç geçiriyor Gina. "Bu var olan en iyi titreşim."

Ona ne kadar sapıkça olursa olsun Sasha'nın hislerinden hiçbirini tercih etmediğimi söylemek üzereydim ki Lora aceleyle kafeye girdi. "Üzgünüm!" diye soluk soluğa bağıyor. "Trafik çılgıncaydı. Ne kaçırdım?"

Gina ona "Ariel hâlâ kötü çocuk milyarderinden kurtulmaya çalışıyor," diye bilgi veriyor. Benim gerçek kimliğimden, *onun* gerçek kimliğinden ya da bu birlikteliğin benim için neden kariyerimi bitirecek bir hamle olduğundan ya da bunu reddetmenin neden hayatımı bitireceğinden bahsetmeyen, sulandırılmış bir versiyon. "Babası onunla evlenmesini istiyor."

"Yüce Tanrım!" Lora hayretler içinde kaldığını söylüyor. "Sanki erkekler ellili yıllara geri döndüğümüzü sanıyor. Bununla uğraşmak zorunda kaldığın için çok üzgünüm, tatlım."

" değil. Aslında seksi biri." "Vay be!"

Tersliyorum.

"Gerçek bu!"

"Huh," diye düşünüyor Lora. "Kötü bir adam mı?"

Teknik olarak evet, ama- "Sadece benim tipim değil." "Ama çekici mi?"

"Şey, evet." *Ne yazık ki.*

"Ve zengin?"

Uyuşturucu parasıyla, ama evet. ". "

Dudaklarını büzüyor, dalgın. "Seni desteklediğimi biliyorsun, değil mi?"

Uh-oh. "Neden bu düşüncenin sonunda bir 'ama' olduğunu hissediyorum?"

"Bu bir 'ama' değil!" Lora hemen inkar eder. "Bu bir... bir 'şey'."

Bir "kuyu." Ne kadar rahatlatıcı. Umarım derin bir kuyudur. düşmek isterdim.

Yenilgiyle öne doğru yığıldım. "Duyalım bakalım."

Solucanlar Lora'dan daha omurgalı olduğu için, benimle çelişme ihtimali yüzüne suçlu bir ifade yerleştiriyor. Lora'nın nefret ettiği bir şey varsa, o da çelişkidir. "Şey... sadece kulağa biraz hayalperest geliyor, değil mi?"

Daha çok kabus gibi.

"Rüya gibi'yi tanımla," diyorum ona.

"Ateşli, zengin ve ünlü," diye ekliyor Gina. "Bam. Üçlü tehdit."

Ona sert bir kaş çatıyorum. "Sen hangi taraftaydın?"

"Hepimiz senin tarafındayız, tatlım!" Lora mırıldanıyor. "Sadece hızlı bir açıklamaya ihtiyacım var... neden bu adamı sevmiyorsun?"

"Şey, o biraz... o..." Sorusuna cevap vermenin pek çok yolu var, ama kendimi beceriksiz buluyorum. *Ondan duyduğum ilk sözlerin soğukkanlılıkla cinayet işleme emri* olması güzel bir açıklama gibi görünse de cevaplamam gereken daha fazla soruyu da beraberinde getiriyor. "O sadece..."

"Yavru köpekleri tekmeliyor," diye giriyor

Gina. "Spor olsun diye." Lora'nın nefesi kesilir.

"Aman Tanrım!"

"Aynı zamanda yavru fok balığı kulübünün de savunucusu. Bir tampon çıkartması ve her şeyi var."

"*Ne be?*" Gina'ya doğru ağzımı açtım.

Beni görmemiş gibi davranıyor. "Öyle değil mi? Aklı başında kim bir bebeğe zarar verir- OW!"

Gina'ya dirsek atıyorum ama Lora dehşete kilitlenmiş durumda.

"Bir canavar, işte o," diye karar veriyor Lora. Bu şaka onun kafasının üzerinden uçup gitmiş gibi görünüyor. "Haklısın, Ariel. Bu adam iyi biri değil. Ondan kurtulmalısın."

En azından bunun halledilmiş olmasına sevindim. "Mesele şu: Dün gece gerçekten denedim. Çok kabaydım çocuklar."

"Ama *öyle* ?" Gina gözlerini kıсар. "Sadece soruyorum çünkü 'kabalık' eşğiniz biraz..."

"Kanadalı mı?" Lora öneriyor.

Gina parmak tabancası yapıyor. "Bingo."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bu da ne demek oluyor?"

Gina ellerini birbirine vurur. "Hadi bir postmortem yapalım. Dün gecenin dökümünü yapalım. Sence işler nerede yanlış gitti?"

Bay Büyük, Kötü ve Düşünceli'nin her yerimi hissetmesine izin vermek dışında mı? "Tanrı şahidim olsun," diyorum, "hiçbir fikrim yok. Yapmaman gereken her şeyi yaptım."

seçici, pasif-agresif ve dncesizdim..." "Ne ekilde?"

"Tek bir yemeği bile bitirmedim," diyorum. "Beni lüks bir Fransız restoranına götürdü ve ben de oradaki her şey berbatmı gibi davrandım. Ki hiç de öyle değildi." Aldığım tek bir ordvr lokmasının tadı hâlâ damağımda.

Tanrım, keçi peyniri için lnr.

"Yani sen ımarık bir sürtük mydn?" Gina bir kakhaha atıyor. "Bebeğim, fark ettin mi bilmiyorum ama bu tip kadınlar Sasha gibi adamların yirmi bir yaına kadar karıladıkları kadınlardır. Bu onların markası."

"O zaman ne yapmam gerekiyor?!" Haykırıyorum. "Fikirlerim tükendi, ocuklar."

"Yeni bir plana ihtiyacımız yok. Kupa eşleri çok daha azıyla imparatorlukları torpilledi. Senin oyunun zayıf Ward."

Tam Gina'ya tekrar vuracaktım ki Lora'nın eli hevesli bir anaokulu ğrencisi gibi havalandı. "Sanırım bende bir şey var." Komplocu bir tavırla eğildi. "Geçen yaz kız kardeimin düğününde çok tatlı bir emtia tüccarıyla tanıştım. Muhteşem yeşil gözleri vardı ve dans ettiğimizde bana Sag Harbor'daki yatından bahsetti."

"Ama onu korkutup kaçırdın," diye tahmin ediyor Gina, kahvesine bir makaron batırırken.

"Hayır!" Lora itiraz ediyor. Sonra solgunlaır. "ey... belki? Çok heyecanlandım. İkinci randevumuz için ona içinde en sevdiği atıtırmalıkların ve ilk randevumuzdaki fotoğraflardan oluşan küçük bir fotoğraf albümünün olduğu bir bakım paketi hazırladım. Pinterest düğün panomda estetik iftimizin çoktan seçildiğini de söylemiş olabilirim..."

İrkildim. "Oh, Lora."

"Biliyorum! Biliyorum." Hlyalı hülyalı i çekiyor. "Ama yatını görmeliydiniz, ocuklar. Gelecekteki ocuklarımız için isim semitim bile. Erkek ocuk için Sebastian'ı dnyordum, tekmeden sonra. Anladınız mı? *Sebastian* gibi mi?"

"ldr beni," diye mırıldanıyor Gina, böylece onu sadece ben duyabiliyorum.

Lora saçını döndürüyor. "Her neyse, CrossFit dersine elimde 'Ruh Eşi' su şişeleriyle gittikten sonra telefonlarıma cevap vermeyi bıraktı. Sonra üşüttüğünü duyunca ofisine gidip tavuk çorbası içtim. Sonra da kendimi tanıtmak için annesinin evine gittim..."

Gina olağanüstü bir şekilde . "Bekle. Sen bir dahisin." Lora gözlerini kırıştırır. "Öyle miyim?"

"Bilerek değil ama evet." Masanın üzerine eğiliyor, yüzüne hınzır bir sırıtma yayılıyor. "Erkekler avlanmak ister, Ari. Özellikle de Sasha gibi erkekler. O yüzden tavşan olma, kurt adam ol."

Şaşkınlıkla ona göz kırpmıyorum. "Anlamıyorum."

Bileğimi tutuyor, bilezikleri titriyor. "Bu konuda çok yanlış yaptık! Sadece *şımarıklık* yapmıyorsun, onunla uğraşıyorsun. O güzel Armani takımının altında onu azdır ve rahatsız et. Seksi bir kütüphaneci edasıyla ofisine git, masasının üzerine eğil, en iyi Jessica Rabbit sesinle *tam olarak* neresini istediğini fısılda, sonra da çek git. *Adios* yok, takip etmek yok. Bırakın orada mavi taşakları ve elektronik tablosuyla kalsın."

"Ofisinde mi?" Gıcırdıyorum.

Bu düşünce beni korkutuyor. Şirketlerin yönetim kurulu odalarının siyah deri binicilerle dolu olduğunu hayal ediyorum ve gerçekten de bunun en azından çoğunlukla doğru olduğunu hissediyorum.

"Ofisinde," diye onaylıyor Gina. "Erkeklerin beyinleri kendi alanlarına girkısa devre yapar. Güven. Bir keresinde Duane Reade deposunda bir başkan yardımcısına öğle yemeği molasında mastürbasyon yapmışım ve bitirmesine bile izin vermemiştim. Haftalarca bana soneler yazdı."

Lora'nın nefesi kesildi. "Gina! Bu zalimlik." "Hayır, bu *bilim*."

Kupamı itiyorum. "Benden... flört etmemi istiyorsun. Sasha ile. İş yerinde. O zaman kaç."

"Düzeltiyorum: *Tahrik* et, sadece flört etme. Sonra taktiksel olarak geri çekilirsiniz. Sonra..." Gina elleriyle bir patlama taklidi yapıyor. "Bastırılmış Katoliklikten yararlanın

suçluluk duygusu ya da ne travma ." "O Rus

Ortodoks. Sanırım."

"Patates, *kartofel*".

Lora ve ben ona boş boş bakıyoruz. Gözlerini deviriyor. "Bu Rusça'da
- Ne var biliyor musun? Boş . Esprilerim bu kitle için boşa gitti. istediğim,
baskınlık oyunları evrenseldir. Yani kazanmak için oynamak ya da kaybetmek
için oynamak.

-Ama her iki şekilde de oynuyorsun. Hoşuna gitse de gitmese de."

Latte sanatıma bakıyorum - çökmekte olan bir lale. Bu sırada zihnim benim için
filmler oynatmaya başlıyor. Sasha'nın yaralı parmaklarının masaya vuruşunu
hayal ediyorum. Asansörler kapanırken sesinde çakıllı bir aksaklık.

"Ya o... misilleme yaparsa?" Çekinerek soruyorum.

Gina alay ediyor. "Lütfen. Kötü çocuk ya da değil, önünde sert görünmesi
gereken bir toplantı odası dolusu serseri var. En kötü ihtimalle? Seni bir malzeme
dolabına götürür ve inekler eve gelene kadar yer. En iyi ihtimalle?" Kaşlarını
oynatıyor. "Babanı arar ve 'Üzgünüm efendim, kızınız verimliliğime zarar
veriyor' der."

Lora peçetesini gergin bir origami şeklinde katlıyor. "Kulağa biraz... müstehcen
geliyor..."

Riskli. Bu onun için bir kelime.

İntihara meyilli olmak başka bir şey.

Ama Gina haklı: Bu oyunu kuran Sasha'ydı. Ben sadece oynamak zorunda kalan
kişiyim.

Bu kadar ileri gitmek istiyorsa?

Tamam.

Ben de kirli dövüşebilirim.

SASHA

"Bu koku da ne?"

Şu anda beni deli ettiğini bildiği için çakmağını açıp kapamakla, tekrar açıp kapamakla meşgul olan Feliks bana bakmadan omuzlarını silkiyor.

Fiske. "Bilmiyorum." *Flick.*

"Temizlik ekibini buraya getirmen gerekiyordu," diye . "Getirdim."

Flick. "İki kez." *Flick.*

"O zaman neden hala kan gibi kokuyor?"

Brian Fenner'ın oturduğu son yer olan masamın karşısındaki koltuklara bakıyorum. Gözüme, ofisimdeki floresan ışıkların parıltısı altında, tertemiz görünüyor. Kan yok, leke yok, orada şiddet içeren bir şey olduğuna dair hiçbir işaret yok. Sadece olduğu gibi görünüyor: lanet bir sandalye.

Ama kokladığımda kan gibi kokuyor.

Flick.

"Boğazına sokmadan önce kaldır şu lanet şeyi." Feliks sırtarak çakmağı cebine koydu. "Bugün havandasın."

Çenem sıkıştı. Tabii ki *havamdayım*. Zar zor uyudum. Asansör kapıları kapandığından beri olduğu gibi, dün gece de kafamda tekrarlanıp duruyor: Ariel'in tüyleri yatak odamın halısının üzerinde çırpınıyor. Dudaklarının arasından süzülen küçük nefesler. Külotunun yumuşak kenarı ben-

Tanrı aşkına, topla kendini dostum.

"Bana temizlikten bahset," diye bağıryorum. "Bir şey gören oldu mu?"

"Hayır. Brian'ın bedeni çoktan kül oldu ve Peter..." Feliks bacaklarını uzatıyor ve esniyor. "Doğu Nehri'nin saklaması gereken bir sır daha var diyelim."

Parmaklarımı masaya vuruyorum. Sağ elimdeki yüzük ışığı yakalıyor.
-Dün gece çıplak omzuna dokunan elin aynısı. Aşağı doğru kayan-

Kendimi kaybedeceğim.

"Araba mı?"

"Igor'un hurdalığında ezildi ve eritildi. İz yok." "Güvenlik kayıtları?"

"Temizlendi."

"Peki ya telefonları? Bilgisayarları?"

"Hepsi halledildi." Kaşlarını çatı. "Hassas biri değilim patron, ama bugün duygularımı incitmeye başladın. Sanki artık işimi yapmam konusunda bana güvenmiyor gibisiniz. Ya da..." Utangaç bir şekilde sırtıyor. "Aklında başka bir şey mi var?"

Yemi sallıyor, ısıracağımı umuyor. Ama ben çünkü çocuk değilim ve Feliks onu Moskova'daki o lanet hendekten çıkardığım günden beri benimle uğraşüyor, bu yüzden taktiklerine alışkınım.

"Temiz olduklarını söyleyip duruyorsunuz, ama Sırp bir çocuğun cesedinin saklandığı yerde aksini söyleyebilecek bir delik biliyorum."

Feliks kırılgan görünecek kadar küstah. "Şimdi gerçekten duygularım incinecek. Brian bu temizdir, Sasha. Peter öyle.

Onlar vardı dolandırıcılar, ama Aptal, izole edilmiş olanları. Hayır Sırpça hiçbir etkisi yoktur. Bu konuda paranoyaklaşmamıza gerek yok."

"Paranoya bizi hayatta tutar, *Brattan*."

Feliks tereddüt ediyor. "İyi olduğuna emin dostum? Sen..." "Ben iyiyim."

"Çünkü eğer konu-" "Konu bu değil."

"Ama eğer öyleyse, biliyorsun anlatabilirsin-"

Fırlattığım zimba kafasını birkaç santimle ıskaladı.

Ama her ne kadar kabul etmek istemesem de haksız da değil. Parmak eklemlerim beyazlaşana kadar sandalyemin kollarını kavıyorum ve sakinleşmek için nefes veriyorum.

Çünkü birkaç santimle ıskalayan tek şey zimba değil.

Onu orada, *tam orada*, inleyerek ve miyavlayarak yere yatırmıştım. Beni ondan uzak tutan tek şey ince bir dantel parçasıydı.

İsteksizliğinin bununla ilgisi olmadığını biliyor. O istedi. O da en az benim kadar istiyordu.

Öyleyse neden geri çekiliyoruz? Neden bu oyunları oynuyorum? Ve neden onu düşünmeyi bırakamıyorum?

Kapı çalındığında bu sorulara cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuluyorum. "İçeri gel," diye seslendim.

Kapı açılır ve bu asil ve düzgün ofis binasında hiç yeri olmayan bir adam içeri girer. Yüzü bitkin ve dövme, kel kafa derisi de aynı mürekkeple kaplanmış. Kibar bir topluma uygun değil.

Ancak Bratva toplumu tam da onun ait olduğu yer. "Bir sorun mu var, Yannik?" Ben soruyorum.

Yutkunuyor ve ellerini arkasında birleştiriyor. Bu tepkiyi her zaman takdir etmişimdir. Soğukkanlı katillerin sizin önünüzde kuyruklarını bacaklarının arasına kıştırması insanın içindeki savaş lordunu memnun ediyor.

"Bir sorun var efendim. İşleme tesislerinden birinde." Öne doğru eğildim.

"Hangisinde?"

"Skillman Caddesi, efendim."

Çenem gerildi. Bu küçük operasyonlarımızdan biri ama yine de. "Ne tür bir sorun?"

"Sırp lar." Yannik ağırlığını değiştiriyor. "Dün gece bir avuç dolusu adam geldi, deli gibi beyzbol sopası sallıyorlardı. Adamlarımızı rahatsız etmeye başladılar, koruma parası talep ettiler."

Feliks'le bakışıyoruz. Bu, Sırp sokak haydutlarının mahallelerimizde kendi bölgelerini işaretlemeye çalıştıkları ilk sefer değil. Ağaçlara işeyen köpekler gibi.

"Yaralanan var mı?"

"Hayır, efendim. Ama çalışanlara bir numara yapmışlar. Onlar sadece düşük seviyeli paketleyiciler, biliyor musunuz? Böyle şeylerden ürkerler."

Boynumu kırıyorum. Sonunda, oturup düşünmekten başka yapacak bir şey buldum.
- *Oraya gitme bile.*

"Dmitri ve Anton'u getirin. Onları ziyaret edeceğiz."

"Onları aradım bile," diyor Feliks, sandalyesinden kalkıp telefonunu bir kenara koyarken. "Bizimle aşağıda buluşacaklar."

Ayağa kalktım ve ceketime uzandım. "Bazı insanlara nereye yapışıp yapışamayacaklarını hatırlatma zamanı-"

Sonra, davetsiz şeytanlardan bahsetmişken, kapı pat diye

açıldı. Ve Ariel içeri giriyor, tüm dikkat dağınıklığımı ortaya

çıkıyor.

Hepsi bu kadar olsaydı, sekreterime onu öğle yemeğine götürmesini söyler ve birkaç Sırp kafatası için neşeli yoluma devam ederdim. Müstakbel gelinim

yerini öğrenmesi

gerekiyor. Ama hepsi bu

değil.

Gözlük takıyor. Boynuz çerçeveli gözlükler burnunun üzerine tünemiş, yeşil gözlerini daha büyük, daha parlak gösteriyor. Üç beden küçük ve iki düğmesi çok aşağıda olan beyaz düğmeli bir bluz göğsünü geriyor, her kıvrımı saran ve dizlerinin üstünü zar zor öpen siyah bir kalem eteğin içine sokuluyor. Kumral saçları sert bir topuzla geriye doğru toplanmış, zarif küçük tutamlar yüzünü çerçevelemek için kaçıyor.

Beynim kısa devre yapıyor.

"Bay Ozerov." Gözlüklerini burnuna doğru itiyor. "Umarım önemli bir şeyi bölmüyorumdur?"

Yannik aval aval bakar. Feliks güldüğünü gizlemek için öksürür.

Bu kesintiye öfkelenmeliydim. Sırları, düzeni sağlamayı, kan dökmeyi ve iş yapmayı düşünüyor olmalıyım.

Onun yerine, tek düşünebildiğim o mükemmel saçı ne kadar bozmak istediğim. O eteği parçalara ayırmak ve böylece-

"Bayan Ward." Sesim amaçladığımdan daha sert çıktı. "Şu an iyi bir zaman değil."

O kocaman, yeşil gözlerini o lanet gözlüklerin arkasından bana kırıştırtıyor. Ben yoldan çıkmak üzere olan pis bir günahkârken o kusursuz masumiyetin resmi.

"Böldüğüm için çok özür dilerim. I-" Eğilirken kalçası masama çarpıyor ve Brian'ın dosyası da dahil olmak üzere kağıtlar etrafa saçılıyor. "Oops! Sakarım ben."

Onları almak için eğildiğinde çenem geriliyor ve bana gömleğinin altını mükemmel bir şekilde gösteriyor. Odanın sıcaklığı bir anda yükseliyor. Yakam aniden sıkılıyor, beni boğuyor.

"Gergin görünüyorsun, tatlım." Bir parmağını omzumda gezdirip pazumun üzerinde kıvrıyor. "Belki bir molaya ihtiyacın vardır? Birlikte öğle yemeği yiyebileceğimizi umuyordum. Bugün seni çok, çok, çok, *çok* özledim."

Yannik'in, kızın kıcına bakmamaya çalışırken adem elmasının sallandığını görüyorum. Feliks bile gözlerini onun bacaklarından alamıyor.

Onları suçlayamam bile. Sikim çivi çakacak kadar sert. Ama yine de onları suçlayacağım.

"Dışarı," diye tükürdüm. "Hepiniz."

"Ama Sırplar-" diye başlar Yannik.

"Bensiz halledin."

Feliks, Yannik'i kapıya doğru sürüklüyor ve kapıyı çekip kapatmadan önce omzunun üzerinden bana bilmiş bir sırıtma . Mandalın tıkırtısı ani sessizlikte yankılanıyor.

Sonra Ariel'i açıyorum.

"Ne," diye homurdanıyorum, "ne yaptığını sanıyorsun?"

SASHA

Kapı tıkırdayarak kapanıyor ve bizi boğulacak kadar kalın bir sessizliğin içine hapsediyor. Hareket etmiyorum. Hareket edemem. O orada dururken, çizmelerimin altında ezdiğim her yasak fanteziye benzerken olmaz.

Gözlükler. Göğüslerini zorlayan gömlek. Yasadışı olması gereken etek.

Tabutuma birbiri ardına çiviler çakılıyor.

Kanım kulaklarımda uğulduyor, ilkel bir davul sesi. Kendime izin veremeyeceğim şeyler söyleyen sesler eşlik ediyor.

Tutun

onu. Bük

onu.

Al onu.

Ariel başını eğiyor, dudakları nazlı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Gergin görünüyorsun, sevgilim." Kelimeyi bir bıçak gibi çekip çıkarıyor, sabrımı sınıyor.

Bu kadar iyi çalışması utanç verici.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesim çakıllı, yumruklarım iki yanımda sıkılı.

Bu retorik bir soru; tam olarak ne yaptığını biliyorum. Ama bunu ondan duymak istiyorum. Bunun bir oyun olduğunu kabul etmesini istiyorum, böylece onu parçalara ayırabilirim.

Omuz silkiyor. Bluzu sütyeninin dantel askısını ortaya çıkaracak kadar kayıyor. "Bir nişanlı müstakbel kocasını iş yerinde ziyaret edemez mi?"

"Henüz nişanlım değilsin."

"Oh, ama olacağım." Yaklaşıyor, kalçaları her adımda çılgınca sallanıyor. "On gün, değil mi? Ya da şimdi dokuz, sanırım. O zamana kadar tanışmış oluruz."

Kokusu bana çarpıyor - yasemin ve şeftali, banyodaki o geceyle aynı. Ciğerlerimi, boğazımı, kafatasımı dolduruyor. İçinde boğuluyorum.

Masamdan birkaç santim ötede duruyor, kalçası masamın kenarına sürtünüyor. "Çalışmıyorsun, değil mi?" Parmakları kapalı dizüstü bilgisayarımın üzerinde geziniyor, boyalı tırnakları kapağa vuruyor. "Görünüşe göre burada oturuyorsun. Düşüncelere dalmışsın. *Tehditkâr*."

"'Tehditkar' mı?"

"Mm." Ellerini masaya dayayarak öne doğru eğiliyor. Bluzunu aralıyor ve bakışlarımı onunkilere kilitlemeye zorluyorum, çünkü sütyeninin kaplarına bir daha bakarsam patlayabilirim. "Bütün bu kaş çatmalar tansiyonun için iyi olamaz."

"Bana felç geçirten sensin."

Gülüşü alçak, ballı. "Zavallı şey!" Doğruldu ve alt dudağını büzdü. "Belki de dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacın vardır. Bir 'vuruş' o kadar da kötü bir fikir değil aslında..."

Avuç içi kravatıma indiğinde, parmakları ipekle oynadığında irkilmiyorum. Ama nefesim kesiliyor, bana ihanet ediyor.

Fark ediyor, tabii ki fark . Gülümsemesi keskinleşiyor.

"Dikkatli ol, *ptichka*," diye uyarıyorum.

"Yoksa ne olur?" Kravatımı çekiştirerek beni kendine yaklaştırıyor. Yüzlerimiz aynı hizada, nefesi dudaklarımı ısıtıyor. "Bana... şaplak mı atacaksın?"

Elim seğiriyor, yakalamak, masanın üzerine çevirmek ve ateşle oynayan veletlere ne olduğunu göstermek için kaşınıyor. Ama sabit duruyorum, kaslarım gergin, kontrolün onda olduğunu düşünmesine izin veriyorum.

Şimdilik.

"Beni sınıyorsun," diye .

"Neyi test ediyorsun?" Başparmağı boğazımın çukurunu, tam yara izimin okşuyor. "Özdenetimini mi?"

"Merhametim."

Ariel titriyor. "Kelimenin anlamını bilmiyorsun."

Ben karşılık veremedem bir bacağını üstüme atıp kucığıma yerleşiyor. Eteği kalçalarına kadar iniyor. Ellerim içgüdüsel olarak kalçalarına gidiyor ve morartacak kadar sert kavırıyor. Yine de irkilmiyor. Görme yetim kaybolana kadar yavaş ve kasıtlı bir şekilde bastırıyor. "Ariel, ben-"

"Şşş." Bir parmağını dudaklarıma bastırıyor. Diğer eli göğsümden yukarı kayıyor, gömleğimin üst düğmesini açıyor. Sonra diğerini. Ve bir sonrakini. "Çok fazla konuşuyorsun."

Onu durdurabilirim. Durdurmalıyım. Ama teni bluzunun ince pamuğundan ateş gibi sıcak, kalçaları *müstehcen* bir ritimle dönüyor. Sikim ağrıyor, fermuarımı zorluyor ve o biliyormuş gibi sırtıyor. Sanki kazanıyormuş gibi.

"Oyun oynayabilen tek kişi sen değilsin, Sasha." Tırnakları köprücük kemiğimi sıyrıyor. Yumuşak, yumuşak, ve sonra *sızı*, kan akıtan bir çizik. "Kendini çok mu korkutucu sanıyorsun? Bu kadar *dokunulmaz* mı?" Eğiliyor, dudakları kulağımı sıyrıyor. "Ama senin çözüldüğünü gördüm. Hissettim."

Dişleri kulak mememi sıyrıyor ve gerçeklik kırılıyor. Ellerim sırtına doğru kayıyor, her bir kıvrımı ipekten ezberliyor. Bir kedi gibi dokunuşuma doğru eğiliyor ama dudaklarını yakalamaya çalıştığımda başını çeviriyor.

"Ah-ah." Parmak ucu tekrar ağzıma bastırıyor. "Öpüşmek yok."

Homurdanıyorum. "Neden?"

"Çünkü." Kalçalarını sallayarak göğsümün derinliklerinden bir inilti çıkarıyor. "Bugün kuralları ben koyuyorum."

Gülüşüm karanlık, tehlikeli ve çılgınca. "Ne zamandan beri?"

"O zamandan beri... şimdi." Dudakları boynumda geziniyor, dili tenimin tuzunu tatmak için dışarı . Ama eğildiğimde beni reddedecek kadar geri çekiliyor. "Eller belden yukarı, sevgilim."

Meydan okurcasına kışını kavriyorum. "Yap beni."

Dilini tıkırdatır ve tamamen durur. ". "Gitmeyeceksin."

"Dene beni."

Göz göze geliyoruz, ikisi de geri adım atmak istemiyor. Sonra yavaşça, kasıtlı olarak kucağımdan kalkmaya başlıyor.

"Tamam." Ellerimi beline doğru kaydırıp teslim oluyorum. Şimdilik.

Yerine yerleşirken gülümsemesi saf günahı. "İyi çocuk."

Parmaklarım uyarı amacıyla kaburgalarına saplanıyor ama o sadece gülüyor ve gömleğimin düğmeleriyle uğraşmaya devam ediyor. Kalçaları o çıldırtıcı ritmi sürdürürken, açıkta kalan her yeni santim aynı muameleyi görüyor -dudakları, dişleri, dili-.

Hava istekle, ihtiyaçla, banyodaki o gecenin anısıyla yoğunlaşıyor. Ama ne zaman kontrolü ele almaya, işleri hızlandırmaya ya da onu yakınlaştırmaya çalışsam, geri çekiliyor. İnkâr ediyor. Dalga geçiyor.

Bu bir
işkence.

Bu coşku.

Bu beni delirtiyor.

Tırnakları göğsümde geziniyor ve kızgın kırmızı izler bırakıyor. "Hayal kırıklığına mı uğruyorsun?"

Bileğini yakalıyorum, ona kiminle oynadığını hatırlatacak kadar sert sıkıyorum.
"Hiçbir fikrin yok."

"Sanırım biliyorum." Yakınıma eğiliyor, nefesi dudaklarıma değiyor. Tadına bakacak kadar yakın ama tam olarak dokunmuyor. "Asıl soru... bu konuda ne yapacaksın?"

Damarlarımdaki kan pompalanırken bileğini kavrayışım sıkılaşıyor. Geri dönüşü olmayan bir noktaya doğru gidiyoruz.

"Ateşle oynuyorsun, Ariel."

Kucağımda kayıyor ve ben bir iniltiyi ısıyorum. Sürtünme beni öldürüyor.

Boştaki eli karın kaslarımda geziniyor ve kemerimin tokasıyla oynuyor. "Hm. Kesinlikle bundan zevk alıyor gibi görünüyorsun."

Diğer bileğini yakalıyorum ama kalçalarını tekrar döndürüyor ve tutuşum bozuluyor. Başım sandalyeye yaslanıyor, sıkılmış dişlerimin arasından bir küfür kaçıyor.

"Şu haline bak," diye mırıldanıyor. "Büyük kötü Bratva patronu, benim yüzümden parçalanıyor."

Gözlerimi *açtığımda* -ne zaman *kapattım* ki? - onun karanlık bir memnuniyetle beni izlediğini görüyorum.

Ne yaptığını çok iyi biliyor. Kırılmaya ne kadar yakın olduğumu.

Ağırlığı değişiyor ve aniden ayağa kalkıyor. Temas kaybı, şimdiye kadar yaşadığım en acımasız uyanış.

"Ne-" Ellerim otomatik olarak ona uzanıyor ama o dans ederek geri çekiliyor, eteğini düzeltiyor.

"Ne kadar zamanınızı aldığımı fark etmemiştim bile!" Bunu o kadar masumca, kirpiklerini öyle saf bir şekilde kırıştıtarak söylüyor ki neredeyse inanacağım. "Meşgul olduğumu söylemiştin, değil mi? Buraya araya girmek için gelmedim. Ayrıca..." Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Zaten o kadar da aç değilim."

Sonra döner ve kalçaları sallanarak dışarı çıkar. Kalçalar sola. Kalçalar sağa. Saçları küçük, düzgün topuzuna geri döner.

Ve kapı bir kez daha *tıklanır*. Gitti. İşte

böyle.

Boş kapı aralığına bakıyorum, sikim fermuarıma karşı acı verici bir şekilde zonkluyor. Ellerim hala onun kalçalarını, belini, onu kavradıkları yerden karıncalanıyor-

Sikeyim.

Aslında banyodan beri kendimi bu kadar çığ, bu kadar açıkta hissetmemiştim. Onu terk ettiğimden beri, harcanmamış şehvet ve bir hata yaptığının içimi kemiren kesinliği ile titriyordum.

Şimdi, bu iyiliğe karşılık verdi ve beni olabileceklerin aynı acı tadıyla baş başa bıraktı. Neredeyse olanın.

Neredeyse olmasına izin verdiğim şey.

Kendimi sandalyeden yukarı itiyorum. Deri altımda gıcırıyor. Oda çok küçük, çok sıcak geliyor. Hava onun kokusuyla yoğun. *Şeftali*, sanki şimdi bir meyve bahçesinde çalışıyorum.

Pencereye doğru ilerliyorum, keşke açabilseydim diyorum ama onun yerine kravatımı koparıyorum. Aşağıda şehir yayılıyor, yaşamla iç içe beton bir orman. Genelde bu manzara beni sakinleştirir. Bana inşa ettiğim, kontrol ettiğim her şeyi hatırlatır.

Ama bugün, bu bir alay konusu. Kontrolümü ne kadar kolay kaybedebileceğimin bir hatırlatıcısı. Beni ne kadar çabuk çözebileceğini.

Yumruğumu cama vuruyorum, titreşim dişlerimi sarsıyor.

Bu da neydi böyle?

Bu bir baştan çıkarma değildi. Tam olarak değildi. Bu bir... savaş ilanıydı. Ön sevişme değil, bir *güç* oyunuydu.

Ve neredeyse kazanmasına izin veriyordum. Neredeyse kim olduğumu, neler yapabileceğimi unutuyordum.

Neredeyse.

Dönüp odayı inceliyorum. Onun varlığı her yerde hissediliyor; masamın üzerindeki dağınık kâğıtlarda, parfümünün hafif kokusunda, hayal kırıklığına uğramış sikimin zonklayan ağrısında.

Elinde oynadığı dizüstü bilgisayarı kaptığım gibi açıyorum. Ekran parlıyor, o içeri girmeden önce üzerinde çalıştığım hesap tablosunu aydınlatıyor. Dünyamı alt üst etmeden önce.

Sırbistan dağıtım rotaları. Kar marjları. Lojistik. Önemli olan şeyler. Odaklanmam gereken şeyler.

Bluzunun göğüslerini germesi değil. Bana sarılırken kalçasının kıvrımı değil. Değil-

Yine sikeyim.

Dizüstü bilgisayarı tekrar kapattım. Faydası yok. Düşünemiyorum. Odaklanamıyorum. Tek görebildiğim o, tahtındaki bir kraliçe gibi masama tünemiş, gözleri o gülünç gözlüklerin arkasından benimle alay ediyor.

Saçma, evet. Ve yine de... yıkıcı derecede etkili.

Kadınlar hayatım boyunca kendilerini bana attılar. Mankenler. Aktrisler. Mirasçılar. Bana her şeylerini sundular; bedenlerini, servetlerini, ruhlarını. Ama hiçbiri bana böyle hissettirmedi. Sanki avlanan gibi. Sanki av benmişim gibi.

Çileden çıkarıcı. Heyecan verici.

Çok, çok tehlikeli.

Odayı adımlıyorum, zihnim yarışıyor. Ne çalıyor? Ne istiyor? Acaba biliyor mu?

Kesin olan bir şey var: Biliyorum. Ne istediğimi ve ne için oynadığımı biliyorum. Babamın o dikenli teli boynuma doladığı ve yara izi derimin derinliklerine yerleşene kadar orada tuttuğu günden beri biliyorum.

Yürütmem gereken bir işim var. Korumam gereken bir imparatorluk. Ve görünüşe göre, evcilleştirmem gereken bir gelin.

Evet. *Uysal*. Doğru kelime bu. Beni kontrol edebileceğini sanıyor. Oyunlarıyla, alaylarıyla beni manipüle edebileceğini düşünüyor.

Hırlıyorum, sandalyemi tekmeleyerek odanın öbür ucuna savrulmasını ve uzaktaki duvara çarpmasını sağlıyorum. Yanılıyor. Hem de çok yanılıyor.

Burada kontrol bende. Kararları ben veririm. Ve oyuna gelmeyeceğim.

ARIEL

Ben yaptım.

Asansörle daireme çıkarken sonsuzluk hissettim. Dizlerim titremeye devam ediyor. Tenim uğulduyor. Nefesim sık patlamalar halinde geliyor, sanki havasız bir kutuda hareketsiz durmak yerine on kat yukarı koşmuşum gibi.

Anahtarlarımı kilide sokana kadar, kalçalarım azgınlıktan kayganlaşıyor ve nabzım derimin altında bir elektrik akımı gibi atıyor.

Ama

başardım.

Kazandım.

Sonunda kapımı açtım, içeri daldım ve sanki Sasha arkamdan takip ediyormuş gibi kapıyı arkamdan fırlatıp kapattım. Gülmekle çığlık atmak arasında kalarak bir koltuğa sırtımı yere verirken çantam ve anahtarlarım takırdayarak yere düşüyor. Yüzüme yayılan sırıtış düpedüz aptalca, ama onu durduramıyorum. Yapabilseydim bile yapmazdım.

"Sen delisin," diye fısıldıyorum kendi kendime. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

Telefonum çantamda dans etmeye başladı. Çıkardığımda Gina'nın bana üçlü mesaj attığını gördüm.

Yani?

GINA: ... So??????

YANI?!?!?!?! Sen mi yaptın?!

Güzel soru. Ben mi yaptım? Kütüphaneci bir porno yıldızı gibi giyinmiş bir halde Sasha'nın ofisine girip iş arkadaşlarının gözü önünde alnındaki damarlar Brooklyn Köprüsü'ndeki kablolar gibi belirginleşene kadar ona mavi top mu attım?

Evet, aslına bakarsan öyle.

Hâlâ dizüstü bilgisayarının üzerinde salya akıttığından eminim, sersemlemiş ve delirmiş bir halde mesaj atıyorum.

LF4444444444! hemen cevap verdi.

Çatılardan bağırmak, penceremi açmak ve New York'taki herkese benim, Ariel Ward'ın, Sasha Ozerov denen kendini beğenmiş pisliği alt ettiğimi duyurmak istiyorum.

Bu kötü bir fikir gibi görüldüğünden, yüzümü bir yastığa bastırıp çığlık atmayı içeren B planını uyguluyorum.

Ama bunu bitirdiğimde bile bedenim huzursuz bir enerjiyle dolup taşıyor. Bu, boğucu New York yazıyla hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyi Sasha'nın kucağına oturduğumda bana bakışıyla ilgili olan bir sıcaklık.

Sanki kendini içime gömmek ve hiç çıkmamak istiyordu.

Gözleri kocaman, elleri gergin ve nefesi göğsünde sert bir gümbürtü halindeydi. Kendiliğinden yanmaya fısıltılı bir inilti kadar yakındı.

Onu çok iyi yakaladım.

Sorun şu ki... bazı ikincil hasarlar olabilirdi. Yani, şu anda arasında yanan cehennem.

Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp parke zeminde yatak odama doğru ilerliyorum, *çok* etkili kütüphaneci kostümümün eteği kalçalarımın sürtünüyor. Bu

Muhtemelen tamir kadar kırıkmış ama kimin umurunda? Amacına hizmet etti. Onu bir sporcunun emekli forması gibi kirışlere asmalıyım.

Sasha sonrası kutlamanın başka bir şeklini tercih ediyorum:

kişisel bakım. Pille çalışan türden.

Komodini çekmecemi karıştırıp güvenilir vibratörümü çıkarıyorum. Gina'nın geçen Noel'de bana göz kırparak ve *"İyi bir vızıltının gücünü asla hafife alma"* gibi bilgece bir tavsiyede bulunarak hediye ettiği şık, pembe altın rengi bir vibratör.

Daha doğru sözler hiç söylenmemiştir.

Fermuarımı açıp eteğimi bir kenara fırlatıyorum. Pencere üniteli klimamın serin havası ihtiyacım olan her şey. Sonra yastıklara yaslanıyorum ve asla başarısız olmayan erkek arkadaşımı hayata döndürüyorum.

Bzzz. Gözlerim kapanıyor.

Arkalarındaki siyah boşlukta iki mavi daire belirir.

Yüzü karanlığın içinde yüzüyor. Tabii ki öyle. Normalde kendimi eski güvenilirlerimden birine dönmeye zorlardım - yani, hangimiz gitmesi gereken yere ulaşmak için Jason Momoa'yı ödünç almadık ki, değil mi? - ama tüm günün ne kadar çılgınca geçtiğini göz önünde bulundurarak, bunun olmasına izin verdim. Sasha'yı kendi bencil zevkim için çalmak, benim için kazanma sütununda bir başka çetele gibi hissettiriyor, her neyse.

Yani orada, karanlığın içinde geziniyor. Hayali bir elimi uzatıyorum ve parmak uçlarımda Sasha'nın hayali kirli sakalını hissediyorum. Çenesinin çizgisini izliyorum, boğazına, köprücük kemiğine, göğüs kaslarının arasındaki vadiye iniyorum.

Zihnimin gözünde, tam olarak onu bıraktığım gibi: yanağının içini çiğniyor, gömleğinin düğmeleri açık, kravatı yamuk, dokunduğum her yerde cildi ateş gibi.

Bayan Ward... gülüyor.

Kim, ben mi? Kafamın içinde alay ediyorum. *Üzgün görünüyorsun, Sasha. Bir sorun mu var?*

Benim ölümüm olacaksın.

Hem hayalimde hem de yüksek sesle gülüyorum, çünkü bu cümlede yüksek sesle söylenecek akıllıca bir şey olamayacak kadar çok gizli anlam var. Buradaki riskleri hatırlatmaya ihtiyacım yok; Tanrı biliyor ya, zaten onlar hakkında düşünmek için yeterince zaman harcadım.

Gerçek Sasha'nın asla yapmayacağı şeyi Rüya Sasha'nın yapmasına ihtiyacım var: *Onu istediğim gibi kullanmama izin vermesi.*

Titreşimi arttırıyorum. Külotumun eteğini kenara çekip zonklayan klitorisime dokunduğumda içimde yeni hisler sıcıyor.

Orada durun efendim, diye içimden emrediyorum, masasına otururken bir topuğumla göğsünü itiyorum. Ofis koltuğunda arkasına yaslanıyor, bacaklarını iki yana açıyor. İç çamaşırımı kalçalarımın altına aşağı sıyırıyorum ve stiletto'm sarkmasına izin veriyorum.

Sonra, şakacı bir "Oops" ile kucağına bırakıyorum. Sasha leylak rengi g-string'e uzanmaya başladı ama ayak parmağımla bileğine vurarak onu durdurdum.

Hayır, hayır, hayır, azarlıyorum. Ellerini orada tut. Evet, aferin oğluma. Tam şu kolçakların üzerinde. Onları görebileceğim ve yaramazlık yapmadığından emin olabileceğim bir yerde.

Boğazındaki o gergin kaslar çok sıkı çalışıyor. Berbat bir halde ve bu beni de berbat bir hale getiriyor. Eteğimin altında gizlenmiş, neredeyse utanılacak kadar ıslığım.

Ama daha gidecek çok yolumuz var.

Bir yanım rüyalarımın bile Sasha'nın itaatsizlik etmeyi düşünmesine şaşırıyor. Diğer yarım ise talimatlara uygun olarak ofis koltuğunun kollarını kavrayıp arkasına yaslandığında memnuniyetle sırtlıyor. Hiçbir parçam onun mükemmel dudakları arasından süzülen mırıltılı laneti kaçırmıyor.

Seni kullanabileceğim o kadar çok yol var ki, hayalimde mırıldanıyorum. Eteğimin altında kaybolana kadar parmağımı baldırlarımın iç kısmında, dizlerimin üzerinde gezdiriyorum. Geri çektiğimde, arzularımla parlıyordu.

Ona doğru uzattım. *İstersen beni tatmana izin verebilirim.*

Ağzını açıyor ve boynunu bana doğru uzatıyor. *Ariel, ben-*

Hayır, hayır, hayır! Başımı sallayarak tekrar tutuyorum. Bence de şu anda konuşmamalısın. Sadece orada otur ve benim için güzel ol, tamam mı?

Öyle.

Tanrı yardımcım olsun, öyle.

Nerede ? Sırılsıklam ıslak parmağıma baktım. Oh! Ne dağınıklık. Şunu temizleyeyim.

Sonra gözümü ondan ayırmadan ağzıma attım.

Sasha'nın gözleri kocaman oldu. Maviden daha mavi, ama karanlık bir tür, okyanus derinliğinde bir tür. Konuşmasına izin versem bile Rusça, İngilizce ya da anlamsız kelimeler üretebileceğini sanmıyorum. Vahşi bir hırlamanın eşiğinde, başka bir şey değil.

Ama bu benim fantezim olduğu ve kontrol bende olduğu için sessiz kalıyor. Kıkırdarak itaat etmenin ona neye mal olduğunu merak ediyorum.

Bu daha iyi! Yine sırtıyorum. Bir soru soruyordum, değil mi? Seni kullanabileceğim tüm yolları düşünüyordum. Ve çok, çok fazla seçenek var. Düşündükçe beynim dönüyor!

Saçmalıyorum ve bunun farkındayım, ama beni dava edin: kendi hayal gücümde istediğim gibi davranmam gerekmez mi? Sasha umursuyor gibi görünmüyor, değil mi?

Bu eteği yukarı kaldırabilir, iki elimi kıvrıcık yelene dolayabilir ve yüzünü bacaklarımın arasında sürükleyebilirim. Sakalını darmadağın ederim ama üzülmezsin, değil mi? Sorun olmayacaksa başını salla.

Sasha başını sallar.

Ya da... Oh, biliyorum! O büyük, güçlü ellerini alıp parmaklarını tam istediğim gibi şekillendirebilirim. Sadece iki tane, soru işareti gibi eğri büğrü. Onları yavaşça içimde kaydırabilirim ve benim olanı alana kadar seni sürerken kıpırdamadan oturmanı sağlayabilirim. Bunu ister misin, Sasha?

Sasha tekrar başını sallar.

Başka ne var? Bir bakalım. Dizlerimin üstüne çöküp, pantolonunun fermuarını açabilir ve seni ağzıma alabilirim. Eminim büyük olurdun. Eminim sertleşirsin. Eminim en çok bunu seversin.

Sandalyeyi sıkarken parmak eklemleri bembeyaz oluyor. Vibratörümün ayarlarını yükseltiyorum. Artık titreşen, inleyen bir inilti ve ben de öyleyim, yataktan kalkarken sırtımdaki her eklem çatırdıyor. Açık bluzum klimanın cereyanında dalgalanıyor ve boştaki elimle bir meme ucunu mükemmel, acı verici bir noktaya getirmek için uzanıyorum.

Üzerine otursam ve sen içime boşalana kadar seni sürsem, bu hoşuna gider miydi?

Senin için eğilsem ve her yerin patlayana kadar içine girsem, bu hoşuna gider miydi?

Eğer ben senin olsaydım ve sen de benim olsaydın, eğer ben seni kullansaydım ve sen de beni kullansaydın, eğer ikimiz de camlar buğulanana, masa mahvolana ve giysilerimiz terli, yırtık pırtık bir anıdan başka bir şey olmayana kadar burada kilitli kalsaydık...

Söyle bana, Sasha, bunu ister miydin?

Bunu ister miydin?

Bunu ister miydin?

Ve sonra, tam orgazm çok yakinken, yaklaşan bir fırtına gibi dilimde tadını alabiliyorum...

Biri kapıyı çalıyor.

"Allah kahretsin!" İnliyorum. Neredeyse var olan tüm gerginlik içimden fırlayıp gidiyor ve karaya vurmuş bir balık gibi şiltenin üzerine yığılıyorum. Terliyim, ağrım var ve olabilecek en kaba şekilde tatminsizim.

Sasha'ya yaptıklarım için neredeyse kendimi suçlu

hissedeceğim. Ve Gina'yı öldüreceğim.

Ona mesaj atmadığım zaman hep tuzlu oluyor. Bir keresinde, **u4h** başlığıyla sarılan bir çift su samurunun GIF'ine kalp tepkisi vermediğim için bana üç günlük sessiz muamele yaptı, o **kadar biz** ki bana sabahın ikisinde gönderdi.

gönderdiği TikTok linklerini izlememi talep etmek için habersizce bana ilk gelişi olmayacaktı.

Daha sonra temizlemeyi unutmamak için vibratörü yorganın üzerine bırakıyorum, bornozumu giyiyorum ve sinirli bir şekilde kapıya doğru yürüyorum.

"Tanrım, yemin ederim-"

Ama yırtıp , Gina olmadığını gördüm. Hiç de Gina değil.

"Merhaba, *ptichka*." Sasha'nın kravatı hâlâ boynunda sallanıyor, tam da bıraktığım gibi. "Beni özledin mi?"

ARIEL

Gözlerimin *Sasha*'yı kaydetmesi ile ağzımın yetişmesi arasında üç saniyelik bir gecikme var.

"Ne... Nasıl-"

"Haber vermeden uğramayı bilen tek kişi sen değilsin." Eğiliyor, nefesindeki nanenin tadını alabileceğim kadar yaklaşıyor. "Şimdi, beni içeri davet edecek misin, etmeyecek misin?"

Bornozumu daha sıkı çekiyorum. Saten, altında çıplak olduğum gerçeğini gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. "Hayır."

"Yeterince adil." Bileğimden tutup beni koridora çekti. "Neredeyiz-

Tanrım, giyinik değilim!"

"Utanç verici." Bakışları beni tepeden tırnağa tarıyor, bornozumun örtmediği kalça şeridinde oyalanıyor. "Ama nereye gittiğimizin bir önemi yok."

"Peki orası neresi?"

Asansör çalışıyor. *Sasha* beni içeri çekti. "Kim olduğumu bilmek istiyordun, değil mi? Sana gösteriyorum."

Yirmi dakika sonra, Bronx'un daha önce hiç gitmediğim bir bölgesinde, *Babushka's Lap* adlı bir restoranın önüne park etmiştik. Neon tabela ölmekte olan bir ateş böceği gibi titriyor.

Pencerelerden plastik eğrelti otları, içinde tek bir cansız Japon balığı olan tezgah üstü bir akvaryum ve Rus gazetelerinin reklamlarıyla kaplanmış bir ilan panosu görüyorum.

Sasha sanki evindeymiş gibi adım atıyor. Onu takip ettiğimde nedenini anladım.

Tezgâhın arkasındaki yaşlı kadın başını kaldırıyor ve buruşuk yüzü sırtarak "Sashenka!" diye haykırıyor. Tezgâhın etrafında bastonunun izin verdiğinden daha hızlı dönüyor ve buruşuk elleriyle adamın yüzünü kavriyor. Buna izin vermesi beni hayrete düşürdü. "Nasılsın, *malçık*? Hâlâ yakışıklısın! Hâlâ kaşlarını çatıyorsun! Yemek yedin mi?"

Bana dönmeden önce onun cevap vermesini beklemiyor. "Peki ya sen? Belli ki değilsin! Bir deri bir kemik kalmışsın!" Sasha'nın koluna vuruyor ve hemen idamını ve parçalanmasını emretmediği için gözlerim doluyor. "Bu zavallı şeyi aç mı bıraktın? Eğer senden kurtulacaksa şişmanlaması gerekecek!"

Sasha kıkırdıyor ve elini saçlarında gezdiriyor. "Zoya, bu Ariel. Ariel, bu Zoya."

Bir elimle bornozumu kapalı tutarken diğer elimi yaşlı kadına tokalaşması için uzatıyorum. Beni gafil avlayarak sarılmak yerine kucaklıyor. Çok utaniyorum ama onun umurunda bile değil.

"Sasha'nın her arkadaşı benim de arkadaşımıdır," diyor anne sıcaklığıyla. "Ve onun herhangi bir kız arkadaşı daha da iyidir."

Yüzüm kıpkırmızı oldu. Sasha onu düzeltmek için hiçbir hamle yapmadı.

Geri adım atıyor ama kırıışmış ellerini omuzlarımda tutmaya devam ediyor. "Çok güzelsin canım! Karnına biraz yemek koyayım."

Yetişkinlerin yeni tanıdıklarla nasıl sohbet ettiğini hatırlamaya çalışırken yüzüm kızarıyor. Özellikle de o tanıdık, Sasha'nın bornozlu bir kadınla buraya gelmesine gözünü bile kırpmadığında. *Bu her zaman yaptığı bir şey mi?* "Burası sizin restoranınız mı?"

Kıkırdıyor. "Benimki mi? Hayır, kızım. Bu Sasha'nın." Neredeyse kendi dilimde boğuluyordum.

"Annemindi," diye araya giriyor Sasha, aniden yakındaki bir masanın üzerindeki tuzluk ve biberlikleri askeri düzende dizmeye odaklanmıştı. "Zoya onun yerine işletiyordu. Zamanı geldiğinde burayı devraldı."

Zoya'nın iyi olan gözü parıldıyor, ama diğer gözü katarakt yüzünden bulanık. "Onu yerin dibine sokmamak için elimden geleni yaptım. Mutfakta ne yapacağımı bilirim, sakın aldanmayın. Ama tüm sayılarla ve diğer şeylerle Sashenka'nın ilgilenmesine izin verdim." Bir el sallıyor ve gülüyor. "Şimdi, gelin! Yiyecek çok şey var. Sana koyacak bir sürü et kaldı, *Malishka*."

Popomu çimdikleyip bir elini dirseğimden geçirdikten sonra bizi bornozla mutfığa götürürken neredeyse nutkum tutuluyor.

Sasha arkadan takip ediyor. Gülümsediğine bile yemin edebilirim.

O kadar doluyum ki
ölebilirim. Ama Zoya
ölüyor. Yapmıyor. Dur.

ardı arkası kesilmiyor: Tereyağıyla parlayan köfteler, taze gelincik renginde pancar çorbası, buğulanacak kadar soğuk bir şişe votka.

"Hayatımda hiç bu kadar çok yememiştim," diyorum on beşinci kez. Zoya bir kez daha beni duymamış gibi davranıyor. Onun yerine biraz daha votka dolduruyor.

"*Za lyubov!* Aşk için!" diye haykırıyor kendininkini geri fırlatırken. Sasha onunkini bir dikişte yuttu. Benimkini beklettim.

En az seksen beş yaşında olması gereken bir kadın için, onları lanet bir korsan gibi geri koyabilir. Yediğim on bin kaloriye rağmen, konuşarak vazgeçmeme izin vermediği iki shot yüzünden sersemlemiş durumdayım.

Zoya kadehi yerine koydu, "kilerdeki stokları kontrol etmekle" ilgili bir şeyler mırıldandı ve gözden kayboldu. Gözlerimi tabağımdan ayırmıyor, çatalımla yiyecekleri bir oraya bir buraya itiyorum. Sasha da aynısını yapıyor.

"Yani." Bir kaşık çorbayı cesurca içiyorum. Pancar, dereotu ve bana yia-yia'mın evindeki yağmurlu günleri hatırlatan dumanlı bir şey... Baba'nın bizi hafta sonları "işleri" olduğu için oraya sakladığını bilmeyecek kadar küçük olduğum zamanlar.

"Yani," diye yankılanıyor. Tek bir kelime bile değil. Daha çok bir homurtu, gerçekten. Tek heceli olsa daha iyi olurdu.

Ama geçirdiğim günden sonra, kendi düşüncelerimle oturmaya zorlanırsam delireceğim. O yüzden devam ediyorum. "Annen... Buranın sahibi miydi?"

Başını sallıyor, sonra dişleriyle bir parça siyah ekmek koparıyor. "Yakov - babam- bundan nefret ederdi. Ona 'dikkat dağıtıcı' derdi. Annem ona ruhum derdi. Belki de öyleydi."

Dikkatli davranıyorum. "O... o

mu?" "Öldü."

"Doğru." *Duh, Ariel.* "Senin için üzgünüm-"

"Zahmet etme."

Tekrar garip bir sessizliğe büründük. Fırın soğurken tıslıyor, Zoya beni kaz ciğerine dönüştürmeyi merhametle bitirdiğine göre eski dişliler tekrar yerine oturuyor.

Zoya, "Sashenka yemek yapmayı burada öğrendi," diye anons etti, birdenbire odaya geri dönerken, hepimizin kulak misafiri olduğunu acı bir şekilde belli ediyordu. "Her pazar kolları titreyene kadar hamur yoğururdu. Babasının hak ettiğinden daha iyi bir evlattı, o kadarını söyleyeyim."

"Yeter," diye tersliyor Sasha.

Ama Zoya şu anda hikâye anlatıcısı modunda ve içeri ilk girdiğimizde bizi karşılayış biçimine bakılırsa, Sasha'nın doğrudan emirlerini çiğneyip paçayı kurtarabilecek tek kişinin o olabileceğini düşünüyorum. O taşıyor

yılmadan devam ediyor. "On beş yaşındasın ve şimdiden benim hiç yapmadığım kadar iyi *pelmeni* yapıyorsun. Onları ilk yaptığında annen ağlamıştı, değil mi?"

Çenesi esniyor. "Çok fazla biber kullandığım için ağladı."

"Bu kadar alçakgönüllü olma." Tahta bir kaşıkla ön koluna vuruyor. "Ağladı çünkü küçük kurdu kibarlığı öğrendi."

Börek çatalımdan kayıyor. *Naziklik* ve *Sasha Ozerov* aynı cümle içinde . Anlaşılmıyor.

Zoya onun yanağını okşuyor. "Bu kadar . O seni izliyor, senin *mamochka*."

"Ölü insanlar hiçbir şey izlemez."

"Bunu her ay mezarına zambak bırakan çocuk söylüyor."

Aniden ayağa kalkar, sandalye gıcırda. "Hava almam lazım."

Gittiğini gördüğüm için neredeyse rahatladım. Benim de biraz hava almaya ihtiyacım olabilir. Sasha'nın onu sevdiği belli olan biriyle, gürültülü, eğlenceli ve nazık biriyle etkileşime girdiğini görmek beynimi allak bullak etti. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum.

Ama Zoya bunların hepsi olduğu için, Sasha'nın tek başına üzülmesine katlanamaz. Bana bakmadan beni taburemden kaldırıp arka kapıya doğru itti. Tartışmak için ağzımı açıyorum ama başını sallayıp göz kırpmıyor.

Orada her ne yapacağımı düşünüyorsa, bu Sasha'nın daha iyi hissetmesini sağlamayacak. Muhtemelen daha da kötüleştirecek. Ama yine de koridordan geçip arka kapıdan çıkıyorum.

Sokak salamura ve çöp kokuyor ama Sasha sanki bu onu rahatsız etmiyormuş gibi tuğla duvara yaslanıyor. Çöp konteynırının yanında duruyorum, teselli edici sözler mi yoksa yasaklama emri mi vermem gerektiğinden emin değilim.

"Senin *babuşka* geveze bir ihtiyar yarasa," diyorum rahatsız edici bir esnemenin sonra. "Ondan çok hoşlanıyorum."

"Benim *babuşkam* değil." Bana bakmıyor. "O benim dadimdi. Annem onu ben dört yaşındayken işe aldı."

"Bu aslında bir aile."

"Zoya'ya bu onursuzluğu yapmazdım." Gülüşü acı. "Aile, geldiğini göremeyeceğin bir bıçaktır."

Hava değişiyor. Bu artık mafya felsefesi değil, kişisel bir şey. Bir adım daha yaklaşıyorum, isteğim dışında ona doğru çekiliyorum. "Ona ne oldu? Annene yani."

Soğuk gri gözler benimkilerle buluştu. "Sen bir muhabirsin. Sen söyle."

"Soruyorum. Sorgulamıyorum. Mesai saati dışındayım ve zaten not defterimi de getirmedim." Bornozumun olmayan ceplerini sıvazlama gösterisi yapıyorum. Bu zayıf bir şaka olsa da ikimiz de gülmüyoruz.

Çenesinde bir kas zıplıyor. Boğazındaki yara izi titreyen sokak lambasının altında belli belirsiz titreşiyor. Eminim bana kendi işime bakmamı söyleyecektir. Ve sonra-

"Atladı," diyor Sasha kesin bir dille. "Bizim apartmandan. Bir *not* bıraktığını söylediler -Beni affedin- en sevdiği parfümle *spreylenmiş*. Ama ben hiç görmedim."

Midem bulanıyor. "Yani inanmıyorsun."

Omzumun üzerinden bir şeye bakıyor; bir anıya, bir hayalete. "Onu bulduğumda, elleri... morarmıştı. Kırık parmaklar. Sanki denemiş gibi..."

Bitirmeden gece havasında asılı bırakıyor.

"Onu o öldürdü," diye fısıldıyorum. "Baban."

Bakışları benimkilere kayıyor. "Senin acımanı istemiyorum, Ariel."

"Ben- yani, ben... Ben sadece kendimi anlatabileceğimi söyleyecektim. Nasıl olduğunu biliyorum-"

"Saçmalık." Gözlerinde tehlikeli bir şey parlıyor. Duvarı iterek beni nemli tuğlalara hapsediyor. "Baban kızlarını satıyor. Benimki ruh satıyor. Hangisi daha kötü?"

Nefesindeki votka, kolonyasına karışıyor. Beni kıştan koruyacak tek şey bornozum olduğu için üşüyen bedenim onun sıcaklığına doğru yükseliyor. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Başparmağı köprücük kemiğimi okşuyor. "Psikiyatristçilik mi oynamak istiyorsun? İyi. İşte teşhisin: Ben bozukum. Şiddetliyim. *Uygun değilim.*" Dudakları kulak mememde geziniyor. Bir nefeslik bir süre için, beni daha yakına çekmesine izin verdim. Parmaklarının kolumda kaymasına, bakışlarının ağzıma düşmesine izin verdim. Sasha Ozerov'un kırık parçalarını bir araya getirmeye yardım etmenin nasıl bir his olduğunu hayal etmeme izin verdim...

Sonra kim olduğumu hatırlıyorum. Onun kim olduğunu. Neden burada olduğumuzu. Neden bu hayallere, bu kâbuslara, onun beni uçurumun kenarına iten bir canavardan başka bir şey olmadığına dair bu çarpık fantezilere düşmeme izin veremeyeceğimi hatırlıyorum.

Nasıl oldu da annem şeytanın bu kadar iyi görüneceği konusunda beni hiç uyarmadı?

Sasha'nın karanlığı beni tamamen yutmadan önce iki büküm oluyorum. "İçeri dönmeliyiz," diye mırıldandım. "Zoya tatlı yapıyor."

Zoya içeri döndüğümüzde hiçbir şey söylemedi, sadece bize ekşi kremaya bulanmış ballı kek ikram etti. Sasha onunkini karıştırıyor, düşünceli bir tehdit resmi. Ama şimdi zırhın ötesini görüyorum.

Orada bir yerde bir çocuk var. Kolları ağrıyana kadar hamur yoğuran biri. Mezarına zambak bırakan. Babası onu ne yaptıysa o olan.

"Dik dik bakıyorsun," diye homurdanıyor başını kaldırmadan.

"Evet. Daha çok kurt mu yoksa bekçi köpeği mi olduğuna

karar vermeye çalışıyorum." Arkasına yaslanıp beni

değerlendiriyor. "Ve?"

Pastadan bir ısırık aldım. "Düşünüyorum da... *başıboş.*"

Dudağı kıvrılıyor. Tam bir gülümseme değil ama neredeyse. Gördüğümü fark etmiyor. Ama kısa bir an için maske kayıyor.

Bunu güzel bulacak kadar aptalım.

SASHA

Ariel'i evine geri götürdükten bir saat sonra kendimi benzin ve Sırp kibri kokan bir depoda buluyorum.

Alevler söndürüldü ama hasar devam ediyor. Kömürleşmiş nakliye konteynerleri çürük dişler gibi çöküyor. Kimyasal atık su birikintileri acil durum ışıkları altında gökkuşağı gibi parlıyor. Farmasötik malzeme sevkiyatımın yarısı - *yasal* sevkiyat, DEA denetçilerini kıcımdan uzak tutacak olan - kül oldu.

Feliks erimiş bir ilaç şişesini tekmeleyerek, "Bu ay üçüncü saldırı," diye mırıldanıyor. "Bu *svolochi*'ler artık sinsî olmaya bile çalışmıyor."

Çömelmiş, kararmış bir defterin tozunu alıyorum. Rakamlar yüzüyor; kayıplar kayıpların üzerine yığılıyor, ittifaklar zayıflıyor. Babamın kendini beğenmiş yüzü göz kapaklarımın ardında süzülüyor. *Savaş yerine evcilik oynarsan böyle olur evlat. Acınası.*

O haklı.

Ayağa kalktım, defteri çizmelerimin altında ezdim. "Bir temizlik ekibi oluşturun. Kurtarılabilecek her şeyi Brooklyn rıhtımına boşaltın. Ve sevkiyat rotasını kimin sızdığını bulun."

Feliks tereddüt ediyor. "Başka bir fare olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sanırım aptallık bulaşıcı." Onun yanından geçip yükleme iskelesinde uzuvlarını açmış yatan cesede doğru ilerliyorum.

Bugün yakalamayı başardığımız tek Sırp piyade askeri yirmiden büyük olamaz. Çocuğun omzuna dokunup onu sırt üstü yatırıyorum. Kurşun gözlerinin arasında, temiz iş. Adamlarım pislik bırakmamayı iyi bilir.

Ceketi düşüyor ve göğüs kafesindeki kaba dövmeyle ortaya çıkarıyor: Kanatlarını açmış, iki başlı kartal. Sırp arması. Kimin benim olanla oynamaya cüret ettiğine daha fazla kanıta ihtiyacım olursa diye.

Feliks bana tekrar katılırken, "Tırmanıyorlar," diyor.

"Çaresizler." Ellerimi ceketime silerek doğruluyorum. "Viktor'a devriyeleri üç katına çıkarmasını söyle. Hareket eden her şeyi vurun."

"Peki ya diğer depoları vururlarsa?" "O

zaman başarısız oldunuz."

Feliks'in çenesi seğiriyor ama başını sallıyor ve emrettiğim şeyi yapmak için uzaklaşıyor.

Manhattan'a dönerken düşünmek için çok fazla zamanım oluyor. Dilimde hâlâ kaynayan ballı kekin tadını düşünmek için çok fazla zaman. Kan ve bal, bal ve kan; bu iki tat ağızda birbirine karışıyor ve kaynaşıyor, şu anda hayatımın uzlaşmaz iki yarısı için mükemmel bir metafor. Birbirlerine uymuyorlar. Bir araya gelemezler.

Sadece biri dayanabilir.

Yağmur yağıyor, ufuk çizgisini suluboya bir çürüğe dönüştürüyor. Anılar kırık bir film makarası gibi titriyor - Ariel masamın üzerine tünemiş, kiraz kırmızısı tırnaklarıyla dizüstü bilgisayarına vuruyor. *Dikkat dağıtıcı.*

Acınası.

Gaza basıp bir taksinin etrafından dolanıyorum. Kornalar çalıyor. Bırakın geçsinler. Bu sokaklar benim. *Benim.*

Telefonum titriyor. Leander'ın adı gösterge panelinde yanıyor.

"*Malaka,*" diye mırıldanıyorum. Şu anda konuşmak istediğim son kişi, ama kaçınmayı göze alamayacağım birkaç kişiden biri Bluetooth üzerinden cevap veriyorum. "Ne?"

"Yangını duydum," diyor selamlaşırken. "Tsk-tsk. Dostlar olmadan ışıkları açık tutmak zor, değil mi?"

"Benim arkadaşla ihtiyacım yok. Sırp cesetlerine ihtiyacım var."

"Ah, ama cesetler kızlarınızla evlenmez." Ardından ima dolu bir duraksama gelir. "Lafı açılmışken, kızım nasıl? Hâlâ endişeleniyorum, Sasha. O... sorunlu. Olanlardan rahatsız. Jasm yüzünden sıkıntılı-"

"Anlıyorum, Leander. O iyi. Her şey kontrol altında."

Direksiyonu sıkıca kavriyorum. *Sıkıntılı*. Evet. Zoya'nın arkasındaki o sokakta bana bakış şekli - korkuyla değil, acımayla. Sanki kaburgalarımı soymuş ve içindeki çürümeyi görmüştü.

"Hm."

"On gün, Makris. Anlaşma böyleydi."

"On gün," diye kabul etti. "Pekâlâ. Beni haberdar edin. Düğün tarihi belirlendikten sonra Sırları ait oldukları yere göndereceğiz. O zamana kadar... Kendinize iyi bakın."

Hat kesildi.

Yumruğumu direksiyona vuruyorum. *Al. Al. Al. Al.* Dikkat et, dikkat et, siper al. Her zaman yaptığım bu değil miydi? Babamın imparatorluğunu aldım. Düşmanlarının boğazını kestim. Alma eylemi bile boş gelene kadar aldım ve aldım.

Ama Ariel.

Ben mi alıyorum? Yoksa o mu?

Ardımdan gelen orta parmak senfonisini görmezden gelerek üç şeridi birden geçiyorum. Benden bir şeyler almaya çalışan tek kişi o değil. Sırlar sınırları test ediyor. Geçen hafta şehir dışındaki hap işleme tesislerim basıldı. Queens'te iki satıcı ortadan kayboldu - muhtemelen Sırp piçler onları şeritlere ayırırken bir Balkan kasabında domuz bağıyla bağlanmışlardır.

Leander'ın rıhtımları, Sırp müdahalesi olmadan ürün taşımanın tek yolu. Onun polisleri. Yargıçları. Onun *koruması*. Tüm bunlara sahip olduğumda, bu

savaş hızlı ve acımasız bir şekilde sona erecek. Anlaşmayı yaptığımda tüm bunları bayrağım altına almanın bedeli çok basit görünüyordu.

Bir yüzük. Bir yemin. Yatağında tutacağım güzel

bir kuş. Artık hiçbir şey o kadar basit görünmüyor.

Ariel'in altımda, soluk soluğa, pençeleşirkenki anısı beni iğrendirmeli. Ya da en azından beni sıkmalıydı. Bunun yerine, içimde kabarıyor, sıcak, acımasız ve unutulmaz.

O da alır. Ve alır. Ve alır.

Ofise vardığımda yağmur buz tutmuş, karla karışık yağmura dönüşmüştü. Paltomu silkiyorum, sırtımdaki yara izleri beni sıkıyor. Yakov'un sesi yankılanıyor. *Yumuşaklık bir kanserdir. Kesip atın. Kesin onu.*

Kafamı boşaltmak için bir içkiye ihtiyacım var. Ama viski artık zar zor yakıyor. Üç parmak doldurup, boşaltıp, üç parmak daha doldurduğumda bile kafatasımdaki kaosa dokunmuyor.

Bu saçmalık devam edemez. Her zaman yaptığım şeyi yapmalıyım: kuma çizgi çekmeli ve onu hayatım pahasına savunmalıyım. Plan en başından beri olduğu gibi kalmalı:

Baştan çıkar. Evlendir. Kontrol et.

Ariel ateşle oynamak istediğine karar verdiyse? Öyle olsun. Onu kor haline getireceğim. Bırakın adımı Mısır pamuğuna hıçkırarak söylesin. Sırtımı çiğ çiğ pençelesin. Şehveti aşk sanarak kendi bedenini kandırsın.

Ama ona sevgi

vermeyeceğim. Veremem.

Aşk ilk domino taşıdır ve ben babamın boğazına dikenli tel sarıp çektiğim gün buna sırtımı döndüm.

Telefonumu çıkardım ve ona mesaj attım. Sonra da kaldırıyorum. Bunu yaparken bir şey görüyorum: kanepenin altından görünen tek bir kumral saç teli.

Ben alırım.

Sonra da ait olduğu yere, çöpe atıyorum.

ARIEL

Neden şaşırmadım?

Sasha'nın dün geceki mesajı bir kısalık şaheseriydi. *Yarın öğlen*, artı bir konum iğnesi. Birisi ona bugünlerde nasıl tam cümle kurulacağını öğretmeli.

Sanırım, teknik olarak konuşursak, bu ölüm bizi merhametle ayırana kadar on randevumuzdan biri sayılır. Bana kalırsa bu, aynı eski savaşın devam etmesi için yeni bir savaş alanından başka bir şey değil.

Endişe verici olan, taktiklerimden her zamankinden daha az emin olmam.

Dün ofisine yaptığım baskın benim büyük saldırım olacaktı. Ona haddini bildirecek ve bu işin gidişatını değiştirecektim.

Bir süreliğine öyle oldu.

Ama sonra evime geldi. Kişisel zamanımın ortasında sözümü kesmemiş olsaydı bile, yine de nöbet değişimi gibi hissedecektim. Sanki nişanlılık şartları tamamen tersine dönmüştü.

Zoya, restoran, kış havasında bulanık nefeslerimiz birbirine karışırken ara sokaklarda fısıltıyla yapılan itiraflar... Tüm bunların ortasında bir yerde işler değişti.

Ne gibi
şeyler?

Emin değilim.

Bu bizi nereye götürür?

Biliyorsam ne olayım.

Sırada ne var?

Sanırım bugün öğlen öğreneceğim.

Sasha bugünün mekanını seçti - Tribeca'daki bir sanat galerisinin altına gizlenmiş bir yeraltı hamamı - tabii ki her şey siyah mermer, altın musluklar ve ketamin kullanan balet dansçılar gibi etrafta süzülen garsonlardan oluşuyor. Masaj yağlarına yedi ölümcül günahın adını veren ve belinize ardıc meyveleri sürerken *oburluğunuzu* fısıldamanız için sizden beş yüz dolar alan türden bir yer.

Keşke kendimden daha fazla nefret edebilseydim.

Asistanı, o kadar körelten mesajından sonra bana bir dizi talimat içeren bir e-posta göndermişti. ***Bay Ozerov yanınızda bir mayo getirmenizi rica*** ediyor, diye yazmıştı.

Uzaktan Barbie bebek gibi giydirilmeyi seviyor muyum? Hayır. Hayır, sevmiyorum. Ama dinledim mi? Elbette dinledim. Bir bakıma.

Yani dış ipini *incecik* gösteren bir bikini getirdim.

Ve ilk fırsatta, o bikiniyi kaybetmeye niyetliyim. Çünkü adil dövüşmek kaybedenler içindir ve bu kesinlikle kazanmam gereken bir dövüş.

"Geç kaldın," diyor Sasha loş salona adım attığımda. Bir şezlonga uzanmış, gömleğinin düğmelerini açarak yaralı göğsünün bir kısmını ortaya çıkarmış, başının üzerindeki aplikte titreyen gerçek, gerçek bir meşalenin yarattığı dalgalı gölgelerle kaplı. Mavi gözleri attığım her adımı takip ediyor.

Görevliyi irkiltecek kadar yüksek bir sesle çantamı yere bırakıyorum. "Öğlen demiştiniz. Öğlen oldu."

"Saat 12:07."

"Yeterince yakın." Yandaki şezlonga uzanıyorum ve ceketimin, altındaki skandal taytı gösterecek kadar açılmasına izin veriyorum. Bakışları dalıyor. Oyalanıyor.

Fark etmemiş gibi yapıyorum.

Bir garson elinde iki buzlu bardak salatalık suyu ile çıkagelir. Sasha bakmadan onunkini alıyor. "Mayon nerede, *ptichka*?"

"Ona bakıyorsun." Bacak bacak üstüne atıyorum, paltomu yukarı doğru sıyrarak alt tarafının da üst tarafı kadar olmadığını gösteriyorum.

Yavaşça bir yudum alır. Bardağında buz şingirdiyor. "Bu bir mayo değil. Bu bir sağlık kuralı ihlali."

"Öyleyse tutuklayın beni,

memur bey." Çenesi

seğiriyor.

İyi bir başlangıç yaptık.

Kendisini Emil olarak tanıtan gergin bir adam olan görevli ortaya çıkıyor ve özel bir süite inmeden önce bizi ıslatma havuzları ve sedir saunalarından oluşan bir labirentten geçiriyor.

Burada hava yoğun okaliptüs kokuyor, duvarlar yoğunlaşma ile parıldıyor. Odanın ortasına tek bir masaj masası hakim, etrafı yağlar, tuzlar ve kim bilir daha nelerle dolu raflarla çevrili.

Emil başlar gevezelik hakkında sıcak taş terapi. "Ne zaman
Biz başla nasıl olduğunu göreceksiniz-"

"Bugün tedavi yapılmayacak."

Emil ve ben tam bir şaşkınlık içinde Sasha'ya bakıyoruz. "Pardon, efendim?" diye kekeliyor zavallı adam.

Sasha ona cevap veriyor ama sürekli bana bakıyor. "Masöze ihtiyacımız yok. Bunu kendim halledeceğim."

Sonra Emil'i aynı anda hem kibar hem de inkar edilemez bir şekilde dışarı çıkarıyor. Bu küçük dengeleme hareketini nasıl başardığı benim için bir muamma, çünkü hâlâ hızla kapanan kapı ile yalnız masaj masası ve üzerinde duran tüm imalar arasında ileri geri bakıyorum.

Sonra kapı kapanır.

Ve bu çıkarımlar çok ama çok gerçekçi gelmeye başlar.

Gergin yutkunuşumu gizlemeye çalışırken kaşlarımı çatıyorum. "Kendin hallediyorsun ha? Beni maden suyunda boğmayı mı planlıyorsun?"

"Yalvarmadan önce ne kadar dayanacağını görmeyi planlıyorum." Sasha gömleğini silkiyor. Yara izleri bu ışıktaki sertleşiyor; omuzlarında, karnında, boğazındaki tırtıklı ilmik izinde otoyolları oyan harap et çıkıntıları. Bir ömür boyu süren şiddet derisine kazınmış.

Ağzım kurudu.

Beni bakarken yakaladı. "Hoşuna giden bir şey mi gördün?"

Yüzüm kızarıyor, dönüyorum. "Bilmek istemez miydin?"

Raftan cam bir krem kavanozu aldı ve bana doğru yaklaştı. "Arkanı dön."

"Affedersiniz?"

"Buhardan korunmaya ihtiyacın var." Sesi düşer. "Tabii yanmayı tercih etmezseniz...?"

Meydan okuma damarlarımda alevleniyor. Paltomu silkip ayaklarımda dibinde birikmesine izin veriyorum. Nefes verişini duyulabilir.

Bikini hayal ettiğinden de kötü olmalı - misina ve küstahlıkla bir arada tutulan siyah dantel üçgenler. Bu an benim de hayal ettiğimden daha kötü. Bu sabah evimde onu giyerken bile endişeli bir enerjiyle uğulduyordum. Kendi kendime, her şeyin alay etme sanatında olduğunu söyledim. Ona neye sahip olamayacağını göster. Bayrağımı yere dik.

Şimdi, bu plan dayanıksız ve uzak geliyor.

O kadar uzak *olmayan*

ne? Sasha.

O burada, kocaman ve bana bakıyor, bir sonraki adımda ne yapacağımı görmek için bekliyor. Olmamı istediği uslu bir evcil hayvan gibi yuvarlanıp topuklayacak mıyım? Boyun eğecek miyim?

Bir an için bunu düşündüm. Belki de tüm bu kavga aptalcaydı. Belki de Sasha'ya istediğini vermeliyim, babama istediğini vermeliyim. Tanrı biliyor ya, daha az çaba olurdu. Daha az baş ağrısı ve kalp kırıklığı.

Sonra kendi kendime dört küçük kelime düşünüyorum:

Jasmine ne yapardı?

Ve cevabımı aldım.

Yerimde dönüyorum ve saçlarımı bir omzumun üzerinden atıyorum. "Bekliyorum, Losyon Çocuk."

Bir an için reddedeceğini düşündüm. Sonra iki parmağını kavanoza daldırıyor, krem sıvı inci gibi parlıyor.

"Masaya geç."

Yine yutkun.

Yukarı tırmanıyorum. Deri yumuşak ve uyluklarıma karşı serin. Kenara otururken gölgesi üzerime düşüyor, vücut ısısı tavandaki havalandırma deliklerinden sızan buhar kadar sıcak.

Parmaklarının ilk darbesi neredeyse beni çözüyordu. "Tanrım!"

Nefes nefese kaldım. "Yakın, ama tam değil."

Losyon soğuk ama elleri ateş gibi sıcak. Omuzlarımdan başlıyor, sahip olduğumu bilmediğim düğümleri yoğuruyor, başparmakları köprücük kemiklerimin oyuklarına giriyor. Her vuruş kesin. Klinik. Çileden çıkarıcı.

Bir iniltiyi bastırmak için

dudağımı ısıırıyorum. "Çok mu

fazla?" diye mırıldanıyor.

"Zar zor hissettim," diye yalan söyledim.

Avuç içleri omurgamdan aşağı kayıyor. Yavaş. İşkence edercesine. "Vücudun aynı fikirde değil."

Haklı - benim şarkı söylüyor, sinir uçlarım onun dokunuşuyla kıvılcımlanıyor. Parmakları bikini altımın kayıyor, kasten kıcımın yarığından kaçınıyor.

Daha fazla alay. Daha fazla alay.

Yüzümü masanın başlığına gömüyorum. *Eğilme. Sızlanma. Yapma-*

Başparmağı kuyruk sokumumun üstündeki çukurda dolaşıyor. "*Sasha*."

"Evet?" Her şeyi masumca söylüyor. Sanki beni erimiş cama çevirmiyormuş gibi.

"Tekniğin berbat."

Kıkırdıyor, alçak sesle ve karanlık. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ yalan söylüyorsun."

Uyluklarımda çalışırken losyon sonunda avuçlarının arasında ısınıyor. Daha yukarı. Daha yükseğe. Serçe parmağı kalçamdaki düğüme değdiğinde nefesim kesiliyor. Düğümü çözmesi çok kolay olurdu. Kim bilir onu durdurabilir miyim? Belki de çözmesine *izin verirdim*, beni çözmesine, yürüttüğüm tüm bu aptal savaşı çözmesine. Kaçınılmaz olanla savaşmaya çalışırken kendimi kemiklerime kadar yıpratmaktan çok daha kolay olurdu.

Sonra geri çekilir. "Senin sıran."

O kadar hızlı ayağa fırlıyorum ki oda dönüyor. "Yine mi geldin?" Kavanozu uzattı. "Geri ödeme."

Tabii ki hayır. "Ben sırt masajı yapmam."

"Bugün var." Yüzü yukarı bakacak şekilde masaya uzanıyor, kasları oyulmuş ve tehditkâr. Kollarını başının altında kavuştururken yara izleri dalgalanıyor. "Ama korkuyorsan anlarım."

Cesaret aramızda asılı duruyor.

Gurur düşüşten önce gelir, diye düşünüyorum, bir top krema kaşıklayarak. Ama en azından cehenneme giden yol iyi nemlendirilmiş olacak.

Teni avuçlarımın altında ateş gibi. Omuzlarından başlıyorum, onun kopuk tekniğini taklit ediyorum. Ama kaslarının her esnemesinde, her boşuk inlemesinde, kararlılığım biraz daha çözülüyor.

Avuçlarım Sasha'nın omuzlarında kayıyor, losyon gövdesini kayganlaştırıyor. Her kas çıkıntısı, kendimizi oynarken bulduğumuz oyunu kaybetmek için bir şans haline geliyor. Kendime kuralları tekrar tekrar hatırlatmak zorunda kalıyorum.

Oyalanma. Boyun eğme.

Senden nefret etmesini sağla. Kaçmasını sağla.

"Daha sert," diye . "Yoksa o narin eller mu?" Tırnaklarımı geçiriyorum. "Nasıl yani?"

Parmaklarımın altında kısık bir inilti titreşiyor. "Çok, çok daha iyi. Biraz acı, zevki çok daha tatlı hale getiriyor, değil mi?"

Şakaklarımda ter boncukları. Buhar etrafımızı sarıyor, her nefes bulutları yutuyormuşum gibi hissettirene kadar havayı yoğunlaştırıyor. Yara izleri dokunuşlarımın altında parıldıyor; kabarık, kızgın araziler. Parmak uçlarım boynunu çevreleyen yaranın üzerinde geziniyor, sonra utanarak geri çekiliyorum.

Masaj yapmaya geri dönüyorum ve masaj yaparken bunu mekanik bir şey haline getirmeye çalışıyorum. Herhangi bir şeyi ovuyor olabilirim, değil mi? Örneğin deri bir kanepeyi yumuşatmak. Bir köpeği yıkamak. Tamamen cinsellik dışı. Ateşli ve rahatsız olmak için bir sebep yok.

Tabii ki gerçek sıcaklık hariç. Sasha'nın ısısı, buharın ısısı, uyluklarımın arasında derin bir yerden fokurdayan kendi ısım.

Elimin, karın kaslarının alt çizgisi boyunca yayılma yolunu bulduğu yerde daha fazla ısı çiçek açıyor. Aşağı inerken şaşkınlıkla izliyorum. Daha alçak. Alçak-

Hayır, *çok* alçak.

Kurtulmaya çalışıyorum, ama o beni sıkı sıkı tutuyor, beni onun kabarıklığına doğru yönlendiriyor- "Sasha!"

"Alışılmışın biraz dışına çıkıyorsun, Ariel." Yüzü buharla çevrili olsa da gözleri parlıyor. "Daha az alçakgönüllü bir adam senin bir şeyin peşinde olduğunu bile düşünebilir."

Alaycı bir homurtu çıkardım. "Kendini 'alçakgönüllü' ile aynı cümleye koymak şu ana kadar yaptığın en saçma şey olabilir."

Diğer eli dizimin arkasını avuçlamak için kayıyor. "Daha önce hiç görmediğin bir sürü çılgınlığım var."

"Kendine sakla," diye bağırdım. "Yuvarlan."

Sırıtarak dediğimi yapıyor. Bu mükemmel, yüzünü bana dönmesi işimi kolaylaştırıyor. Gözlerini göremezsem, onlar tarafından hipnotize edilemem, değil mi?

Ancak Sasha Ozerov'un az önce benim bir talimatıma gerçekten itaat etmiş olması, beni ofis istilasından sonraki o hummalı birkaç dakika içinde hayal ettiğim fanteziye geri gönderiyor.

Ellerini orada tut. Evet, aferin oğluma. Tam orada, onları görebileceğim ve yaramazlık yapmadığından emin olabileceğim bir yerde.

Tüm vücutta bir ürperti başlar.

Ona patronluk taslamak istediğimden değil; bana kalsa aramızda binlerce kilometre olurdu ve elleriyle ne yapmayı seçtiği umurunda bile olmazdı.

Ama bu fikirde sarhoş edici bir şey var. Sorumluluğun bende olmasına izin vermesi.

Belki de bu güç fantezisinin bağımlılık yaratan yüksekliğinin altında, her an sona erebileceği bilgisi yattığı içindir. Eğer isterse, masaj masasından kalkıp gidebilirdi.

Çılgına dönebilir.

Beni sıkıştırabilir, beni onun yapabilir ve günün sonunda sadece birimizin gerçekten üstün olduğunu hatırlatabilir.

Ve bu hiç ama hiç ben olmadım.

"Bana ilk seferini anlat."

Sesi beni kendi kafamdan koparıyor. "Benim *neyim*?"

"İlk kez çözüldüğünde." Başımı kaldırdığımda hâlâ yüzüstü yattığını görüyorum, son derece rahat. Omurgasının yarıklarında nem boncukları oluşmuş, kemiğin her bir çentiğinde birikiyor. "Yalnız mıydın yoksa biriyle mi? Hızlı ve utanç verici miydi? Yoksa saygısızlık gibi yavaş mı?"

"Bunu bir bayana sormak biraz yakışıksız olur," diye .

"Sadece o kadın gerçeklerden korkuyorsa." Sasha'nın masadan sarkan eli, ben yanından geçerken bileğimin iç kısmını sıyrıyor.

Dirseğimi Sasha'nın beline saplarken yüzümü buruşturuyorum. Acı dolu bir inilti duymak istiyorum ama tek elde ettiğim memnun bir iç çekiş. "On dokuz yaşındaydım," diye fısıldıyorum. "Üniversite birinci sınıftaydım. Gazetecilik etiği dersimde güzel gözlü bir T.A. vardı. Kütüphane yığınları arasında beni öptü ve... Evet. Olaylar oradan sonra gelişti."

Avucu bileğime dolanıyor ve sadece bir kez nabız atıyor. "Hayal ettiğin her şey oldu mu?"

Yalan söylemeyi düşünüyorum. Sasha gibi adamlar tek bir şekilde yaratılmıştır: kıskanç. Ve bu T.A.'nın bana yıldızları göstereceği düşüncesiyle onu kızdırmak buna değmez miydi? Bu beni istediğim yere mi? *Ticarette uğraşmak*. Eminim bu tür şeylerden nefret ederdi. Daha önce bir erkekle göz göze gelmemiş bakire bir gelin isterdi.

Ama o bilirdi.

Saçmaladığımı bilirdi.

Danny Moreno'nun güzel öpüştüğünü ama parmaklarıyla ne yaptığını bilmediğini ve o kütüphane yığınlarından bir kramp ve baş ağrısıyla çıktığını ve doruğa uzaktan bile yakın olmadığını bilecekti.

"Hayır," diyorum kısaca. "Değildi."

"Mm." Bir an sessiz kaldı. Sonra: "Sonrasında kendinden nefret ettin mi?"

"Hayır. Tüm nefretimi sana saklıyorum," diye veriyorum. "Senin sıran. İlk kez bir adam öldürdün."

Cevabı hemen gelir. "Yirmi iki. Grozni'de arka sokakta. Çeçen kaçakçı, bizim bölgemize fazla girmiş. Tabancayı tam buraya koydum-" Elimi tutup başının arkasına götürüyor, parmaklarım içgüdüsel olarak saçlarının sıklığını kavırıyor.

"Ve... bam?" Sanırım. "Artık Bay Kaçakçı yok mu?"

Sasha başını sallar. "Sıkıştı. Onun yerine kırık bir şişe kullandım."

"Tanrım." Titriyorum. "Pişman mısın?"

"İki soru oldu. Yine benim sıram. İlk geldiğinizde kaç yaşındaydınız?"

"On üç. Yatağa attığın ilk kız kimdi?"

"Marta. Babam onu benim için tuttu. Bana dişlerimi nasıl düzgün kullanacağımı öğretti." Başını çevirip bana baktı. "Moskova'dan ayrıldığımda ağladı."

"Çok güzel. Onun yerine neden onunla evlenmiyorsun?"

Sasha'nın eli belime dolanıyor ve beni masaya yaklaştırıyor. Yavaşça, yavaşça, göz göze gelene kadar oturuyor. "Çünkü istediğim tek kişi sensin."

Kalçalarımın etrafında demir var, ama gidebilsem bile gideceğimden emin değilim. O bu kadar yakinken, buhar etrafımıza kement atmışken, tüm bu sırlar uzun, çok uzun zamandır ilk kez nefes alabileceğim gibi hissederken olmaz.

"Beni istemiyorsun. Önemli bir şekilde değil."

"Yanlış. Seni önemli olan tek şekilde istiyorum: tamamen, bütünüyle ve kalıcı olarak."

Yüzü sabit, gözleri düz, nefesi sakin. Ama bu kadar yakından, bana göstermeye niyetli olduğunu hiç sanmadığım bir şey yakalıyorum: ellerinde belli belirsiz bir titreme.

kadar kontrollü değil.

Bu farkındalıkla ilgili bir şey ağzımı sulandırıyor. *Ne oluyor lan* ile *Neden izin vermeyeyim* arasında gidip gelen tek kişi ben değilim.

Ama tehlike devam ediyor çünkü Sasha bu ipte benden çok daha rahat yürüyor. *Tamamen. Tamamen. Kalıcı olarak.* Kim böyle şeyleri dürüst bir yüzle söyleyebilir? Kim böyle yalan söyleyebilir?

Çünkü bir yalan olmak zorunda, değil mi? Sasha beni istemiyor; ona ne getireceğimi istiyor. Beni istemiyor; beni ne için kullanabileceğini istiyor.

Beni istemiyor.

Beni istemiyor
olamaz.

Beni asla istemeyecek.

"Düşüncelerin sağır edici, Ariel." Yüzüme düşen, terden sıırıslıklam olmuş bir tutam saçla oynamak için uzanıyor. Parmaklarının arasında döndürüyor, sonra ait olduğu yere geri koyuyor.

Blöf yapmak için çırpınıyorum. "Sadece tüm yolları düşünüyorum."

Gülüyor. "Ben her yönden açık bir kitabım."

Ben de ona gülüyorum çünkü bu hayatımda duyduğum en büyük saçmalık. "Sen mi? 'Açık' mı? Tek yaptığın saklanmak, Sasha. Sen tam anlamıyla bir profesyonelsin."

Masadan kalkıyor ve ayağa kalkarken bana sürtünüyor. "Belki de haklısın. Adil olan adildir. Artık senden hiçbir şey saklamayacağım."

Başparmaklarını mayosunun kemerine geçiriyor. "Dur bakalım."

Çok geç. Sandıklar yere düştü.

Beynim bembeyaz oldu.

O... *işlenmiş*. Tüm sert çizgiler ve kötü niyet. Michelangelo'nun en kirli sırrı. Dizlerim isyan etmekle tehdit ediyor.

Ve çıplaklığından yüzde bir bile utanmıyor. Bakışlarımı ekvatorun çok yukarısında tutuyorum çünkü o taraf baştan çıkarıcı ve zaten yukarıda uğraşacak çok şeyim var.

Sasha yaklaşıyor. Geri çekiliyorum. Daha da yaklaştı. Geri çekiliyorum. "Terliyorsun." "Burası bir sauna. Tam anlamıyla cehennemdeyiz."

"Aradaki farkın önemli olmayacağı kadar yakın," diye kabul ediyor. Belimi avuçluyor, beni kaldırıyor ve pozisyon değiştiriyor, böylece şimdi çıplak, altı beşlik bir dev tarafından masaj masasına sıkıştırılmış durumdayım.

"Asıl cehennem," diye mırıldanıyor, "benim seni istediğim kadar beni istemiyormuş gibi davranman."

Ağzlarımız birbirinden santimetrelerce uzakta duruyor. "Ben-" "Bir gün yalan söylemeyi bırakmayı öğreneceksin."

"Ben-"

"Hayır mı? O zaman neden benim için damlıyorsun, hm?"

Onu tekrar durdurmaya çalışıyorum, ama çok yavaşım ve çok gönülsüzüm ve o benim için tüm önemli yönlerden çok fazla. Parmakları bikini altımın kenarındaki düğümleri tek seferde koparıırken çok becerikli.

Diş ipi zırhım sürünerek yere düşüyor.

Sasha eğiliyor, dizi dizime çarpıyor ve avucu merkezimi kavırıyor. an sonra avucunu çekip alıyor ve gözlerini benden ayırmadan elinin topuğunu yalıyor.

"Tadı gerçek gibi," diye . Tek yapabildiğim inlemek.

Eli çok ihtiyacım olan yere geri dönüyor. Beni ayırıyor, kalın bir parmağı son direncimi de aşıyor. Denge için omuzlarını kavramak üzere uzanıyorum.

Yavaşça, hâlâ doğrudan ruhuma bakarak, Sasha beni masaj masasına itiyor ve sırtüstü yatırıyor. Eli, zonklayan amımın içinde yavaşça nabız atıyor.

"Hâlâ benden nefret ediyor musun?" diye homurdanıyor yükseldiği yerden.

"Evet." Tırnaklarım bileğinin alt tarafını çiziyor. "Seni küçümsüyorum."

"Güzel." İkinci bir parmak daha ekliyor. "Benden daha yüksek sesle nefret et."

"Ben h-ha... h-nefret..."

"O da ne? Seni duyamıyorum."

İçimde bir şeyler oluşuyor. Basınç yoğunlaşıyor, ısı yükseliyor, ışık yepyeni evrenler doğurmaya hazırlanan bir Büyük Patlama gibi birleşiyor.

Sasha eğilir. "Bana doğru söyle prenses," diye emrediyor. "Dudaklarında bir lanetle gelmeni istiyorum."

Deniyorum. Yemin ederim biliyorum. "F-f-fu-" Ama doğru çalışmayacak; hiçbir şey çalışmayacak; omurgam tavana doğru eğilirken Sasha'nın parmaklarının beni açmasından başka bir şey olmayacak. İçimden çırpınan miyavlamalar dökülüyor, biri diğerinin peşi sıra.

Sasha devam ediyor. O da nefes nefese. "Yedi gün kaldı," diye mırıldanıyor, dudakları kulağımı okşuyor. "İstediğin buydu. Ama sen zaten yarıladsın, değil mi?"

"*Cehenneme git-*"

Ağzımı tahrip etmek ve laneti yutmak için eğiliyor, oda dönene kadar beni öpüyor. Bir eli saçlarımı sıkıyor, teması derinleştirmek için başımı eğiyor. Diğeri içime pompalıyor. Beni öldürebilecek bir kırılma noktasına doğru ilerlerken vücudumdaki her atom çılgılık atıyor.

Taktik 3... 2... 'de geri tepiyor.

Bir gong sesi odanın içinde yankılanıyor.

Sasha dondu. Ben de öyle.

Emil'in boğuk sesi kapıdan içeri süzülür. "Bay Ozerov? Seansınızın bir sonraki aşaması hazır."

Ciddi olamazsın. İçimden gülsem mi, ağlasam mı, hıçkırsam mı, yoksa sevinç çığlıkları mı atsam bilemiyorum.

Dışarıdan, manik kahkaham fayanslarda yankılanıyor. Sesim baş döndürücü, çılgınca. "Zil kurtardı. Kelimenin tam anlamıyla."

Sasha alnını benimkine yashıyor, kalçalarımı sıkıca kavlıyor. Gözlerindeki savaş göğsümdekini yansıtıyor -ihtiyaca karşı kontrol, ateşe karşı buz.

"Bu iş daha bitmedi," diye yemin ediyor.

"Durduğum yerden oldukça bitmiş gibi geliyor, şey- Yalan söylüyorum. Her neyse."

Geri adım atarken hırıltısı beni çığ çığ yüzüyor. "Kendine bunu söylemeye devam et. Kimin önce inanacağını göreceğiz."

Bikinimi yerden alıp kucağıma bırakıyor. Sonra dönüp dışarı çıkıyor, giderken de bekleyen bornozlardan birine sarınıyor.

Kapı çarpması iliklerime kadar yankılanıyor.

Yalnız başıma, dizlerimi göğsüme çekerek oturuyorum. Ellerinin hayaleti tenimi damgalıyor ve içim serbest bırakılmamaktan inliyor.

Zaten yarılanmışsın, diye suçladı. Kısmen haklıydı, kısmen haksızdı. Daha üçüncü gündeyiz, önümüzde uzun bir yol var.

Ama vücudum bir sıçrama yaptı.

Geri kalan kısmım takip etmeyi çok istiyor.

SASHA

Kaplıca kapısı arkamdan çarptı. Arkama bakmıyorum. Yavaşlamıyorum. Teninin avuçlarımın altında nasıl ısındığını ya da parmaklarım kalçasıyla uyluğunun birleştiğı yarığın çok yakınından geçerken çıkardığı o lanet sesi düşünmeme izin vermedim. Keskin, kısa ve tatlı, karnına bir kurşun gibi.

Emil hamamın derinliklerine doğru ilerliyor ama ben farklı bir yöne gidiyorum. "Efendim?" diye sesleniyor arkamdan. "Dalma havuzları bu-"

"Ben katılmayacağım," diye omzumun üzerinden ona bağıriyorum. "Bayan Ward'a istediğı kadar kalmasını söyle. Ya da kalmasın. Gerçekten umurumda değıl."

Sonra kapıları iterek ıktım. Vale arabamı getirmek için çabalıyor. Anahtarları bana fırlatıp yolumdan çekilirken yüzü solgundu. Lastikler gıcırdayarak otoparktan ıktım.

Pencerelerimden New York, asfalt ve çelikten oluşan bir lekeye dönüşüyor - ama tek gördüğüm o.

Ariel, o masanın üzerine yayılmış, gözlerinde meydan okuma ve arzu savaşıyor. Her zaman savaşıyor. Hep kaçıyor. Her zaman, her zaman yalan söylüyor.

Kendime, beni birdenbire bu kadar sinirlendiren şeyin yalanlar olduğunu söylüyorum. Yüzüme karşı tekrar tekrar yalan söyleme cüreti.

Ama gerçek bu değil, değil mi? Mesele bana doğruyu syilememesi değil; mesele syilemesini o kadar çok *istiyor* olmam.

Onu parçalara ayırmak ve onu neyin harekete geçirdiğini görmek istiyorum. Hayır, bunu yapmam için bana yalvarmasını istiyorum. Hayır, hayır, o da değil. Bana gönüllü olarak göstermesini istiyorum. Bu bir çeşit fethetme, değil mi? Kendi zgr iradesiyle bana kendini sunarsa, bu kazanmaktır, değil mi?

Lanet olsun. Bu küçük deneme sresinin ancak eyreğindeyiz ve şimdiden aklıma kaçırmaya başladım.

On gün. Bu sayı kafatasımda kötü bir akşamdan kalma gibi zonkluyor. En kötü ihtimalle bir hız tümseği olması gerekiyordu. Alınan bir veledi mızımız bir bebeğe dönüştürmek için on küçük gün. Çok daha azıyla çok daha fazlasını yaptım.

Ama bu... bu iş olması gerekenden çok daha karmaşık bir hal almaya başladı.

İlgilenmem gereken bir sürü şey var. Blgemde tur atmalıyım. Odessa'dan gelen sevkıyatı kontrol etmeli, mürettebatı sorgulamalı, dikkatsiz davranan adamlara ne olduğunu hatırlatmalıyım.

Ama emir yağdırma düşüncesi, betondaki kan lekeleri, her zamanki gibi iş yapma düşüncesi içimi kemiriyor. şu anda bu saçmalıklara yok.

şanslıyım. Çünkü istemedem de olsa Zoya'ya gittim.

Restoranın kasıtlı olarak eski usul tabelası titriyor, şık suşı barlarına ve bloğu soylulaştıran aşırı pahalı bistrolara bir orta parmak. Bu tabelayı, bu mekanı son nefesime kadar koruyacağım. Annemin glş bu duvarlarda yaşıyor. Hayaleti unlu tezgahlarda, ezik tencerelerde, ölmeyi inatla reddetmesinde yaşıyor.

Zoya kasada, tek gözüyle para sayıyor. Zil çaldığında başını kaldırıp bakmadı. "Sashenka. Berbat görünüyorsun."

"Sen de bir hayalsin, yaşlı kadın."

Homurdanarak para çekmecesini kapatıyor. "Dalkavukluk seni çoğu kadından uzaklaştırır. Ama ben değilim." Ama tüm o sert konuşmasına rağmen

elindeki bastonu sallayarak mutfağa doğru ilerledi. "Otur. Çay yapacağım."

Mekan boş -saat 14:00 sükuneti- ben de çocukken, hala babamın sarhoş ellerinden kaçarken altına saklandığım kulübeye çöküyorum. Alttaki ahşap, on dört yaşında çalıntı votka ve öfkeyle sarhoşken baş harflerimi kazıdığım bıçak izlerini taşıyor.

Zoya elinde yontulmuş bir çaydanlık ve iki bardakla döndü. Onları yere koyup ikisini de doldurdu. "İç."

Çay acı, hayaletleri uyandıracak kadar güçlü demlenmiş. Tam sevdiğim gibi. Yutkunmamı izliyor, süt rengi gözleri kısılıyor. "Yani. Kız."

"Kız hakkında kim bir şey söyledi?"

Solmuş parmağıyla gözlerimin tam arasını işaret ediyor. "Yüzün bana bilmem gereken her şeyi söylüyor. Onun derinin altına girmesine izin veriyorsun."

"Hiçbir şey yapmasına izin vermeyeceğim."

"*Akh*, saçmalamayı kes, *malchik*. Onu buraya getirdiğinde ona nasıl baktığını gördüm." Kemikli parmağını göğsüme sapladı. "Kalbinin *pıt pıt* attığını da duydum. Başboş bir köpek yavrusu bulmuş ve onu tekmeleyip tekmelemeyeceğini bilemeyen bir çocuk gibisin."

Çayın bir kısmı kenarından taşana kadar fincanı sıkıca kavıyorum. Su birikintisinden buhar yükseliyor. "O bir amaç için bir araç. Başka bir şey değil."

Zoya eğildi. "Baban da annen için aynı şeyi söylemişti. Bak nasıl bitti."

Ondan bahsetmek benzinle kibrit çakmak gibi. Farkına varmadan ayağa kalktım, sandalye gıcırdıyordu. "Yapma."

"Neyi? Sana aşkın bir zayıflık olmadığını hatırlatmıyor mu?" O da ayağa kalkıyor, titriyor ama acımasız. "Annen Nataliya, gücün ta kendisiydi. Yumuşak eller, keskin bir zeka. Baban cesetleri yoğururken o hamur yoğurdu. Ve sen..." Bastonuyla kaval kemiğime vuruyor, morartacak kadar sert. "Sen *onun oğlusun*. Onun değil."

Hava çok kalın. Duvarlar çok yakın. Mutfğa doğru yürüyorum, boşluğa ihtiyacım var, ama onun sesi beni takip ediyor.

"Kalbini kapatmanın seni güvende tutacağını mı sanıyorsun? Seni güçlü mü kılıyor?" Gülüyor, kuru ve kesik bir sesle. "Tek yaptığı seni yalnızlaştırmak."

Kendimi paslanmaz çelik tezgâha yaslıyorum, başımı eğiyorum. Mutfak dereotu ve yanmış şeker kokuyor - annemin parfümü. Sesi hala buzdolabının uğultusunda, sızdıran musluğun damlamasında fısıldıyor.

Moy Malchik. Benim cesur oğlum.

Zoya'nın eli bir serçe kadar hafif bir şekilde sırtıma konuyor. "Sasha..."

Ona doğru dönüyorum. "Benden ne istiyorsun? İtiraf mı? Olur. O... sinir bozucu. Pervasız. İnatçı. Bana, ellerini ayırsa bile, tekrar bir araya getirmeye kararlı olduğu kırık bir şeymişim gibi bakıyor." Hırlayarak, yüzümü görmemesi için arkamı dönüyorum. "Ve onu düşünmeden duramıyorum. On gün dolduğunda ne olacağını. Anlaşma bittiğinde. Anladığında..."

"Neyi fark eder?"

"Tam olarak onun düşündüğü kişi olduğumu." İtiraf havada asılı kalıyor, çirkin ve çığ. "Bir canavar. Bir katil. Babamın oğlu."

Zoya iç çekerek yüzümü avuçluyor. Avuç içleri sert, yıllardır bu mutfakta çalışmaktan nasır tutmuş. "Beni dinle, Sashenka. Sen Nataliya'nın oğlusun. Onun kalbi. Onun iyiliği." Başparmağı boğazımdaki yara izini okşuyor; Yakov'dan bana kalan bir hediye. "Ama nezaket bir kafes değildir. Bir seçimdir. Her gün seçim yaparsın: zırh ya da merhamet. Zırhı yeterince uzun süre giydin."

çekiliyorum, boğazım düğümleniyor. "Merhamet seni öldürtür."

"Yalnızlık da öyle." Kolumu tutarak beni bakışlarıyla buluşmaya zorluyor. "Annen her şeyine mal olsa bile sevgiyi seçti. Sence hayatını köprüler yerine duvarlar inşa ederek geçirmeni ister miydi?"

Sobanın üstündeki eski saat tik tak ediyor. Bir yerlerde bir boru tangırdıyor. "Hayatta kalmamı isterdi," diye mırıldanıyorum.

"Hayatta kalmak mı?" Zoya homurdandı. "Sen hayatta kalmıyorsun. Saklanıyorsun."

Kasap tezgahından bir bıçak alıyorum ve elimde ileri geri çevirmeye başlıyorum. Havada her dönüşte ışığı yakalıyor ve bir anlığına parlıyor gibi görünüyor. "Sırlar çember çiziyor. Leander'ın kararlılığı sarsılıyor. Eğer şimdi zayıflık gösterirsem-"

Omzuma bir şaplak atıyor ve bıçak mutfakta yere düşüyor. "Aşk ne zamandan beri zayıflık oldu? *Bozhe moi*, çok kalın kafalısın." Zoya yakındaki bir çekmeceyi karıştırıyor, sonra bir şey çıkarıp tezgâhın üzerine bırakıyor: yontulmuş ve eskimiş bir oklava. Hemen tanıdım. "Annen seni şiddetle severdi. Seni korudu. Beni korudu. O *svoloch* Yakov onu için canını dişine taktığında bile." Sesi çatlıyor. "Sence sevgisi onu zayıf mı yaptı? Hayır. Onu tehlikeli yaptı. Hem kurşunlardan hem de piçlerden daha uzun ömürlü olan türden bir tehlike."

Oklava annemin kullandığı oklavaydı, sapı onlarca yıllık parmak izleriyle aşınmıştı. Zoya onu ellerime tutuşturdu. "Onu onurlandırmak mı istiyorsun? O zaman kendi kalbinle savaşmayı bırak. Çok geç olmadan birinin içeri girmesine izin ver."

Oklavaya, annemin tutuşunun hayaletine bakıyorum. *Birini içeri al. Ariel'i içeri al.*

Bu çok saçma.

Zoya yanağımı okşadı. "Git. Senden kira almaya başlamadan önce."

SASHA

O gece uykum bölündü. Kurtulamadığım rüyalarla .

"Anne!" Bir çocuk kazak giymiş bir kadının yanına koşuyor ve dizlerine sarılıyor.

Kadın sevinçle güler. "İşte benim küçük oğlum!" Onu kaldırıyor, ağırlığından inliyor. "Okul nasıldı?"

"Sıkıcı. Nefret ediyorum."

"Sınıf arkadaşların nasıl? Bugün arkadaş edindin mi?"

"Hayır." Çocuk suratını asar, mutsuzdur. Neden mutsuz olmasın ki? Sekiz ve mutsuzluğun neye benzediğini bildiğini sanıyor: okulda kötü bir gün, oynayacak kimse yok. Daha kötü ne olabilir ki? "Hepsi benden nefret ediyor. Tehlikeli olduğumu söylüyorlar."

Anne duraklar. Mutsuzluğu çocuğundan çok daha yakından bilmesine rağmen, yine de onun duygularını ciddiye alır. Hep öyleydi, hep öyle olacak.

Onu yere bırakıyor ve gözlerinin içine bakıyor. Eli, hiçbir sarılmanın kıyaslayamayacağı kadar yavaş ve tatlı bir okşamayla saçlarında geziniyor. Zamanla çocuk büyüyecek ama bir daha kimse ona böyle dokunamayacak. Şefkatle. Karşılığında hiçbir şey beklemeden.

"Sen benim tatlı oğlumsun. Arkadaşlarına asla zarar vermezsin." "Senin için söylemesi kolay. Benim hiç arkadaşım yok."

Kıkırdıyor. "Bir gün çok fazla arkadaş edineceksin. Seni önemseyen, seni sen olduğun için seven insanlar bulacaksın."

"Benimle oynamak isterler mi?"

Her kelime için bir kez olmak üzere üç kez burnuna vuruyor. "Hepsi. Zaman. Zaman." "Anne! Bu gıdıklıyor!"

Çocuğunu tekrar kucağına alıyor. "Gidip dondurma almaya ne dersin?"

"Gerçekten mi?!"

"Neden olmasın? Tetya Zoya'yı arayabiliriz-" "Hayatta olmaz."

Anne donakalır. Kucağındaki çocuk da öyle. "Yakov. Eve erken geldin."

"Belli ki çok erken değil." Konuşan adam -kafası tıraşlı, cenaze levazımatçısının siyah takım elbisesini giymiş iri yarı bir canavar- ikiliye doğru ilerliyor, arkasından sıcaklıklar düşüyor. "Oğlumu bir amcığa dönüştürmekle ilgili ne demiştin? Bir ssyklo'ya mı? Ha?"

"Sadece dondurma." Annenin az önce çok mutlu olan sesi şimdi titriyor. "Eğer yemesini istemiyorsan, tamam, ama-"

SLAP.

"ANNE!"

Kadın yanağını tutar. Kızarıklık yayılıyor ama düşmemek için kendini tutuyor. Çocuk nedenini anlayacak kadar olgun değil - annesinin düşmeyi göze alamayacağını. O kollarındayken olmaz.

Adam alay ediyor. "'Anne' şöyle, 'Anne' böyle. Ben bir kız çocuğu mu doğurdum? Artık etek giymeye başlayacak mısın, evlat?"

"Onu bırakın. Yanlış bir şey yapmadı."

"Hayır, haklısın. Haklısın."

Bir tokat daha, bu sefer diğer yanağına. Kadının kafası yana kayar.

"DUR!" diye bağırır çocuk, yüzü gözyaşlarıyla dolmuştur artık. "ONA ZARAR VERMEYİ BIRAK!"

"Çok zayıfsın," diye öğrenerek tükürüyor adam. "Şu bak. Sen benim oğlum değilsin." Kadın sendeleyerek çocuğunu yere bırakır.

"Tatlım," diye fısıldıyor, sesini sabit tutmaya çalışarak, "benim için odana oynayabilir misin?"

"Hayır! Gitmiyorum!"

"Yapmak zorundasın." Çocuk yine tepinir ama annesi onu yatıştırmak için uzanır. Yavaş ve tatlı bir şekilde saçlarını okşuyor ve bu sonunda işe yarıyor gibi görünüyor. "Annene güven, tamam mı? Uzun sürmeyecek. Sana katılacağım."

"Ama-"

"Lütfen." Gözleri şimdi parlıyor. "Benim için."

Çocuk buna hayır diyemez.

Annesine el kaldırmaya cüret eden adama tek bir bakış atarak yavaşça uzaklaşır.

Şu anda, bu konuda bir şey yapamayacak kadar zayıf.

Bir gün, bunu ona ödetecek.

Dokuz yaşında çocuk henüz güçlenmemiştir.

Ama babası sabırsızdır. Soğuk, öfkeli ve annesinin olmadığı her şeye sahip. Kendi tuzuna degecek bir varis istediğini iddia ediyor ve çocuk çabalıyor, yemin ediyor, ama bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorken çok zor.

"Onu burada bırakamazsın!" diye bağılıyor annesi. "O bir çocuk! Donarak ölecek!"

"Eğer benim varisimse olmaz."

"Sen delisin." Bu sözleri, hayatında ilk kez sokmaya çalışan bir akrep gibi, zehir gibi tükürüyor. Ama hedefi çok uzakta ve onu geride tutan adamların kolları çok güçlü.

Güç, zayıflık, kimde var, kimde yok - hep bu noktaya geliyor, değil mi?

"Senin kalbin yok mu? Oğlunu umursamıyor musun?"

"Bir sonraki pakhan için endişeleniyorum." Yavaşça çocuğa dönüyor, onun havayı buğulandıran küçük nefeslerine aldırış etmiyor. Orman, vahşi doğa, hepsi sadece bir sınav. Ve Yakov Ozerov başarısızlığı kabul etmeyecektir. "Eğer bunu bile yapamıyorsa, o zaman başlangıçta uygun değildi."

"O ölecek, seni pislik!"

"O zaman başka bir tane yaparım."

Daha fazla çığlık. Babasının adamları şimdi onu yerinde tutmak için mücadele ediyor. Nataliya cılız bir kadın, ama iş kendine ait olanı korumaya gelince doğanın bir gücü.

"Hayal görüyorsun," diye hırlıyor. "Sana asla başka bir çocuk vermeyeceğim. Asla."

Elini umursamaz bir şekilde sallayarak adamlarına Nataliya'yı sürükleyip götürmelerini emreder.

"Sasha!" diye bağılıyor onu gölgelerin içine götürürlerken. "SASHA!"

"Ona öyle demeyi kes," diye bağılıyor adam arkasından. "Onun adı Aleksandr. Fatih gibi."

Titreyen, dehşete düşmüş çocuğa bakarken zalim gözlerinin çukurlarında bir an için dengesiz bir ışık parlıyor. Neredeyse gurur denebilecek bir şey.

Sonra o da döner ve gider.

O gece, Sasha adındaki çocuk bir ağacın dibine kıvrılır. Ateş yok, nasıl yakılacağını bilmiyor. Kimse ona öğretmemiş.

Yapraklar arkasında hışırdıyor. Çocuk hareketsiz duruyor, nefesini tutuyor, korkularını göğsünün tam ortasında tutuyor. Gecenin bu saatinde, her şey onun için geliyor olabilir: bir kurt, bir ayı, bir canavar.

Sonra aniden sırtına bir sıcaklık sızıyor, burun deliklerine Noel sabahındaki kurabiyeler gibi tanıdık bir koku çarpıyor. "Anne?"

"Buradayım, Sasha. Buradayım."

Çocuk dönüyor. Bu o, gerçekten o. "Anne!" Ona şiddetle sarılır. "Nasıl kaçtın?"

Annesi gülümsüyor. Biraz üzgün, biraz kırık ama yine de bir gülümseme. Karanlıkta morlukları gölge gibi görünüyor. "Annenin kendi yöntemleri var."

Çocuk ancak ertesi sabah kadının bir gardiyanı bayılttığını, bir araba çaldığını ve gece vakti buraya geri döndüğünü öğrenir. Hiç ara vermeden, dinlenmeden.

Ama o henüz bunu bilmiyor.

"Anne, yorulдум."

"Biliyorum. Hadi biraz uyuyalım, olur mu?" Oğlunu göğsüne yakın bir şekilde kucaklıyor, etraflarındaki soğuk ve karanlık dünyaya karşı bir sıcaklık balonu.

Hatırladığı son şey gökyüzüne baktığıdır: büyük, parlak, güzel, tepesinde yıldızlardan oluşan bir yorgan.

O anda mutluydu.

Sabah babası onları almaya gelir.

O hiçbir şey söylemiyor. Annesi de söylemiyor.

Ancak çocuk arabaya bindiğinde, anne ve babası onu takip etmeden hemen önce, babasının annesinin kulağına yakın bir yerden "Çok ileri gittin" diye tısladığını duyduğuna yemin eder.

"Hayır, çok ileri gittin," diye tıslıyor. "Oğlunu ölüme terk ettin." "Eğer hemen şimdi onun eğitimine müdahale etmeyi bırakmazsan-"

"Ne?" Başını yana çeviriyor ve kocasının gözlerine hançer gibi bakıyor. "Beni öldürecek misin?"

Sonsuz bir an boyunca Yakov hiçbir şey söylemiyor. "Mirasımı koruyacağım," diye cevap veriyor sonunda, soğuk, kırılmış. İnsana dönüşmüş bir buz kütlesi. "Ne pahasına olursa olsun."

Yatağında çırpınıyorum, uyku ile uyanıklık arasında sıkışıp kalmışım. Ne kadar istesem de rüyalar bitmiyor.

Çocuk yatak odasından dışarı koşar. "Anne!" diye bağırıyor. "Anne!" Arıyor, arıyor ama kimse cevap vermiyor. "Anne! Mo-"

"Annen gitti, Aleksandr. Geri gelmeyecek."

Sahne değişiyor. Ev bir depoya dönüşür. Çocuk genç bir adam olur. Daha uzun, daha güçlü ama hala yeterince güçlü değil.

"Savaş onunla," diye homurdanıyor Yakov, elindeki dikenli teli boğazıma geçirirken eldivenleri yırtılıyor. "Tanrı aşkına, dövüş onunla! Sen ne biçim bir varissin?!"

Hala yeterince güçlü değil.

"Savaş onunla! Savaş onunla, lanet olası!"

On yedi yaşındayım, nihayet öyleyim.

ÇAT! Yakov'un bedeni yere düşer. Boynu yanlış yöne eğilmişti. Kalbi yavaşlıyor, yavaşlıyor, durdu.

"Yeterince güçlü müyüm Otets?" Cesedi tekmeliyorum. "Yeterince güçlü müyüm?" Sonra tekrar tekmeliyorum, tekrar ve tekrar. "Yeterince güçlü müyüm, seni lanet olası bok parçası?!"

CRASH!

Bir anda uyandım. Başımı sese doğru çeviriyorum; komodininin üzerindeki bardak yere düşüp kırılmış.

Su her yere yayılıyor. Parke zemindeki çatlakları dolduruyor, gözyaşı gibi birikiyor.

Geç de olsa yüzümün de ıslak olduğunu fark ediyorum.

Pismiş gibi siliyorum. *"Blyat'.* Siktiğimin *ssyklo'su."*

ARIEL

Gina limonlu haşhaşlı çöreği köpek maması gibi yüzümün önünde sallıyor. "Dünyadan Ariel'e. Merhaba? Zonkluyorsun ve bu beni korkutuyor."

Gözlerimi kırptıştırıyorum, parmaklarım hala dalgın bir şekilde dün Sasha'nın ellerinin içime bastırđıęı omurganın kıvrımını izliyor.

Çok fazla? Mırıldanmıştı.

Zar zor hissettim, yalan söyledim.

"Özür dilerim. Sadece... işle ilgili şeyler düşünüyordum."

"Saçmalık. Hiçbir makale o kadar ilginç değildir. Özellikle de fırınlarla ilgili bir makale." Eğiliyor, burun delikleri bir tazı gibi açılıyor. "Cinsel gerilim sonrası bakışı yapıyorsun ve biraz çay seziyorum. Dökmeni emrediyorum."

Yanaklarımı pembeleştiren allığı görmemesi için eğiliyorum, dün kendimden utanarak kaplıcadan ayrıldığımdan beri inatla yerinde duran aynı allık. "Gerginlik yok. Sadece... sıkıntı var." Pipeti buzlu latteme plastik kapağı çatlatacak kadar sert batırıyorum. "Masözü öylece kovmasına sinirlendim. Sürekli lanet bir talim çavuşu gibi emir yağdırmasından rahatsızım. Sinirlendim-"

Beni o masaya çivilediğinde, buhar günahın kendisi gibi etrafımızda kıvrılırken, kararlılığımın her bir ilmeğini sökmesine izin vermek istedim.

Gina'nın sırtışı genişliyor. "Onu gün batımına götürmediğin için kızgın mısın yani?"

Pipet dişlerimin arasında bükülüyor. Zihnim kısa süreliğine tekrar moduna geçiyor: *Sasha'nın yaralı gövdesi spa ışıklarının altında parlıyor, kalçalarını morartacak kadar sıkı kavriyordu. Tırnaklarımı göğsünde gezdirdiğimde nefesi kesiliyor-*

"Sadece bir masajdı. Berbattı. Kore mahallesinde 10 dolara daha iyisini yaptırmıştım."

Yalan. Çok büyük, şişman, utanç verici bir yalan. Hayatımın en iyi masajıydı.

Tekniği yıkıcıydı. Önce klinik, sonra kasıtlı. Cezalandırıcı. Başparmağı dizimin arkasındaki nabız noktasına bastırdı. Bir parmak eklemi ayak bileğimin kemerini sürükledi. Vücudum ihanet etmiş, her dokunuşa lanet bir itaatkâr gibi boyun eğmişti.

Gina yaklaşıyor. "Neyi emdi?"

Gözlerimi o kadar sert deviriyorum ki kendi prefrontal korteksimi görüyorum. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Deniyorum, ama biraz almak için biraz vermelisin, kızım. İlk randevuda şımarıklık mı? Geri tepti. Ofis sataşması? Geri tepti. Kaplıca sataşması? Ekstra geri tepti." Gina'nın kaşları oynadı. "Kabul et, Ariel, kovma oyunun bir denizaltıdaki paravan kapı kadar işe yarıyor."

Yere yığıldım, yenildim. Gina haklıydı. Ofis dublörü mü? Bana Son Akşam Yemeği'ndeki bir numaralı yemekmişim gibi bakmıştı. Kaba lokanta numarası mı? Tabakları gözünü kırpmadan geri göndermişti. Spa mı? *Tanrım.* Kaplıcayı tekrar ziyaret etmeyelim.

"Yeni bir stratejiye ihtiyacımız var," diye geveledim. "Azgın bir Terminatör gibi. Hiçbir şey onu etkilemiyor."

"Yanlış." Öne doğru eğiliyor, gözleri parlıyor. "Her şey onu rahatsız ediyor. Bu yüzden hâlâ kovalıyor. Ayaklarının dibine düşmeyen ilk şey sensin."

Ona bir şeker paketi fırlatıyorum. "Anlayışlı. Bir planın var mı yoksa sadece yorum mu?"

"Sorduğuna sevindim." Telefonunu ıkarıp *10 Yürüyüşte Bir Erkeği Nasıl Kaybedersiniz* başlıklı bir Pinterest panosu açıyor. "Tam Temel Becky'ye gidiyoruz. Doğa versiyonu."

En hafif tabiriyle şüpheliyim. "Yürüyüş mü? Gina, sen ve ben üçüncü sınıftan son sınıfa kadar her beden eğitimi dersinde bir mil yürüdük. Bu *yatay bir yürüyüş* ve ben yine de bundan nefret ettim. Şimdi benden yokuş yukarı çıkmamı mı istiyorsun?"

"Demek istediğim de tam olarak bu," diye ısrar ediyor. "O mili yürümemiz için geçen yirmi üç dakikanın her birinde haldeydin. İşin içine yükseklik girdiğinde ne kadar çekilmez olacağını bir düşünsene?"

Senaryoları düşünürken dudaklarım büzölüyor. "Bunun bir iltifat olduğundan tam olarak emin değilim, ama tamam, iyi. Sanırım ben ikna olmadım. Gerçekten de başka hiçbir şey işe yaramamışken hafif rahatsız edici bir egzersizin işe yarayacağını mı düşünüyoruz?"

Gina omuz silkiyor. "Daha iyi fikirleriniz varsa, can kulağıyla dinliyorum."

Düşünürken alnımı masanın üzerine bastırıyorum. "Keşke onu dağa yapıştırıp orada bırakabilseydim. Bu şekilde, ben- Bekle." Hızla doğrulup Gina'ya bakıyorum. "Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

Hınzırca sırtıyor. "Sanırım ben de tam olarak senin şeyi düşünüyorum."

Birbirimizle mükemmel bir uyum içinde, koro *halinde*, "Onu orada bırak."

Çok basit.

Bu dahice.

Belki bu sefer gerçekten işe yarar.

Belki de değildir.

İki saat sonra dolabımda durmuş, bir Vegas şov kızının bile yan gözle bakacağı bir çift payetli ganimet şortu tutuyordum. "Bu delilik."

"Mesele de bu zaten!" Gina'nın sesi AirPods'unda çıtırdıyor. "Yakalanmaması için dikkatini dağıtmamız gerek. Vahşi doğada parıltılı bir bomba olacaksın. REI'de bir tavus kuşu."

Şortu bir kenara atıp stratejik kesimleri olan file bir bluza uzanıyorum. "Ya her yerime zehirli sarmaşık bulaşırsa?"

"Sonra Sasha seni medeniyete geri taşıyacak ve kukuna kalamın losyonu sürecektir. İki taraf da kazanır."

"Senden nefret ediyorum."

"Seni daha çok seviyorum. Juicy Couture bel çantadaki Bluetooth hoparlörü unutma. Sürekli açık olsun."

"Bu konuda her geçen dakika daha az emin olmaya başlıyorum, Gee."

Kendine lezzetli, besleyici bir Instant Noodles yemeği pişirirken mikrodalganın uğultusunu duyabiliyorum. "Çok komik, gittikçe daha da emin oluyorum. Kusursuz. Erkekler iki şeyden nefret eder: Rahatsız edilmek ve Carly Rae Jepsen. Tek yapmanız gereken müziğinizi bangır bangır çalmak, sürekli şikayet etmek ve sonra onu oraya bağlamak. Aynen böyle, *bum*, nişan bitti."

"Öyle umalım," diye

mırıldanıyorum. "Her zaman bir

alternatif vardır." Duraksıyorum.

"Hangisi...?"

"Tam bir seksen. Seni devrilmiş bir kütüğün üzerinden geçirmesi için ona yalvarırsın. Dizlerinin üzerine çöküp yalvarıyorsun, ta ki o seni çalıların arasına sürükleyip ziyafet çekene kadar."

Kapatıyorum.

Şafak vakti, spor çantamın içi Claire's butiği patlamış gibi görünüyor. Bende var:

- Yerleşik halka ışıklı bir selfie çubuğu
- Papatya şeklinde taşınabilir bir hoparlör (önceden yüklenmiş *Barbie* soundtrack)
- Yedi renk dudak parlatıcısı, hepsinin adı kokteyllerden geliyor
- Parıltılı el dezenfektanı ve yenilebilir vücut parıltısı içeren bir "hayatta kalma kiti"
- Maksimum "yürüyüş şıklığı" için spreyl boyalı altın rengi stiletto

Yansıma bakıyorum -sıcak pembe spor kıyafeti, elmas taşlı siperlik, kışkımda bronzlaştırıcı. Aynadaki kız, vahşileşmiş bir Bratz bebeğinin kostümünü giymiş gibi görünüyor.

"Bu iş sende," diyorum camdaki gergin kadına. "Dayanılmaz ol. Ol *sevilemez*."

Bunu söyler söylemez telefonum çalıyor.

SASHA OZEROV: *Dışarıda*.

Aşağı baktığımda, cipinin kaldırımında bir panter gibi rölantide çalıştığını görüyorum. Midem bulanıyor.

Ama aşağı inip kapıyı çekerek açtığımda, en kötü halimi sergilemeye hazırım, Sasha bir elini koltuk başlığına dayamış, yaralı boynunu karşıdan gelen trafiği kontrol etmek için eğmiş. Soluk Henley'i yukarı kalkıyor, bir tutam karın kası ortaya çıkıyor - soluk, kabarık, bir saniye orada, bir saniye sonra yok.

Bana bakmak için döndü.

Ve bir anlığına Zoya'nın arkasındaki o ara sokağa geri döndüm, kederin onun granit soğukkanlılığını kırmasını izledim.

Zıpladı... Elleri morarmıştı...

"Sonsuza kadar orada mı duracaksın?" diye tersliyor.

"Birileri huysuz." Bel çantamı kucağına atıyorum. "Bunu taşı. Eski model."

Hareket etmiyor. Ben içeri girerken çantanın yere kaymasına izin veriyor. Bakışları, taytımın kalçamda yarattığı gerginliğe, ayağımın sallanmasına

Aptal topuklularım. Sonunda oturduğumda, iç çekti.

Motor kükrüyor.

Nabzım da öyle.

Artık geri dönüş yok.

ARIEL

Patika başı tabelası neşeli Comic Sans ile benimle alay ediyor: ***Eğlence ve Macera Bekliyor! İşaretli yollarda kalın!***

"Eğlence" kısmından pek emin değilim.

Maceraya gelince?

Bazılarımız diğerlerinden biraz daha ileri gitmek üzere.

Yapay elmas işlemeli siperliğimi ayarlıyorum ve papatya şeklindeki hoparlörümün sesini sonuna kadar açıyorum. Dua Lipa gece boyunca dans ediyor olabilir ama ben sağ çıkabilirsem şanslıyım.

"Hazır mısın?" Sasha bir kayaya yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, henley ve kot pantolonuyla Everest'e zirve yapacakmış gibi giyinmiş. Bu arada ben de Lululemon'un indirim reyonuna atılmış bir disko topu gibi görünüyorum.

"Doğuştan hazırım," diye yalan söylüyorum, altın rengi sprey boyalı topuklu ayakkabılarımdaki kiri temizlerken. "Sadece... yola çıkmadan önce doğanın güzelliğine hayranlık duyuyorum."

Bakışları neon-pembe taytımda geziniyor ve kalçama takılı, içinde sakızdan başka bir şey olmayan göz kamaştırıcı **SNACKS** kesesine takılıyor. "Buranın bir dağ olduğunu biliyorsun, Coachella değil."

"Detaylar, shmetails." Parıltılı telefonumu çıkarıp ördek dudaklı bir selfie çekmeye çalışıyorum. "Woooo!"

Ve sonra gidiyoruz.

İlk mil tamamen göstermelik bir sefaletti. Çakıl taşlarının üzerinde yalandan tökezliyorum, var olmayan su toplamaları hakkında sızlanıyorum ve ona *I'm Just Ken*'in bitmek bilmeyen detone yorumlarıyla serenat yapıyorum.

Ama Sasha'nın tepkileri pek etkileyici değil. Granitten, testosterondan ve bastırılmış öfkeden oyulmuş bir gölge gibi ilerliyor ve sadece arada sırada mırıldanarak karşılık veriyor.

Bu beni onun damarına basmaktan alıkoymuyor.

Mil O.1: *Dramatik bir şekilde bir dala takılma:* "Bu kadar odunu buraya kim koydu?"

Mile O.C: *Telefonumu çıkarıyorum:* "Bekle, bunu yeni açık hava yaşam tarzı blogum için belgelememiz gerekiyor. Valencia'yı mı yoksa Perpetua'yı mı kullanmalıyım?"

"Uçak modunu kullan. Pilin %12'de."

Mil O.5: *Papatya hoparlörden "Toxic" çalıyor:* "Benimle birlikte söyle! *I'm slippin' under-*"

Sasha, mırıldanıyor: "Judas'ın cehennemde duyduğu şey bu."

7. Mil: *Adımın ortasında dudak parlatıcısı sürmek:* "Mojito Meltdown' mı yoksa 'Cosmopolitan Crush' mı tercih edersin?"

Sasha, dik uçuşuma bakıyor: "Bu noktada, ölümün tatlı kucaklaşması."

O.9. Mil: *Aniden durdu:* "Bekle. Bu bir ayı mı?" Sasha,

adımlarını bozmadan: "Sincap. Devam et."

1.0. mil: *Bir kayanın üzerine çökerek:* "Su içmeye ihtiyacım var. Ve bir pediküre. Bu sırayla olması gerekmiyor."

Sasha bana bir matara fırlattı. "İç."

Bir yudum aldım ve gerçekten boğuldum. "Bu *votka* mı?!"

Ancak sahte sefaletin çok ama çok gerçek olması uzun sürmez.

Üçüncü kilometreye geldiğimde kalçalarım çığlık atıyor. Juicy Couture bel çantam kaburgalarım batıyor ve göğüs dekoltemdeki yenilebilir simler terle birleşerek distopik bir parıltıya dönüşüyor.

Bu arada, Sasha'da hiç çatlama belirtisi yok. İşleri

hızlandırmanın zamanı geldi.

"Bekle!" Patikadaki bir çatalda durakladığı yere doğru ilerliyorum. Google'dan çıktısını alıp üzerine kombucha döktüğüm harita elimde titriyor. "Sola gitmemiz gerekiyor."

Kaşlarını çatıyor. "Sol taraf bir vadiye çıkıyor."

"Kesinlikle! En iyi manzara!"

"Peki doğru bizi nereye götürür?"

"Ayıların çiftleşme alanı. Çok tehlikeli. Çok hırıltı var."

Dudakları seğiriyor. "Haritayı ters tutuyorsun."

Kahretsin. Patikadan aşağıya doğru hızla iniyorum. Eğer şanslıysam, olacak olan tam olarak buydu. Sasha içinden küfredip peşimden geliyor ama omzumun üzerinden sesleniyorum: "Bu... topografik bir terslik. Modern haritacılık bugünlerde gerçekten çok yenilikçi."

Kolumdan tutup beni ana patikaya sürüklememesinin tek nedeni, ağaçların ve sarkan sarmaşıkların arasında kaçıp durmam. On dakika sonra, sivrisinekleri bile kızdıracak kadar sık çalılıkların arasından geçene kadar bu örtüye minnettarım. Stilettolarım kırıldı. Hoparlörüm *Single Ladies*'in ortasında kapandı. Sasha'nın gömleği bir dikene takılıyor ve tıpkı benim akıl sağlığım gibi etek ucundan yırtılmaya başlıyor.

"Kestirme yol anlayışınız bu mu?" Çenesindeki bir çizikten kan temizliyor.

"Uh... YOLO?"

"YOLO," diye . "Bu Yunanca'da *bizi öldürtmeye çalışıyorum* mu demek?"

Güneş tepelerin ardına dalıyor, gökyüzünü kırmızı çizgilerle kavuruyor. Telefonumun şarjı %2'ye düştü. Nefes kesici olacağına yemin ettiğim uçurum altımızda, aç ve sonsuz ve çoğunlukla toprak kaplı kayalarla dolu.

Ama tekrar doğru yolu bulmak için döndüğümde.

Oh.

*Oh,
hayır.*

"Kaybolduk," diyor Sasha, fazla sakın bir şekilde. "Biz... maceraya atılıyoruz!"

"Ariel." "Keşfetmek mi?"

Yaklaşıyor. Çam iğneleri botlarının altında küçük kemikler gibi çıtırdıyor. "Bana bak."

İstemiyorum. Gözleri gibi olacak. Hayal kırıklığına uğramış. Dehşet verici.

Ama başımı kaldırdığımda bakışları öyle değildi. Aksine, daha çok meraklı gibi. Eğleniyor muydu? "Bunu bilerek yaptın," diyor kesin bir dille.

"Ne yaptın? Kendiliğindenliği kucakla-"

"Mahsur kalmamızı istedin."

Ağzım açılıyor. Kapanır. *Hikayeyi satmak için çok fazla, seni aptal. Şaşırmış gibi bile yapamadın mı?*

Sonra Sasha beni gerçekten şaşırtan bir şey yaptı. *Güldü.*

Ayak parmaklarımı harap topuklarında kıvrandıran alçak, tehlikeli bir ses. "Bir dahaki sefere?" diye öneriyor. "Baz istasyonlarının olmadığı bir dağ seç."

Telefonunu kaldırıyor. Ekran, ana patikada güvenli bir şekilde titreşen bir GPS noktasıyla parlıyor.

Karnım zil çalıyor. "Sen... biliyor muydun?"

"Seni tanıyorum." Telefonu bir kenara bırakıyor. "Şimdi, gel. Gün batımına 20 dakika var. O saatten önce bir sığınak bulmalıyız."

"'Barınak' mı?" Kelime . "Ama... geri dönüyoruz, değil mi?"

"Nereye?" Eliyle patikayı yutan gölgeler labirentini işaret ediyor. "Bizi üç mil boyunca hiçbir yere götürmedin, *ptichka*. Şafağa kadar burada kalacağız."

Nonononono.

Hayır

efendim.

Hayır, hanımefendi.

Bu planın bir parçası değildi. Plan *ikimizi* de değil, *onu mahsur* bırakmaktı.

Ama Sasha'nın yüzüne bakınca şaka yapmadığı

anlaşıyor. Pekala o zaman.

Uzaklaşmak için can attığım adamla açık havada beklenmedik bir yatıya kalma, işte geliyoruz.

Barınak benzeri bir şey bulmak için dağa tırmanmaya başlıyoruz. Sasha'nın telefon fenerinin ışıkları derinleşen karanlığı yarararak ayak bileklerimizi tırmalayan budaklı kökleri ortaya çıkarıyor. Topuklarımdan birine kadar düştüm; diğeri yaralı bir kuş gibi elimden sallanıyor.

Sırtı dikkatimin odağı haline geliyor. Her kası adımlarıyla birlikte kayıyor ve geriliyor. Omuzlarının çukurlarında gölgeler birikiyor. Bir ayağımı diğerrinin önüne atmaya devam etmemin tek nedeni onu görüş alanımda tutmak.

Odaklan, Ariel. Sevimsiz ve dayanılmaz, unuttun mu? Yoldan biraz saptık diye tüm planı terk etmen gerekmez.

Sasha sarp bir kaya oluşumunu uygunluk açısından incelemek için diz çöktüğünde, ben de durup aynı onu inceliyorum. Ay ışığı boynundaki yara izini başka bir şeye, daha fazlasına dönüştürüyor.

"İşte." Çenesini sığ bir çıkıntıya doğru uzatıyor. "Evim güzel ." "Orası toprak zeminli bir mağara."

"Beş yıldızlı süitiniz sizi bekliyor prenses. İçeri girin."

Kaşlarımı çatarak, topallayarak içeri girdim. Dürüst olmak gerekirse, burası bir mağaradan çok kayadaki bir dudak gibi. Alan, dizlerimiz birbirine değmeden oturabileceğimiz kadar büyük değil.

Ki bunu yapıyorlar. Anında ve kaçınılmaz olarak. Kaslı vücudunu benimkinin yanına katlıyor ve kalçasıyla benimki arasındaki santimetrede elektrik çatırdıyor.

Yerleşip çeşitli çantalarımı ve keselerimi çıkarırken, Sasha uzanıp botundan bir bıçak çıkarıyor.

Donup kaldım.

Belki de planım çok iyi işledi. Onu cinayet işleyecek kadar sinirlendirdim. İşte burada öleceğim.

Kıpırdamadan durur, gözleri kısıılır. "Sana zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?" "Bir erkek ilk kez denemiş olmaz."

Yüzünde karanlık bir şey beliriyor. Sonra o kadar hızlı hareket ediyor ki çılgılık atmaktan kendimi alamıyorum. Bıçağı havaya kaldırdı.

... ve sonra bana önce kışımı sunuyor. "Tamam. Kendini daha güvende hissedeceksen sen tut."

Titreyen parmaklarımla alıyorum. Şu anda biraz gergin olabilirim de olmayabilirim de.

"Teşekkürler," diye kekeledim. "Sadece biraz-"

"Geri geleceğim."

"Bekle! Sasha! Neredesin sen-"

Ama cevap vermeden ortadan kaybolur, ormanın içinde erir.

O yokken, kendimi yeniden ayarlamak için elimden geleni yapıyorum. Ormanda sadece bir gece; büyütecek ne var? O Four Seasons Cave Resort'un kendi tarafında kalabilir, ben de kendi tarafımda kalacağım. Ve eğer birkaç böcek ısırtığı ve bir kayayı yastık olarak kullanmaktan boynumda oluşan bir çatlak, onu bu kadar zahmete değmediğime ikna etmek ve özgürlüğümü satın almak için tek gereken şeyse, bu bedeli her seferinde ödeyeceğim.

Saniyeler dakikalara dönüşüyor. Endişem geri gelmeye başlıyor. Çalılıkların arasında bir gümbürtü ve çatırtı duyduğumda, bıçağı sallıyorum, eğer-

Sasha yeniden ortaya çıkarken, "En azından bir düşmana hangi ucuyla vuracağını biliyormuş gibi yapmalısın," diyor. Mağaranın önünde yere bir kucak dolusu odun atıyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Bunu yeterince hızlı çözerdim."

Tek söylediği "Mm,". Pratik bir kolaylıkla ateş yakmaya başlar.

Yemin ederim, ateşi yaktığı andan küçük alevlerin çam çırasını tüketmesine kadar geçen süre beş dakikadan az. Ateş dans edip büyürken Sasha taş duvara yaslanıp oturuyor.

"Bu... biraz etkileyiciydi," diye itiraf ediyorum, kucağımdaki bıçakla oynuyorum. "Bunu sana kim öğretti? Ayı Smokey mi?"

Ateşin kalbine bakıyor, yüzü gölgelere bürünmüş. "Annem," diye cevaplıyor sonunda. "Sonra..." Çenesi sıkılır. "Kötü geceler."

Hava değişir. Küçülüyor. Birden Sasha'nın yüzü gerildi. Omzumun üzerinden bize doğru gelen bir ayı olabilmemiş gibi bakıyorum, onun oturma odasını çaldığımız için kızgınım.

Ama hiçbir şey yok. "Ne var? Ne ?"

Gömleğini silkerek çıkarıyor, altından her kas çıkıntısına yapışan ince bir termal atlet çıkıyor. "Kollar yukarı."

"Affedersiniz?"

"Titriyorsun."

"Titremiyorum!"

Yaklaşıyor. Soğuk daha sert ısırıyor. "Kollar. Yukarı."

Sonuçta bu bir seçim değil. O haklı - güneş çoktan kayboldu ve hava geçen her saniye soğuyor. Tek omuzlu spor sütyenim ne yazık ki ısı tutma konusunda pek bir işe yaramayacak.

Bu yüzden isteksizce itaat ediyorum. Henley beni sarmalıyor, sedir ve umursamazlık gibi kokuyor. Teni hala sıcak.

Delirdin mi sen?! Cildini düşünme! Düşünme-

"Aç mısın?" Çantasından bir protein çubuğu çıkarır.

"Hayır." Bu bir yalan, ama beni giydirmesine ve beslemesine izin verirsem, aklımı kaybedeceğim.

"İçinde sim olmadığı için mi?" Botuyla kalçamdaki atıştırmalık poşetine dokunuyor. "Ya da sakız aromalı olmadığı için mi?"

Çenemi tuttum. "İkisi de."

açıyor, bilinçli bir ısırık alıyor. "bilir." Sonra tekrar

kayaya yerleşir.

Olabildiğince uzakta oturuyorum, endişeli ve gerginim. Gece burada hızla çöküyor - kenarları yumuşatacak bir şehir ışıltısı yok. Yıldızlar karanlığı delip geçiyor, onları hiç görmediğim kadar parlak. Sasha elindeki çubukla ateşle ilgileniyor, yüzü tamamen donuk.

Onun gömleğine sarılıyorum, midemdeki suçluluk duygusu daha sıcak bir şeyle birlikte çalkalanıyor.

"Neden kızgın değil?" Kelimeler ben onları durduramadan kaçıyor.

Yukarı bakıyor, ateş ışığı yüzünü eski bir şeye dönüştürüyor. Vahşi. "Olmamı ister misin?"

"Yani, öyle olsaydın anlardım. Bunu ben sabote ettim." "Ve?"

"Ve... öfkeli olmalısın! Bağır! Beni ayıların yemesi için bırakmakla tehdit et!"

Ateş çıkırdıyor. Gözleri benimkileri tutuyor. "Ben olsam bunu yapmazdım."

Tam olarak hangi kısmı sormak istiyorum, ama soramadan büyük bir güm-

Ve yağmur yağmaya başlar.

Aslında yağmur değil, sağanak. Gökler yarıyor ve sanki bu fırtına kişiselmiş gibi üzerimize salınıyor. Ateş hemen kederli bir cızırtıyla sönüyor.

Geriye doğru kayıyorum ama gidebileceğim çok yer var. Ayrıca tavandaki bir çatlaktan içeri sızan su, kafa derime buz gibi ihanet damlatıyor. Otuz saniye oldu ve dişlerim şimdiden takırdamaya başladı.

Sasha Rusça küfrederek beni göğsüne doğru çekiyor. Kalp atışları yanağımda gümbür gümbür atıyor.

"Hipotermi," diye bağılıyor fırtınanın içinden. "Kıyafetlerini çıkar."

Homurdanıyorum. "Güzel. Bunun işe yarayacağını düşünüyorsan, o

zaman-" "Islaklar. Ya öyle olacak ya da açıkta kalıp ölecekler. *Şimdi*,

Ariel."

İç çamaşırlarımıza kadar soyunduk, alçakgönüllülük hayatta kalmaya feda edildi. Atleti her kas çıkıntısına, her eski yaraya yapışıyor. Benim neon braletim saçma geliyor. Savunmasız.

Giysilerimizi sönmüş ateşin yanına yerleştiriyor, sonra beni kendine doğru çekiyor. Kollarında bir tahta parçası gibi kaskatı kesildim. Ten tene, nefesi enseme sıcak, mırıldanıyor, "Bunu tuhaflaştırma."

"Kelimenin tam anlamıyla beni bir mağarada kaşıklıyorsun."

"Ve sen de bana düzgünce hakaret edemeyecek kadar titriyorsun. Hepimiz acı çekiyoruz."

Yağmur yağmaya devam ediyor. Kolları sıkılaşıyor. Zihnim nefret için çırpınıyor
-Ama vücudum.

Bedenim buhar odasındaki ellerini hatırlıyor. Zoya'nın evindeki kahkahasını. Bir ara sokakta, daha önce hiç yüksek sesle söylemediği şeyleri söyleyen mavi gözleri.

Dayanmaya çalışıyorum ama çok geçmeden göğsüne gömülüyorum. Bunun tek nedeni Sasha'ya sokulmanın ölümle yaşam arasındaki fark olması. Kollarının etrafımda güçlü durmasıyla hiçbir ilgisi yok. Kaslarla kordonlu. Sıcak.

Güvenli.

Dakikalar ya da belki saatler sonra fırtına diniyor. Yeşilliklerin arasındaki bir boşluktan, kara bulutların yuvarlanışını ve gece gökyüzünün kendini gösterişini izliyoruz. El ve ayak parmaklarımdaki hisleri yeniden kazanmaya başlıyorum.

Ama *bu gerçek olamaz* hissi her zamankinden daha güçlü bir şekilde varlığını sürdürüyor. "Daha iyi misin?" Nefesi kulağımı ısıtıyor.

Hayır! Ağlamak istiyorum. Daha kötü. Çok daha kötü.

Onun yerine başımı sallıyorum, boğazım düğümleniyor. Kalp atışları omurgamda gümbürdüyor, benimkiyle mükemmel bir uyum içinde. Üstümüzde, ağaç tepelerindeki açıklıktan Samanyolu gökyüzünde akıyor, bizim aptal, insani dağınıklığımıza kayıtsız.

Onlara odaklanıyorum, umarım ben de unutabilirim. "Bu Orion," diye fısıldıyorum, işaret ederek. "Mm." Çenesi saçlarımı okşuyor.

"Ve işte Büyük Ayı. Büyük Ayı."

Dikkatinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. "Bunu sana kim öğretti?"

"Kız kardeşim. Kötü gecelerde..." Yangın ve annesi hakkındaki konuşmamızı komik ama komik olmayan bir şekilde tersine çevirerek cevap veriyorum. "Annemle babam çok kavga ettiklerinde, yıldızları seyretmek için çatıya kaçardık. New York'taydık, yani bilirsiniz, pek yıldız yoktu. Çoğunlukla uydular ve uçaklar. Ama takımyıldızları uydururdu. Ve bazı geceler -nadir geceler -Gerçekten yıldızları görebiliyorduk."

Kolları gerilir. Sessizlik gerilir, şişer.

Göğsüne yaslanmış yarı çıplak bir haldeyim, karanlık ve ıssız bir çölün ortasında ruhumu taşıyorum. Fırtınadan daha korkutucu bir şekilde savunmasızım.

"Bana gerçek bir şey söyle," diyorum aniden. Bu oyun her neyse, kaybediyorum. Kötü bir şekilde. Skoru eşitlemem gerek.

Kıpırdamıyor. "Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Sadece bir sır gibi. Bir anı. Kimseye söylemediğin bir şey."

Rüzgar uğulduyor. Tam beni susturacağını düşündüğüm anda konuşuyor. "On iki yaşındayken, babam ters konuştuğum için beni bir dondurucuya kilitleti." Sesi kopuk. Sınırdan cansız. "Ağlamayı bıraktığımda çıkabileceğimi söyledi."

Göğsüm çatlıyor. "Sasha..."

"Sana ilk kez bir adam öldürdüğümden bahsetmiştim. Ara sokaktaki kaçakçıyı. Sıkışan silah, kırılan şişe. Sana söylemediğim şey ise sonrasında kustuğumdu. Bir kebabçının arkasındaki ara sokakta."

"Bunu bana neden

anlatıyorsun?" "Sen sordun."

"Ama neden *bunlar*?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, bu sefer gerçekten cevap vermeyeceğinden eminim. Sonra-

"Böylece yarın bana tekrar baktığında gerçekte ne olduğumu hatırlayacaksın. Ateş yakan ya da seni sıcak tutmak için yakınında tutan adam değil. Yapmak istediğinin tam olarak bu olduğunu bildiği halde onu bir dağın tepesinde çılgınca kovalamana izin veren adam değil. Ben öyle biri değilim Ariel. Ben başka bir şeyim."

Kollarında iki büküm olup yüzüne bakıyorum. "Nesin

sen?" "Bir canavarım."

Yıldızlar bulanıklaşıyor. "Sasha-"

"Uyu, Ariel." Başımı çenesinin altına sıkıştırıyor. "Şafağa kadar buradayız."

Tartışmak istiyorum. Her yarayı, her günahı incelemek. Yanıldığını kanıtlamasını talep etmek. Ama başparmağı kalçamda daireler çiziyor ve ateşin son püsküren korları onu altın rengine boyuyor. Ve birden yeniden çocuk oluyorum; karanlıktan korkuyorum, yıllardır hissettiğim ilk sıcaklığa tutunuyorum.

Nefesi düzleşiyor.

Yine de tutuşu asla gevşemez.

Ve gecenin tam ortasında bir yerde, çakalların uluması ve vadiden gelen rüzgârın sesi arasında korkunç, dehşet verici, inkâr edilemez gerçeği fark ediyorum:

Bu on günün bitmesini istemiyorum.

ARIEL

Yapılmaması gerekenler listem endişe verici bir şekilde uzuyor.

Sasha Ozerov'u hayal etme. Sasha

Ozerov'u düşünmeyin.

Tanrı aşkına, Sasha Ozerov hakkında hayal kurmayı aklınızdan bile geçirmeyin. Onu Beetlejuice gibi çağıracaksın.

İyi bir liste. Çok kapsamlı. Ne yazık ki, aynı

zamanda işe yaramaz.

Çünkü bütün sabah, şafağın aydınlığında dağdan aşağı yuvarlandığımızdan ve Sasha beni daireme geri götürdüğünden beri, saçlarımdaki mağara kirini aceleyle yıkayıp iş kıyafetimi giyebilmem için, tek yapabildiğim Sasha Ozerov hakkında düşünmek, hayal kurmak ve fanteziler kurmak.

Dizüstü bilgisayarımın tuşlarına boşluk çubuğunu kıracak kadar sert vuruyorum. *Odaklan, Ari. Çalış. Kelimeler. Gazetecilik.* Ama beynimin tek yapabildiği, yarasının ateş ışığında fildişi renginde parlaması ve sesinin "Uyu, *ptichka*" diyen cam kırığı törpüsü üzerine on bin kelimelik makaleler.

Kahve "Dünyanın En İyi Muhabiri" kupamın üzerine dökülürken yüksek sesle küfrediyorum. John'un son ödevi -kaykay yapabilen bir corgi hakkında-

ekrandan beni. İmlecim "Sparkie" yerine "Sasha" yazdığım yerde suçlayıcı bir şekilde yanıp sönüyor.

Sparkie bu sabah o dağda olsaydı bunu anlardı.

İniş, Sasha'nın belimi sabitleyen tutuşu, beni ağaç köklerinin üzerinden kaldırması, şafağın onun kirli çenesinde bir yumurta sarısı gibi kırılmasıyla bir bulanıklıktı. Beni sessizce eve götürmüştü, Henley'i hala omuzlarımdaydı. Onu Hudson Nehri'ne fırlatmak istemiştım. Onun yerine, şimdi çamaşır sepetimde mayalanıyor ve muhtemelen "*Belki bazı canavarların yumuşak tarafları vardır*" gibi haince şeyler fısıldıyor.

Gina sakızını çıtlatarak yanıma geldi. "O corgi ile sorunun mu var? Sanki ona büyü yapmaya çalışıyormuşsun gibi ekrana bakıyorsun."

"Ben-"

"Kapa çeneni!"

Ona göz kırpıyorum. "Uh... pardon?"

"SOS," diye tıslıyor ve çenesini asansörlere doğru sallıyor. "Saat altı yönünde. Kırmızı Kod."

Yavaşça dönüyorum. Daha görmeden ne göreceğimi biliyorum, ama her nasılsa, bu şoku hafifletmek için kesinlikle hiçbir şey yapmıyor.

O burada.

Sasha Ozerov kirli ofisimizin kapısında duruyor, özel dikim kömür rengi takım elbisesi içinde çılgınca yersiz görünüyor, yaralı ellerini rahatça ceplerine sokmuş.

Odadaki her kafa ona doğru döner -editörler yudumun ortasında duraklar, stajyerler fosforlu kalemelerini düşürür, spor elemanı kahvaltılık burritosunda boğulur.

Onun burada ne işi var? Gina'ya ağzımı açıyorum, panik yükseliyor.

Omuz silkiyor, gözleri kocaman. "Adam cinsel yolla bulaşan bir hastalık gibi, davetsiz geliyor ve haftanızı mahvediyor."

İlk umudum, bir mirmek gibi masamın altına girip beni rahat bırakması. Ama Editör John'un ofisinde bir hareketlilik gördüğümde ve Sasha'nın patronuma beni nerede bulabileceğini kayıtsızca sormasının ne kadar kötü olacağını fark ettiğimde, ayağa fırlıyorum ve neredeyse ona doğru koşuyorum.

"Sen-!" Parmağımı önce Sasha'ya, sonra da yangın merdivenine doğru salladım. "Dışarı. Şimdi."

Bir kaşını kaldırıp duvarlardaki sararmış basın kupürlerini ve fotokopi makinesinin yanındaki yarı ölü ficusu tarıyor. "Çok hoş bir yeriniz var. I-"

"Hayır. Başka. Kelime."

Onu dirseğinden tutup küçük yangın merdiveninin sahanlığına sürükledim. Çıldırılmışım, kızarmışım, dehşete düşmüştüm, milyonlarca duyguyu aynı anda yaşıyordum.

Kapı gıcırdayarak kapanınca ona doğru döndüm. "Ozerov Bratva'nın *pakhan*'ı bir *gazete ofisine* girdiğinde ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Bana kahve mi ikram ediyorlar?" Beton duvara yaslanmış, tembel, yırtıcı bir özgüvenle. "Berbattı bu arada. Tadı motor yağı gibiydi."

"Bu hiç komik değil! Burada bir *kariyerim* var. Bir hayatım var-" Tüm varoluşunu çılgınca işaret ediyorum.

"Suç komploları mı? Gece yarısı şömine başı sohbetleri mi? Ben mi?" Dudakları kıpırdıyor. "Kabul et, *ptichka*. Üçüyle de başın dertte."

Avuçlarımı göz kapaklarıma bastırıyorum. "Neden zahmet ettiğimi bilmiyorum. Sadece... Tanrım, anlamamı sağla. Neden buradasın?"

"Sabahki check-in kaçırdınız." "Bizim check-in aramamız yok!"

"Artık var." Saçımdan bir post-it koparıyor - *üzerinde e44s, süt, kendine saygı* yazan bir alışveriş listesi- ve göğüs cebine sokuyor. "Aç mısın?"

"Dizüstü bilgisayarımı yemeyi tercih ederim."

"Güzel. Bir yer biliyorum."

On beş dakika sonra, parçalanmış bir park bankında Sasha'nın yanına çökmüş, az önce ona iki sosisli sandviç uzatan sokak satıcısına gülümsemeye zorluyordum.

"Bu adam kaçırma," diye mırıldanıyorum, zehirli yeşil çeşniyi zehirmiş gibi incelemesini izlerken. "Üretkenliğim için korkunç olduğundan bahsetmiyorum bile. Teslim tarihlerim var, biliyor musun? Gerçek gazetecilik yapmalıyım."

"Editörünüz size şu konuda bir hikaye verdi..." Gözlerini kısarak başparmağına bulaşan hardala bakıyor. "Köpek atletler, değil mi?"

"İnsanların ilgisini çekecek bir "

"Yeteneğini boşa harcıyorsun." Deneysel bir ısırik alıyor, duraklıyor, sonra geri kalanını üç vahşi lokmada yutuyor. "Fena değil."

Göz kırpıyorum. "Sen... daha önce hiç sosisli sandviç yemedin mi?" "Normalde kaldırırma değen yiyecekleri yemem."

"Bu *sokak eti*, Sasha. New York'ta bir geçiş töreni." El değmemiş ikinci sosisliyi elinden kaptım ve ucunu zevkle ısırdım. Tam anlamıyla. "Çocukken neyle hayatta kalıyordun? Havyar ve ölüm tehditleriyle mi?"

"Votka, çoğunlukla. Kurşun kovanları. Arada bir de fare." "Bir yanım şaka yaptığını düşünmüyor."

"Bir yanınız haklı olabilir. Ama yerinizde olsam şakaya inanırdım, gerçek çok daha çirkin."

Sanki havayı yorumluyormuş gibi söylüyor - *çocukluk travması ihtimali* olan bulutlu bir hava. Elimdeki yarısı yenmiş sosisliye bakıyorum, birden midem bulanıyor.

"Hey." Parmak eklemi bileğimi okşuyor. "Ye. Titriyorsun."

"Düşünüyorum."

"Hipoglisemiksin." Yemeği dudaklarıma doğru itiyor. "Ye, yoksa seni zorla besleyeceğim."

"Sıfatlardan bahsetmişken, çekilmez birisin."

"Ve sen oyalanıyorsun. Bu bir fiil ama yine de doğru."

İsteksizce bir ısırık alıyorum. Hardalın patlaması, soğanın keskin tadı - aptalca rahatlatıcı. Sasha rahatsız edici bir dikkatle izliyor, sanki çenemin hareketlerini ezberlemiş gibi.

"Ne?" Dudağımdaki ketçabı yaladım.

"Hiçbir şey." Uzaklara bakıyor, boğazı düğümleniyor. "Önemli değil."

Central Park, altın saat ışığı ve koşuşturan sincaplarla etrafımızda açılıyor. Birden heyecanlandım. Dünkü yürüyüş fiyaskosunun beni "yürümekten" sonsuza kadar vazgeçireceğini düşünebilirsiniz, ancak Sasha ile bu park bankında mahsur kalma düşüncesi benim için çok sevimli ve endişe verici.

"Yürümek mi?" Ben soruyorum.

Sasha omuz silkiyor. "Elbette."

Kalkıyoruz, çöplerimizi atıyoruz ve dolambaçlı patikaya adım atıyoruz, gölgelerimiz ileride uzun ve karışık bir şekilde uzanıyor.

"Bu bir randevu değil," diyorum yanımdan geçen bir fino köpeğine. "Bilin diye söylüyorum. Herkes bilsin diye."

Sasha mırıldanıyor. "Öyle olsaydı, sana daha iyi ayakkabılar alırdım."

Aşınmış bakıyorum. "Bunlar benim günlük arabalarım." "Parçalanıyorlar."

"Yaşama isteğim de öyle, ama işte buradayız."

Kahkahası alçak ve şaşkın. Bu ses göğüs kafesime tehlikeli bir şey yapıyor. Kafamın içi buhar odası düşünceleriyle dolmasın diye kararlı bir şekilde bine kadar saymaya başlıyorum.

Ezik bir saksafonla Sinatra çalan bir işportacının yanından geçiyoruz. Sasha adımlarını bozmadan çantasına yüz dolarlık bir banknot atıyor.

"Gösteriş," diye mırıldandım.

"Ben 'cömert hayırsever'i tercih ederim."

"Komik. Ben olsam 'tehlikeli sosyopat' derdim."

Aniden durdu ve yüzünü bana döndü. "Yine de benden korkmuyorsun." Aslında bu bir soru değil. Yanlış da değil.

Çenemi kaldırıyorum. "Olmalı

mıyım?" "Çoğu insan öyledir."

"Şey, ben ."

"Neden?"

Gerçek dilimde keskin duruyor: *Çünkü seni şefkatli gördüm. Çünkü Zoya annenin mezarına zambak taşıdığını söyledi. Çünkü az önce güldüğün gibi güldüğünde senden nefret etmeyi unutuyorum.*

Açıkçası, duygusal bir korkak olduğum için, konuyu saptırıyorum. "Çünkü sen gizliden gizliye bir Disney prensisin, kalbi kek olan gerçek bir yumuşaksın. Eminim bastırılmış duygularla ilgili bir şarkın falan vardır."

Yaklaşıyor. Ayakkabılarımız neredeyse birbirine değiyor. "Hayalini kurduğun şey bu mu? Sana duygularımla serenat yapmamı mı?"

Nabzım hızla atıyor. "Senin hakkında fantezi kurmuyorum."

Yalancı.

Pis, kokuşmuş yalancı.

Yalancı yalancı pantolonu yanıyor.

Onun önünde yalan söylememen konusunda seni uyarmadı mı?

Sanki ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi bakışları ağzıma düşüyor. "Yazık. Keşke ben de senin için aynı şeyi söyleyebilseydim."

Oh, Tanrı aşkına. Neden böyle bir şey söylemek zorundaydı ki? Şimdi tek yapmak istediğim, tek yapmak için can attığım, bana tam olarak ne hayal söylemesini istemek. Beni mi? Ofis mi? Spa mı? Gala banyosu mu? Başka bir şey mi, yeni bir şey mi, daha iyi bir şey mi, daha kötü bir şey mi? Ahlaklı mı, ahlaksız mı? Yetkili o mu yoksa ben miyim? Havai fişeklerle mi biter, yoksa içimizden birinin "Lütfen, beni böyle bırakma" diye sızlanmasıyla mı? Beni-

Bir grup koşucu etrafımızdan dolanarak büyüü bozuyor. Dönerek uzaklaşıyorum, kendime sarılıyorum ve saymaya sıfırdan başlıyorum. "Geri dönmeliyiz."

"Neden?"

"Çünkü burada olmamalıyım."

"Neden?"

Çünkü bu tek kelime bile kararlılığımı kırmaya yetiyor.

"Çünkü bu mu?" Aramızda çılgınca el kol hareketleri yaparken patlıyorum. "Bu saçmalık, bu cephe? Bu gerçek değil! Yani, kimi kandırıyoruz, Sasha? Burada neler olduğunu hepimiz biliyoruz. Ya da en azından ne olacağını. Benimle evleneceksin, babamın imparatorluğunu yıkacaksın ve beni dünkü haber gibi bir kenara atacaksın. Anlaşma bu, değil mi? Bunun için mi imza atıyorum? En azından bunu yüzüme söyleyecek cesaretin olsun."

Gözleri . Çok ileri gidip gitmediğimi merak ediyorum. "Bunu istediğimi mi sanıyorsun?" Sesi çakıllı.

"Sanırım kontrol istiyorsun."

"Peki ya sen?" Bow Köprüsü'nün fotoğraflarını çeken turistleri görmezden gelerek beni bir elektrik direğine yaslıyor. "Ne istiyorsun, Ariel?"

Kelimeler boğazımı tırmalıyor: *Seni tanımak istemiyorum. Yaralarının dudaklarımın altında nasıl hissettireceğini merak etmekten vazgeçmek istiyorum. Tüm bunlar bir oyunmuş gibi davranmayı bırakmak istiyorum, çünkü eğer öyleyse, kazanıyor muyum yoksa kaybediyor muyum anlayamıyorum.*

"Eve gitmek istiyorum," diye fısıldıyorum.

Korkunç bir an için beni peceğini sanıyorum. Onun yerine geri çekiliyor, çenesini sıkıyor. "Nasıl istersen."

Parkın çıkışına kadar sessiz yürüdüm. Göğsüm kırık cam yutmuşum gibi ağrıyor. Kaldırımında şoförü bekliyor, motor mırıldanıyor.

Sasha kapıyı açar. "Klaus'a seni almasını söylerim-"

"Metroyu yakalayacağım."

"Ariel-"

"Bu bir randevu değildi," diyorum tekrar, inanmak için .

Beni inceliyor - lekeli göz kalemimi, kolumdaki hardal lekesini, çantamı bir kalkan gibi önümde sallayışımı.

"Hayır," diye sessizce kabul etti. "Değildi."

Arabaya biniyor ve kapıyı kapatıyor. Şehir arabası uzaklaşıyor, midemdeki sosisli sandviç ekşiyene ve güneşin son ışıkları da sönene kadar arka lambaların şehirlerarası trafikte bulanıklaşmasını izliyorum.

ARIEL

"Riri! Buraya gel!"

Işık kırmızıya dönmeden bir saniye önce aceleyle yolun karşısına geçiyorum. Bir araba bana korna çalıyor, ama sürücüyü terslemiyorum bile - işte bu kadar sersemlemiş hissediyorum.

Çünkü bugün, sonunda onu görebileceğim.

"Anne!"

Bana sıkıca sarılıyor, beni bir o yana bir bu yana sallıyor. "Bebeğim benim! Uzun zaman oldu!"

Belle Ward hakkında çoğu insanın çok geç olana kadar fark etmediği bir şey var: Çelik gibi bir tutuşu var. "Ow, ow, ow. Kaburga alarmı."

"Özür dilerim." Elleri hâlâ kollarımda, anne babaların en iyi yaptığı pozu veriyor. "Tanrım, çok güzelsin."

"Bunu her seferinde

söylüyorsun." "Çünkü her doğru."

"Bu sadece senin pembe gözlüklü annenin konuşması."

Başını sallıyor, gülümsemesi yaz kadar parlak. "Şimdi, naz yapma. Aynı zamanda saçların- Hm, o örgüleri biliyorum. Ölü bir hediye. Sen

Bundan sonra bir randevuya mı gidiyorsun? Ya da birinden mi geliyorsun?"

Yüzüm kızarıyor. Ne olursa olsun, radarı hiç şaşmıyor. "Bu bir randevu değil. Bu..." *Bir randevu. Olduğu gibi söyle, Ariel. Seni yaratan kadına saçmalık satamazsın. Kokusunu bir mil öteden alır.*

Yine de deniyorum. "İkincisi. . Pek sayılmaz."

"Mhmm. Bir erkekle mi?"

Sessiz kalıyorum.

"Sadece sen ve o mu?"

Biraz daha sessiz kaldım.

"Bu bir duruşma değil, Riri. Beşinci savunmanı

yapamazsın." "Deneyebilirim."

"İyi." Kayıtsızmış gibi davranıyor, burnunu gökyüzüne çevirmiş. "Senin yakışıklı erkek arkadaşın hakkında konuşmayacağız."

"Bekle, onun yakışıklı olduğunu nereden biliyorsun?"

Sırıttırıyor. "Yani o bir yakışıklı! Ve seksi! Ve senin erkek arkadaşın!"

Sik beni. Tam onun istediği gibi oynadım. "O benim *erkek arkadaşım* değil," diye homurdanıyorum, bu kadar kolay pes ettiğim için utanarak. "O... bir şey."

Bilgece başını sallıyor. "Harika. O zaman 'bir şeyin' şerefine kadeh kaldıralım mı? Belki güzel bir külah Antep Fıstıklı Çikolata Rüyası ile?"

Gözlerimi kapatıyorum. Şimdiden tadını alabiliyorum - o sütlü, şekerli mükemmellik. "Tamam, ama sadece sen ısmarlarsan."

"Tabii ki. Hâlâ cin altınıyla maaş , değil mi?" "Ah, anne. En azından o

yaraya Deniz Tuzu Karameli sür."

Gülerek kolunu benimkine doluyor ve köşedeki gidiyoruz. Utanç külahlarımızı aldıktan sonra -dört top ve çırpılmış krema, sanki metabolizma Mısır'da sadece bir nehirmiş gibi-

Park. Orada bir ördek ailesi var, onların maskaralıklarını yakından takip ediyoruz ve güncellemeler için açlıktan ölüyorum.

Ayrıca, annemle kaliteli zaman geçirmek için.

On beş yıl önce, Jasmine'den bir hafta sonra gittiğinden beri bunu pek yaşayamadık. Onu hafta sonları görüyordum elbette ama hiçbir zaman eskisi gibi olmuyordu. Ayrıldıktan sonraki ilk birkaç ay, kendimi bir elbise hakkında fikrini sormak ya da ev ödevine yardım etmek için odasına giderken yakalıyordum.

Her seferinde boş buldum. Her seferinde hüngür hüngür ağladım.

Bu yüzden o zamandan beri bu işi yürütmeye kararlıyım. *Hayır*, yürütüyoruz. Annem benden ayrı kalmaktan hiç de mutlu değildi ve birlikte daha az zaman geçirmemiz gerekse bile, sahip olduğumuz her anı değerlendirmeye karar verdik Büyük ve küçük yollarla. Bugünkü düzenli buluşmamızın, Sasha ile kesinlikle bir randevu olmayan buluşmamızın hemen ardından gerçekleşmesi benim şansım.

"Ee," diye başlıyorum. "Quill Quackdashian neler yapıyor?"

"Oh, hiçbir fikrin yok. Geçen hafta küçük Quortney'i adacığın etrafında yüzmeye götürdü. Zavallı bebek sürekli kendi üzerine düşüyordu, çok sevimliydi. Aşırı şirinlik."

Alnımı avuçluyorum. "Anne, 2013'ten beri böyle bir şey olmadı."

"Bunu tekrar bir şey haline getiriyorum." Saçını savuruyor ve homurdanıyor. "'Epik başarısızlık' gibi."

"Ve Finansal Kriz'den *bu* yana gün yüzü görmedi." "Ne diyebilirim ki? Ben yaşlı bir ruhum."

Kahkahalarımı bastıramayarak başımı sallıyorum. Belle'in beni bu kadar erken doğurmuş olması, benim çocukluğumdaki tüm memlerin onun yirmili yaşlarının sonundan otuzlu yaşlarının ortasına kadar olan döneminin de memleri olduğu anlamına geliyor. Benim için klişe olan her şey onun için hâlâ çok havalı - "havalı" kelimesi de dâhil.

"Sen çok genç bir ruhsun, anne."

"Elbette, bana iltifat etmeye devam et. Ama bu seni erkek arkadaşın hakkında konuşmaktan alıkoymayacak. Ya da senin çok güzel ifade ettiğin gibi 'yakışıklı'."

"Ona öyle diyen *sendin*."

"Balık tutuyordum canım. Ve tabii ki iri yarı birini yakalayacaktın, sen benim kızımsın." Gözlerini göle dikti. "Oh! Bak! Quendall orada!"

Ördekleri izlerken oturacak bir bank bulduk. Bunu asla yüksek sesle söylemem ama bunu özlemişim. O kadar uzun zaman geçmemiş olsa da. Ama sanırım hala kaybettiğim zamanı telafi ediyorum.

Yine de onu böyle görmek komik: özgür, gururlu ve hayatın ona ne kadar acımasız davrandığından tamamen etkilenmemiş. Evliliği mahvolmuş, bir kızı gitmiş, bir diğeri saklanıyor; bunların hiçbirisi Belle Ward'ın ışıltısını azaltmamış. O benim kahramanım, gerçekten.

"Vay canına. Şunun gidişine bakın," diyorum.

"Değil mi? Quortney bir bok yüzemez ama Quendall doğuştan yetenekli."

Sazlıkları tarayıp ailenin geri kalanını arıyorum. "Quanye nerede?" "Kim bilir?"

En son burada birlikte olduğumuzdan beri onu görmedim." "Muhtemelen turdadır o zaman."

"Muhtemelen." Bakışlarını tekrar bana çeviriyor. "Tanrım, gerçekten inanılmaz görünüyorsun. Sanki parlıyor gibisin."

"Aslında hamileyim."

Dizime vurmadan önce bana panikle bakıyor. "Oh, kapa çenen. Neredeyse sana inanıyordum."

Sonra gözleri ciddileşiyor. "Peki, bu yakışıklı. Bu sahte bebeğin babası olabilir mi? Onu dövmek zorunda kalacak mıyım?"

"Anne!"

"Sadece bir soruydu. Savunmaya geçme." Gözlerini kısarak bana baktı. "Bana gönüllü olarak hiçbir şey anlatmayacaksın. Anne Ayı'nın pençelerini çıkarmaktan başka çaresi yok."

Gözlerimi deviriyorum. "Ortaya dökülecek bir şey yok. Biz sadece... nereye gideceğine bakıyoruz." Bu, *ben onu terk etmeye çalışıyorum ama o benimle evlenmeye çalışıyor ve bu arada, hepsi eski kocanın suçu demek için çok iyi bir örtmece.*

Ama ben bir gazeteciyim. Basitleştirmeyi

öğrendim. "Bu 'fuck buddies' için kod mu?"

Dondurmamı burnumdan tükürdüm. "Aman Tanrım, anne!"

"Ne? Bu adil bir soru." Külahından bir ısırık daha alıyor. "Kur yapma ritüelleri her nesilde değişir. Bu son derece normal."

İç çekiyorum, bankın üzerine sertçe çöküyorum. "Biz 'seks arkadaşı' değiliz. Biz daha çok..." Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Bunu sana neden anlatıyorum ki?"

"Çünkü ben senin annem ve harikayım. Şimdi, durma. Sen daha çok şey gibisin...?"

İnliyorum. Bu çok utanç verici. Sanki yeniden on dört yaşına girmişim ve beden eğitimi dersinde Nate'le ilgili üçüncü dereceye katlanıyormuşum gibi. "Biz sadece... daire çiziyoruz."

"'Çember çizmek'," diye tekrarlıyor.

"Evet. Bilirsin işte, akbaba gibi bir şey." "Bu hiç romantik değil."

"Ne demek istediğimi

biliyorsun." "Sizi temin

ederim ki bilmiyorum."

"Bunu söylemek senin için kolay," diye hatırlatıyorum ona sertçe. "Rüya gibi bir flörtün ardından bir yıl içinde evlendiniz. İkiniz de beş parasız olmanıza rağmen babam düğün için beyaz bir at kiraladı. Sen kokteyl elbisesi giymiş bir peri masalısın."

Omuz silkiyor. "Daha azı için evlenmezdim. Bana sonsuza dek mutlu bir hayat vermemiş olsa bile, bu denemeye değmeyeceği anlamına gelmez. Aşk her zaman bir sıçramadır."

Kalbim buna dayanamıyor. Annem bunu herkesten çok hak ediyordu: peri masalı gibi bir sonu. Ondan daha romantik olan ya da Gerçek Aşk'a -büyük harfle T ve L- aynı hararetle inanan tek bir kişi bile düşünemiyorum. Benim hayalim birinci sınıf bir muhabir olmaksız, onunki her zaman dizginlerini güvercinlerin çektiğı bir arabaya atlayıp uzaklara gitmek olmuştur. Engeller ne olursa olsun, çağlar boyu sürececek bir romantizm yaşamak.

Ama Baba ona bunu vermedi. Onu bir prenses yapmadı, bir imparatoriçe yaptı. Hakkında hiçbir şey bilmediğı ve içinde yer almak istemediğı gölgeler ve karanlıklar imparatorluğına.

Alışmaya çalıştı. Gerçekten denedi. Ama kaplanlar çizgilerini, insanlar da hayallerini değıştiremez.

Sevdikleri birinin iyiliğı için bile.

"Tatlım, sorun ne?" Annem her zamanki gibi ruh halimin değıştiğini hemen anlıyor. "Söylediğim bir şey yüzünden mi?"

"Hayır, anne, ben-"

"Babana kızgın olmadığımı biliyorsun. Köprünün altından çok sular aktı. Ayrıca o bana seni verdi. En önemli şey bu."

Başımı sallıyorum ve gülümsüyorum. Biraz hüzünlü, biraz tatlı ama özetle tüm ilişkimiz bu. *Geçmişimiz* söz konusu olduğunda tek yapabileceğimiz iyi şeylere odaklanıp kötöleri *Geçmiş* etiketli tozlu bir kutuda bırakmak - *Açmayın*.

"Ben sadece... Onun iyi bir insan olup olmadığını bilmiyorum. Bu yakışıklı. Yani, bana karşı iyi ama sanki..." Cümlemi tamamlamadan sözümü kesiyorum.

"Baban gibi mi?"

"Lütfen böyle söyleme. Kulağı çok Freudyen geliyor."

Dudaklarında arsız bir gülümseme beliriyor. "Biliyorsun, evliliğimizdeki sorun babanın... öhöm, *faaliyetleri* değıldi. Benim onlardan haberimin olmamasıydı. Her şeyi o kadar uzun süre sır olarak sakladı ki, nedenini bilmeden onun değışimini izledim. Ve bu seçimi o yaptı ama ben yapamadım. Planlarını benimle tartışaydı, bana daha önce söyleseydi... Kim bilir?"

Kim bilir? Bu hayatımın en büyük "Eğer "i: Ya babam dürüst olsaydı? Ya kendi dünyası onu tüketmeden önce annemi kendi dünyasının bir parçası yapsaydı?

Ya da her şeyi geride bıraksaydı? Ya garsonluk yaptığı o küçük Yunan restoranında onunla birlikte çalışmak için her şeyden vazgeçseydi? Ya sonunda orayı satın almayı başarsaydı? Ya o tezgahın arkasında mütevazı, mutlu bir hayat sürselerdi?

O zaman bizim hikayemiz nasıl biterdi? Jasmine'inki nasıl biterdi?

Ama cevap yok. Ve hikaye henüz bitmedi, tam olarak değil. Her şeye rağmen annemin babama hâlâ çok değer verdiğini biliyorum. Babamın da aynı şeyi hissettiğini biliyorum. Hayal görmüyorum ama kim bilir? Zamanla, belki.

Belki yıkılan yuvanız sonunda onarılabilirdi. Belki

annen mutlu sona ulaşır.

Ve belki baban seni bir mal gibi değil de bir kız evlat gibi sevmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlar.

Bu yüzden ona yalan söylemek kalbimi kırırsa bile söyleyemem. Eğer annem bu işin arkasında Baba'nın olduğunu, arkamdan elimi açık artırmaya çıkardığını ve beni tehdit ettiğini bilseydi, bunu kabul etmezdi. İşin içine girer ve bu konuda çok sert davranırdı.

Bunu yapmasına izin veremem. O köprüyü sonsuza dek yakmasına izin veremem.

Ve kesinlikle bir daha mafya işlerine yaklaşmasına izin veremem. Hele ki 15 yıldır bu işlerden uzak dururken.

"Yani ne diyorsun?" Yere çöküyorum, bakışlarım göle kayıyor. Quackdashian ailesi bir bütün ve iyi durumda, hava çok soğumadan ördek yavrularına yüzmeyi öğretiyorlar. "Tüm kirli detayları biliyorsam, sorun yok mu yani?"

"Yanlış seçim yoktur diyorum canım. Sadece farklı olanlar vardır."

Gökyüzüne bakıyorum. Bulutlar hızla toplanıyor, pürüzsüz, beyaz ve sonsuz. Bu yıl beyaz bir Noel yaşayabiliriz.

Ve ondan önce, seçimimi yapmam gerekecek.

SASHA

Kan, bu ölü adamın başının etrafında ürkütücü bir hale gibi birikiyor ve beton zeminin çatlaklarına sızıyor. Dürüst olmak gerekirse, bu ritüel biraz yorucu olmaya başladı.

Dragan bu şehrin artık tartışmasız benim olduğu mesajını alana kadar kaç kez daha ölü bir Sırp'ın başında duracağım? Ders alınmadan önce daha kaç köstebeği vurmam gerekecek?

Az önce üzerinde kullandığım levyeyi bir şangırtıyla yere atıyorum. "Patronuna söyle bu bölge benim," diye hırlıyorum ayaklarımın dibinde inleyen diğer adama. Ön dişleri -geriye ne kaldıysa- loş ışıktaki kıpkırmızı parlıyor. "Bir daha evime fare gönderirse, dikenlerini bir mücevher kutusunda geri postalarım."

Feliks çıkışın yanındaki duvara yaslanmış, sakız çiğniyor. "Ona sevgiyatı sor."

Mahvolmuş kollarımın düğmelerini açıyorum, ön kollarımda hırlayan mürekkep karası kurtların arasından geçiriyorum. "Retorik, kardeşim. Söyleyecek bir şeyi kalmadı."

Adam gurulduyor. Bir eli çizmelerime doğru pençe atıyor. Parmaklarını topuğumun altında eziyorum.

İç çekerek dağınıklığa sırtımı dönüyorum ve temiz hava almak için geceye çıkıyorum. Diğer Bratva askerleri geride bıraktıklarını temizlerken Feliks de benimle geliyor.

"Sigara mı?"

Başımı salladım. "Ben iyiyim."

İki kez baktı. "Sen kimsin ve en iyi arkadaşşıma ne yaptın?"

Terk edilmiş bir süt sandığının üzerine otururken sert bir kahkaha attım.

"Biliyorsam ne olayım, dostum. Artık hiçbir şey eskisi gibi görünmüyor."

"Uh-oh. Bunlar düşündürücü sözler. Bu yola girdiğimizde ne olacağını biliyorsun."

Haksız değil, ama lanet olsun, son zamanlarda elimde değil. Düşüncelerim daha önce hiç yapmadıkları şekilde çalkalanıyor, bükülüyor ve şekil değiştiriyor.

Telefonum titriyor. Hemen cebimden çıkarıp baktığım için utanıyorum.

Ariel değil ama. Zoya, bana yaptığı pancar çorbasını süresi dolmadan almamı istiyor. Restoranın üst katında yaşadığı altı yıl boyunca buzdolabı hiç çalışmadı ama değiştirmeme izin vermiyor.

"O kız, ha?" Feliks araya giriyor. "Bayan Front Page'in ta kendisi."

Üç saat önce Feliks, Ariel'in son köşe yazısını göstermek için telefonunu açtı. Gazetenin Metro bölümünün ön sayfası: ***Kantonlu Dumplin4 Arabaları Soylulaştırmanın Gölgesinde Ayakta Kalıyor.*** Köşe yazısının yanında bir yemek kamyonuna yaslanmış, mürekkep lekeli saçları o gülünç kabarık ceketinin yakasından dökülürken çekilmiş bir fotoğrafı var.

Yanıt vermediğimde, "Bu konuda sessiz kaldın," diye üsteliyor. "İnsanlar güncelleme talep ediyor. Capital-R Romance nasıl gidiyor? Senden sikinin fotoğrafını istedi mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Biri sana 'incelik' kelimesinin anlamını öğretmeli."

"Hayır," diye karşı çıkıyor. "Hayat lafı dolandırmak için çok kısa. Ayrıca, senden gerçeği öğrenmek bana düşüyor. Tanrı biliyor ki diğer herkes bunu yapmaktan çok korkuyor. O yüzden, duyalım bakalım."

"Hayır."

"Hadi, Sasha. Yine o şeyi yapıyorsun." "Ne şeyi?"

"Jasmine olayı." Bitişikteki bir sandığı çekip karşıma oturuyor. "Kardeşim, on beş yıl önce orada olduğumu unuttun mu? Ne yaptığını biliyorum. Sana neye mal olduğunu biliyorum. Ve işte buradasın, yine aynı şeyi yapıyorsun. Kalbini o küçük kutuya kilitliyorsun çünkü sevginin seni zayıflattığını düşünüyorsun. İnsan olmanın suçluluğunu telafi etmek için acımasız olmaya çalışıyorsun."

Orospu çocuğu. Feliks o ciddi yüz ifadesini takınıyor. Her zaman o kadar şapşal ki, ciddileşmeyi seçtiği nadir anlarda daha da güçlü oluyor. Onu inkar etmek zorlaşıyor.

Üzerimizdeki sokak lambası titriyor. Çin mahallesinde bir yerde, bir araba alarmı çalıyor.

İç çekiyorum. "Kim öldü ve seni benim terapistim yaptı?"

"Alaycılık seni bu işten kurtaramayacak, korkarım," diyor sempatik bir şekilde. "Ama kendine iyi bak. Eğer açılmak istemiyorsan, o zaman belki ben araya girer ve Ariel'e gerçek bir erkeğin nasıl olduğunu gösteririm-"

Bir anda üzerine atladım, onu tuğlaya doğru ittim. Kürek kemikleri ufalanan harcı çatırdatıyor. "Ona bakma." Başparmağım nefes borusuna giriyor. "Onun hakkında konuşmuyorsun. Onun yanında *nefes alma*. Anlaşıldı mı?"

Feliks kulaktan kulağa sırtıyor. "Biliyor musun, sözde umursamayan biri olarak, bu maskaralık için kesinlikle sertleşiyorsun."

Yemini bu kadar kolay yuttuğum için kaşlarımı çatarak onu serbest bırakıyorum. Daha iyi bilmeliydim. I

daha iyi biliyorum. Ama konu Ariel olunca, tepki veriyorum.

Boynunu ovuşturarak öksürür. "Mantıklı ol, Sash. Eğer bu sadece bir güç oyunuysa..."

Gök gürültüsü üstümüzde uğulduyor. Bu sadece bir güç oyunu. Öyle olmak zorunda. Leander'ın sadakatini kazanmak için buna ihtiyacım var. Gelin yoksa ittifak da yok demektir. İttifak yoksa zafer de yok. Zafer yoksa hayatımın geri kalanını çeşitli pis depolarda Sırp farelerini yok ederek, sonunda herkesi daha kötü durumda bırakan bir yıpratma savaşıyla geçireceğim anlamına gelir.

"Hiç düşündün mü..." Feliks yeni bir sakız paketini açar ve ağzına atar. "Ya gerçek olsaydı?"

"Gerçek' abartılıyor. Bunu bana babam öğretti."

"Güzel hikaye. Ama sen Yakov değilsin." Sakız paketini göğsüme doğru fırlattı. "Demek istediğim, ya bu şeyi sabote etmeyi bıraksaydın? Ya onu kaybetmekten nasıl kurtulacağını önceden planlamak yerine onu istemene izin verseydin?"

Sisli bir ürperti gömleğimi ıslatıyor.

"Yoksa bu seni çok mu korkutuyor?"

Botlarımın etrafına yayılan su birikintisine bakıyorum. Bir an için yine on iki yaşındayım, dizlerim okul üniformamın içinde kanıyor. Babamın sesi paslanmış dikenli tel gibi kulağımda çınlıyor. *Ağlamak sürtükler ve yetimler içindir. Çeneni kapatmazsan ikisi de olacaksın.*

Başıboş bir çöp parçasını topuğumun altında eziyorum. "Yaşlandıkça duygusallaşıyorsun, dostum."

"Bunu ssyklo söylüyor."

Deponun kapısı gürültüyle açılıyor ve temizlik ekibi bir çift ceset torbasıyla dışarı çıkıyor. Her ikisini de kaldırımında duran siyah minibüse yüklemelerini, sonra da minibüse atlayıp uzaklaşmalarını izliyoruz.

Feliks ellerini dizlerinin üzerinde birleştirir. "Bir şey daha söyleyeceğim ve sonra işim bitecek, yemin ederim. Jasmine seçimini yaptı. Bunu ona sen verdin. Bu saçmalık için kendini feda ederek onun anısını onurlandırıldığını mı sanıyorsun?"

Hiçbir şey söylemiyorum. Boğazımdaki yara izi yanıyor.

"On beş yıl oldu," diyor. "Bırak. Onu. Gitsin."

Gözlerimi kapattığımda Ariel'in parkta başparmağındaki hardalı yaladığını görüyorum. Dudakları soğuktan çatlamış. Kirpiklerine kar taneleri takılmış.

Başka şeyler de görüyorum. *Oyun sonu.* Düğün çanları. Beyaz danteller içinde, parmağına altın bir yüzük takarken titriyor. Sadece kameralar içinmiş gibi davranıyor.

Sonra ne olacak? Bundan beş yıl sonra ne olacak? On yıl sonra? Verdiğin savaş o güzel beyaz elbisenin eteklerini lekeliyor mu? Sana gözlerinde şehvet yerine nefretle bakmaya mı başlar? Ya da daha kötüsü, ya sana gözlerinde aşkla bakarsa? Bu yükü kaldırabileceğini düşünüyor musun Aleksandr?

Feliks ayağa kalkar, eklemleri patlar. "Bir hayatı hak ediyorsun kardeşim. Sadece bir imparatorluğu değil."

"Bunu yaparsam beni mahveder," diye fısıldıyorum nefesimin altında. Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim ama ağzımdan kaçıverdi.

Feliks'in söyleyebileceklerine hazırlıklı oluyorum. Benimle alay edebilir, beni küçümseyebilir, kafamın içinde zaten aynı şeyi yapan sesleri yankılayabilir.

Onun yerine elini omzuma vuruyor ve sırtıyor. "Belki de ölecek. Ama ölmek için ne biçim bir yol."

ARIEL

Sikeyim.

Şimdi ne olacak?

Sasha ile yürüyüş yapmak tabutuna son çiviye çakmak olacaktı. Ben en kötü halimle, topuklu ayakkabılar ve payetli bir bluzla ormanda dolaşırken, böceklerden ve su toplamalarından şikayet edip dururken, Sasha'nın bu işi halletmesi gerekiyordu.

Onun yerine, o her neyse ona dönüştü. Kayıp. Soğuk. Kollarına sarılmış, yağmurdan sıırıslıklam olmuş, neden olmam gerektiği kadar perişan olmadığımı merak ediyordum.

Ve daha da kötüsü? Yıldızlar ortaya çıktığında, doğruluk serumu da ortaya çıktı. *Orion, Büyük Ayı, Büyük Kepçe* - sanki kız kardeşim kısa bir süreliğine tekrar yanımdaydı.

Annem ve babam bir kat aşağıda birbirlerine bağırırken Jas ve benim çatıda nasıl oturduğumuzu anlattığımda hiç alaycı değildi. Isırmak yoktu. İğneleme yok. Sadece... paylaşmak.

Central Park beni daha da çözdü. Bu da aynı şeydi. Daha doğrusu, aynı olmayanın daha fazlası: Gündem yok. Duruş yok. Sadece başparmağında hardal ve

Şok edici derecede normal bir kahkaha. Aptal, güneşli bir saat boyunca birbirimizin boğazına sarılmamıştık.

Biz sadece... bizdik.

Ve bu beni görücü usulü evliliklerden daha çok korkutuyor.

Annemin tavsiyesi işe yaramadı. "*Yanlış seçim yoktur; sadece farklı seçimler vardır,*" dedi kaşığındaki dondurmayı yalarken. Sanki kalpler olgunlaşmış şeftaliler değıllermiş gibi, en ufak bir baskıda çürüyor ya da patlıyorlarmış gibi. Onunki onu doğruca Leander'ın ayı tuzağına götürdü. Benimki Sasha'yı uçurumdan aşağı itmek istemekle onu en yakın düz yüzeye itmek istemek arasında gidip geliyor.

Ben bir muhabirim. Yaşamak için gerçekleri avlarım. Peki neden onun gerçeğini bulamıyorum? Yemin ettiği gibi bir canavar mı, yoksa bakmadığımı sandığında görüldüğü gibi bir adam mı? Zambakları koparıyor mu yoksa parmaklarını mı kırıyor?

Ondan nefret ediyor muyum?

Yoksa ben -Tanrım, şu anda bu kelimelerin aklımdan geçtiğine bile inanamıyorum- bir gün onu *sevebileceğimi* mi görüyorum?

Ama sonra ailemdeki kadınlara ne olduğunu hatırladım. Eğer Sasha'yı içeri alırsam, ben de ibretlik bir dipnot mu olacağım? Jasmine mi olacağım - rüzgarda bir hayalet, kız kardeşimin olması gereken yerde bir tebeşir taslağı? Duvarlar kapanırken gülümseyen annem mi olacağım?

Hangisinin beni daha çok korkuttuğundan emin değılim: ona bağılı bir ömür mü... yoksa bu baş döndürücü, tehlikeli yüksekliğin olmadığı bir ömür mü?

Bugünkü randevu daveti de diğeri gibi gizemliydi. Bir kurye, elinde bir çiçekle değıl, ucunda tek bir yaprak olan ateşte yanmış bir çubukla *Gazete*'nin ofisine geldi. da bir not verdi.

Dağıdan bir hatıra. Benimle New York Halk Kütüphanesi'nde buluş. AKŞAM 7'DE.

4litter'ı evde bırak.

-Sasha

Eve gidip üzerimi değiştirmek için işten erken çıktığımda bile bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Kuryeyi bir mesajla geri göndermeliydim: **"Bu sopayı kıcına sok.**

Ama ben yapmadım.

şimdi buradayım ve Sabır ve Metanet beni yargılıyor. Taş aslanlar bir asırdır New Yorkluların hatalarını ve pişmanlıklarını gördü ama ben kütüphane merdivenlerini tırmanırken iç geçiriyor gibiler.

Gerçekten mi? Donmuş hırıltıları öyle diyor. Bütün bu maskaralığı tekrar yapıyormuş gibi yapmanı mı izlettireceksin bize?

Yargılayıcı yüzlerden bahsetmişken, Sasha siyah paltosu ve keskin elmacık kemikleriyle bir sütuna yaslanmış durumda. Telefonunda geziniyor ama beni fark edince cihazı cebine sokuyor. Gözleri o şeyi yapıyor - yirmi dakikamı dikkatsiz görünmek için harcadığım dağınık topuzuma kadar yıpranmış Docs'larımdan yavaşça sürükleniyor.

"Sen-

"Geç kaldım. Evet, biliyorum. Bu şarkıyı ve dansı her zaman yaparız. Ben dakik bir insan değilim. Buna alışman gerekecek."

Ani bir esinti kaldırımda çığlık atıyor. Saf bir içgüdüyle hareket ederek -ya da belki de Regret Dağı'ndaki pijama partimizden kalma bir kas hafızasıyla-soğuktan saklanmak için Sasha'nın yanına gidiyorum.

Sanki bedeni de hatırlıyormuş gibi iki koluyla beni sarıyor ve yanağımı göğsüne yapıştırıyor.

Rüzgar geçer.

Garip bir milisaniye sonra birbirimizden ayrıldık.

"New York'ta Aralık ayındayız," diyor kaşlarını çatarak kıyafetimi incelerken.

"Palto giymenin uygun olmadığını mı düşündün?"

"Bunu Bay Cenaze-şık'ın kendisi söylüyor. '*Huysuz vampir*' diye bağırmayan bir şeyiniz var mı?"

Ağzının köşesi kalktı. Ama alamet-i farikası olan küçümseme yerine uzanıp yanağımdan bir kirpik koparıyor ve parmağının ucunda tutuyor. "Bir dilek tut."

Bir saniye düşündüm, sonra onu . "Çok geç," diye yalan söylüyorum. "İstek listelerim tükendi."

"Hm." Gözleri beni öyle bir tarıyor ki, Manhattan'ın kış melteminin hissettirebileceğinden daha soğuk hissediyorum. "Talihsiz. Çünkü benimki az önce gerçekleşti."

Isı içime yayılıyor, hain ve tatlı. Elini yüzümden uzaklaştırıyorum. "Kaç kadın bu cümleye kanar?"

"Hiç. Sen benim ilkimsin. özel hissediyor musun?"

"Özellikle sinirli, belki. Ama bunun ötesinde, kalbimin olması gereken yerde sadece soğuk, ölü bir boşluk var."

Gözlerimi deviriyorum ve ona sırtımı dönerek merdivenlerden yukarı çıkıyorum, Sasha'yı dikiz aynamda bırakıyorum, yanaklarımın nasıl kızardığını göremiyor.

Ön kapıdan içeri girip eski kâğıt ve limon cilasının kutsal kokusunu içime çekiyorum ve yüzüme aptalca bir gülümseme yayılıyor.

Tanrım, seviyorum. Tonoğlu tavanlar, kemerli pencerelerden sızan altın rengi ışık, taş zeminde fısıldayan her ayak sesinin bir sır saklanıyormuş gibi duyulması. Annem bazen yağmurlu Pazar öğleden sonraları beni ve Jas'ı buraya getirirdi. Saatlerce oynar, kitap okur ve birbirimizi referans koridorlarında bir aşağı bir yukarı kovalardık; burası sessizdi ve kimse iki küçük kızın bir süreliğine küçük kız olmalarına aldırılmazdı.

O günleri özlüyorum.

Sasha'ya bakıyorum. O da benimle aynı şeyi yapıyor: başının üzerinde yükselen çatıya, uzaklara doğru sonsuza dek uzanan kitap yığınlarına bakıyor. O da burayı en az benim kadar seviyor gibi görünüyor.

İşte tam da bu yüzden onu mahvetmek zorundayım.

"Yani!" Etrafımda dönüyorum, neredeyse sallanan bir Proust yığını taşıyan bir yüksek lisans öğrencisini giydiriyordum. "Bugünün gündeminde ne var? Bana nadir kitaplar koleksiyonunu mu göstereceksin? Mum ışığında bana soneler okur musun? Ooh, belki de altında ayak oyunu oynarız-"

Dirseğimi tutup beni döner merdivene doğru yönlendiriyor. "Çok fazla konuşuyorsun."

"Bu evliliğimizin bir ön gösterimi mi?" Alaycı bir şekilde, yanımdan geçmekte olan bir çift yaşlı kadının endişeyle bakmasına yetecek kadar yüksek sesle söylüyorum. "Beni oraya buraya sürüklüyorsun ve bana kadınların duyulması değil görülmesi gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Tanrım, bugün ender rastlanan bir formdasın," diye mırıldandı. "İyi bir şey yapmaya çalışıyorum."

Sasha Ozerov ve güzel şeyler - eğer bu beni korkutmuyorsa, hiçbir şey korkutamaz. Tepeden tırnağa bir ürpertiye bastırıyorum ve bu sahte "randevuyu" atlatmamı sağlayacak tek mantrayı sessizce tekrarlıyorum.

Ondan nefret etmeyi unutma.

Gözlerimi ödülünden ayırmamalıyım. Ondan nefret etmeliyim. Onu kovalamalıyım ki pençelerini geri alamayacağım bir şekilde kalbime batırmam.

Plana sadık kalmalıyım: can sıkıcı, çekilmez, sevilmez olmalıyım.

Çünkü Sasha Ozerov'un beni sevmesi yapabileceği en kötü şey olabilir.

Elinden kurtuldum ve telefonumu çıkardım. "Bekle, bu rezaleti 'Gram' için belgelemem lazım."

Arka planda gizlenen Murder Death Kill-Bot 3000 ile utanmazca bir selfie çekiyorum, kaşlarını çatmasını çerçevenin köşesinde güzelce çerçevelediğimden emin oluyorum. Başlık: ***arran4ed nişanlınız sanki okuma yazma bilmiyormuş gibi sizi kütüphaneye götürdüğünde. #mobwifelife #sendhelp***

"Ariel."

"Şşş, varoluşsal krizimin küratörlüğünü yapıyorum." Kamerayı alçaltıyorum, suratımı asıyorum. "Daha çok 'durumdaki genç kız' gibi mi görünüyorum yoksa 'gerçek bir cinayetle ilgili müstakbel ceset' gibi mi?"

podcast' burada mı? Bu tutturulması zor bir denge."

Ama tam fotoğrafı çekecekken, telefon elimden kayboldu. "Hey-!"

Tam zamanında dönüyorum ve Sasha'nın onu paltosunun iç cebine soktuğunu görüyorum. "Benimleyken," diye hırlıyor, "benimlesin."

İçimi bir ürperti kaplıyor. Bunu göz devirerek kapatıyorum. "Vay canına, bu repliği doksanların romantik komedilerinden mi aldın? *You've Got Mail* aradı, zehirli erkekliğini geri istiyor."

Beni **19. Yüzyıl Rus Edebiyatı** etiketli bir rafa sıkıştırıyor. Nefesi kulağımı gıdıklarken deri ciltli Tolstoy omurgama saplanıyor.

Korkunç, heyecan verici bir an için beni öpeceğini düşündüm. İşte. Şimdi. Kitapları yeniden raflara dizen hırıltılı bir kütüphanecinin önünde.

Onun yerine omzumun üzerinden uzanıp raftan *Anna Karenina*'yı aldı ve bana uzattı. "Oku."

"Affedersiniz?"

"Sayfa 763. İkinci paragraf." Ona şaşkınlıkla baktığımda, "Tabii büyük kelimeleri sizin için seslendirmemi istemiyorsanız" diye ekliyor.

"Pislik." Ama "*Benimleysen, benimlesin.*" cümlesinden dolayı hâlâ yüzüm kızarıyor. Her ne kadar alay etsem de, o cümle bana bir şeyler hissettirdi.

Bunun nedenini daha fazla araştırmak istemiyorum. Bunun, uykuda bırakılması en iyisi olan pek çok şeyi harekete geçireceği hissine kapılıyorum.

Homurdanarak sayfayı çevirdim ve okumaya başladım. Sesim ilk başta titrek çıkıyor. "*Sanki güneşmiş gibi ona uzun uzun bakmamaya çalışarak aşağı indi...*"

Sasha eğilir, hafızasından bir sonraki satırı gürlür. '*... Ama onu gördü, güneş gibi, bakmadan bile.*'"

Boğazım kurudu. Aramızdaki hava çatırdıyor, şehvetten daha derin bir şeyle yüklü.

Tadı savunmasızlığa çok benzeyen şey.

Kitabı geri alıyor, parmakları benimkileri okşuyor. Bir aşık gibi omurgasını okşuyor. "Annem bunu bana yedi yaşımdayken okumuştı. Beni oturtabilmesinin tek yolu buydu."

Hiç beklenmedik bir anda annesinden bahsetmesi beni hazırlıksız yakaladı. Tarihsel olarak konuşursak, bu tür şeyler yalnızca aşırı baskı altında ve karanlıkta ortaya çıkmıştır ve o zaman bile ayrıntıları eklemekte isteksizdir.

Ama şimdi daha yakından bakıyorum da, bugün onda bir tuhaflık var. Sanki kişiliğindeki bir kapıyı kapatmayı unutmuş gibi. Bir yumuşaklık var... bir giriş yolu.

Yutkunuyorum. "İşe yaradı mı? Kıpırdamadan oturdun mu?"

Uzaklara bakarken başını sallıyor. "Evet. Her kelimesi için. Vronsky'nin atı öldüğünde ağlamıştım." Yüzünün üzerinden bir gölge geçer. "Sonra babam bunu yaptığımı gördü ve ben durana kadar beni dövdü. Ondan sonra bir daha ağlamadım."

Şaşkına döndüm. Ama belki de bu iyi bir şeydir. Bazı kelimelerin ardından başka kelimeler gelmemeli. Nasıl olabilirler ki? Buna nasıl cevap ? Onu korkutmayacak ya da susturmayacak -ya da daha kötüsü, içimde eşleşen bir solucan kutusu açmayacak- ne söyleyebilirim?

Yani, ona annem ve Yasemin olmadan dünyamın ne kadar sessiz olduğunu anlatabilirdim. Annemin hikâyeleri olmadan kıpırdamadan oturmak ne kadar zordu? Ne kadar gözyaşı döktüm?

Peki kendi babam beni hıçkırırken yakaladığında bana ne demişti? *Ağlamayı kes, Ariana. Gözyaşları kimseyi geri getirmez.*

Eğer kendi anılarımla ne yapacağımı bilmiyorsam, Sasha'nıninkilerle ne yapacağımı da bilmiyorum. Ya da onun bu versiyonuyla, Tolstoy'u ezbere bilen ve sadece bir sayfadaki kelimeler olarak var olan atların yasını tutan versiyonuyla. Onu kendinden uzaklaştırmaya kararlı bir kadının önünde zırhındaki çatlakların ortaya çıkmasına izin veren.

Bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum.

Bu yüzden kalbimin zor meseleleriyle karşılaştığımda her zaman yaptığım şeyi yapıyorum.

Saptır.

"Ah, resmin tamamını görmeye başlıyorum." Tüm vücudunu işaret ediyorum.
Her şeyi. "Düşünceli gangster olayı sadece baba meselesi." Kitabı

kapattı. "Dikkatli ol."

"Yoksa ne olur? Beni öldürtecek misin?" Rafları itiyorum, Gina'nın en iğrenç Temel Becky sesine kanalize oluyorum ve bunu yaparken bile kendimden nefret ediyorum. "*Omigawd*, bu o şirin beton ayakkabılardan alacağım anlamına mı geliyor? TikTok *ölür*."

"Beni istiyorsan daha iyi bir malzemeye ihtiyacın olacak." Omzunun üzerinden kelimeler savurarak yürümeye başlar. "Merak ediyorum da, asıl planın ne? Popüler kültür göndermeleriyle canımı sıkmak mı?"

"Şimdiye kadar işe yaradı!" Beni تنها bir oyuğa götürürken ona ayak uydurmak için tırıs gidiyorum. "... Değil mi?"

O kadar aniden durdu ki ona doğru . "Hâlâ buradayım, değil mi?"

Uzaklaşırken kaşlarımı çatıyorum, onun kokusu burnumun ve beynimin derinliklerinde dolaşiyor. "Evet, öylesin. Ne yazık ki, ben de... Bekle, neredeyiz?"

Sasha, ortasına kütüphanenin mührü kazınmış ağır meşe kapıyı iterek açıyor ve beni içeri buyur ediyor.

İki adım attıktan sonra olduğum yerde donup kaldım.

Yasaklanması gereken çok güzel bir şey görüyormuşum gibi hissediyorum. Bu kadar güzel bir şeyin üzerinde çok fazla göz olması onu mahveder, sanki her bakış gördüğü şeylerden bir şeyler götürüyormuş gibi.

Kurşunlu cam pencerelerden süzülen altın renkli öğleden sonra ışığı, yavaş bir valsle toz zerreciklerini yakalıyor. Göz alabildiğine uzanan maun raflar, gece mavisine boyanmış, altın varakla takımyıldızları seçilmiş kasetli bir tavana doğru uzanıyor. Kadife ipler, tezhipli el yazmalarının sergilendiği vitrinleri kordon altına alıyor - sayfalar o kadar narin ki, çok yakından nefes alırsam eriyecekmiş gibi .

Hiçbir şey söylemiyorum.

Sessizlik isteyen bir alan.

Parmak uçlarım, içinde muhteşem yaldızlı bir ilahi bulunan bir kutunun cam kenarında geziniyor. "Nasıl oldu da...?"

"Patronajın avantajları var," diyor Sasha basitçe, kapının yanında durarak.

Hala ne diyeceğimi bilmiyorum. O nereden biliyordu? Annem ve Jas'la ilgili anılar, kitap raflarında bir aşağı bir yukarı koşup gülüşmeler... Bunlar öyle gelişigüzel anlatabileceğim türden şeyler değil. Bu oda gibi, onları çok yüksek sesle veya çok geniş bir şekilde paylaşmanın onları parçalayacağından korkuyorum.

Bunun beni etkileyeceğini nereden bildi?

Dönüp aval aval ona bakıyorum. Ellerini mütevazı bir şekilde ceplerine sokmuş, odanın ortasındaki çalışma masasına doğru ilerliyor, döşemeli bir sandalye çekiyor ve içine gömülüyor.

"İstedığınız kadar zaman ayırın," diyor. "İsterseniz ağlayın, gülün, şarkı söyleyin - bu akşam bizim."

Gözlerimden yaşlar süzülüyor. Sasha beni izliyor, sessiz. Sırıtmıyor ya da dürtmüyor. Sadece o anın beni nasıl etkilediğini hissetmeme izin veriyor.

Ve o an sürdüğü sürece, ona boyun eğiyorum. İllüzyonun parıldamasına izin veriyorum: sıradan insanlar olarak biz, şefkat gösterebilen biri olarak o.

Sonra yırtıp atıyorum ve en yakın yığın setine doğru ilerliyorum.

Canavarlar seni böyle tuzağa düşürür, Ariel. Tehditlerle değil, görünmenin ölümcül zehriyle.

Parmaklarımı bir kitabın sırtından diğerine geçirip kalp atışlarımın hızlanmasına izin veriyorum. Hazır olduğumda rafların üzerinden sesleniyorum, "Seni hiç bu kadar romantik bir kitap kurdu sanmamıştım, Sasha. Bir bakmışım pencereme taş atıyor ve Rumi'yi ezberden okuyor olursun."

"Bu işe yarar mı?"

"Dizleri daha zayıf bir kadın üzerinde mi? Olabilir. Benim üzerimde mi? Taşları sana geri fırlatırdım."

Sasha gülüyor, sonra sessizleşiyor. Koridorda dolaşmaya devam ediyorum. İçimden bir ses vitrin kafeslerinin arkasında kilitli olmayan tüm kitaplara dokunmak istiyor.

Annem *hikayelerin ruhu* olduğunu söylerdi. Her birinin parmak uçlarımda altında titreştiğini hissetmek istiyorum.

Üzerimizdeki vitray, akşam güneşinin ışığını mücevher tonlarında kırıyor. Dakikalar geçtikçe ve hava karardıkça, bir sıra ötede durmasına rağmen beni takip eden bir varlığın farkına varıyorum.

Yapmayana kadar.

Bir köşeyi dönüyorum ve o orada, raflara yaslanmış, düşünceli bir şekilde bana bakıyor. Paltosunu bırakmış ve kollarını dirseklerine kadar kelepçelemiş, böylece göğsünde katlanmış dövme ön kollarını görebiliyorum.

"Seni buraya annen getirdi," diye mırıldanıyor.

Ona doğru dönüyorum. "Bunu sana babam mı söyledi?"

Soruyu geçiştirmiyor bile, tamamen görmezden geliyor. Sanki tek kelime etmemişim gibi. "Bunu hiç düşündün mü? Ebeveyn olmayı?"

Kalp atışlarım göğsümde güm güm atıyor. Bunu söyleme şekli, "Yapmam gerekiyor mu?" anlamına geliyor.

Sasha birkaç uzun nefes boyunca cevap vermiyor. Arkamı döndüğümde hâlâ bana bakıyor, sanki "*Biliyorsun*" der gibi.

Terlemeye ve kekelemeye başladım. "Bu, bunun bir parçası değildi..."

"Hadi ama Ariel. Bundan daha iyisini biliyorsun. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun."

Destek için en yakın rafa tutunuyorum, çünkü dizlerim aniden biraz güvenilmez hissettiriyor. "Açıklığa kavuşturmak için soruyorum, sen...?"

"İlk iki yıl içinde bana bir varis doğuracaksın. İnce yazılarda yazıyor, *ptichka*. Baban kabul etti."

Kulağa dengesiz gelen bir kahkaha atıyorum.

"Ama imzalamadım. Son zamanlarda tam olarak sıfır şeytani anlaşma imzaladığımı hatırlıyorum." Gülüşüm amaçladığımdan daha tiz geliyor. "Sırada ne var? Sunakta kan yemini mi edeceksin? Beni baş harflerinle damgalamak mı?"

Sasha bana doğru uzanıyor, ama ben geriye doğru hamle yapıyorum, böylece eli boş havada geziniyor. "Dramatik olma. Bu basit bir lojistik. Leander'ın varislere ihtiyacı var. Benim de öyle. Sözleşmede yazıyor."

Kendi aklıyla, elim karnıma doğru kayıyor. Onu çekiyorum. "Senin küçük suç lordlarını kuluçkaya yatırdığımı düşünüyorsan delirmişsin."

"Kontratta yazıyor, Ariel."

Sıcaklık boynuma kadar çıkıyor. "Oh, lütfen," diye alay ediyorum. "Sanki bütün kuralları sen uydurmuyorsun."

Benim alanıma giriyor. "Sözleşmeye göre-" "Sikeyim
senin sözleşmeni, Sasha!"

Bu bağırarak Yankılar, Çift zamanlı, Üç kez, kadar ve
tavan Sonunda iz bırakmadan yutar.

Sesimi alçaltarak göğsüne vuruyorum. "Sahne karısı mı istiyorsun? İyi o zaman. Ama benim rahmim lanet olası bir demokrasi. Kimin bebeğini *ben* karar veririm. Sen değil. Başkası değil."

Bakışları dudaklarıma düşüyor. "Dikkatli ol. Sanki bunu düşünüyormuşsun gibi konuşmaya başladın."

Öyleyim.

Sorun da bu zaten.

Başparmağı bileğimin iç kısmını okşuyor -tatlı ama yine de yıkıcı. Çünkü içimde, zihnim tüm bunları inanılmaz derecede *makul* göstermek için şeytanın işini yapıyor.

Yasak görüntüleri çağrıştırıyor: Sasha'nın kundaklanmış yeni doğmuş bir bebeği kucaklayan yaralı elleri. Sabahın üçünde bana kahve getirmesi. Üçlü bir kakhaha korusu - o, ben ve ikimizden de biraz olan bir şey - kan parası kokmayan bir arka bahçede yüksek sesle çınlıyor.

Kaburgalarımın altında korku çiçekleri açıyor. "İğrençsin," diye fısıldıyorum.

İnkâr etmiyor. Başka tarafa da bakmıyor. Gözleri karanlığın içinde safir mavisi. "Sana ne olduğumu uzun zaman önce söyledim, Ariel."

Bir canavar. Bunu o söyledi. Birçok kez. Ama gözlerimi ne kadar kısarsam kısayım, karşıındaki adam bu tanıma uymuyor.

O zaman görüyorum, daha önce gördüğümü sandığım şeyi. O yumuşaklığı, o ışığı, o girişi. Buna başka bir şey daha ekleniyor: gözlerinde benimkilerle eşleşen bir arzu titreşimi.

Bu sadece şehvet değil. Ondan daha derin. Daha aptalca. Çok daha tehlikeli.

Kurtuldum, çıkışa doğru kaçıyorum. Üç adım. Beş. Sonra hain ayaklarım durdu ve ben de durdum.

Sasha'nın yansıması en yakın vitrinin camında beliriyor. *Kama Sutra*'nın bir kopyası, yeterince komik. Dünyanın en eski bebek yapma kılavuzu. "Ariel-"

"Bunu nasıl düşünürsün? Yaptığın şeyler..." Boğazım düğümleniyor. "İncittiğin insanlar. Ve sen buna bir çocuk mu katmak istiyorsun?"

Yorgun bir şekilde iç geçiriyor. "Ne kadar güvende hayal edin. İkimizin ailesi tarafından korunuyorlardır."

Parmaklarım kıvrılıyor. On beş yıl önce, Jas çatımıza oturdu ve dedi ki, *Baba evlenmemi istiyor. Başka seçeneğim olmadığını söyledi.* Altı hafta sonra, o gitmişti.

Şimdi, Sasha burada durmuş *güvenlikten* bahsediyor. Kızın korunmaya ihtiyacı varken o neredeydi? Bu sözleri şimdi nasıl söyleyebilir?

Gölgesi üzerimi örtüyor. "Korkuyorsun. Bunu anlıyorum." "Bana ne olduğumu söyleme."

"Bunun nasıl işe yarayabileceğini merak ediyorsun."

"Bana söyleme dedim-"

"Ama aynı zamanda umutlusunuz ve bu belki de olabileceğiniz en kötü şey, çünkü umut en derin kesiktir ve sizi kesip açmasına izin verirsiniz ardından gelecek yavaş kanama sizi en çok korkutan şeydir."

Bana yaklaştığında göğsünü itiyorum, ama bu bir tuğla duvarı itmek gibi. Uzaklaşmak yerine yaklaşıyor. Ben de geri çekilemiyorum; Sasha gözlerindeki en korkutucu ışıkla bana bakarken cam bir kafese sıkışmış durumdayım: benimkiyle eşleşecek kadar parlak bir umut.

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Seni buraya korkutmak için getirmedim, *ptichka*. Seni buraya acıtmak zorunda olmadığını göstermek için getirdim." "Ne acıtmaz?"

"Düşüyor."

Sonra ağzı benimkine çarpıyor. Bu sahiplenmek değil; *silmek*. Geçmişimdeki her garip beceriksizliği, her kayıtsız, tatminsiz hatayı yeniden yazıyor ve hepsini onunla, onunla, onunla değiştiriyor. Dişleri dudağımı yakalıyor, elleri kalçalarımı desteklerken göğsümden düzensiz bir ses çıkarıyor - beni tarihin kendisine karşı demirliyor.

Öpücüğü diyor ki, "*Hak ettiğin kötü adam olmama izin ver.*"

Öpücüğüm cevap veriyor, *Asla*.

CO

SASHA

Son mermiyi ateşlediğimde Beretta 92 avucumda boş olarak tıkırdıyor. Terk edilmiş depoda beş kurşun dalgalanıyor, beş hedef de zamansız bir şekilde ölüyor.

İşimi kontrol etmek için silahı indiriyorum. Fena değil. Her silüette merkez kütle.

Son mermi kovanı betona çarparken Feliks ısıklık çalıyor. "Fena değil, *brattan*. Düzenli olarak sevişen bir adam gibi ateş ediyorsun."

Şarjörü gereğinden daha sert bir şekilde çıkartıyorum. "İmkânsız. Annen Miami'ye taşındı."

Gülüyor, bana yeni cephane fırlatıyor. "Keşke o kadar şanslı olsaydın. Mama Vasiliev seni canlı canlı yerdı." Atış kabininin duvarına yaslanıp gözlerini kısarak bana bakıyor. "Ama cidden, seks sonrası parıltısı var sende. Kütüphane randevusu iyi geçti, değil mi?"

Yeni şarjörü doldurmak, mermiyi fişek yatağına sürmek, hizalamayı kontrol etmek için gözümü kısarak nişangaha bakmak için acele etmiyorum. Tüm bu süre boyunca kafamın içinde dolanan düşünceleri görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Ariel'in ağzı benimkinin altında uysallaşıyor.

Tırnakları omuzlarıma umutsuzca yarım ay şeklinde batıyordu.

Düşmek demiştim.

Saçmalık.

Bu normal bir değil. Bu bir kara deliğin içine çekilmek.

"O..." Namluya bakıyorum, nefes veriyorum ve ateş ediyorum. Hedefin kafası patlıyor. "... ısrarcı."

Feliks homurdanıyor. "Israrcı. Doğru ya. Çernobil de küçük bir elektrik yangınıydı. Siz iki muhabbet kuşu buradan nereye gideceksiniz?"

"Pazarlık ediyoruz. Bir şeyleri çalışıyoruz."

"Ah, *pazarlık*." Feliks bu düşünce tarzı hakkında ne düşündüğünü bana bildirmek için mastürbasyon taklidi yapıyor. "Sonra ne olacak? Central Park'ta el ele mi tutuşacağız? Birbirine uyan *I <3 NY* kapüşonluları mı alacağız?"

Ona kaşlarımı çatıyorum, çünkü Central Park çatlağı eve biraz fazla yakın. "Çok konuşan erkeklere ne olur biliyor musun?"

"*Pakhan*'a mı terfi ediyorlar?" "Hedef

talimine terfi ediyorlar."

Feliks sadece kıkırdıyor. Öldürülemeyecek kadar değerli olduğunu biliyor. Tek yapabildiğim kaşlarımı çatmak, ona soğuk davranmak ve duygularımı menzile doğru ateşlemeye devam etmek.

Yırtık pırtık kağıt hedeflerimin dehşetine rağmen, kalçamda bir mesaj vızıldamadan önce iki dergi daha yakıyorum.

Beretta'yı kılıfına koydum, zaten o olduğunu biliyordum. Bütün gün mesaj atıyordu - iş bilgisayarının, öğle yemeğinin fotoğrafları, ayak başparmağının pedikürün ortasında çekilmiş bir fotoğrafı *ve "Savaş boyası sürüyorum"* yazısı.

Bu sefer Queens'de bir adres. :

Planların şan4e toni4ht. Beni annemin evinden al. AKŞAM 7'DE. Geç kalma, Drakula.

Not: Eğer çiçek getirmeyi düşünüyorsanız, onun yerine viski getirin derim. O bir rahibe değil.

Feliks gözetlemek için omzumun üzerinden bakıyor. "Uh-oh. Mama Makris'le mi buluşuyorsun? Parmak arası tozluklarını giysen iyi olur."

"Kapa çeneni."

"Bir meyve sepeti getirin," diye öneriyor. "Yaşlı kadınlar armut sever. Hassas bir tarafınız olduğunu gösterir."

"Sana hassasiyeti göstereceğim." Telefonu cebime geri sokuyorum ve parçalanmış hedeflere başımı sallıyorum. "Bunu temizleyin. Çocuklara bu gece bir sevkiyat daha geleceğini söyle. Ekibin onu almaya hazır olmasını istiyorum."

İki parmağıyla selam veriyor. "Hay hay, Casanova."

Dışarıdan bakıldığında Belle Ward'ın diğer komşularından hiçbir farkı yoktur. Queens'teki küçük evi şirin, küçük ve mütevazıdır. Bükülmüş oluklar, solmuş yapraklarla dolu. Ön taraftaki çalılar daha iyi günler görmüş. Hepsi tamamen unutulabilir.

Saat 18:58'de verandada durmuş, kelepçelerimi düzeltiyordum. Ne çiçek ne de burbon getirdim. Sadece cebimde bir İsviçre çakısı ve bunun berbat bir fikir olduğuna dair ezici bir his.

Sonra kapı gıcırdayarak açılıyor ve boşlukta Ariel'in yüzü beliriyor. "Erkencisin," diyor.

""

Elmacık kemiğindeki saçları yağ izi bırakacak şekilde siliyor. "Geçen hafta annemin lavabo borusu patlamış. Bana şimdi söyledi. Ona vanayı tamir etmeme izin vermesini söylüyordum ama inatçı ve-"

Onu yolumdan çekip mutfığa doğru ilerliyorum. Lavabonun altındaki dolap kapaklarının ikisi de açık bırakılmıştı. Diz çöktüğümde, telefonumun el fenerinin altında parıldayan bakır boruları görüyorum. Sorun hemen gözüme çarpıyor.

"Conta yüzünden."

"Nasılsın?"

Ona fırlattığım telefonu zar zor yakaladı. Yavaş olması benim suçum değil.
"Işığt tut."

On dakika boyunca tek ses nefes alış verişlerimiz ve dondurucu su bileklerime
fişkirirken ara sıra duyduğum küfürler.

Ariel'in dizi omzuma değiyor. "Neden yardım ediyorsun?"

"Makosen ayakkabılarıma lağım suyu damlamasın diye."

"Her zamanki gibi bir centilmen," diye mırıldanıyor. Uzak duvardaki saati
kontrol etmek için boynunu büküyor. "Hm. Garip. Annemin şimdiye kadar
dönmüş olması gerekiyordu. Markete gitmesi gerektiğini söyledi."

Son bağlantıyı çevirdiğimde borular inliyor. "Suyu şimdi deneyin."

Musluğu açmak için çab alıyor. Kısa bir geçirmenin ardından, avuçladığı ellerine
sağlıklı bir fişkırma akıyor. "Vay . Rus Bob Vila gibisin."

"Kim?"

"O bir- Boş ." Tereddüt ediyor. "Teşekkürler, Sasha." Ben
cevap veremedi ön kapı tıkladı.

"Ari? Hâlâ burada mısın? Lavabonun altında boğulmadın, değil mi? Tanrım, kasa
reyonu-" Belle donup kalıyor, market poşetleri sallanıyor. Ariel'in gözleri gibi
olan ama daha eski fırtınalarla yıpranmış gözleri aramızda gidip geliyor.

Ariel öne çıkıyor. "Sasha, bu benim annem. Anne, bu-" "Ozerov."

Belle çantaları yavaşça yere bırakır.

Elimi uzatmadan önce pantolonumdaki yağı siliyorum. "Bayan Makris."

"Ben Ward." Elim görmezden geliyor ve onun yerine kızına dönüyor. "Ari,
bodrum kapısının yeni kilidi kilitlemiyor. Acaba...?"

Ariel koridorda gözden kaybolmadan önce bana uyarıcı bir bakış

fırlatıyor. Belle onun ayak sesleri kaybolana kadar bekliyor. Sonra bana
doğru dönüyor.

"Kim olduğunu biliyorum." Bakışları deriyi yüzebilirdi.

"Seni temin ederim ki yok." Duvara yaslanıp ellerimi ceplerime sokuyorum ve bu bir metre boyundaki kadının gözlerinde tek damla korku olmadan yüzlerce kişiyi öldürmüş bir adamın karşısına dikilmesini izliyorum.

Onun ateşine hayranım. Ariel'in annesi olması mantıklı.

"Yeterince biliyorum." Parmak eklemleri anahtarlarının etrafında beyazlaşıyor, sanki beni onlarla deşmeyi düşünüyormuş gibi. "Daha da önemlisi, ben daha iyi biliyorum, Bay Ozerov. Bunu daha önce de görmüştüm. Elmas kol düğmeleri. Terzi işi takılar. Sizi *taniyorum*."

Yüzündeki gerginlik Leander'ın işi olmalı, boğazımdaki ve sırtımdaki yara izlerinin babamın eliyle bırakıldığı kadar eminim. Göğsümde, zamanda geriye gidip bu gururlu kadının çektiğı acıları silebilmeyi dileyen bir şey tutuşuyor.

"Buraya böyle bir şey için gelmedim Bayan Ward. Söz veriyorum."

Kahretsin, ne komik bir şey söyledim. Sadece altı gün önce, bu cesur bir yalan olurdu. Şimdi ne oldu? Bütün bir gerçek mi? Bir parçası mı? Bilmiyorum. Lanet olsun, bilmiyorum.

Belle'in gözleri kısıılır. "Bu işte iyisin. Leander'dan bile daha iyisin. Yalan söylediğinde neredeyse insan gibi konuşuyorsun."

Duvarı itiyorum. Hiç irkilmedi. "Ben yalan söylemem."

"Hayır mı? O zaman senin gibi bir adamın neden onunla bir hayat istediğini söyle bana."

Çünkü eski kocanızın nakliye rotaları bir savaşı başlamadan bitirebilir.

Bu kolay cevap, iş . Boğazımda düğümleniyor.

Onun yerine kütüphanede Ari'yi görüyorum; yanakları kızarmış, ağzı benimkinden yara bere içinde, vücudu daha da yaklaşırken "*Bu senden hoşlandığım anlamına gelmiyor*" diye fısıldıyor.

Sol elimde bir seğirme dalgalanıyor. Kalçama bastırıyorum.

Belle hareketi yakalıyor. Her zaman izliyor. Merakla başını yana eğerek, "Bilmiyorsun, değil mi?" diye sorar.

"Kızın çok inatçı," diye . "Can sıkıcı. Alaycılığı ve... *her şeyiyle* pervasız." Kelimeler çok hızlı, çok çiğ geliyor. Dişlerimi sıkıyorum ama baraj çatlamış. "Ama bana baktığında?" Başparmağım boğazımdaki yara izini sıyrıyor. "O bir canavar görmüyor."

Belle hala. "Peki o ne görüyor? Hayır, daha iyi bir soru: Sen ona baktığında ne görüyorsun?"

Bodrum kapısı gıcırdayarak aşağıya iner. Ari'nin boğuk laneti süzülüyor. "Aptal lanet mandal-"

Belle gözlerini benden ayırmıyor.

"Bir ayna," diye sessizce cevap

veriyorum.

Nefesi kesiliyor. Beni evinde beri ilk kez zırhı parçalanıyor - çatlaklarda keder birikiyor.

Sonra ayak sesleri bodrum merdivenlerini gıcırdatıyor, ardından Ariel'in nefes nefese kalışı geliyor. Gerginlik o andan hızla uzaklaşıyor.

Belle bileğimi tutuyor, tutuşu şaşırtıcı derecede güçlü. "Eğer ona zarar verirsen-" "Önce kendimi kırarım."

Yakov'un sesi kafamın içinde: *Çok dürüst. Çok zayıf.*

Yüzümü arıyor. Sonra başını salladı, keskin ve isteksiz. "Senin gibi adamlar mutlu sonlarla ne yapacaklarını bilmezler, Sasha Ozerov."

"Zaten onları hak ."

Bodrum kapısı pat diye açılıyor. Ariel kaşlarını çatarak içeri girdi. "Menteşeler ters takılmış. Her şeyi sökmek zorunda kaldım. Ne kaçırdım?"

Belle beni bırakıyor, önlüğünü düzeltiyor. "Hiçbir şey, tatlım. şey yok. Şimdi gel Sasha, seni gezdireyim."

Bana evi gezdiriyor, mükemmel bir ev sahibesi gibi. Evin kendisi bir zaman kapsülü gibi. Solmuş dantel örtüler, iki siyah saçlı kıza sarılmış genç Belle'in çerçeveli fotoğrafları, kenarlarında sararmış notalar olan bir piyano.

Mutfaka döndüğümüzde, "Hepsi bu kadar," diye bitiriyor sözlerini. "Fazla bir şey yok."

"Çok güzel bir eviniz var. Garip bir şekilde, ciddi söylüyorum. Benim dünyamdan o kadar uzak ki gördüğümde kahkahalarla gülmek istiyorum. Çekmecelerde birbiriyle uyumsuz çatal bıçak takımları var ama metale bulaşmış parmak izleri uzun zamandır sevildiklerini gösteriyor. Duvarlarda kendi yaptığı suluboyalar asılı.

Sessiz, basit ama dolu bir hayat. Bu bok

göğsümü ağrıtıyor.

"Teşekkür ," diyor nazikçe. "Zamanlaman da mükemmel. Akşam yemeği neredeyse hazır. Ariel, fırını kontrol et. Sasha-" Tavan yüksekliğindeki kilerin yanındaki cılız bir tabureyi işaret ediyor. "Bir iyilik yapıp burbonu getirir misin? En üst rafta."

Başımı salladım. "Elbette, Bayan Ward."

İçkiyi almak için uzandığımda tabure ağırlığının altında inliyor. Ama yukarıda, duvardaki saatle göz hizasındayım ve aklıma bir şey geliyor.

İçeri girdiğimden beri eller hareket etmedi.

Kaşlarımı çatarak kendimi aşağı indiriyorum, burbon şişesini tezgâhın üzerine koyuyorum ve ona yaklaşıyorum. Ahşap yüzeydeki küçük, kıvrımlı bir çatlak beni çağırıyor. Bir parmak ucuyla kırık cepheyi kaldırıyor ve içeri bakıyorum.

Ah, her şey çok yanlış. Dişliler bükülmüş, yaylar gevşemiş, mekanizmalar açık bir yaranın parçaları gibi sallanıyor.

Hemen raftan aldım ve yemek masasına doğru yürüdüm. Parçalanmış ön parçayı soyuyorum ve saate mırıldanıyorum: "*Que t'est-il arrivé, mon ami?*"

Mutfakta koşuşturan Belle olduğu yerde donakalır. "Fransızca biliyor musun?"

"Şarap sipariş etmeye ve garsonları kızdırmaya yetecek kadar." Altına bakmak için saati dikkatlice kaldırıyorum. "Ariel, bana alet çantasından bir tornavida ver."

"Ne zamandan beri saat tamir ediyorsun?" diye soruyor hayretle aleti getirirken.

"Hiçbir zaman. Ama annem... Kırılan şeyleri onarma konusunda çok becerikliydi."

Ariel çalışmamı izlerken kaşlarını çatıyor ama Belle'in yüzü kederli ve kırılgan görünüyor, eliyle ağzını kapatıyor. "Leander bunu bana Paris'teki balayımızda almıştı," diye fısıldıyor kısık sesle. "Jasmine'in gittiği gün kırdım."

Donuyorum. Jasmine'in gittiği gün pek çok şey bozuldu. Bilmem gerekirdi, onu bir sonraki hayata uğurlamak için oradaydım. Ama bu kadınlar benim olduğum yerde değildi. Yüzümü bilmemelerinin bir nedeni var, sadece verdiğim kararların sonuçlarını biliyorlar.

"Bana yirmi dakika ver, tekrar çalışacaktır." "Oh,

Sasha, yapmak zorunda değilsin-"

"Yirmi dakika."

Ariel boynuzlarım çıkmış gibi beni izliyor. Belle ocaktaki yemeği karıştırmaya devam ediyor, burbonunu yudumluyor, ben saati söküp yeniden canlandırmaya başlarken her dakika kaçamak bakışlarla bana doğru bakıyor.

Metodik bir iş. Paslanmış dişlileri temizlemek. Eşapmanları yeniden hizalamak. Annemin sesi kulağımda uğulduyor: *Dikkatli ol, Sasha. Zaman kıskanç bir şeydir. Yanlış kullanılmaktan nefret eder.*

İlk zil sesi keskin ve net bir şekilde duyulduğunda Belle'in eli hemen ağzına gider.

Ariel aval aval önce saate, sonra bana bakıyor. "Sen... tamir ."

"Geçici olarak. Hâlâ düzgün bir restorasyona ihtiyacı var." Mendilimdeki yağı siliyorum. "Benim yapabileceğimden daha iyi bir iş çıkarabilecek birini tanıyorum."

Belle cilalı tahtaya dokunuyor, gözleri parlıyor. "Sürprizlerle dolusunuz Bay Ozerov."

"Bana öyle söylendi."

Ariel'in ağzı hâlâ açık. Yakınına eğilip kokusunu içime çekiyorum. "Ağzını kapat, *ptichka*. Sinekleri yakalayacaksın."

Masanın altında bana diz çöktü.

Yemek bittiğinde ve mutfak temizlendiğinde Belle ellerini çırpıp gülümsüyor. Saati tamir ettiğimde yaşadığı şokun tüm izleri silinmişti. Beni ilk karşıladığı ateş de öyle. O zamandan beri hoş biri oldu, yine de dikkat etmediğimi düşündüğünde yüzümün yan tarafına delikler açarak bakarken yakalıyorum onu.

"Ee!" diyor. "Bu gece kızımı nereye götürüyorsun?"

"Aslında anne," diye araya giriyor Ariel, "Sasha'yı dışarı çıkaran

benim." Belle'in kaşları havaya kalkıyor. "Düzelتيyorum. Ne varmış

bakalım?" Sırıtmamak için dudağını ısıırıyor. "Bu bir sürpriz."

"İkimiz için de," diye mırıldanıyorum. Ariel bütün gün boyunca ketum davrandı. Bana durmadan mesaj atmasına rağmen, bu geceki etkinliklerle ilgili tek bir ayrıntıyı bile açıklamayı reddetti.

"Güven bana, bundan nefret edeceksin," diye uyarıyor kaburgalarına arsız bir dirsek atarak.

"Balkabağına dönüşmeden önce evde olduğunuzdan emin olun, tamam mı?" Belle bir kolunu Ariel'in beline doluyor ve bizi kapıya doğru götürüyor. Ariel'in yanağını öpüyor ve sonra dönüp bana şüpheyle bakıyor. "Sana ... Çok geç kalırsan neye dönüşürsün bilmiyorum."

"Bram Stoker'ın söyledikleri biraz bile doğruysa, bir yarasa bulutu." Yan tarafını şakacı bir şekilde çimdiklediğimde Ariel kıkırdıyor.

"Ama," diye devam ediyor Belle, hâlâ benimle konuşarak, "iş işten geçtikten sonra şehirde pusuya yatmanın kimseye faydası yok. *Kimse* için, beni duyuyor musun?"

Elimden geldiğince saygılı bir şekilde başımı sallıyorum, jestime uygun güvenceyi vermeye çalışıyorum. Hissettiklerimi onun da görmesini istiyorum; Ariel ve benim altımızdaki zemin kayıyor. Her şeyin görüldüğü gibi olmadığını.

Belki de benim gibi erkekler - ya da en azından benim gibi *bir* erkek - her şeye rağmen mutlu bir sonla ne yapacağını bulabilir.

"Sizi duyuyorum Bayan Ward," diyorum ona. "Yüksek sesle ve net."

Ariel'in kaşları iyice çatılıp adresleri tekrar saymaya başladığında neredeyse yarım saattir bloğun etrafında dönüp duruyoruz. "79... 81... 83... Oh, işte *orada!*"

Sinirle homurdanıyorum. "Doğru. 85. 83 ile 87 arasında. Orada olacağını kim bilebilirdi ki?"

"Huysuzluk etme," diye azarlayarak ön koluma vuruyor. "Bu gece eğlenceli olacak."

"Hâlâ sır olarak mı saklıyorsun?"

"Mümkün olan son saniyeye kadar," diye onaylıyor.

Yangın musluğunun önüne park ettim. "Ya biri seni çekerse?" Ariel, kaldırımdan görünen ve çok net bir şekilde yazılmış BURAYA **PARK EDİLMEZ** tabelasına bakarken soruyor.

Gülüyorum. "Böyle aptalca bir şeye kalkışan adam olmak istemem." Sonra arabayı kilitliyorum, anahtarlarımı cebime sokuyorum ve bir kolumu onun omuzlarına doluyorum. "Hadi ama. 85, değil mi? Doğru..."

Tentenin altına gizlenmiş tabelayı okuyabilecek kadar yaklaştığımda sesim kesiliyor.

ÖZEL LAMAZE SINIFLARI, kalın fuşya baskı ile yazıyor. **ANNE VE BABALAR EĞİTİMDE, BURAYA GİRİN!**

Dönüp Ariel'e bakıyorum. "Ne pişirdin sen böyle?"

ARIEL

Yanağımın içini o kadar sert ısıyorum ki kan tadı alıyorum.

Bütün araba yolculuğu boyunca kahkahalarla gülmemek için kendimi zor tuttum. Bu gecenin geri kalanını kıkırdamadan geçirmek bana bir ya da iki kaburgaya mal olabilir.

"Hadi," diyorum, Sasha'yı kolundan çekiştirerek merdivenlerden yukarı sürüklüyorum. "Geç kaldığım için bana hep kızan sen değil misin?"

İçeride bir lavanta dalgası Sleepytime Tea bombası gibi çarpıyor yüzüme. Sahte saksı eğrelti otları bir sıra mavi yoga matını çevreliyor. Bir ilan panosunda kundakta patates kucaklayan mutlu çiftlerin stok fotoğrafları sergileniyor.

Ve orada, odanın önünde "Madam Giana" duruyor - kalın eflatun gözlüklü platin sarısı ve kulağa nezle olmuş Drakula gibi gelen bir Rus aksanı.

Gina hiçbir şeyi yarım yapmaz. Tanrı hepimize yardım etsin.

Tüm plan, her zamanki gibi, onun fikriydi. Ona Sasha'nın bebek tehdidinden bahsettiğimde -çünkü gerçekçi olalım, buna başka ne diyebilirdiniz ki?

"Senin bacakları olan bir tüp bebek olduğunu mu sanıyor? Hamileliğin kadın vücuduna neler yaptığının farkında mı?" diye öfkeyle bağırıyordu.

"Sanırım bir fikri vardır. Mafya okulunda kadın üreme biyolojisi öğretiyorlar mı?"

Sonra gözlerinde o hınzır parıltı belirdi. "Artık var."

O andan itibaren her şey kolayca bir araya geldi. Bir arkadaşından stüdyo aldı, peruk alışverişine gitti ve "karaktere bürünebilmek" için Metot oyunculuğu üzerine bir YouTube videosu izledi.

Görünüşe göre, buna benziyor.

"*Nefes Al, İt, Tekrarla*'ya hoş geldiniz!" Gina peruğunu ayarlayarak tril yapıyor. Peruk şiddetle sola doğru kayıyor. "Yaşam mucizesi için buradasınız, değil mi?"

Sasha'nın belimdeki tutuşu sıkılaşıyor. "Sürprizin bu mu?"

"Beğendin mi? Neşe kaynağımız için pratik yaparız diye düşündük: Kirpiklerimi kırıştırıyorum. "Doğum sancılarıyla nasıl başa çıkacağını bildiğinden emin olmalısın, değil mi?"

Sol gözü seğiriyor. Güzel. Tam da istediğim tepki.

Madam Giana dikkatimizi çekmek için el çırpıyor. Sahip olduğu her bir bileziği eklediği için kollarının her hareketi alüminyumdan yapılmış bir yılanın defalarca şoklanmasına benziyor.

"Ve vit çift bağına başlayın. İlk egzersiz: *empati karınları*."

Sasha çoktan başını sallamaya başladı. "Hayır."

"Oh, evet." Köşedeki yığından kollarına bir köpük bağırsak itiyorum. Bu şey bir plaj topu büyüklüğünde ama Sasha ona sanki canlı bir patlayıcıymış gibi kaşlarını çatarak bakıyor. "Bağla onu, babacık."

Neredeyse mindere atlayacaktım. Sasha o şeye sanki onu kişisel olarak rahatsız etmiş gibi bakıyor.

Sonra -yavaşça, isteksizce ama kaçınılmaz olarak- omuz silkmeye başlar.

Kahkahalarımı tutarken karın kaslarımdan birini yırtabilirim. Büyük, kötü Sasha Ozerov'un her zamanki gibi şık siyah gömleği ve gri takım pantolonuyla, gövdesine cırt cırtlı protez bir bebek göbeği takmış görüntüsü... Bu çok fazla. Patlamamak için arkamı dönmek zorundayım.

Bunu takip eden yarım saat de aynı. Gina -pardon, *Madam Giana*- kendimi karaya vurmuş bir balina gibi hissetmeme neden olan senkronize nefes alma konusunda bize *koçluk* yapıyor.

Sürekli o iğrenç Transilvanya aksanıyla yorum yapmaya devam ediyor. "Daha fazla pelvis entegrasyonu, Bay Ozerov! Sanki bir vatermelonu geçmeye çalışıyormuşsunuz gibi! He-hoo! He-hoo! Nefes al, nefes al, nefes al!"

Sasha'nın bakışları çelik kırışları eritebilir.

Seans, bir porno setinde yer almayacak "pelvik açma egzersizleri" içeriyor mu? Evet, kesinlikle içeriyor. Addüktörlerim ve kasıklarım için "partner destekli esneme" içeriyor mu? Evet, o da var!

Ama gerçek rekor kırma anı daha sonra geliyor. Gina çok iyi tanıdığım tehlikeli bir gülümseme takındığında terden yapış yapış olmuştum - antrenmanın kendisinden çok kahkahalarımı zapt etmeye çalışmaktan -.

"Son ," diye mırıldanıyor, "doğum pozisyonunu alıyoruz." "Oh," diye geveledim, "bu olmayacak-"

"Yere yat!" diye bağılıyor. Pençelerini omzuma geçiriyor ve beni yoga matının üzerinde kışımın üstüne itiyor. Sonra Sasha'ya döndü. "Ve siz, Bay Ozerov... arkada. İşte, işte." Sırtımın arkasındaki boşluğa bir çivi çaktı.

Sasha'nın kaşları kararıyor. Acaba açıkça reddedecek mi?

Sonra, bir jaguarın kendini banyoya indirmesi gibi yavaşça arkamdaki koltuğa iniyor. Uylukları kalçalarımı kavlıyor. Isı kot pantolonumun içine işliyor.

Gina ellerini kaldırıyor ve karnımın üzerine koymaya çalışıyor. "Ellerini oraya koy. Tut onu. Onu *koru*. Müstakbel bebeğini koru."

Ama o direnmiyor. Elleri belime yakın duruyor, onları benden ayıran yarım inçlik çok önemli bir boşluk var. "Eğer bana dokunmazsan, bunu bize tekrar yaptıracak," diye tıslıyorum.

Hırlıyor. Tüm bunların yüzüme patlayıp patlamayacağını merak ettiğim bir an daha.

Ama sonra . Avuçlarını karnıma bastırıyor. Nazikçe, sadakatle. Nefesi ensemdede aynı şekilde dolaşıyor.

Nazikçe.

Kendini
adamış.

İbadet.

İşleri daha da kötüleştirmek için Gina göğsüme plastik bir bebek bıraktı. "Tene! Bond vit spawn!"

Sasha omzumun üzerinden ona bakarken donup kalıyor. Bebeğin boyalı kirpikleri köprücük kemiğimi gıdıklıyor. Avuç içi bebeğin pütürlü sırtında geziniyor.

Ve aptalca, askıya alınmış bir saniye için, her şeyi, bizi, alternatif bir evrende görüyorum. Bir hastane yatağında bana yaslanmış, terden sırılsıklam olmuş ve gerçek bir bebek ağlarken gururlu bir Rusça'yla beni ikna etmeye çalışıyor. Mavi gözlü ve kumral saçlı bir bebek. Biraz ondan. Biraz da benden.

Boğazım daralıyor.

Serçe parmağı boynumu sıyrıyor. "Bu çok saçma," diye fısıldıyor.

"Yine de işe yarıyor." Başımı eğip bakışlarını yakalıyorum. Sınıf gözden kayboluyor ve tek gördüğüm o oluyor. "İtiraf et. Beni sekiz aylık hamile olarak hayal ediyorsun. Kocaman. Öfkeli. Sabahın köründe blini istiyorsun. Sonra hemen beş çocuk daha istiyorsun."

"Asla." Başparmağı bebeğin omurgasında geziniyor. "Ben altı tane isterdim." Kalbim küt küt atıyor.

Kaldırıma geri dönerken Sasha'nın takım elbisesine pauli ve çok fazla lavanta kokusu siniyor. Madam Giana'nın kıkırdaması bizi stüdyonun kapısından dışarı kadar takip ediyor, sadece arabasının yanındaki yangın musluğunu tıkırdatacak kadar sert bir şekilde kapattığında boğuklaşıyor.

İkimiz de gitmek için hareket etmedik.

Bunun yerine, ikimiz de kaldırımında mahsur kalmış, rüzgârda beceriksizce dönüp duruyoruz. Elleri üst düğmeyi açmak için yakasına doğru kayıyor, sanki hala o köpük göbeğin altında boğuluyormuş gibi. Boğazının çalışmasını izliyorum -o kızgın yara izi, hafif kirli sakal- ve saçma bir şekilde sallanan sandalyeleri düşünüyorum. Bebek isimleri. Bebek arabası için çok fazla merdiveni olan Brooklyn apartmanlarını, yüzden bebek arabasını, bebeği, anneyi alıp bizi eşikten kendisinin taşıdığını.

Kendine gel Ward.

"Umarım not almışsındır," diye mırıldanıyorum, bir çakıl taşını tekmeleyerek. "Daha sonra bir sınav yapacağız."

Sasha sadece gökyüzüne bakıyor.

Üzerimizdeki sokak lambası vızıldıyor. İç çekerken anahtarları şingirdiyor. Ses, avuçlarının karnımdaki hayali ağırlığını yeniden alevlendiriyor.

"Sorun nedir?" diye sordum. "Rahatsız görünüyorsun."

Bakışlarını bana doğru indiriyor. Bunu yaparken gözleri yumuşuyor -hayır, eriyor- ve restorandaki adamı tekrar görüyorum. Bana hem onu öldürecek el bombasıymışım hem de pimi çekilmiş gibi bakan adamı.

Sonra geri adım atıyor, çenesi çelikleşmiş. "Yok bir şey. Ben iyiyim. Sadece yorgunum."

Kafasında gerçekten neler olup bittiğini bana anlatana kadar dürtmek, kurcalamak istiyorum. Bu kadar güzel bir yüzle, onu gerçek bir insan olarak hayal etmek bazen zor.

Ama o gerçek. Onu gördüm. Hissettim.

Ve o aptal odada ne hissettiğimi biliyorum. Onun da hissettiğini biliyorum.

Telefonum Gina'nın zafer emojileriyle çınlıyor. ***Kusmuş mu? Ağladı mı? Kazandık mı?***

Sasha arabaya doğru adım atıp benim için kapıyı açarken cevabımı ısırarak geri alıyorum. ***Korse***, ona söylemek istiyorum. ***Neredeyse insan gibi davrandı.***

SASHA

"Eldivenleri giy."

"Hadi ama Sash, gerçekten canım istemiyor-"

"Korkaklığı bırak ve eldivenlerini giy, Feliks. Bir şeyi yumruklamam lazım ve ulaşabileceğim en yakın hedef senin yüzün."

Feliks iç çeker ama spor aletlerinin rafa döner, tozlu boks eldivenlerini alır ve çekiştirerek giymeye başlar.

Çoktan bağcıklarını bağladım ve hazırım. Hâlâ o saçma sapan Lamaze dersinde giydiğim takım elbisenin pantolonunu giyiyorum ama gömleğimi çıkarıp bir kenara attım ve gövdeyi havalandırma deliklerinden sızan soğuk havaya karşı çıplak bıraktım.

Spor salonu morg gibi soğuk, ki ben de öyle olmasını tercih ederim. Bana ilk günlerimi hatırlatıyor. Ormanı.

Bir ayağımdan diğerine zıplıyorum. "Eğer daha uzun sürerse-"

"Geliyorum, geliyorum," diye itiraz ediyor Feliks. "Kahretsin, sabırsızlık senin bir erdem değil."

Haksız değil. Ama bu geceki performansımı görseydi, fikrini değiştirebilirdi.

Altmış dakika boyunca, olabildiğince Zen'dim. Sabır her gözeneğimden sızıyordu. Ariel'i kucağıma aldığımda. O saçma protez bebeği kollarımın arasına aldım. Nefes alıp veriyordum, Ariel'in kokusu her nefes alışımında ciğerlerime doluyor ve her nefes verişimde bunun gerçek olduğuna dair aptalca, boğulmuş hayallerim dışarı fırlıyordu.

Bu sabırdır.

"Pekâlâ. Hazırım. En azından olabileceğim kadar

hazırım." "Bout fucking time."

İplerin altından geçip ringin etrafında dolanmaya, yumruk ve aparkatlarla havayı yoklamaya başlıyorum. Hareket etmem ve bu düşünceleri başka bir yere taşımam gerekiyor.

Dersten sonra onu Ariel'in kapısının önüne bırakmayı denedim. Arabadan inmesine yardım ettikten sonra bir süre kaldırımda oyalandı. Neredeyse bir davet gibi.

Onu kabul etseydim ne olurdu merak ediyorum.

Bir saniyeliğine içeri gelmek ister misin?

Sadece bir saniye. Bundan daha uzun kalmak kötü bir fikir

olurdu. Tabii ki, o da aynı fikirde. Çok kötü bir fikir. Bunu

yapamayız. O zaman şafak sökene kadar tavşanlar gibi

sevişirdik.

En azından benim kafamda böyle. Bu fantezilerin yüzeyin hemen altında fokurduyor olması, zihinsel barajımda bir çatlak gördükleri anda dışarı fırlamaya hazır olmaları rahatsız edici. Ariel'in zihninde neler olabileceğini bilmek bile istemiyorum.

Bunların hiçbirisi olması gerektiği kadar basit değil. *Baştan* çıkarmaya ne oldu? *Evlen. Kontrol et?* Bu basit, üç adımlı bir süreçti. Neredeyse kusursuzdu.

Geriye kalan tek aptal benim.

Tam zamanında yere düşüyorum ve Feliks'in kafatasımı yerinden sökmek için gelen yumruğunu ıskalıyorum.

"*Blyat'*, seni *mudak*-"

"Alınganlık yapmak isteyen sendin. Topu ben attım diye tıslamaya başlama."

Kendimi toparlayıp ona doğru ilerlerken, "*Kafanı* birazdan uçuracağım," diye hırlıyorum.

Feliks gülüyor ve bir yumruktan sonra diğerini savuşturuyor. Ama alçak sol kroşem karnına saplanıyor ve iki büküm olurken kahkahaları hırıltılı bir şekilde dışarı çıkıyor.

"Kum torbası olmam için bana çok fazla para ödüyorsunuz," diye homurdanıyor geriye doğru dans edip tekrar kurulurken.

"Düzeltiyorum: İhtiyacım olduğunda kum torbası olman için sana yeterince ödeme yapıyorum."

Ringin uzak köşesine doğru kaçarken ve geri geri giderken gözleri *o Oh, kahretsin, işte drama* yaramazlığı ile parıldıyor. "Uh-oh. Kum torbasına mı ihtiyacın var? Anladığım kadarıyla Aşk Gemisi biraz dalgalı sulara vurmuş?"

Isırdım ve tekrar ona doğru saldırdım.

Sert sular mı? Hayır, hiç de öyle değil. Aslında sular çok yumuşak.

Belki de bu yüzden bir şeyleri kanatmaya ihtiyaç duyuyorum. Feliks ya da ben. -Bu gece bir şeyler biraz kırıldığı sürece dünyam olması gerektiği gibi olacak.

Tüm bu kibarlık, lavanta kokulu ev mutluluğu? Bu yanlış. Hem de çok yanlış.

Senin gibi adamlar mutlu sonlarla ne yapacaklarını bilmezler, Sasha Ozerov.

Zaten onları hak etmiyoruz.

İlk raunt tam bir şeytan çıkarma. Her yumruk o küçük aptal rüyanın bir parçasının daha parçalanması ve tanınmayacak kadar bükülmesi demek. Kalçalarımın arasına sıkışmış Ariel'in hatırladığım ağırlığıyla çok uzun süre oyalandığımda Feliks'in sağ kroşesi şakağımı sıyrıyor.

"Odaklan patron," diye bağılıyor, dans ederek geri dönüyor. Traşlı kafasında ter parlıyor. "Yoksa gelinine seni dövdüğümü söylemek zorunda kalacağım."

Bir aparkatla onu iplere yapıştırdım. "O henüz benim gelinim değil." "Saat işliyor ama. Ne kaldı, dört gün, değil mi?"

"Ağzından çıkan kulağın duysun."

İkinci raunt daha da çirkinleşiyor. Sırf kendi utancımın yanığı olmayan bir şey hissetmek için ciğerlerimdeki nefesi kesen bir vücut darbesi indirmesine izin verdim. Bunun bedelini Rorschach mürekkebi gibi mindere sıçrayan bir burun kanamasıyla ödüyor.

Feliks yüzünü kaldırır ve deli gibi sırtır. "Senin sorunun ne biliyor musun?" Bir sonraki yumruğumu eldiveni ile yakalıyor ve yaklaşıyor. "Önünde duran şeye bakmak yerine hâlâ babanın hayaletine yumruk sallıyorsun."

Yumruk atıyorum. Iskalarım.

"O kız seni zayıflatmıyor, Sasha. Seni *acıktırıyor*. Peki ya aç erkekler?" Islak bir kahkaha atarak beni geçiştirdi. "Bu boktan hayatta kalanlar sadece onlar."

Vuruşumun ortasında donup kalıyorum, parmaklarım onun harap olmuş yüzüne bir santim yaklaşıyor. Zil çaldı.

İkimiz de hareket etmiyoruz.

Sonunda tiksintiyle dudak büküyorum, eldivenlerimi çıkarıp köşeye fırlatıyorum ve oradan uzaklaşıyorum.

Feliks birkaç dakika sonra dışarıda bana katılıyor. Avlumuz Yukarı Batı Yakası'nın olabileceği kadar sessiz. Gürültüyü bozacak kuşlar ya da koşuşturan şeyler yok; sadece şehrin uzaktan gelen iniltisi.

"Bu danışmanlık seansları için fazladan para almalıyım," diyor yanımdaki sıraya yerleşirken.

Terim neredeyse tenimde donuyor ve nefesim yüzümün önünde gümüş mantar bulutları halinde toplanıyor. "Kum torbası olarak ekstra ücret, terapist olarak ekstra ücret - böyle devam ederse beni iflas ettireceksin Vasiliev."

Kıkırdıyor ve bir kolunu arkama atıyor. "Bence asıl gereken ahlaki iflas, *Brattan*. Zaten on ömür yetecek kadar paran var."

İç çekiyorum ve çenemi okşuyorum. Bu konuda haklı. Bu gece çok fazla şey olduğu konusunda haklı.

"Senin bu anlayışsızlığından bıktım."

"Ah, çok zeki ve son derece yakışıklı olmanın laneti," diye iç geçiriyor. Uzaklara doğru özlemle bakıyor. "Ve sanki bu yeterince ağır bir yük değilmiş gibi, bir de şu dev gibi sallanan-"

Kaburgalarına dirsek attığımda gülmekten yere yığıldı.

Ama doğrulurken gülümsemesi azalıyor. "Yine de bir bakıma ciddiym. Sana para kazanmayı bırakmanı söylemek bana düşmez. Bu işte iyisin ve beni havyar ve Corvette'ler içinde yüzdürüyor. Ama dahası da var. Başka şeyler de var."

" mı?" diye sordum. Ne söyleyeceğini biliyorum ama yine de söylemesine izin veriyorum. "Aşk."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, bir espri bekliyorum. Ama Feliks yüzünde sakın, seviyeli bir huzurla bana bakıyor.

"Aşk," diye

tekrarlıyorum. "Aşk,"

diye tekrarlıyor. "Aşk."

"Aşk, Sasha. Burada olmamızın sebebi."

"Ben buradayım çünkü babam annemi yarı insan olduğuna inandırıp onu hamile bırakacak kadar uzun süre kandırdı. Sen buradasın çünkü annen senin çirkin suratına bakmaktan bıkınca seni kucağıma bıraktı. Her iki durumda da 'aşkın' hiçbir ilgisi yok."

Ağzı yarım bir gülümsemeyle yukarı kıvrılıyor. Diğer yarısı ise düşünceli bir şekilde aşağı dönük duruyor. "Her şeyi çarpıtmaya devam ediyorsun. Anlayışlı olduğumu söylerken şaka yaptığını biliyorum ama... Kahretsin dostum, bazen gerçekten de gözünün önündekini göremediğini hissediyorum. Yani bazı şeyler bizi zorluyor. Şartlar bazen oynayacağımız kartları belirliyor. Bu bütün oyunu bırakıp ağlayacağın anlamına mı geliyor?"

"Kim ağlıyor-"

"Sen de kendi öylesin. Kanla ağlıyorsun. Elektronik tablolarla ağlıyorsun. Dürüst olmak gerekirse, bu biraz ahlaksızca ve rahatsız edici, ama hey, başka bir adamın başa çıkma mekanizmalarını eleştirmek benden uzak olsun. Sadece *seni* gördüğümü söylüyorum, Sasha Ozerov. Önünde ne olduğunu görüyorum. Ve benim gördüğümü senin de görmeni istiyorum." Bankın arkasına yaslandı. "Bu kadar. Ders bitti. Bu gece şiir okumayacağım."

Sözleri kafamın içinde uzun zamandır ışık görmemiş dehlizlerde yankılanırken kara kara düşünüyorum.

Sevgiyle. O . Öyle olmak zorunda. Öyle değil. Bu olamaz.

Ama geçirdiğim bitmek bilmeyen günden sonra, şu anda onun argümanındaki kusurları bulmayacağım. Bu ter ve kandan arınmak ve siktir olup gitmek istiyorum. Bırakalım yarının Sasha'sı *Aşk* kılıcını ve onun saçma imalarını ele alsın.

Yine de gitmeden önce, altı gündür ritüel haline şeyi yapıyorum. "Detaylarını kontrol et."

Feliks bir kaşını kaldırıyor. "Ve 'onun' derken...?"

"Eğer bana bunu heceletirsen, suratına bir yumruk daha atarım."

"Bu gece beni *bir kez* bile yakalayamadın," diye homurdanıyor ama cebinden telefonunu çıkarıp dediğimi yapmaya başlıyor.

Ariel'in dairesinin dışına yerleştirdiğim adamlara bağlı vücut kameralarından güvenlik görüntülerini yayınlarken omzunun üzerinden bakıyorum.

Bloğu koruyan Bratva askerlerinin her biri için bir tane olmak üzere altı besleme titreşerek canlanıyor. Görüntüleri artık ezbere biliyorum. Binasının önündeki kaldırımı kaplayan her açığı, yangın musluğunu ve çalığı. Görüntülerin beşi boş.

Ama altıncıda... Ariel

duruyor.

Ve o yalnız değil.

CC

ARIEL

İKİ SAAT ÖNCE

Sırtımı binamın tuğla duvarına dayıyorum ve Sasha'nın siyah Aston Martin'inin köşede kayboluşunu izliyorum. Tırnaklarım avuçlarımın içinde yarı daireler çiziyor. Derimin altındaki her sinir ucu canlı teller gibi çatırdıyor, hâlâ o kahrolası sahte bebekten ve Sasha'nın kalçalarımın uzanan ellerinden kıvılcımlar saçıyor. Oksitosin sarhoşu, oksijen açlığı çeken tüm beyin hücrelerim *öp beni, öp beni, ÖP BENİ* diye bağılıyordu.

"Siktir." Kendimi duvardan sıyırdım. Dairemin parlak cam kapıları beni çağırıyor ama ben ters yöne doğru yola koyuluyorum. Üst kata çıkma düşüncesi iç karartıcı. Orası boş ve sessiz olacak ve ev bitkileri boktan bir arkadaş olacak.

Ayrıca canım yürümek istiyor. Gina'nın beni ara sıra götürdüğü aşırı neşeli kişisel antrenörün de dediğı gibi, *hareket losyondur*.

Gerçi losyon düşüncesi bana Sasha'yı ve spa odasını düşündürüyor ve bu da yanaklarımın yanmasına ve kalçalarımın sıkılmasına neden oluyor, bu yüzden belki de sadece hareket olarak hareket etmeye devam edeceğim.

Ama hareketin iyiliğı için hareket iyi bir şeydir. Hareket bir şeyden uzaklaşıp başka bir şeye doğru gitmek demektir, değil mi? Ben de bunu yapmaya çalışıyorum.

Sasha Ozerov'dan uzakta. Babamdan ve hayatımı şekillendirmek istediği tüm o çarpık şeylerden *uzakta*.

Neye doğru gittiğime gelince? Mükemmel bir soru. Bir cevabım yok.

Şimdilik, kendimi yönlendirecek gerçek bir etik kuzeyden yoksun olduğum için, bunun yerine coğrafi olarak batıya yöneliyorum, Bedford-Stuyvesant'tan geçiyorum ve gecenin içinde parıldayan Doğu Nehri'ni görmek için belirsiz bir plan yapıyorum.

Yanlarından geçerken karanlık butik pencerelerinden yansımam yansıyor - dağınık kumral at kuyruğu, kızarmış yanaklar, aslında orada olmayan bir geleceğe bakan hülyalı gözler. Bir aşk romanından fırlamış gibi görünüyorum.

"Kendine gel, Ari. Kendini utandırırıyorsun."

Dışarısı cehennem gibi soğuk, ama Sasha'nın sıcaklığından arta kalan aura beni umursamayacak kadar sıcak tutuyor. Bir ayağımı diğerinin önüne koymak da öyle, tekrar ve tekrar.

Yürümenin güzel bir ritmi var. Ağaçlardan ilk indiğimizden beri insanların yaptığı bir şeyle kendimi hoş bir şekilde uyutuyorum.

Sonra telefonum kalçamda titriyor. Onu çekip çıkarıyorum, akıl sağlığımla ilgili kırılğan tutuşumu kesintiye uğratan kişiye küfürler yağdırmaya hazırım.

Ama ekranı aydınlatan iri bıyığı gördüğümde gülümsüyorum.

"Kosti Amca? Biricik Konstantin Makris mi? Bu nadir zevki neye borçluyum? Hiç bu kadar geç aramazdın."

"Benim küçük gece kuşum." Sert kıkırdaması hoparlörden duyuluyor. Aramızda statik bir tıslama var -muhtemelen şifreli hatlarından birinden arıyor. Gülümsemesi ne kadar sıcak olursa olsun, o hâlâ babamın kardeşi ve bu DNA beraberinde yığınla paranoyayı da getiriyor. "Yaşlı olduğum için güvercinlerle yattığımı mı sanıyorsun?"

Bir çöp konteynerine yaslanıyorum, metal soğuk geliyor. "Bana Metamucil'in seni dokuzda bayılttığını söylemiştin."

"Metamucil korkmuş küçük kız öğrenciler içindir. Uzo içerim ve mükemmel işerim. Doktorlar benden nefret eder."

"Eminim erkekler sizden korkuyordur ve kadınlar ayaklarınıza kapanıyordur."

Gülümsediğini duyabiliyorum. "İşte bu yüzden sen her zaman benim en sevdiğim yeğenim oldun,
koukla. Bu yaşlı adamı nasıl özel hissettireceğini biliyorsun."

"Bu yüzden mi aradın? İltifat almak için mi?"

"Onlara asla hayır demeyeceğim," diyor. "Ama... hayır. Hayır, bu yüzden aramadım. Yani, evet, elbette, sadece seni kontrol etmek istedim. Ama... her şey göz önüne alındığında... seni karanlıkta tutmanın bir anlamı yok. Zaten çiğnemen için yeterince büyük bir lokma verildi. Bana göre haksız yere, ama yine de o kardeşim benim fikirlerimi hiçbir zaman umursamadı zaten."

Destek için çöp konteynerinin kenarına tutunuyorum. "Sadede gel Kosti Amca. Neler oluyor?"

Tereddüt ediyor. "Baban... huysuzlaşıyor, Ari."

Yüzümdeki kaşlar . "En sevdiği gangster için bacaklarımı yeterince hızlı açmadığımı için mi? "On gün "e ne oldu?"

"Çünkü düşmanları cesaretleniyor." Şakacılığı sesinden taşıyor. "Sırplar bu hafta Sasha'nın iki deposunu vurdu. Makris rıhtımının etrafını da koklamaya başladılar. Düğününüzün aileleri birleştirmesi, ittifakları güçlendirmesi gerekiyordu... ama her gün oyalanıyorsunuz-"

"Birinin Leander ve Sasha'yı erken mezara koymaya çalıştığı bir gün mü?"
Karanlığa bir çakıl taşı atıyorum. Bir yangın musluğundan fırlıyor ve en yakın rögara yuvarlanıyor. "Bırakın yapsınlar. Belki birinin şansı yaver gider ve tüm sorunlarımı çözer."

Sessizlik taze bir yara gibi zonkluyor. "Bunu

demek istemedin," diyor Kosti sonunda.

Ciddi değil miyim?

Hayır. Hayır, istemiyorum.

En azından tam olarak değil. Sasha'nın o plastik bebeği kucaklayan yaralı parmaklarının görüntüsü gözlerimin önünden geçiyor. Kalçalarım kendiliğinden birbirine yapışıyor.

"Artık ne demek istediğimi bilmiyorum." Nefes veriyorum ve yorgun boynumu ovuşturuyorum. "Bu günler kalbinde ya da aklında hiçbir şeyi değiştirmede mi?"

"Sorun o değil. Aramızda... kimya var," diye itiraf ediyorum dişlerimi sıkarak. "Bu onun Suzie Homemaker'ı ve bebek üretim makinesi olmak istediğim anlamına gelmiyor."

"Kimya." Kosti homurdanıyor. "Annen sana yol açan tekila shot'larına böyle diyordu."

"İğrenç."

"Ah, muhtemelen haklısın. Bazen yeğenim olduğunu ve sana ne söylediğime dikkat etmem gerektiğini unutuyorum. Ama Ari..."

Tekrar durakladı, "Evet?" diye sormama yetecek kadar uzun.

"Eğer... eğer bunu gerçekten istemiyorsan... eğer bu on günün sonuna gelirsen ve gerçekten, kalbinde, ruhunda bunu yapamazsan... sana yardım edeceğim."

Nabzım artık vücudumun her uzvunda gümbür gümbür atıyor. Ayaklarımın tabanında ve kulaklarımın ucunda hissediyorum.

Ba-boom. Ba-boom.

"Bu ne anlama geliyor Kosti Amca?" diye soruyorum

ihtiyatla. "Sana bir çıkış yolu öneriyorum demek, *koukla*."

Ben hala. Sandaletlerimin yanından bir fare geçiyor ama amcamın söyledikleri karşısında çığlık atamayacak kadar sersemlemiş durumdayım. "Ne tür bir çıkış?"

"Pasaportlar. Nakit para. Yeni kimlik. Eğer o kelimeyi söylersen, seni öyle bir silerim ki ne Leander ne de Tanrı seni bulabilir." Ses tonu

sertleşir. "Ama bir kez gidersen... geri dönmezsin. New York'a değil. Annene değil. Cenazeme bile. Sonsuza dek elveda, sevgilim."

Sokak eğiliyor. Çöp konteynerinin kenarına . "Tanrım..."

"Bu hayat..." Kosti öksürüyor; ıslak, tıkırtılı bir ses midemi bulandırıyor. "Bu aç bir canavar, *koukla*. Kanından olup olmaman önemli değil. Ona et borçlusun. Leander ona Jasmine'i verdi ama bu ona istediğini vermedi. Bu yüzden şimdi onu seninle besleyecek."

Sokak lambaları kaldırım gözümlün önünde bembeyaz yapıyor. Yere yapışmış, kim bilir kaç ayak iziyle kararmış tek bir eski sakız parçasına bakmaya devam ediyorum. Beni hala gerçekliğe bağlayan tek şey o.

Veda etmek için

"Zamana ihtiyacım var," diye fısıldadım.

"Dört günün var. O zaman ben bile sana yardım edemem. Acele etme; iyice düşün. Gereksiz yere acı çekmene izin vermeyeceğim. Yakında konuşuruz, *koukla*."

Telefonu kapattı.

Telefona bakıyorum. Kilit ekranımda Gina'yla çekilmiş bir selfie var, ikimiz gazetenin dışında gülümsüyoruz. Göğsüm daralıyor. Eğer koşarsam...

Bu ona elveda demek olurdu.

Uğruna tırnaklarımla her şeye elveda demek olacaktı: köhne daireme, Spor Yazarı Steve'in lattelerine, Lois Lane hayallerime. New York'a ve anneme elveda demek.

Bu Sasha Ozerov'a sonsuza dek veda etmek anlamına gelir.

Artık istediğim bu mu?

Arkamı dönüp eve doğru gitmeye başlıyorum. Birdenbire tek istediğim eşyalarımın arasında olmak oldu. Yetersiz, aptal IKEA mobilyalarım ve onları kendim inşa ettiğim için ortaya çıkan tüm sallantılar ve düzensizlikler.

Ama bunu *kendim* yaptım, lanet olsun! Jas bana yardım etmek için burada değildi ve ben ona izin vermeye meyilli olsam bile Leander'ın asla zahmet etmeyeceği kesindi. Bu hayatı ben kurdum.

özgürlüktü ve tek istediğim de buydu. Bundan nasıl vazgeçeceğimi bilmiyorum.

Alternatif gözlerimin önünde yüzüyor: önümdeki Sasha'nın görüntüsünü bulanıklaştıran bir perde. Ne kadar çok duyarsam duyayım tüylerimi diken diken eden o hırıltılı bariton sesiyle mırıldanıyor. Bu çok korkunç. Ondan sonra gelecek her şey de öyle. Mavi gözlü bebekler ve nefesinizi buğulandıracak kadar soğuk katedrallerde vaftiz törenleri. Şehirde savaş açarken Sasha'nın yanında bir yer.

Bunu başarabilir miyim? Bunu kabul etmek için ne gerekir?

Ya bana kütüphanede *"Düşmek acı vermek zorunda değil"* dediği zamanki gibi baksaydı?

Ya bana kaplıcada yaptığı gibi dokunsaydı, elleri losyonla kayganlaşsaydı, kalçaları benimkilerle aynı hizaya gelseydi?

Ya dağın yamacında yaptığı gibi bana sarılsaydı, ya ofisinde yaptığı gibi benim için inleseydi, ya da ben oğlunu ya da kızını dünyaya getirirken ağırlığını arkama verseydi?

Bu gerçekten o kadar kötü mü olurdu?

Ayaklarım beni otomatik olarak taşıyor, bu yüzden yanlışlıkla köşedeki birine çarpana kadar bloğuma geri döndüğümü bile fark etmiyorum.

Şok içinde homurdanıyorum ve geriye doğru tökezliyorum ama güçlü eller donmuş betonun üzerinde kış üstü yuvarlanmamı engelliyor.

"Vay canına!" diyor aksanlı bir ses, irkilerek. "Şu köşeden biraz hızlı döndün."

"Çok özür dilerim," diye geveliyorum kendimi toparlarken. Soğuk gözlerimi yaşartıyor, bu yüzden görüşüm açılana kadar elimin topuğunu gözlerime bastırmak zorunda kalıyorum.

zaman, çarpıştığım bir adam olduğunu görüyorum. Kırklı yaşların sonunda, belki de - tahmin etmem gerekirse Sasha'dan sadece birkaç yaş büyük. Siyah saçları gümüş renginde ve sakalı da ona uygun. Ayak bileklerine kadar uzanan uzun, deve tüyü bir ceket giymiş ve ellerinde bir dizi gümüş parıldıyor.

Yüzükler. Boğazında, siyah eşarbının aralığından bir dövmenin üst yarısını görüyorum: boyunda birleşmiş bir çift kartal başı.

"Sorun değil, genç bayan." Gözleri üzerimde geziniyor. Koyu bir espresso, gecenin içinde neredeyse siyah. Burnu önce sola, sonra sağa bükülüyor, sanki defalarca kırılıp yeniden yapılmış da omuz silkip bir daha aynı hizaya vazgeçmiş gibi. "Bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun?"

"Şey, ev," diyorum beceriksizce. New York tuhaf tiplerle doludur ve mümkün olan en erken fırsatta kibarca ama kararlı bir şekilde ayrılmanın ve neşeli yolunuza devam etmenin en iyisi olduğunu erkenden öğrenirsiniz. Alevleri körüklemekten hiçbir zaman hayır gelmez.

Adamın bakışları önce binaya, sonra tekrar bana yöneliyor. "Güzel bir ev. Çok güvenli."

Karnımda *bir şeylerin yanlış gittiğine* dair ilk dikenler belirmeye başladı. Ne de olsa, yaşadığım yerin burası olduğunu nereden biliyor? Sadece buradan geçiyor olabilirdim.

"Evet," diyorum. "Güzelmış. Ben sadece-"

"Sıkı tutun." Elleri omuzlarımda kenetlenip beni yerimde sabitliyor. "Tanıdık geliyorsun."

Ona bakıyorum. Atkısı ağzının yarısına kadar inmiş, keçe kasketi alnına inmiş ama tüm bu engellere rağmen bu adamı hayatımda hiç görmediğime eminim.

"Daha önce tanıştığımızı sanmıyorum, üzgünüm."

"Hayır, hayır, yaptık," diye ısrar ediyor. Hâlâ bırakmıyor ve tutuşu acıtmaya başlıyor. "Çok uzun zaman önceydi. On beş yıl kadar. Beni hatırlamıyor musun?"

Thud. Thud. Kalp atışlarım yeniden endişe verici seviyelere yükseliyor. Doğma büyüme New Yorklu olan Örümcek hislerim bu sürüngenden DERHAL uzaklaşmam gerektiği konusunda karıncalanıyor.

"Hayır. Özür dilerim. Ve şimdi gerçekten gitmem gerekiyor, o yüzden eğer-"

Ellerini üzerimden çekiyorum, uzanmış kolunun altından geçiyorum ve dairemin kapısına doğru kaçmak için elimden geleni yapıyorum.

Fazla uzağa gidemem.

Daha tentenin altına giremeden, bir çift iri siluet yakındaki ara sokakta kümelenmiş gölgelerden ayrılıyor ve beni koltuk altlarımdan yakalıyor. Ayaklarım, iradesi dışında banyoya itilen bir çocuk gibi havada pedal .

Beni geri taşıdılar ve sakallı adamın önüne oturtular. İç çekiyor ve eşarbını çıkarıyor. Bunu yaparken göğsündeki ve boğazındaki dövmenin daha fazlasını görüyorum.

Ve bununla birlikte, hatırladım.

Gövdesine çift başlı kartal işlenmiş. Gümüş yüzükler. Gözleri kahverengi, hayır, siyah, hayır, siyahtan daha siyah.

"Jasmine için geldim." Annemin masallarındaki kötü adam gibi kapının eşiğini karartıyor.

"Onu alamazsın!" Çığlık attım, kendimi onun önüne diktim. Baba beni soydu, üst kata çıkardı ve odama fırlattı. Jasmine sadece izleyebildi.

Görücü usulü evliliklerin bir olasılık olduğunu hep biliyorduk. Ama her zaman çok soyut görünüyordu. "Bir gün " küçük bir kız için ne anlama gelir? Hiçbir şey tabii ki.

Ama küçük kızlar . "Bir gün" gittikçe . Ve bugün Jasmine'in günüydü.

Anlaşmalı bir evlilik. Yunan mafyası ve Sırplar arasındaki bağlantı. Her şeyi bir araya getirmek için kurbanlık koyun olarak Jasmine. Bunu istiyor muydu? Kimin umurundaydı? Anlaşmaları yapan adamlardan hiçbiri fikrimizi sormadı.

Odamda dehşet içinde dururken, aynı adamların alt katta gümbürdediğini duydum. Sesleri sanki yer sarsılıyormuş gibi geliyordu. Pencereye koştum ve

Babam ve sakallı adamın Yasemin'i kaldırımından aşağı taşımalarını bulanık gözlerle dehşet içinde izledim. Onu siyah bir minibüse bindirdiler. Kapı kapandı.

Onu bir daha hiç görmedim.

"Rahatla, *ptičica*," diye mırıldanıyor, yüzümdeki bir saç telini fırçalıyor. "Sadece konuşmak istiyorum."

ARIEL

Kulaklarımda kan uğulduyor. Parmakları çeneme giriyor, yüzümü sokak lambasının hastalıklı ışığına doğru eğerek boğazımı rahatlatmak için fazla kasıtlı bir şekilde ortaya çıkartıyor. Kolonyasının buruk kokusu -vücut ısıısıyla pıhtılaşımış, misk gibi ve fazla tatlı bir şey- midemi bulandırıyor.

"Benden yeterince almadın mı?!" Tükürdüm.

Dragan Vukovic'in sırtışı acımasız yüzünü bir yara izi gibi yarıyor. "Yakınından bile geçmiyor."

Haydutlarından biri kafamı at kuyruğundan tutup geriye çekti. Gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor. Dragan bulanık bir sıvıyla dolu bir şırınga çıkartıyor. Nabzım atomize oluyor.

Ve sonra siyah bir bulanıklık geceyi patlatır.

"Ona elini süren herkesi öldüreceğim."

Kemiklerim atlıyor. Saçımı tutan kol kasırgadaki bir ağaç dalı gibi kırılıyor. Haydut ığlık atıyor ama Sasha'nın yumruğu çığlığın ortasında boğazına saplanıp onu susturuyor.

İkinci infazcının bıçağı parlıyor ama Sasha dönerek adamın bileğini yakalıyor ve kendi kaldırdığı dizine indiriyor. Bir kemik parçası deriden dışarı fırlıyor.

"Piç!" Dragan hırlıyor, bana doğru hamle yapıyor.

Sözüne sadık kalan Sasha, bana elini bile sürmeden onu durduruyor. Sol eli Dragan'ın sakalını yumruklarken, sağ eli yukarı doğru çarpıyor, parmak eklemleri Sırp'ın göğüs kemiğine mide bulandırıcı bir çıtırtıyla gömülüyor. Dragan'ın gözleri şişti.

Sasha elindeki kanı silkeliyor. Bu onun kanı değil.

"Ona dokunmayacaksın," diye . "Ona bakmayacaksın."

Dragan'a kafa atıyor. Sırp'ın daha önce kırılan burnundaki kıkırdak kesin olarak hayaletten vazgeçiyor. Dragan dizlerinin üzerine düştüğünde, Sasha göğsüne bir çizme indirmeden önce kaburgalarına bir, iki kez tekme atar. Vukovic kaldırımda bir metre kayar.

Omurgam soğuk tuğlaya çarpana kadar geriye doğru debeleniyorum. Sasha, Dragan'a doğru yürüyor. Her adım bir ölüm çanı gibi yankılanıyor.

Cebinden çıkardığı pirinç muştalar parlıyor. Nefesim kesiliyor. "Bekle, Sasha-"

Onları Dragan'ın ağzına sokuyor. Dişler asfaltın üzerinde atılmış cikletler gibi sıcıyor.

Sırp, "Orospu annen ağlar-" diye homurdanıyor.

Sasha ayağını yere vurmak için kaldırır ama tam yönünü değiştirip Sırp patronun hayatına son verecekken bir silah sesi duyulur.

Sokağın ağzından aşağı baktığımda yarım düzine iri yarı adamın bize doğru geldiğini görüyorum. İkisi silahlarını Sasha'ya doğrultmuştu.

Yine düşündüğümden daha hızlı hareket etti. Bana doğru hamle yapıyor, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kucaklıyor ve beni bekleyen arabasına bindiriyor. Gaza bastığında kendimi orta konsolda savrulurken buluyorum ve lastiklerin ve yanan lastiğin feryadıyla caddede uzaklaşıyoruz.

Bir süre hiçbir şey söylemeden sürüyor. Tek ses yavaşlayan nefesi.

Omuzları çöküyor. Dondurucu havada derisinden buhar çıkıyor. Bileğinden aşağı kan damlıyor.

Sonunda, yeterince uzaklaştığımızda, boş bir otoparkın zemin katına park ediyor.

Bana döndüğünde irkildim.

Buz mavisi gözlerinin ardında korkunç ve insani bir şey titreşiyor.

"Ariel." Dağınık. Boğuk.

Ben daha konuşmadan elleri üzerimde; yanaklarımı avuçluyor, zarar vermek için yüzümü eğiyor.

Katliamın bakır tadı ona yapışmış. İğrenmem gerekirdi. Bunun yerine, yüzümü onun dokunuşuna yaslıyorum ve tüm bu kabus başladığından beri çıkardığım ilk sesi çıkarıyorum.

"Sasha."

"Yaralandın mı?" Başparmağı dudağıma değiyor. Daha sonra, Dragan'ın yüzüğünün derimi yırttığı yer olduğunu fark edeceğim. Şimdilik tek hissettiğim onun dokunuşunun sıcaklığı.

Başımı sallıyorum. Burnundan sert bir şekilde nefes veriyor - hücumdan birkaç dakika önce bir boğa.

Sonra ağız benimkine iniyor.

Kapalı göz kapaklarımın ardında havai fişekler patlıyor. Öpüşü acımasız, saldırgan, dişler ve çaresizlikle dolu. Beni yarıya kadar kendine çekiyor, kalçası benimkinin arasına giriyor. Nefes almak isteğe bağlı. Hayatta kalmak önemsiz. Tek istediğim-

Birden sanki onu ısırışım gibi kaçtı.

"Lanet olsun." Beni yolcu koltuğuna itti ve arkasına yaslandı, göz bebekleri sonuna kadar açıldı. Bir eli saçlarını karıştırıyor. Diğeri ise az önce bana verdiği öpücüğü geri sokmak istercesine ağızını yumrukluyor. "Ben ne sikimim-? *Blyat*!"

Dudağım titriyor. "Sasha-"

"Yapma." Kapısını açıyor ve dışarı çıkıyor.

Ben de onu takip ediyorum, arabanın önünden koşarak onu karşılıyorum. "Sasha-"

"*Yapma* dedim." Bana doğru dönüyor, onu daha önce hiç görmediğim kadar vahşi görünüyor. Sakalı, saçları, gözleri tamamen vahşileşmişti. Ama beni çözen ağzındaki titreme oldu.

Onda daha önce hiç korku görmemiştim. İşte böyle . Ama

kendisi için korkmuyor. Asla ama asla kendisi için değil.

Bunun *benim* için korku olduğunu sormadan biliyorum.

"Yapmış olabileceğini düşündüm- yapacağından korktum-" Sözüünü kesiyor ve başka tarafa bakıyor, elini tekrar ağzına götürüyor, sanki bu kelimeler de geldikleri yere geri bastırılabilirmiş gibi. "Siktir. *Siktir. Siktir!*"

Tuğla sütuna yumruk attığında çığlık atıyorum. Elinin tamamen parçalanacağından eminim, ama geride kalan kan değil, harç tozundan bir leke. Bir daire daha çiziyor, yarı yolda durup tekrar bana bakıyor. Ele geçirilmiş gibi görünüyor, nereye gideceğini ya da ne yapacağını bilmiyor gibi.

"Seni öldüreceğini sandım," diye mırıldandı. "Ve olabildiğince hızlı boşalırken fark ettim ki, eğer yaparsa beni de öldürebilirdi."

Sonra dönüp göremediğim bir gölgelik alana bakıyor. "Onu buradan çıkar, Feliks. Artık ona bakamıyorum."

İkincisi dışarı çıkıyor, sigarası dudaklarının arasında, yüzü okunmuyor. "Patron-"

"Şimdi. Onu eve götür. Onu daireye kilitleyin. Kapıya üç adam dakin."

Feliks iç çekiyor. Sonra bakışlarını Sasha'dan bana çeviriyor. Yavaşça, temkinli bir şekilde yaklaşıyor, sanki çok hızlı hareket ederse ürkecekmişim gibi. Dirseğimden tutarak beni garajın çıkışında duran bir arabaya doğru yönlendirmeye başlıyor.

Onu . "Sasha, konuş benimle!"

Bana bakmıyor. Yüzünü bana dönmüyor bile. "Onu benden uzak tut, Feliks."

Sallanıyorum. Hâlâ dik durmam bir mucize. Feliks kardeşçe belime sarılmasaydı, muhtemelen ayakta kalamazdım.

"," diyor usulca. "Seni eve götürelim."

Dilsiz ve zombi gibi tökezleyerek Feliks'in beni çıkışa doğru çevirmesine izin veriyorum. Bekleyen arabaya doğru ağır ağır ilerliyoruz. Kapıyı açıp arka koltuğa geçmeme yardım ediyor, sonra kapıyı kapatıp ön taraftaki yerini alıyor.

Kafa derisinde Rus dövmeleeri olan taş suratlı bir adamın kullandığı araç kaldırımdan uzaklaşırken koltuğumda iki büküm oluyorum. Sasha otoparkın beton kemiklerinin arasında duruyor, zonklayan bir floresan nabzıyla arkadan aydınlatılıyor.

Ağzı hareket ediyor. Muhtemelen hayal görüyorum - öyle olmalı - ama kendi kendine "*Bir an için seni kaybettiğimi sandım*" dediğine yemin edebilirim.

ARIEL

Artık onun gibi kokmak istemiyorum.

Feliks bana daireme kadar eşlik edip beni nazikçe ama geri dönülmez bir şekilde içeri iterken düşünebildiğim tek şey bu. Kapı sertçe kapanıyor ve Sasha onay verene kadar açılmayacağını biliyorum.

Ama sorun değil, çünkü doğruca duşa gidiyorum. Giderken giysilerimi çıkarıyorum, arkamda soğuk terden sıırsıklam olmuş taytlarım, iç çamaşıırımın ve spor sutyenimin kıvrılmış şekilleri ve koridorun duvarına gelişigüzel vurulmuş ayakkabılarımdan oluşan bir iz bırakıyorum.

Suyun ısınmasını beklemiyorum, buzdan iğneler batıyormuş gibi hissetmeme rağmen hemen içine atlıyorum. *Artık onun gibi kokmak istemiyorum.*

Milyon dolarlık soru ise şu: Hangi "o" gibi kokmak istemiyorum?

Çünkü hem Sasha'nın hem de Dragan'ın kokusu tenime yapışıyor. Hangisi midemi bulandırıyor?

Suçluyu bulmak için içimde bir şey yok. Kollarım pembeleşene ve burnumdaki tek şey limonlu-ahududulu vücut losyonu olana kadar keseliyorum ve keseliyorum.

İşim bitip yatağımın ayak ucuna oturduğumda bile, kokusunu aldığımı düşünmeye devam ediyorum.

Sasha'nın naneli, sedir miskinden.

Dragan'ın dumanlı, asitli tadı.

Başıma bir havlu, gövdemın etrafına başka bir havlu sarmış olmama ve radyatörün ısınıı sonuna kadar açmış olmama rağmen tekrar tekrar ürperiyorum.

Ne zaman Sasha'yı kokladığımı düşünsem, içim titriyor ve nabzım kulaklarımda uğulduyor.

Dragan'ı kokladığımı düşündüğüm her seferinde, onun dokunuşunu boğazımdan temizlediğim kadar umutsuzca zihninden temizlemek için on beş yılını harcadığım bir geçmişe geri sürükleniyorum.

Leander kapımı kararttı. Gözlerinin altı torbalı ve mordu, aşağı doğru sarkıyordu. Eeyore'a benzediğini düşündüğümü hatırlıyorum. Winnie the Pooh'nun arkadaşı.

"O gitti," dedi bana, yatak odamın kapısından kıpırdamadan.

"Gittiğini biliyorum," diye acı acı tükürdüm ona. "Buradan sürüklenerek çıkarılışını izledim."

On beş yaşında küfretmek, hâlâ zehirli olduğunu hissettirecek kadar yeniydi. Babama küfretmek bundan daha da yeniydi. Leander, küfürler savurabileceğiniz türden bir baba değildi.

"Hayır, neraïdoula mou. Yani, o gitti."

Sözlerinin aklımda yer etmesi bir an aldı. Anladığımda, karalamakta olduğum günlük elimden düştü. "Ne... ne... Baba, sen neden bahsediyorsun? Jas yarın evlenecek."

Sadece başını salladı. "Düğün iptal edildi. O gitti." Sonra döndü ve sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi koridorda tepinerek uzaklaştı.

söylenecek başka bir şey yoktu.

Uzun, çok uzun bir süre boş kapının karanlık dikdörtgenine baktım.

Hafıza tuhaf bir şeydir. İnsanların düşündüğünden daha kolay bastırılır. Dragan Vukovic'i hikâyeden silmeme izin verdim, çünkü bana kalırsa Jasmine'i öldüren o değildi. Pek sayılmaz.

Babamdı.

Bu yüzden evden kaçtığımda, bana yapılabilecek en kötü şeyi yapmış olan adama yapılabilecek en kötü şeyi yapıyormuşum gibi hissettim: onu elinde kalan son kızından mahrum etmek.

On beş yıl boyunca kendimi Jasmine için adalet sağladığıma inandırımdı.

Şimdi, dışarıda başka kanlı eller olduğunu hatırlıyorum.

Ve bana dokunmaya çalıştılar.

Onu tekrar görmek... Sanki geçmişim yüzüme vuruyordu. Bu zaten yeterince çılgınca ve dehşet verici değilse, şimdiki zamanım da geçmişimi yumrukluyordu. Metaforlar nadiren bu kadar açık ve gerçekçi görünür.

Ama işte oradaydılar, hayatımı en çok tanımlayan üç adamdan ikisi, sokakta kavga ediyorlardı.

Sonra içlerinden biri beni kucaklayıp soğuk bir taş kaleye götürdü ve ne yaptı: Beni bir daha asla öpemeyecekmiş gibi öptü mü? Sonra da şimdiye kadar hissettiğim en soğuk öfkeyle beni patlatmak mı?

Bu ne kadar *adil*?

Yani hayır, Sasha gibi kokmak da istemiyorum. Ona çok kızgınlım. Ondan korkuyorum. Pek çok açıdan, o galada elimi ilk sıktığı zamanki haline geri döndü: daha fazla keşfetmek istemediğim bir gizem.

Yapamıyorum işte. Bazı karanlıklar sizi yutar ve bir daha asla geri çıkarmaz.

Öylece uykuya daldım, hala sarıklı ve havluluyum.

Saatler sonra telefonumun komodinin üzerinde vızıldamasıyla uyanıyorum. İnleyerek nemli çarşaflardan sıyrılıyorum, sonra telefonumu almak için yanıma geliyorum. Kimin mesaj attığını gördüğümde midem bulanıyor.

SASHA [9:47]: *Yirmi dakika içinde dairende olacağım.*

SASHA [9:56]: *On bir dakika uzaklıkta.*

SASHA [10:08 A.M.]: *Tak-tak.*

SASHA [10:14 A.M.]: ?

Bana mesaj atması bile başlı başına şok edici. Dün gece olanlardan sonra gerçekten devam edeceğimizi mi düşünüyor?

Hayır. On gün saçmalığı bitti. Bunu yapmayacağım. Kosti'yi geri arayıp biletleri ayırtmasını söyleyeceğim. Buradan gidiyorum ve asla geri dönmeyeceğim. Gina ve annemi de yanımda götürmenin bir yolunu bulacağım ama Sasha, Dragan, Leander ve tüm bu güce aç adamlar gidip kendilerini becerebilirler. Bırak birbirleriyle evlensinler, umurumda değil.

Parmaklarım öfkeli bir yanıt veriyor. **ARIEL**

[SABAH 10:15]: *Hastayım. Gelmiyorum.*

Cevabı anında: ***Sanki gelmiyorsun.***

Bunu da yapmayacağım. Bu ileri geri çekişme. Çok yorucu. Telefonumu komodinin üzerine bırakıyorum, havlulardan kurtulup yırtık eşofman altımı ve büyük tişörtümü giyiyorum, sonra çay demlemek için mutfığa gidiyorum. Başım dün gece içki içmişim gibi ağrıyor ve soğukta uzun süre yürümekten ve konuşmaktan boğazım ağrıyor. Earl Grey tam da doktorun istediği şey.

Ama tam çaydanlık sızlanmaya başlamıştı ki kapım çalındı. Kaşlarımı çattım ve gittim. Eğer gelen Sasha'ysa, ona bok yemesini söyleyeceğim ve kesinlikle ona kapıyı açmayacağım.

Ama göz deliğinden bakınca Sasha olmadığını görüyorum. "Bay DeMarco?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

Apartman yöneticim ciğerleri benekli elleri arasında endişeyle bir anahtarı ileri geri hareket ettiriyor. "Selam, Ariel. İyi misin?"

"Evet, ben iyiyim. Sen iyi misin? Her şey yolunda mı?"

"Evet, evet, evet," diyor, hâlâ ayaklarını sürüyerek ve anahtarı avuçlarının içinde ovuşturarak. "Açabilir misin? Sana bir sorum var."

"Ben, uh..." Makul bir bahane bulmak için etrafıma bakıyorum. "Gerçekten yapmamayı tercih ederim. Uygun şekilde giyinmedim."

"Çabuk olacak canım, söz veriyorum. Acele etmeliyim; karıma hemen aşağıya ineceğimi söyledim."

Yüzümü buruşturuyorum. Ama zincir kilitli ve Bay DeMarco en iyi günlerinde yaklaşık 1.75 boyunda, dizindeki sakatlık yüzünden merdivenleri çıkmak onun için bir maraton, bu yüzden çılgınca bir şey yapmasından endişe etmiyorum.

Sürgüyü açtım ve tokmağı çevirdim. Kapı bir santim açılıyor, zincir geriliyor.

Bay DeMarco özür dileyerek bana baktı. "Çok üzgünüm canım. Senin-"

Bum.

Kapı içeriye doğru patlarken çılgılık atıp geriye doğru sıçırıyorum. Zincir patlıyor ve kırık halkalar etrafa saçılıyor.

Sasha kadrağı dolduruyor, kaşları tek bir koyu çizgi halinde birbirine örülmüş. Üzerinde siyah bir takım elbise ve siyah bir gömlek var, sanki buraya gelirken ayağı takılmış ve bir mürekkep kuyusuna düşmüş gibi.

Gözleri benim ***Kıyametten Kurtuldum ve Elimde Sadece Bu Aptal Tişört Var tişörtüme***, sonra da kavanozdan stresle yediğim bir kaşık fıstık ezmesine kilitleniyor.

"Seni *pislik!*" diye bağırdım. Kolunun altındaki boşlukta Bay DeMarco'nun dehşet içinde koridorda kaçıştığını görüyorum. "Az önce kapımı kırdın!"

"Planlarımızı bozmaya çalıştın. Bu sadece doğru hissettirdi."

"Planımız yok!" Saçımı başımı yolmak istiyorum. "Bunların hepsi saçmalıktı! On günü siktir et, Sasha. Seninle evlenmeyeceğim! Seninle bu saçma randevulardan bir gün daha yapmayacağıma adım gibi eminim. Benden bunu nasıl bekleyebilirsin!"

"Bana kızgınsın."

"Zekice bir gözlem," diye sızlanıyorum. "Bunu ne verdi?" "Dün gece yüzünden."

"Yine, hiçbir şey seni geçemez."

Yine kaşlarını çatıyor. "Ve bunun bana verdiğin sözü bozma hakkı verdiğini düşünüyorsun."

"Benim-" Çene, zeminle tanış. Cüret, efendinle tanış: Sasha Ozerov. "Benim *kelime*?!"

"Anlaşmayı kabul ettin, Ariel. On gün. On randevu. Önümüzde üç gün var. Ve ben reddedilmeyeceğim."

Bu saçmalıktaki mantıksal boşlukları ayrıştırmaya başlayamadan, Sasha hareket ediyor.

Bir adım. İki adım. Beni bir tahıl çuvalı gibi omzuna fıstık ezmesi kaşığım yere çarpıyor.

"Sasha- ne- beni yere indir!" Yumruklarımı sırtına, omuzlarına, ulaşabildiğim her yere indiriyorum. Dizim kaburgalarına çarpıyor; homurdanıyor ama yavaşlamıyor. "Seni hayalet gibi gördüm diye beni kaçıramazsın!"

Yıkık apartman kapısını arkamızdan tekmeleyerek kapatıyor. "Çoktan yaptım."

Merdivenler botlarının altında takırdıyor. Bayan Bernstein'ın kapı aralığından baktığını görüyorum, Yorkie'sinin manik havlamaları bizi lobiye kadar kovalıyor. 3B'den Sinyora Gutierrez gerçekten haç çıkarıyor.

Dışarıda, Sasha'nın siyah şehir arabası kaldırımında rölantide çalışıyor. Feliks elinde bir fincan kahve ile kaputa yaslanmış.

"Kapıyı tamir edeceğim, merak etmeyin!" Feliks neşeyle yanımızdan geçip ters yöne, bizim binaya doğru ilerliyor.

Sasha beni arka koltuğa atmadan önce cevap verme şansım olmadı. Kendini yanıma katlarken dik dik bakarak ayağa kalkıyorum.

"Sen delisin," diye tükürdüm.

Çenesi titriyor. "Gözler ileri, Klaus."

Şoför kaldırımından uzaklaşır.

"Nereye gidiyoruz ki?" Tiksintiyle soruyorum.

Sasha bana bakma zahmetine bile girmiyor.

"Alışverişe." Sanırım #7 numaralı randevuya gidiyoruz.

ARIEL

Sasha'ya, "Şu anda seninle alışveriş yapmakla hiç ilgilenmiyorum," diyorum.

Bakışlarını pencereden ayırmıyor. "Eğer umursasaydım, bu yıkıcı olurdu."

"Senin gibi bir adam ne tür alışveriş yapar ki? Whips & Chains 'R' Us?"

Bunun şimdiye kadarki en yıkıcı yanıĝım olmadığının farkındayım, bu yüzden gülmediğimde şaşırmadım. Yine de bana bakıyor.

Ve yüz ifadesindeki bir şey beni duraksatıyor.

Sasha hangdog gibi görünüyor. Yorgun, hayat boyu sürececek bir şekilde. Hâlâ güzel, ama bir an için boğazımı sıkan bir hüzün var.

Ürperiyorum ve başka bir yere bakıyorum. Bu tehlikeli bir tuzak ve ben oraya adımımı .

"Nereye istersen oraya gideriz," diye mırıldanıyor.

"Mükemmel. Walmart'ın denemek için can attığım harika bir büyükanne külotu serisi var."

"Bir daha düşündüm de," diyor, sesinde belli belirsiz bir kahkaha tonu , "*benim* istediğim yere gideriz."

Le Petit Oiseau, Marie Antoinette'in yatak odasının bir Bond kötü adamının kredi kartıyla çılgına dönmüş hali gibi görünüyor. Cam vitrinler, nesli tükenmekte olan çeşitli türlerin derilerinden yapıldığını tahmin ettiğim çantalarla parıldıyor. Avizeler tavandan dökülüyor, sanki hepsi kristalize olmuş kesintisiz bir şelale gibi.

Köylü ayaklarımla pırıl pırıl fayansları kirlettiğim için kendimi suçlu hissediyorum - korkunç olan kıyafetimden bahsetmiyorum bile. Ama Sasha ışıltılı aksesuarların yanından geçerek uzun boylu, sert , oligark yüzlü, siyah bir kılıf elbise giymiş bir kadına doğru ilerliyor.

Onu görünce yüzü soluyor. Fransızca kısa bir *konuşma yapıyorlar - lanet olsun; gerçekten konuşuyor - sonra* ikisi de bana bakmak için dönüyorlar.

Sasha olduğu yerde kalıyor. Uzun bacakları, onun bulunduğu yer ile benim şu anda girişten bir adım içeride garip bir şekilde mahsur kaldığım yer arasındaki boşluğu çiğneyerek kadın ilerliyor. "Bayan Ozerova, sizinle tanışmak bir zevk-"

"Sadece Ariel," diye araya giriyorum yutkunarak. Sonra da tam bir sürtük gibi görünmemek için, "Lütfen," diye ekliyorum.

Tereddüt ediyor. Gözleri sanki kafatasının arkasından Sasha'ya bakıyormuş gibi yana kayıyor. Sonra sertçe başını sallıyor. "Evet, elbette. Ariel. Benim adım Yvonne. Bugün size yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım."

Direnmeyi düşünüyorum. Teoride yapabilirdim. Sasha mağazanın arka tarafında, elleri ceplerinde, yüzünde mesafeli, mutlak bir küçümseme ifadesiyle mesafeli bir şekilde duruyor. Reddedersen, çenesini sıkıp çalışanlara kapıları kapatmalarını söyleyeceğine bahse girerim. Belki gidemezdim ama işbirliği yapmak zorunda da kalmazdım. Sadece bir Vahşi Batı çatışması olurdu. İki silahşör diğerinin çatlamasını bekler.

Ancak bu mağazadaki her şey gerçekten de baş döndürücü güzellikte. Devekuşu derisi, Peru kaşmiri - o kadar zarif bir şekilde yapılmış bir şey görmeden hiçbir yöne bakamazsınız ki nefesiniz kesilir. Parmaklarım bu elbiseye ve bu eşarba dokunmak için kaşınıyor.

Jasmine buraya bayılırdı.

Küçükken en güzel elbiselerimizi giyer ve annemizin topuklu ayakkabılarıyla etrafta dolaşırdık. Balodaki prensesler, sağa sola uçuşan periler. Saçlarımı ilk kez balık sırtı örüşünü, geri çekilişini ve gülümseyişini hâlâ hatırlıyorum. *Çok güzel görünüyorsun, Ari.*

Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum. "Harika," diyorum Yvonne'a. "Bakalım sende ne varmış."

Farklı bölümleri tanımak için mağazada geniş bir tur atarak başlıyor. Parmaklarımın dokunabilecekleri kadar yaklaşabildikleri her bir şeyin üzerinde gezinmesine izin vermek suçlu bir zevk. Gözlerim beni yanıltmadı - hepsi gerçekten inanılmaz hissettiriyor. Bulutlar kadar yumuşak, şık, muhteşem.

Bununla ilgili sadece iki sorun var.

Birincisi, ben altın lame bir tulum ya da siyah timsah derisi bir trençkot giyerek kurtarabilecek türden bir kız değilim. Bunlar film yıldızları ve podyum modelleri içindir, "Yves St. Laurent" kelimesinin sonunda T harfi olmadığını hala hatırlayamayan biri için değil.

İkincisi, bu şeyi sevdiğimi itiraf etmek Sasha'ya istediğini vermek olur. Ve dün geceki patlamadan sonra, beni onunla başladığımız ilk kareye geri götüren bir şekilde hala acı çekiyorum. Onu kızdırmak istiyorum. Yüzündeki o çatlağı tekrar görmek istiyorum, arabada beni ölesiye öpmesine neden olan çatlağı. Feliks'e "beni götür" diye bağırmasına neden olan değil.

Yine de bu iki sorun arasında dar bir yol görebileceğimi düşünüyorum. İstedikimi elde etmenin bir yolu - bir ya da iki saatliğine bile olsa yeniden giysi giydirme fırsatı - onu kendi acımasız, *pis, dediğimi yapacaksın ve bundan hoşlanacaksın* tatmininden uzak tutarken.

O yüzden şımarıklığa geri .

İlk devre tamamlandığında Yvonne bana baktı. "Nereden başlamak istersiniz, Bayan - Pardon, Bayan Ariel?"

Dudaklarımı büzüp etrafıma bakıyorum. Sonra Sasha'nın duyabileceği bir yerde bulunan boncuklu gece elbisesi rafına doğru ilerliyorum. "Önce şu," diyorum, bir metre uzunluğunda treni olan mor bir gece elbisesini göstererek. "Ve gümüş topuklular, hayır, zümrüt askılı olanlar. Aslında *tüm* askıları. Bir de şu kuğu şeklindeki kanguru derisi çanta. Mükemmel olacak."

Yvonne önce bana, sonra Sasha'ya

baktı. Sasha Yvonne'a bakıyor, sonra

uzağa. Ben dikkatle kimseye

bakmıyorum.

"O ne isterse," diye gürlüyor Sasha sonunda. Üçlü aynanın yanında bir sigara yakıyor. "Hepsi benim hesabıma yazılacak."

Dişlerimi sıkıyorum. *o cepler ne kadar derin.*

O andan itibaren tam bir saçmalık. Hiç bitmeyen bir *şu, bu ve şundan üç tane lütfen*. Çiğilla kürkü tulum. Elmas kaplı takozlar. Bir yerlerde bir PETA aktivistinin ölü uykusundan kalp çarpıntısıyla uyanmasına neden olan bir samur şal.

Sasha gözünü bile kırpmıyor.

Her ürün incelemesi için önüne konuyor. Fiyat etiketlerinin göz kamaştırıcı bir şekilde açık olduğundan emin oluyorum ve Yvonne'dan tekrar tekrar toplam tutarımızı olabildiğince yüksek sesle duyurmasını istiyorum. Beş rakamını geçtik, altı rakamını geçtik, ama iki virgöl devreye girdiğinde bile Sasha tamamen etkilenmedi. Mağazanın ortasındaki döşemeli tahtına oturuyor. Bir Yvonne ona yaklaşır. "Bu oldukça fazla ürün Bay Ozerov. Belki de-?"

"'Ne isterse' konusunda muğlak bir şey yoktu," diye hırlıyor. "Ne isterse. O. İsterse."

Çabalarımı iki katına çıkarıyorum. Tanrı aşkına, tek istediğim onun içinde olduğunu bildiğim insana dair en ufak bir ipucu görmek. Bu boş kopukluk en kötü yüz.

sunabileceğini düşündüm. Elimden geldiğince değiştirmek için can atıyorum.

Ve evet, tatlı Sasha'yı tercih ederdim, üzerime titreyen, benimle gülen, yaz sıcağında çakan şimşek gibi gürleyen o bas sesiyle bana *ptichka* diyen Sasha'yı. Ama bana bunu vermeyecekse, nasıl basacağımı bildiğim düğmeye uzanacağım.

Sidik

.

Onu.

Defo

l.

Dört saat sonra planım muhteşem bir şekilde geri tepti. Yarım düzine balo elbisesi, yirmiden fazla çift müstehcen stiletto ve güvenlik görevlisinin kasılmasına ve ağzının sulanmasına neden olan yakut taşlı bir gerdanlık daha denedim. Sasha tüm bunları kadife koltuğundan izliyor, bacaklarını açmış, dudaklarından dumanlar tütüyor - ben Altın Çağ yıldızından Balkan ganimet karısına dönüşürken ve tekrar geri dönerken şaşırıyorum.

Ta ki ben iç çamaşırı vitrinine uzanana

kadar. Sonra, sonunda, parmakları

hareketsiz kalıyor.

"Ah!" diyor Yvonne dikkatimin nereye gittiğini görünce. "Zevkinize hayranım. En yeni koleksiyonumuz yeni geldi."

Raftan kıpkırmızı bir file parçası çekiyorum. "Bu. Ve deri koşum takımını. Oh, *özellikle* koşum takımını."

Sasha'nın çaktı. Ona bakıyorum ve soru soran bir kaş kaldırıyorum. "Nasıl ," diyor sadece.

Kaşlarım çatıldı. Bu bir ilerleme ama ben *daha fazlasını* istiyorum.

Ben de omuz silktim. "Sanırım deneyene kadar bilemeyeceğiz, değil mi?"

Sonra tepkisini beklemeden dönüp soyunma odalarına doğru yola çıkıyorum.

Ama bugün denediğim diğer tüm kıyafetlerin aksine, bu beni duraksatıyor. Kabinin içinde, eşofmanımın üzerine tutuyorum. Fazla bir şey yok, her şey düşünüldüğünde. Kırmızı dantelli külot kalçaların üzerinden kıvrılıyor, siyah deri

Uylukların üzerinde yüksekte duran jartiyerler, hepsi i içe geçmiş siyah deri kayışlardan oluşan karmaşık bir labirente bağlanmak için yukarı doğru uzanır ve bu da boğazda küçük bir asma kilit bulunan deri bir yakaya akar.

Bu çok irkin. Skandal. Sasha'yı çılgına çevirecek.

Yine de tereddüt ediyorum. Spa'da o sürtük bikiniyi giydiğimde aklımdaki tek şey onu kızdırıp yıkmaktı. Saf ve basit bir motivasyondur. Bugün bütün gün kendime yine aynı gündemde olduğumu söyledim.

Ama yle ? Birkaç gün önce olduğu gibi, peşinde olduğum şey mi?

Aynada kendi mahcup yüzüme bakma riskine bile girmeden bunun o olmadığını biliyorum. Artık yle değil.

Sadece bu değil, en azından. İstediiğim şey onun bana karşı dürüst olmasını sağlamak. Bana karşı *gerçekçi* olması. Dün gece hayatımı kurtaran ve ruhunu ortaya koyan bir adamdan bunu istemek çok mu fazla?

Bilmiyorum.

Sanırım öğrenmek üzereyiz.

Cesaretimi kaybetmeden hızlıca hareket ederek pijamalarımı çıkarıp bir kenara atıyorum. Ardından, dairemdeki IKEA kitaplığı, yatak erevesi ve komodini inşa ederken edindiğim tüm *Tab A into Slot B* uzmanlığını kullanarak, i amaşının içini ve dışını değerlendirip yerine yerleştiriyorum. Aynaya bakmadan yapıyorum, böylece soğukkanlılığımı koruyabiliyorum. Ama giydiğimde ve her yerim yeterince örtüldüğünde, dönmekten başka yapacak bir şey kalmıyor...

Oh, İsa, Meryem, Yusuf. Hazır başlamışken  Bilge Adam'ı ve yemlikteki keçileri de ekleyelim.

Çünkü bu kesinlikle uygunsuz.

Emniyet kemeri kalçalarını ısıırıyor. File tanga kı yanaklarımın arasında kayboluyor. Derin, ürpertici bir nefes aldığımda asma kilit boğazımda çınlıyor.

Seks gibi görünüyorum. İblis gibi hissediyorum. şimdi, asıl olaya geçelim.

Sasha ne düşünecek?

Kafamı soyunma odasının perdesinden dışarı çıkarıyorum. Yvonne beni hemen fark ediyor ve aceleyle yanıma gelmeye başlıyor ama ben başımı sallayıp onun yerine Sasha'yı işaret ediyorum. "Tatlım," diye sesleniyorum kendi tüylerimi diken diken eden, kız gibi bir sesle. "Bana yardım eder misin lütfen?"

Sasha dönüp bana bakıyor. Yüzü gergin. "Yapamaz mısın-"

"*Sana* ihtiyacım var," dedim. "Bu, müstakbel koca gibi bir görev."

Kaşları çatıldı. Ama sonra ayağa kalkıyor ve odayı geçip bana doğru geliyor.

Geri adım atıyorum ve perdenin kapanmasına izin veriyorum. Kalp atışlarım gittikçe yükseliyor. Bir-elli. Bir-yetmiş. Bir doksan. *2 Hızlı 2 Öfkeli*. Her an o perde aralanabilir ve ne cennet ne de cehennem bundan sonra ne olacağını bilemez.

Ayak seslerini duyuyorum. Gala banyosunu yeniden yaşıyormuşum gibi hissediyorum; küçücük bir alana hapsolmuşum, nefes nefese kalmışım ve bu ayak seslerinin nasıl bir adama ait olduğunu merak ediyorum. *Güm, güm*. Yaklaşıyor. Daha yakına.

Durdular. Perdenin eteklerinin altında ayak parmaklarının ucunu görüyorum. Eskisi gibi öküz kanı değil, siyah. Günah kadar siyah.

Sonra perde yırtılarak açılır. Ve

işte orada.

Onun ne kadar güzel olduğunu ne ilk ne de yüzüncü kez fark ediyorum. Bu haksızlık, gerçekten. Hiç kimse bu kadar gür saçlara ve bu kadar mavi gözlere sahip olmamalı. Hiç kimse bu kadar uzun, bu kadar geniş ve bu kadar *orada olmamalı*. Onda çok fazla şey var, çok fazla genişlik ve derinlik. Bunalmış hissediyorum. Nefes almakta zorlanıyorum.

Ama beni en içine çeken gözleri.

Çünkü bana hiç bu kadar ilahi bir şey görmemiş gibi bakıyorlar.

Yine de hiçbir şey söylemiyor. Sadece orada duruyor, çenesini bir o yana bir bu yana çeviriyor. Avucundaki perdeyi sıkıca kavırıyor.

Saçlarımı parmaklarımla tarayarak seks saç modeline yakın bir hale getiriyorum. "Eee? Bu beni Bratva akşam yemeği partilerinde düzgün bir şekilde aşağılayacak mı?"

Bir sonraki adım için kendimi hazırlıyorum. Kaba bir söz, *bil*, sert bir kovulma. Ya da belki de özlediğim şeyi elde edeceğim: umut, kalp, insanlık.

Onun yerine bunu alıyorum:

Hiçbir şey.

Gitmek için dönüyor.

O daha pivotunu , ağızından kendiliğinden bir kelime döküldü: "Korkak."

Sasha duraklar. Perde onun üzerine örtülmüş, ne tam açık ne de tam kapalı. Tamamen geri dönmüyor ama henüz gitmiyor da.

Ben de devam ettim. "Sen lanet bir korkaksın. Bunu biliyor musun? Paran olduğu ve insanları incittiğin için kendini büyük ve sert sanıyorsun. Ama istemeden verdiği küçük bir öpücükle koca bir korkağa dönüşüyorsun."

Tüm bastırılmış şımarıklığım kirli yakıta dönüşüyor, bugün yapmayı düşündüğümünden tamamen farklı bir şeye kanalize oluyor. *Ateşliyorum*, tepeden tırnağa kaynıyorum. Yalınayak ve iç çamaşırlıyım ve bu dilsiz, düşünceli devden neredeyse bir metre daha kısayım ama siktir et, bana bunu yaptıracaksa onunla savaşa bile giderim.

"Hayatımı kurtarıp sonra da bu seni birazcık rahatsız ediyor diye beni dışarıda bırakamazsın!" Haykırdım. "O garajda yüzünü gördüm, Sasha. Seni *hissettim*. Ve şimdi ne yapıyorsun, utanıyor musun? Tüm o buz ve çeliğin altında insan olduğunu anlamamdan mı korkuyorsun?"

Tekrar bana bakıyor ve içeri giriyor. Perde kapanıyor.

"Neden bilmiyorsun." Her sesli harf testere dişli.

"Saçmalık," diye tükürdüm. "Beni hiçbir şeye ihtiyaç duymadığın kadar ihtiyaç duyuyormuşsun gibi öptün. Ve tahmin et ne oldu? Ben de seni aynı şekilde öptüm! Ama hemen ardından dehşet içinde geri çekildiniz. Ve bugün, sen

bana bakamıyor bile. Neden? Önemsemek seni zayıflattığı için mi? Beni istemek büyük imparatorluk kurma planların için sakıncalı olduğu için mi?"

Öne doğru adım atıyor ve beni aynaya yapıştırıyor. Nefeslerimiz camı buğulandırıyor. "Seni istemek 'uygunsuz' olmaktan çok daha fazlası, Ariel. Beni mahvediyor. Bunu biliyor musun? *Bunu nasıl göremezsin?*" Kahkahası duyulduğunda tamamen yürek burkucu oluyor. "Seni o kadar çok istiyorum ki kemiklerim çürüyor. Seninle olduğum her saniye, ikimiz de kendi adlarımızı unutana kadar kendimi sana gömmek istiyorum. Ama istemek-" Alnını benimkine bastırıyor ve yorgun bir şekilde nefes veriyor. "İstemek benim gibi adamların senin gibi insanları öldürmesine neden oluyor."

İtiraf aramızda asılı duruyor, kaburgalarım gerilmiş dantel kadar kırılgan. Ellerimi göğsünde gezdiriyorum. Kalp atışlarının avuçlarıma çarptığını hissediyorum.

"O zaman bırakın beni neyin öldüreceğine ben karar vereyim." "Hayır." Başını sallar. "Bunu riske atamam."

Sertçe yutkunuyorum. Yine de içimdeki ateş hala kaynıyor. Burada yakıp kül edecek bir şeyler olduğunu, yeni şeylerin büyümesine izin vermek için yolumuzdan çekebileceğimiz dikenli çalılar olduğunu biliyor. "Dün gece neden benim için geldin, Sasha?"

"Nedenini biliyorsun."

"Ölürsem babam seni katledecek diye mi?"

"Çünkü dünyayı katlederdim!" Boyu uzadı. Avuç içleri başımın iki yanındaki cama çarpıyor. "Duymak istediğin bu mu? O Sırp *mudak'ın* ellerini senin üzerinde görünce kendi derimi yüzmek istediğimi mi? Dün gece altı saatimi senin binanın önünde park ederek geçirdiğimi çünkü gölgenin panjurların arkasında hareket ettiğini gördüğümünden emin olana kadar nefes alamadığımı mı?"

Gözbebekleri içinde kalan son mavi parçalarını da yutuyor. "Bana arabada seni öpmeyi neden bıraktığımı sormuştun," diye geveliyor. "Çünkü *biliyordum*. Bir kere tattım mı bir tane daha isterdim. Sonra bir tane daha. Ta ki sen sadece bir ittifak aracı değil, lanet olası bir *hava olana* kadar."

"Öyleyse bana ihtiyacın var, Sasha." Parmak eklemlerim onun yarılmış, kabuk bağlamış parmak eklemlerini sıyırıyor. Beni güvende tutmasının bedeli olarak yakında taşıyacağı yeni yara izlerinin yeri. "Benim sana ihtiyacım olduğu gibi sen de bana ihtiyacın olsun."

Nefesini içine çekiyor. Yüzü yine benimkine yakın, çok büyük, çok dokunulabilir. Dokunmak için uzanıyorum ve bunu yaparken başımı sallıyorum. Sadece bir kez, ama tüm kalbimle bu hareketi yapıyorum.

Bu bir izin. Kurtuluş. O alır.

SASHA

Buna "öpücük" demek yetersiz geliyor. "Öpüşmek" küçük erkek ve kız çocuklarının oyun parklarında yaptıkları bir şeydir. Bunun dudakların iffetli bir şekilde öpülmesiyle ya da liseli bir çiftin ebeveynlerinin arabasının arka koltuğunda beceriksizce dolaşmasıyla hiçbir ortak yanı yoktur.

Bu daha çok dünyaya çarpan bir asteroit gibi.

Köprücük kemiği boyunca uzanan kırmızı dantel örümcek ağı yumruğumda yırtılıyor. Ses, onun soluğuyla birlikte küçük odayı parçalıyor. Dişlerim alt dudağını buluyor ve acıtacak kadar sert ısırıyor. Yüksek sesle ve özensiz bir şekilde inliyor, ben de avucumla boğuyorum.

"Sessiz ol," diye homurdanıyorum tükürük kayganlığındaki ağzına karşı. "Yoksa senin ne kadar açgözlü küçük bir şey olduğunu duyacaklar."

Ariel'in kalçaları benimkilere doğru sarsılıyor. İki kat kumaşın arasından ne kadar ıslak olduğunu hissediyor, ihtiyacının kokusunu alıyorum. Kafesteki bir canavar gibi fermuarıma sıkışan sikim zonkluyor.

"Elini gösteren sensin," diye pantolonunu indiriyor, tüm meydan okuması ve titreyen uzuvlarıyla. Tırnakları göğsümde geziniyor. "Benim ne olduğumu zaten biliyorlar."

Onu aynaya doğru sertçe döndürüyorum. Kemer kayışlarını kalçalarından aşağı doğru çekerken avuç içleri soğuk cama çarpıyor. "Peki bu ne? Neyim ben?"

Yansımadan beni izliyor. "Dokunduğu her şeyi kıran bir adam."

Suçlama içimi parçalıyor, çiğ ve gerçek. Bir elimi saçlarına atıp başını geriye iterken diğer elimle bacaklarının arasındaki çürük danteli sıkıyorum. "O zaman neden çekici bana verip duruyorsun?"

Üzerindeki son iç çamaşırını da tamamen çıkardığımda cevabı hırıltılı bir çığlık olarak geliyor. Deri kayışlar esaret ipleri gibi ayak bileklerinde toplanıyor. Avucum çıplak amını bulduğunda onları bir kenara atıyorum.

"Sasha-"

"Bak." Saçlarını sıkıca kavrayıp yüzünü yansımamıza doğru çeviriyorum. Parmaklarım onun içinde kayıyor, onu açıyor, tatlılığı parmak eklemlerimden aşağı damlıyor. "Bana ne yaptığına bak. Benim sana yaptıklarına."

İki parmağımı içeri kaydırduğımda boğazı çalışıyor. Parmaklarını tam kıvırdığımda o mükemmel ağzı açılıyor. "Görüyor musun? Bunu mu?" Daha hızlı pompalıyorum, başparmağım pis, ıslak seslerle klitorisinin etrafında dönüyor. "*İstemek* böyle bir şey işte."

Ariel şimdi titriyor, kalçaları bileğimin etrafında titriyor. Kürek kemiklerinin arasından süzülen ter damlalarının boynuna doğru süzülüşünü izliyorum. Sıkım ağrıyor; ısrarlı, ilkel bir davul sesi. Ama henüz değil. Ta ki...

"Benim için gel," diye törpüledim kulağını. "Bırak hepsi

duysun." Sırtını kamburlaştırır. "Yapamam-"

Yanağını cama doğru iterken boynuyla omzunun birleştiği yeri ısıırıyorum ve ondan bir sızlanma daha çıkarıyorum. "Yapabilirsin. Yapacaksın." Her kelime, onun üzerinde kullanmam için bana yalvardığı kırbacın bir başka şaklaması. "Bana ne kadar iyi olduğunu göster."

Avucumla yuttuğum paramparça bir çığlıkla açılıyor. Parmaklarımın etrafındaki kasılmalar neredeyse beni çözüyordu. Sesleri bastırmak için onu aynaya daha çok bastırıyorum ve rimelinin cama bulaşmasını izliyorum. İniltileri elimde titreşiyor.

Öne doğru düştüğünde onu göğsümle yakalıyorum. Nefes nefese, o mükemmel göğüsleri her nefes alışta kabarıyor. Perdeyi bir parmak genişliğinde kenara çekiyorum ve duruyorum.

Sesler bana doğru süzülüyor. Fransızca heceler, stilettolar kadar keskin-Yvonne ve başka bir müşteri, üç soyunma odası aşağıda. Chanel No.5'in kokusunu alabilecek kadar yakınız. Ariel'in her nefesini duyabilecek kadar yakın.

Ariel kollarımda kaskatı kesiliyor. Ağzımı nemli saçlarına bastırıyorum. "Bu seni korkutuyor mu? Yakalanmak?"

"Hiç de bile."

Dilimi şaklatıyorum. "Bana yalan söylemen konusunda seni uyarmamış mıydım?" "Bunu çok yapıyorsun," diyor Ariel pantolonunu indirirken. "Bence sen hep konuşuyorsun."

Yüzüne karşı acımasızca gülüyorum. "Tencere dibin kara, seninki benden kara. Tanıştığımız andan beri dizginleri elinde tutmaya çalışıyorsun. Ama sen *böyleydin*-" Amını avuçlamak için uzanıyorum, inleyip kıvranmasından zevk alıyorum ama dokunuşumdan kaçacak kadar değil. "-Sana benim dediğimi ilk duyduğun andan beri. Kütüphaneden beri, spa'dan beri, lanet olası gala banyosundan beri. Sen bana piç diyerek nefes tüketirken benim için damlıyorsun."

Eli geriye kayıyor ve pantolonumun üzerinden sikimi avuçluyor. "Bence çok fazla konuşuyorsun."

Meydan okuma ilkel bir şeyi koparıyor. Onu tekrar aynaya doğru döndürüyorum ve göğüsleri cama bulaşana kadar ileri itiyorum. Fermuarımın aşağı doğru sürtünme sesi küçük alanda yankılanıyor.

"Tam orada kal." Onu bırakıp geri çekilirken bu kelimeyi ensesinde ısııyorum. "Hareket etme. Kendine dokunma."

Dediğimi yapıyor. Yansıması beni soyunurken izliyor - ceket yere düşüyor, gömlek de onu takip ediyor. Çıplak göğüslü olduğumda, onun arkasında diz çöküyorum. Dilim dizinden kalçasına kadar sıcak bir şeridi yalıyor. Tadı tuz ve kötü kararlar gibi. Arzuladığım her günah gibi.

Dişlerim kışının yumuşak etine batarken, "Sen delisin," diye fısıldıyor.

"Ve her zamankinden daha ıslaksın." İki parmağımı tekrar onun sıcaklığına sokuyorum. "Bu seni ne yapar, Ariel?"

Üçüncü parmağı eklediğimde iniltisi aynaya yansıyor. Gerginlik göz kapaklarını titretiyor. Yavaşça, dikkatlice pompalarken boğazının çalışmasını izliyorum. "Cevap ver bana. Retorik bir soru değildi."

"Bu beni... d...d-des..."

"Bu da ne?" Klitorisini bir an için arkadan emiyorum, sonra dudaklarımdan düşmesine izin veriyorum. "Seni duyamıyorum."

"Çaresiz." Kalçaları geri çekilir. "Siktir-lütfen-"

Boştaki elim boğazını buluyor. Sıkıyorum. Sadece tutuyorum. Bir hatırlatma. "Umutsuzca...?"

Gözleri camda benimkilerle buluşuyor. Meydan okuma açlıkla savaşıyor. Açlık kazanır. "Sen. Her zaman sen."

Bu beni mahvediyor. İçimi . Karar vermeden önce hareket ediyorum - onu boğazından tutup sürüklüyorum, duvara doğru itiyorum, sırtı önüme dönük. Ağzılarımız çarpışıyor; dişlerin, dillerin ve kırık hırıltıların savaşı. Bacakları kalçalarıma dolanıyor. Pantolonumu yeterince aşağı itiyorum, avucuma tükürüyorum, kendimi bir kez okşuyorum. Gözleri aynada benimkileri buluyor; karanlık, kapüşonlu, bana *meydan okuyor*.

Eve çarpıyorum.

Ayna tıkırdıyor. Çılgılığı ağzımda boğuluyor. Askıya alınmış bir sonsuzluk boyunca birbirimize kaynaşmıştık; onun sıcaklığı sikimi boğuyor, elim onun kalçasını morartıyordu. Sonra hareket etti.

"*Sasha*."

Adımı hem dua hem de küfür olarak içime geri sokuyor. Her sesi, her seğirmeyi yutuyorum. Başı omzuma doğru düştüğünde, boğazındaki çılgınca nabızı yakalamak için başımı çeviriyorum.

"İşte bu," diye törpüledim tenini. "İhtiyacın olanı al. Kullan beni."

Elleri saçlarımı avuçlamak için uzanıyor ve ağzımı kendi ağzına götürüyor. Öpücüğün tadı gözyaşı gibi.

"Kullanmıyorum," diyor itişler arasında. "Asla kullanmıyorum. *İstiyorum*. Siktir-!"

Kalçaları bir mengene gibi sıkıyor. Avucuma gömdüğü bir hıçkırıkla içinden bir orgazm kopuyor. Kıpırdamadan duruyorum, titriyorum, etrafımda nabzının atmasına izin veriyorum. Sahiplendiğim her santimi hissetmesine izin veriyorum.

Gospodi pomiluy, lanet bir tanrıça gibi görünüyor. Boğazındaki kırmızı ve mor el izim... Her hamlede zıplayan göğüsleri... Onu ikiye bölen sikim... Yüzünde birbirine karışan ter, sevinç gözyaşları ve siyah, çizgili makyaj şimdiye kadar gördüğüm en güzel tablo.

"Lütfen," diye inliyor.

Tutuşumu sıkılaştırıyorum. Nabzı avucuma çarpıyor. "Lütfen ne?"

"Daha sert."

Kalçalarımı acımasızca kırıyorum. Ayna takırdıyor. Çığlığa dönüşen bir iniltiyle boğuluyor.

"Bilmelerini mi istiyorsun?" Tıslıyorum. "Yvonne'un değerli malının çiğ çiğ sikildiğini duymasını mı istiyorsun?"

Amcığı titriyor. *Tanrım*. saçlarından tutup geriye çekiyorum, boğazını ortaya çıkarıyorum. "Yalvar."

"Sasha-"

"*Yalvar*."

"Lütfen-lütfen durma-"

İki parmağımı ağzına sokmak için boğazını serbest bırakıyorum. "Em. Yaptığının tadına bak."

Parmakların etrafında inliyor, dili dönüyor. Onu daha sert beceriyorum, derinlere doğru açıyorum. Dizleri büküldüğünde, bir kolumu beline dolayarak onu yakalıyorum, asla yavaşlamıyorum. "İşte bu," diye homurdanıyorum. "Al onu. Al *beni*."

Kendi sonumun geldiğini hissedebiliyorum ama bu düşmüş meleklerle işimi bitirmeye henüz hazır değilim. Bu yüzden kendimi Ariel'den ayırıyorum ve onu kadife sedirin üzerine atıyorum. Bacakları içgüdüsel olarak ayrılıyor ve ben de dizlerimin üzerine çöküp amcığıyla ziyafet çekiyorum. Yalıyor, parmaklıyor, ölmek üzere olan bir adam gibi onu tüketiyorum.

Ben klitorisini yalamaya ve onu parmaklamaya devam ederken gözleri yuvalarından fırlıyor. "Hayır. Sakın başka tarafa bakmaya cüret etme. Boşaldığında bana bakacaksın, Ariel. Hayatının geri kalanında, boşaldığında göreceğin yüz benim yüzüm olacak."

İtaat ediyor. Zar zor. Ama bunalmışlık yüzünü yarım düzine farklı yöne doğru yırtıyor. "Lütfen- Sasha- yapamam-" diye mırıldanırken neredeyse yıkılmış görünüyor.

"Yapabilirsin." Parmaklarım onu daha da genişletti. "Ve yapacaksın."

Yvonne'un endişeli "*Orada her şey yolunda mı?*" sorusunu duymazdan geliyorum ve daha sert emiyorum.

Her şey , Yvonne.

Geldiğinde, sırtı bir yay kirişi gibi kemerli, kalçaları başımı eziyor, sadece gülebiliyorum. Yine de onu uzun süre bekletmiyorum. Bunun yerine ayağa kalkıp onu dört ayak üzerine çeviriyorum. Kemerimi pantolonumdan çıkardım. Hızlı bir hareketle boğazına doladım ve sıktım.

Ariel'in gözleri şişti. Onu suçlayamam. Halka açık bir soyunma odasında, boğazında bir kemerle sevişmek - ateşle oynuyoruz, tehlikeli olanın ve onu tüm lanetli hayatı boyunca hiç olmadığı kadar sert boşaltacak olanın jiletin kenarında sevişiyoruz.

Ama düşündüğümde, her şey uygun görünüyor. Bu başından beri kötü bir fikirdi. Yanan bir yıldızın üzerine benzin dökmenin ne zararı var?

Ona tekrar çarptığımda soğukkanlılığından geriye kalan az şey de dağılıyor. Bir elim beline kenetleniyor; diğeri deri tasmayı tutuyor. Ben onu arkadan becerirken dirsekleri birbirine karışmış pislüğimizin içinde kayıyor.

"İzle," diye hırlayarak yüzünü aynaya doğru çeviriyorum. Başparmağım kışındaki mor ısırtık izine . "İkimizi de mahvetmemi izle."

İlk darbede ciğerlerindeki hava boşaldı. İkincisinde dişlerinin dudağını yardığı yerden kan akıyor. Üçüncüsünde, çılgınca, iğrenç bir tempoyla darbelerime karşılık veriyor.

"Siktir-" Eli kalçama doğru uçuyor, tırnakları batıyor. "Durma- Durma amına koyayım-"

Kaybediyorum. Fazla kalmadı. Aynı anda her yerdeyim; ellerim göğüslerinde, dişlerim boynunda, sikim kabzasına kadar gömülü. Her hamlede sedir yerde kayıyor. Kemerini daha sıkı, daha sıkı, daha sıkı çekerken ruj tüpleri ve fiyat etiketleri konfeti gibi etrafımıza yağıyor.

"Benimle gel," diyorum, parmaklarımı klitorisini buluyor. Kemerini tamamen gergin bir şekilde çekiyorum. "Şimdi."

Önce o kırılıyor. Bir kalp atışı sonra onu takip ediyorum, serbest bırakılmam damlayan duvarlarını beyaza boyayana kadar artçı şokları boyunca pistonluyorum. Omzuna gömdüğüm kükreme diş izleri bırakıyor.

Uzuvlarımız ve soluk soluğa nefeslerimizle bir yığın halinde yere yığılıyoruz. Orada ne kadar kalacağımızı bir Allah bilir. Bana kalırsa bir daha hiç hareket etmesek de olur. Kemerini gevşetiyorum ve kenara kaymasına izin veriyorum.

Ariel nefes veriyor ve göğsüme yaslanıp titriyor. Titreyen ellerimle saçlarını okşuyorum ve çok ileri gitmiş olabileceğimizden endişeleniyorum. Ama titreme arttıkça endişem de artıyor - ta ki şu anda onu sarsanın gözyaşları olmadığını fark edene kadar.

Bu *kahkaha*.

"Sen delisin," diye tekrar suçluyor. "Kesinlikle ." "Asla aksini iddia etmedim."

Kollarımda dönüyor. Bakışlarındaki güven beni herhangi bir Sırp silahından daha çok korkutuyor. "Bu sadece seks değil, biliyorsun. Benim için değil."

Başparmağımı şiş dudaklarında geziniyor. "Biliyorum. Benim için de değil. Seninle değil."

"Bundan sonra ne olursa olsun," diye nefes alıyor ağzıma karşı, "bununla dürüstçe yüzleşeceğiz. Birlikte yüzleşeceğiz. Artık benden saklanma, tamam mı?"

Etrafımdaki katliama bakıyorum: her köşeye dağılmış giysilerimiz, parçalanmış bir tanga, benim için o kadar güzel bir şarkı söylerken Ariel'in boğazını sıktığı kemerimin kızarmış hatları.

Tam bir felaket. Tam bize göre.

Sonra yukarı baktım. Tepedeki tavan penceresinden yumuşak, beyaz bir karın yağmaya başladığını görüyorum.

Tezgâhtar Ariel'in "denediği" bir kol dolusu iç çamaşırına bakıyor. "Bunları paketleyeyim mi?"

"Hepsini alacağız," dedim ona.

Ariel nefesinin altından, "Geri vermek hiç de etik olmaz," diye ekliyor.

Biz çıkarken öğleden sonra güneşi yüzüme vuruyor. Elini sıkıca kavırıyorum - sahiplenici değil, ama *mevcut*. O da karşılık olarak sıkıyor.

Klaus çantaları atar. "Efendim, Feliks aradı. Yirmi dakika içinde Zimoy'la toplantınız olduğunu size bildirmemi istedi-"

"Yeniden planlayın."

"Ama Arnavutlar-"

"*Yeniden planlayın.*"

Ariel'in arka koltuğa geçmesine yardım edip onu takip ediyorum. Kapı kapandığında bana döndü. "Sasha-"

"Tek kelime bile etme." Avucumu yanağına bastırıyorum ve tatlı sıcaklığının bal gibi içime sızdığını hissediyorum. "Henüz değil. Sadece bir süre seninle oturmak istiyorum."

Motor mırıldanıyor. Seks ve deri kokusunun altında bir yerlerde, başka şeylerin kokusunu alıyorum.

Duman.

Kan.

Ve en ufak bir umut ışığı.

ARIEL

Sabah ışığı oturma odamdaki altın rengi alışveriş torbalarını radyoaktif atık gibi parlatıyor. Bulaşık havlusuna sarılmış bir buz küpünü, Sasha'nın dişleri yüzünden tamamen çürümüş olan iç baldırıma bastırıyorum ve dünkü alışverişten dökülen ipek ve dantel yığınınına bakıyorum.

Görüntü gözlerimin önünde yüzüyor ve başka bir şeye dönüşüyor: Sasha beni arkadan becerirken, kemeri boğazıma dolanırken, eli ağzımı sıkarken kendi yüzümün hiç bitmeyen bir iniltiye dönüştüğü anılar...

Kes şunu, Tanrı aşkına. Sürekli bu iğrenç seks anılarını yaşıyorum. Vücudum da hasarı unutmadı. Gece yarısı işemek için yataktan banyoya zar zor gidebildim, çünkü ilk iki adımda kovboy gibi çarpık bacaklıydım.

Sasha'nın o soyunma odasında bana yaptığı şey için *yıkım* çok temiz bir kelime.

Bu konuda üzgün olduğumdan değil. Kaç kez orgazm olduğunuzu unuttuğunuzda üzülmek oldukça zor. Sadece beni yok etmesi için ona ne kadar kolay yalvardığımı hatırlamak Yunan Ortodoks yetiştirilme tarzıma ters düştüğü için içimde küçük bir utanç duygusu kabarıyor olabilir.

Ama bu, onunla *birlikte* olmanın ne kadar iyi hissettirdiği karşısında sönük kalıyor. Onun *için* olmak. Bedenimi Sasha'ya sunmak ve onun sahiplenmesini sağlamak.

Bir nesneyi kullanırdı, ama sunaktaki bir adak gibi tüketmek için.

Onu iyi hissettiren bir şey olmayı çok istiyordum.

Boğazımın etrafındaki çürük halkasına bakılırsa, başardığımdan oldukça eminim.

Duşa girebilmek için çayımı demlenmesi için mutfığa bırakıyorum. Ama oturma odamdan o yöne doğru Çıplak Topallama'ya daha iki adım atmıştım ki anahtarlar kapıya çarpıyor (Feliks nasıl olduysa bir günden kısa bir sürede tamir başardı).

Kalbim kabarıyor. Sasha-?

"Tatlım, ben geldim!" diye sesleniyor Gina, Doc Martens ayakkabılarını geçen haftanın açılmamış postalarının üzerinde zıplatarak kapıdan içeri girerken. "Sana güzellikler de getirdim. Mazzola'dan tarçınlı rulo ve- Oh, tatlı Jiminy Cricket."

Beni süzmek için durdu. Sadece irkilebiliyorum çünkü ne gördüğünü çok iyi biliyorum. Çıplak bir hobgoblin gibi yarı çömelmiş, bacaklarımın arasına donmuş bir bulaşık havlusu sıkıştırmış, bir milyon dolardan fazla değerdeki haute couture kanepemin üzerinde altın bir dağ oluştururken. Seks delisi saçlarım, sayısız sivilcelerim ve yüz ifadelerimin ılık, jöle benzeri niteliği her şeyi açıklıyor.

"gibi değil," diye yalan söylüyorum.

Gina kaşlarını kaldırır. "Bu utanç yürüyüşü daha çok utanç *topallamasına* benziyor, kızım. Zoru oynuyormuş *gibi* bile yaptın mı?"

"değil! Ben, uh... düştüm."

"Mhmm. Aletinin üzerine, belki." Elindeki unlu mamulleri sehpanın üzerine bırakıyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Ariel, Central Park'ta eyersiz bir Clydesdale'e binmiş gibi görünüyorsun. Eğer şu lanet olası saniyede her bir detayı anlatmazsan çığlık atacağım."

"Tanrım, ben-"

"Yemin ederim yapacağım, Tanrı yardımcım olsun. Üç, iki, bir-"

"Tamam! Tamam! Tamam! Tamam! Tamam, ben- Kahretsin, *ah*." En iyi arkadaşımın avazı çıktığı kadar bağırmasını engellemek için hamle yapmaya çalışmak beklediğimden daha da acı vericiydi. Kanepeye hırıltılı bir şekilde yığılmadan önce yolun yarısından daha azını alabildim.

Neyse ki Gina bunu bir teslimiyet işareti olarak kabul ediyor ve yanıma oturuyor. Hatta vücudumun üzerine bir battaniye örtecek kadar nazik, böylece aynı anda hem çıplak *hem* de aşağılanmış olmuyorum.

"İnsanlar bekliyor Ariel ve bilmek istiyorlar. Detaylar altındır." Dudağımı

ısırdım. "Biz... biz... şey, seks yaptık."

Gina gözlerini yerçekimi alanlarını değiştirecek kadar sert bir şekilde deviriyor. Sonra kulaklarını tıkıyor ve tekrar çığlık atmak için ağzını açıyor. "Ahh-!"

"Dur!" Bileğini tutup onu gerçeğe geri sürüklüyorum. "Sana söyleyeceğim, söz veriyorum. Ama gerçekten böyle çığlık atamazsın. Komşularım zaten benim çok tuhaf şeylerle uğraştığımı düşünüyor."

Gina bana ihtiyatla bakıyor. "Morluklara çok da uzakta değiller."

Yüzüm kızarıyor. Ama buradan başka gidecek bir yer yok, bu yüzden derin bir nefes alıyorum ve ona her şeyi anlatmaya başlıyorum.

"Yani tüm bu planımız..." Gina parmağının ucundaki tarçınlı rulo kremasını yalıyor. "Tam bir çöplük yangını, ha?"

"Bu kötü." Kruvasandan vahşi bir ısırık alıyorum. "İtfaiyeyi arayın. Şehri boşaltın."

"Ari... Endişeleniyorum." Gina iç geçiriyor ve elimi iki elinin arasına alıyor. "Kaplanlarla kovalamaca oynuyorsun, bebeğim. Çok sevimli çizgileri var. Çok keskin dişleri var."

"*O kadar da* kötü değil," diye itiraz ediyorum.

"Hayır, haklısın," diye kabul ediyor. "Bu daha kötü. Bana bir şey söyleyin: En son ne zaman gerçek bir hikaye yazdınız?"

"John'un bana sürekli puf parçaları vermesi benim suçum değil!"

"Yine de zor ipuçlarını sormayı bırakman senin hatan." Gina topuzumdan kaçan bir tutam saçımı şefkatle tarıyor. "Sadece en başta hiç istemediğine yemin ettiğin bir şey için kendini kaybettiğini görmekten nefret ediyorum. Mutlu olmana sevindim, gerçekten. Ben sadece... Ben sadece ne yaptığını bildiğini bilmek istiyorum."

Evet, haklısın. En başından beri ne yaptığımı bilmiyorum. *Tekmeleyerek ve çığlık atarak kaçmak; gerekirse ısırarak ve pençelemek* - bir planın kapsamı hemen hemen *buydu*. Aklıma gelen en iyi taktik "Lora'nın çantasından bir şeyler ödünç almak" olunca kendimi burada bulmam şaşırtıcı mı?

"Belki de bilmiyorumdur, Gina. Belki de bu en başından beri umutsuzdu."

"Ariel Ward'ın böyle konuşmadığını biliyorum. Benim kızım bir *savaşçıdır*. Pes eden biri değil. Ve bak, ona sonsuza dek sırtını dönmen gerektiğini söylemiyorum. Sadece, bilgi güçtür, anlıyor musun? Ve onu henüz gerçekten tanıdığını sanmıyorum. *Onu* tanımak, onu bilmek gibi." Dudaklarını büzüyor. "Bebeği banyo suyuyla birlikte atmak zorunda değiliz. Onu test edelim derim."

"Bizim yaptığımız da bu değil miydi zaten?" diyeceğim ama ben diyemeden parmağını dudaklarıma bastırıyor. "Maskenin arkasındaki adamı test et, Ariel. O alete bağlı bir ruh olup olmadığını bilmek istiyorsun ve seni suçlamıyorum. O yüzden onu sana onay ya da ret verecek bir yere götür. Neyden yapılmış? *Gerçekte* kim o? Pembe gözlüklerinin seni kandırmasına izin verme. Belki de gördükleriniz hoşunuza gider ve sonunda bu prensle gün batımına doğru yol alırsınız. Ya da..." İç geçiriyor ve en nadir, en sert bakışlarından biriyle beni düzeltiyor. "Ya da belki de değil."

Öylece bıraktı. Bir süre hayatında ve ofisinde neler olup bittiği hakkında konuşuyoruz. Hafif bir yemek, damak temizleyici. Sonra onun yardımıyla giyiniyorum - sanki kendi pantolonunun fermuarını çekmek için yardıma ihtiyacı olan Viktoryen bir kadınmışım gibi - ve birlikte metroya binip işe gidiyoruz.

Bir toplantısı var, bu yüzden öğle yemeğinde buluşma sözü vererek yollarımızı ayırıyoruz. Ama masama giderken gözüme bir şey çarpıyor.

Topluluk ilan panosunun önünde duruyorum. Yoga dersleri ve kayıp kediler için ilanlar ve el ilanlarıyla dolu. Asıl hedefim en alt köşeye sıkışmış: bir

Safe Harbor Kadın Sığınma Evi için güneşte ağartılmış broşür.

Tam ona uzanıyordum ki Lora arkamdaki malzeme dolabından çıktı, kolları tomar tomar yazıcı kâğıdıyla doluydu. Hemen rotamı değiştirip onun yerine bir "kiralık özel dedektif" ilanı koparıyorum. "***Private Dick kill Do the Trick!***" Parlak yeşil yazı tipiyle bağıyor.

İkili imalar ve şüpheli metin yazarlığı seçimleri bir yana, Lora'nın neşeli yoluna devam etmesini sağlamak açısından umduğum seçim tam olarak *burada görülecek bir şey* değil. Yeterince eminim, yanımda duraklıyor.

"Olamaz! Bir şey mi kaybettin?" diye sorar.

"Şey... hayır. Şey, sayılır. Ben..." İç çekerek P.I. Richard'ın broşürünü tekrar panoya yapıştırdım ve gerçekten ilgilendiğim şeyi işaret ettim. "Burayı hiç duydunuz mu? Güvenli Liman?"

Klasik Lora cevaplarından herhangi birine hazırım. *Güvenli Liman - bu bir tekne kulübü gibi bir şey mi? Ya da tüm kadınların sığınma evi olması gerekmez mi? Bu anayasada yazmıyor mu?*

Daha az hazırlıklı olduğum şey ise yüzünün aniden donması. Her zamanki gülümsemesi kayboldu. "Evet, biliyorum," diye mırıldanıyor, bu muhtemelen ondan duyduğum en kısa ve en soğuk cümle.

Şaşırdım. Yüzümü ona dönüyorum, çatık kaşlarının onda ne kadar yanlış durduğuna hâlâ şaşıyorum. Bu parıltılı kar küresi Lora, her zaman güneşli Lora. Her nefes alıp verişinin arasında kıkırdamaması insanlığa karşı işlenmiş bir suç.

Olduğu yerde kıpırdanıyor, bakışları yere düşüyor. "Ben küçükken... Mesela bir süre annem ve ben orada yaşadık. Babam ise... pek iyi davranmıyordu. Hikayenin kısa versiyonu 'çok fazla bira'."

Küçük bir şeyin bir insana olan tüm bakış açınızı değiştirebilmesi çok komik. Birdenbire onu yargıladığım, ona güldüğüm için kendimi korkunç derecede suçlu hissettim. *Sen bir sürtüksün*, diye bağıyor kafamın içindeki ses. Bu yanlış değil.

Burada, zihnimin gözünde, tamamlanmış bir yapboz gibi ortaya konmuş tüm hayatını görebiliyorum. Sevgi istiyor, sevgi için *yalvarıyor* ve kapılar yüzüne tekrar tekrar çarpılıyor.

Şimdi bu kadar çok istemesine
şaşmamalı. Hepimizin istemesine
şaşmamalı.

"Her neyse," diyor burnunu çekerek, "güzel bir yer. Orada çalışan pek çok hoş kadın var. Neden? Gönüllü olmayı mı düşünüyordun?"

"Sayılır, aslında, evet." Gina'nın bu sabahki soruları yine kafamda yankılanıyor.
O neyden yapılmış? Gerçekte kim o?

Bunu öğrenmenin bir yolu da bu.

ARIEL

Ben kötü bir insan mıyım?

Dışarıda kaldırımda durup Sasha'yı beklerken kendime tekrar tekrar sorduğum soru bu. El ve ayak parmaklarımdaki kan dolaşımını devam ettirmek için aynı on metrelik alanı defalarca arşınladım. Ama kalbimin panikle güm güm atması, kanın başka yerlerde hareket etmesini sağlamak için çok şey yapıyor.

Cevabın evet olması için milyonlarca neden var. Kötü bir insan olabilirim çünkü kötü bir adamın halka açık bir yerde bana çok kötü şeyler yapmasına izin verdim. Kötü bir insan olabilirim çünkü o kötü adamın aslında o kadar da kötü bir adam olmadığına dair hala umut besliyorum. Kötü bir insan olabilirim çünkü onu bu yere, Güvenli Liman Kadın Sığınma Evi'ne getiriyorum, kötü kadınların başka bir yerde onlara iyi davranılmayacak kadar kötü bir dünyada kötü durumlardan kaçmak için gittikleri yer.

Ama iyi olmayı çok istiyorum.

Ve Sasha'nın da iyi olabileceğine inanmayı çok istiyorum.

Sasha'nın sayısız karartılmış şehir arabalarından birinin yanaşıp onu dışarı atmasını bekleyerek sokağın aşağısına ve yukarısına bakmaya devam ediyorum. Şimdiye kadar bir şey çıkmadı. Ama eldivenli bir parmağın omzuma dokunduğunu hissedince şaşkınlıkla çığlık atıyorum.

İlk düşüncem Dragan'ın daha fazlası için geri döndüğü. Bunun yerine, görmek için döndüm-

"Bir daha sakın bana böyle sinsice yaklaşma!" Sasha'yı tokatlayarak azarladım.

Gülüyor. "Ben de seni gördüğüme sevindim." Sonra beni tutup öpüyor ve işte tam o anda kumdan kale kararlılığımın parçalanmaya başladığını hissediyorum.

"Hızlı bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," dedi. "İçeri gir; hemen geliyorum." Gözlerinin peş peşe köşeye, sokağa ve yakındaki çatılara nasıl daldığını kaçırmıyorum. İlk defa onun yerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Gölgede saklanan şeylerden hep kaçmışımdır. Sasha mı? Onu vuruyor.

Ama iç çekerek dönüyorum ve dediğini yapıyorum.

Sığınma evinin ön kapısını ittiğimde zil gergin bir kahkaha gibi şingirdiyor. Sessiz ama temiz bir yer, bir köşede neşeli bir bitki ve bir masanın karşısında soluk pembe bir koltuk var.

Yine de masanın arkasında kimse yok. Bir adım atıyorum ve başımı çevirerek ofisin ötesinde birini görüp göremeyeceğimi anlamaya çalışıyorum. "Alo?" Sesleniyorum. "Merhaba, orada kimse var mı?"

Karıştırma sesleri duyuyorum, bir öksürük ve sonra ofisten bir kadın çıkıyor. Ömrünü bağış kutularını ve kırık kadınları taşımakla geçirmiş birinin sağlam yapısına sahip. Gümüş rengi saçları yerçekimine meydan okurcasına düğümlenmiş.

"Erkencisin," diyor - kaba bir şekilde değil, ama düz, açık, yalın bir şekilde. "Gönüllü oryantasyonuna daha otuz dakika var." Yüzünde hâlâ temkinli bir ifade var, sanki bana güvenmiyor.

Suçluluk duygusu midemi bulandırıyor. Sanki dışarıda volta atarkenki düşüncelerimi görebiliyor. *Belki de ben kötü bir insanım. Belki o da bunu görüyordur. Belki de bu gece burada olmamın gerçek nedenini açıkça söylemeliyim: 'Merhaba, burayı gangster nişanlığının insanlığı için bir turnusol testi olarak kullanıyorum. Lütfen performansını bir eğri üzerinde değerlendirin.*

Sonra iç geçiriyor, ellerini pantolonuna siliyor ve bir tanesini sıkmam için bana uzatıyor. "Ben Elena Petrova. Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Her zaman hoş geldiniz diyeceğiz.

Safe Harbor'da yardım edin."

"Ariel." Elini sıkarken ben de ona gülümsüyorum. "Ben de seninle tanıştığımıza çok memnun oldum Elena."

Ellerimiz hâlâ birbirine dolanmışken ön kapı pat diye açıldı. Önce soğuk hava içeri giriyor, sonra Sasha. Sıkışık kapı aralığını dolduruyor ve düşüncelerim onu gördüğümde her zaman olduğu gibi çıldırıyor. Siyah paltosu bedenini yutuyor, deri eldivenleri yakasını ayarlarken esniyor. Tereyağı bıçaklarının dünyasında bir jilet gibi.

Ama iyi biri mi? diye bağılıyor kafamın içindeki ses. Ona çenesini kapatmasını söyledim. Sasha'nın bakışları soyulmakta **olan EMPOZERASYON BURADA**

BAŞLIYOR

duvara yapıştırılmış bir poster. İndiğinde, çarpık bir gülümsemeye dönüşüyor. "Umarım çok geç kalmamışımdır."

"Sen-"

"-her zamanki gibi tam zamanında, Sashenka."

Ariel.exe çalışmayı durdurdu.

Çünkü Elena ona sarılıyor. Gerçekten *sarılıyor*, çatlamış dudakları adamın yaralı yanağına bastırıyor. "Ne güzel bir sürpriz. Koruyucu meleğimiz geri döndü."

Rusça ileri geri konuşmaya başladılar. Bu arada benim zihnim kısa devre yapıyor. Koruyucu melek. Koruyucu *melek*. *Koruyucu* melek.

"Ne... neler oluyor?" Kekeliyorum.

İkisi de dönüp bana baktı. "Ona söylemedin mi?" Elena kaşlarını kaldırarak Sasha'ya bakıyor, Sasha paltosunu çıkarıp portmantoya asıyor, kendi evi kadar rahat ve aşina olduğu bir yer burası.

"Bana *ne* söyleyeceksin?" Sesim boğuk çıkıyor.

Sasha kelepçelerini açarken sırtıyor. "Zaman zaman burada yardım ediyorum."

Elena homurdanıyor. "Sizi ucuza satmasına izin vermeyin. Güvenlik sistemini, su tesisatını, okul sonrası programını ve yatakhane tadilatını finanse etti - ve bu sadece çek yazmak değildi. Bir gece geldim çünkü

bir hırsızdı ama sadece Sasha, sabahın üçünde alçıpanı tokatlıyordu." Yanındaki bağış kutusundan pembe bir tulum çıkarıyor ve yavaşça katlıyor. "Aslında geçen hafta buradaydı, kocası dişlerini kıran bir kadının diş tedavisini ödüyordu."

Göğsümde kırılğan bir şey kırılıyor. "Neden?"

Sasha'nın çenesi geriliyor. Arkasında, ofisin buğulu penceresinden Brooklyn sokaklarında karın tozlanmaya başlamasını izliyorum.

Elena yanıma geldi ve omzuma vurdu. "Bu gece benim Sasha Ozerov hakkında öğrendiklerimi sen de öğreneceksin gibi geliyor: 'Neden' diye sormaya zahmet etme. Adamı olduğu gibi kabul et. Aksi takdirde çok huysuzlaşıyor." Bir kez daha gülümsüyor, sonra merkezin derinliklerine açılan kapıya doğru yürüyor. "Bu taraftan! Bağış odasında yardıma ihtiyacımız var. Sasha Claus hediyeler gönderdi."

Arkasından giderken hâlâ şaşkınlık içindeyim. On dakika boyunca bana ürünlerin nasıl kataloglandığını ve dağıtım için çeşitli kutulara nasıl yerleştirildiğini anlatıyor, sonra da daha sonra gelip bizi kontrol edeceğine söz vererek ayrılıyor.

Sessizce çalışıyoruz -Sasha oyuncakları ayırıyor; ben çamaşırları katlıyorum. Her solmuş oyuncak ayı onun elinde bir el bombası gibi görünüyor.

"Neden bana söylemedin?" Bir süre sonra sordum.

"Bana sürpriz yapmak isteyen sendin. Bunu mahvetmek istemedim."

"Evet, ama ben- Ben- Kahretsin, sürekli böyle ters köşe yapman hiç adil değil!" Sinirli bir hışımla bir çift çocuk çorabını yere atıyorum. "Bir kez olsun, lanet hayatımda tek bir kez olsun, ne yaptığımı biliyormuş gibi görünmek istiyorum."

Sasha sıralamayı bırakıp bana dönerken acı acı gülüyor. "Ariel Ward, bir an için bile olsa burada olanlardan benim sorumlu olduğumu düşünüyorsan yanılıyorsun. Ben de en az senin kadar çaresizim."

Kaşlarım çatıldı. "Bu da başka bir tuzak gibi geliyor."

Ellerini iki yana açıyor. "Burada tuzak yok. Oyun, hile ya da saçmalık yok. Bunların hiçbirinin bu şekilde olmasını istememiştim. Ama..." Eğiliyor ve parmaklarını avuçlarının arasına alıyor. "Artık bununla savaşmayacağım, Ariel. Denedim, hem de çok denedim. Ama başarısız oldu. Bu yüzden şimdi yapabileceğim tek şeyi yapıyorum: bizi nereye götüreceğini görmek."

Ona inanmak istiyorum. Gerçekten istiyorum. Sadece... inanamıyorum. İster yaşam boyu süren bir travma, ister paranoyaya genetik bir yatkınlık ya da üçüncü bir şey olsun, Sasha Ozerov'un sözlerini olduğu gibi kabul etmeme izin veremiyorum.

Güzel sözler olsalar bile. Güzel sözler
olsalar bile.

"Bundan bir şey çıkaramamanın imkânı yok," diye mırıldanıyorum. Bir elimle oturduğumuz sığınığın tamamını kapsayacak şekilde etrafı işaret ederken bile yüzüm yakıcı bir utançla düşüyor. Kulağa gülünç geldiğimi biliyorum ve ben de öyle hissediyorum. Ama gerçek tamamen inkar edilemez olana kadar bastırmak ve dürtmek zorundayım.

"Ne gibi?" diye alay ediyor. "Gidecek başka yeri olmayan insanlar için güvenli bir sığınığı desteklemekten ne kazanabilirim ki?"

Omuz silkiyorum, yüzüm hâlâ yere dönük. "Senin gibi insanların nasıl çalıştığını bilirim. Kirli paranızı temizleyebilmek için güzel paravanlar ararsınız."

Sasha bağış kutusunu yere çarptığında bir çılgılığı bastırmak zorunda kaldım. "Beni bir daha asla bununla suçlama." Ani sessizlikte toz zerrelere uçuşuyor. Yüzümü tutuyor ve ona bakmamı sağlıyor. "Burada defterleri sildiğimi mi sanıyorsun? Simli yapıştırıcı ve yeni yürümeye başlayan çocuk çoraplarıyla mı? Yoksa insan gibi hissetmek için hayırseverlik oynamam gerekecek kadar zayıf olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Sanırım seni hiç tanımıyorum."

Kıpırdamıyor. İnce alçıpanın ötesinde, Sasha'nın parasıyla yeniden inşa edilen yatakhanelerde kadınların ve çocukların yaşadığı yerde, bir çocuğun kahkahası fokurduyor - tatlı, parlak, bu çürük, hırpalanmış dünyada tamamen yabancı.

"Biyografimi istiyorsun Ariel, sanki bu beni açıklayacakmış gibi. Ne zamandan beri bir sayfadaki gerçekler bir insanı açıklıyor? Özetlenebilir misin? Siktiğimin LinkedIn'i senin hikayeni anlatıyor mu?"

Sertçe yutkunuyorum. "Ben bir muhabirim, Sasha. Daha fazlasını bilmek istemem çok mu çılgınca?"

"Bu delilik değil." yakaladı. "Sadece... tamamlanmamış."

"Ortada hiçbir şey nasıl eksik olabilir? Sasha, beni nasıl hissettirdiğin dışında senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Bana bunu bağlayabileceğim bir şey ver. Buna güvenebileceğime inanmam için bana bir sebep ver."

Aramızda bir şeylerin değiştiğini, *değişmekte* olduğunu kabul etmeye en çok yaklaştığım andı. Bu çılgın oyunun bitmesine iki gün kaldı ve ben her şeyden her zamankinden daha az eminim.

Sasha'nın yüzü yanıyor. Bu şekilde, sadece bir gömlek ve pantolonla, bu bayat, sessiz odada yeniden düzenlenmiş bir piknik masasında otururken, neredeyse insan gibi görünüyor. Yine de gözleri, başka hiç kimsenin görmemesi gereken şeyler görmüş.

"Hikaye mi istiyorsun? İyi. İşte sana lanet bir hikaye. Annem bir keresinde babama Minsk'teki kuzenlerini ziyaret etmesine izin vermesi için yalvarmıştı. Onlarla birlikte büyümüştü, kardeş gibiydiler ve tek istediği onları tekrar görmektir." Sesi çelik yünü gibi gıcırıyor. "Ne yaptı biliyor musun? Pasaportunu sakladı. Mektuplarını yaktı. Ve yine de gitmeye çalıştığında bileğini kırdı." Elini yumruk yapıp kucağına koydu. "Ondan sonra bir daha istemedi."

Kısa, halüsinatif bir titreşim için, Sasha'nın adama dayattığı çocuğun yüzünü görüyorum. Acıyan bileğini göğsüne bastıran annesine koştuğunu hayal edebiliyorum. Onun gözyaşlarını kurutmak için nasıl burnunu çektiğini duyabiliyorum. Sağlam eliyle onu nasıl sıkı sıkı tuttuğunu ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylediğini.

Bir cevap istediniz, kendime nefretle gülüyorum. Bu testi geçiyor mu?

Ona uzanıyorum. Eğer ona dokunabilirsem, bu hak ettiği özrü başlangıcı olacak. Sıcaklığını hissettiğim anda, bu aptalca, saçma oyunu bırakabilir ve karşımdaki adamın, kendi gözlerimle gördüğüm adamın canavar olmadığına güvenebilirim. O bir aziz değil, ama düşündüğüm gibi bir canavar da değil. O... o...

"Bay Sasha!" Parmaklarım Sasha'nın dizine temas etmeden hemen önce neon taytlardan oluşan bir bulanıklık bacaklarına çarpıyor. "Geri döndün!"

Yeni girişe yer açmak için geriye doğru sıçıyorum. Az önce koşarak içeri giren kız beş yaşından büyük olamaz, örgüleri uyumsuz kelebek klipslerle sabitlenmiş. Sasha yırtıcı hayvan gibi duruyor, sonra yavaşça çömeliyor, kızla göz hizasına inerken çılgınca gülümsüyor. "Anyusha. Annen nerede?"

"Avukat hanımla konuşuyorum." Ona bir pastel boya resmi fırlatıyor. Orantısız bir güneşin altında el ele tutuşan mor çubuk figürler. Birinin parlak mavi gözleri var. "Bak ne yaptım! Bu sen ve ben parktayız!"

"Bu doğru olamaz..." Kağıdı üflenmiş camdan yapılmış gibi alıyor. "Salıncak seti yok!"

Adam karnını gıdıklarken Anya histerik bir şekilde kıkırdıyor.

"Git salıncakları ekle ki söz verdiğim gibi seni ağaçlardan daha yükseğe itebileyim," diyor ona.

"Benimle gel!" diye yalvarıyor. Gözleri kocaman ve yuvarlak, tamamen inkar edilemez. Kalbimin kenarlarından eridiğini hissedebiliyorum.

Sasha bana bakıyor ve ben de başımı sallıyorum. "Devam et," diye mırıldandım. "Ben iyi olacağım."

Ayağa kalkıyor ve onun elini tutuyor. Şey, bir bakıma -küçük parmakları serçe parmağının etrafına zar zor sığıyor. Ama onu kapıdan geçirip öteki odaya götürmesine izin veriyor, beni yalnız bırakıyor ve kendimi nasıl bir cehennemin içine soktuğumu merak ediyorum.

Kapı Sasha ve Anya'nın arkasından tıkırdayarak kapanıyor. Bankın üzerine yığılıp elimdeki yarı katlanmış tuluma bakıyorum. Kumaş dizlerden itibaren incelmış. Küçük bir kız bunu parçalanana kadar giyecek ve uyuyacağı güvenli yer için para ödeyen canavarı asla tanıyamayacak.

"Küçüklerle arası iyi, değil mi?"

İrkildim. Elena kapının pervazına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, bana

bakıyor. "Öyle görünüyor," diye mırıldanıyorum, tulumu sıkı bir kare şeklinde katlayarak.

Mırıldanarak bir kutu dolusu yıpranmış tahta kitabı karıştırmaya başladı. "Biliyor musun, on beş yıl önce buraya ilk geldiğinde, gözetlediğini düşünmüştüm. Büyük, zengin, korkutucu bir adam kapımın etrafında mı dolaşıyordu? Neredeyse polisi arayacaktım."

Ellerim hareketsiz. "Fikrini ne değiştirdi?"

"Onunla birlikte gelen kadın." Elena kutudan *Goodnight Moon'un* bir kopyasını çıkarıyor ve su lekeli sayfalarını karıştırıyor. "Yüzü... nasıl diyorsun? Bir mozaik. Kırık parçalar korkuyla yapıştırılmıştı. Bavulunu Sasha taşıdı. Bir sığınağa ihtiyacı olup olmadığını sorduğumda, 'Hayır, bir tekneye ihtiyacı var' dedi."

Kıskançlık kaburgalarımı yalıyor. Bunun için kendimden nefret ediyorum. "Metresi mi?"

Elena bir kahkaha atıyor. "Onun *vicdanı*. Kocası güçlü bir adamdı, kötü bir adamdı." Kitabı bir kenara bırakıp tekrar bana bakıyor. "Sasha gecenin bir yarısı evlerine geldi, kocasının kafasına silah dayadı ve onu bırakmasını sağladı. Sonra da onu götürmüş. Son duyduğuma göre Marsilya'da keman öğretmenliği yapıyormuş."

Tulum uyuşmuş parmaklarımdan kayıyor. "Neden?"

"Bir insan neden iyilik yapar ki?" Elena omuz silkiyor. "Belki de onun gözlerinde annesini gördü. Belki de sadece öyle hissetmiştir."

Kıskançlık artık içimde vahşi bir şey. Hâlâ beni ne kadar etkilediğinden tiksinierek, "Onu seviyor muydu?" diye fısıldamaktan kendimi alamıyorum.

Elena'nın gülümsemesi acıma dolu. "Bunun romantizmle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun? Daha büyük düşün, *Solnyshka*." Şakağına vuruyor. "Kafa, kalp, farklı diller konuşurlar."

Ayak sesleri koridorda yankılanıyor. Sasha yeniden ortaya çıkarken Elena doğrulur, Anya'nın kıkırdamaları onun arkasından gelir.

"O küçük prenses zorbanın teki," diye homurdanıyor ama içinde bir sıcaklık var.

Boğazım düğümleniyor. Marsilya'dan gelen kadın hakkında, gece yarısı yolculukları ve tacizci kocaların şakaklarına bastırılan dolu silahlar hakkında soru sormak istiyorum. I

Rıhtımda ona veda öpücüğü verip vermediğini, yaptığı şey için ona teşekkür ederken ellerinin titreyip titremediğini bilmek istiyor.

Onun yerine, "Onunla aran iyi." diyorum.

"Çocuklar basittir." Saçını düzeltiyor. "Güvenlik isterler. Salıncaklar. Oyuncak ayılar, kurabiyeler ve babalarının eve bu kadar kızgın gelmemesini."

"Ya sen? Sen ne istiyorsun?"

Bakışları benimkileri yakalıyor. "Hâlâ bana bu soruyu sormak zorunda mısın Ariel?"

Kapının kapanma sesiyle başımı kaldırıp Elena'nın gittiğini görüyorum. Burada sadece biz varız, Sasha ve ben, dövülmüş ama henüz öldürülmemiş bu rüyalar evinde.

Bu arada, Güvenli Liman'ın derinliklerinde, fırın bir iniltiyle çalışıyor. Daha yakın bir yerde bir anne yumuşak bir İspanyolca ile ninni söylüyor. Sasha Ozerov atılmış oyuncakların ve ikinci el umutların kaosunun ortasında oturuyor, kar ve tunç gibi kokuyor ve ben sonunda anlıyorum-

Canavar bir maske değil. Adam da değil. İkisi de aynı kişi, ortadan ikiye bölünmüş.

Ve ben aralarındaki çatlağa düşüyorum.

ARIEL

"Senin yerin, ha? Gurur duymalı mıyım yoksa endişelenmeli miyim?"

Asansör kapıları açılmaya başlarken Sasha bana bakıp göz kırpıyor. "Dehşete düştüm."

Çatı katını yeni gözlerle görmek gibi. Geçen sefer mobilyalarla ya da onları seçen adamla daha az ilgilenemezdim; daha çok çıkışların konumuyla ilgileniyordum.

Yine de şimdi, etrafa bakmak için zaman ayırıyorum. Cam duvarlar Manhattan'ı dökülmüş bir elmas kolye gibi ıslıl ıslıl gösteriyor ama mobilyalar başka bir yüzyıla ait; süslü maun yan sehparlar, kurumuş kan rengine dönmüş kadife bir Chesterfield kanepe. Batı duvarının tamamını kaplayan bir kitaplık Rusça, İngilizce ve Yunanca gibi görünen kitaplarla dolu. Bu adam kaç dil biliyor?!

"Çökmüş gangster mi yoksa emekli kütüphaneci mi?" Parmaklarımı *Anna Karenina*'nın deri ciltli baskısında gezdiriyorum. "Söylemesi zor."

Sasha paltosunu çıkarıyor ve köşedeki bar arabasından kendine bir içki doldurmaya gidiyor. "Bana onları gerçekten okuyup okumadığımı sorma," diye takılıyor. "O hikâyelerden bazıları çok uzun. Aç mısın? Susadın mı?"

"Hikayelerden bahsetmişken..." Yüzümü ona döndüm. "Elena bana seninle ilk tanıştığın zamanı anlattı. Kurtardığin kadın, şu anda Marsilya'da olan kadın."

Kıpırdamadan duruyor, votka şişesi kristal bardağın yarısına kadar donmuş. Bir anlığına, o cıva gözlerinde korkunun titreştiğini gördüğüme yemin edebilirim. Sonra kayboluyor, yerini her zamanki alaycı kayıtsızlığı alıyor. "Önce ye. Sonra konuşuruz."

"İştahımı kaybedeceğimden mi korkuyorsun?" "Ben de benimkini kaybetmekten korkuyorum."

Adımlarını mutfığa doğru atıyor. Onu önlüğünün deri iplerini bağlarken görmek için tam zamanında takip ediyorum. Elleri maharetli ve doğrayıp pişirirken yüzü rahatlıyor. Birkaç dakika içinde hava cızırdayan yağın sesi ve kokusuyla doluyor. Önüme tabaklar koymaya başlıyor. Havyar sürülmüş blini, sıvılaşmış kalp atışlarına benzeyen koyu pancar çorbası, geyik eti ve suçluluk duygusuyla patlayan yastık gibi köfteler.

"Annenin yemekle ilgili ne gibi bilgece sözleri vardı?" Ayakları olan bir çöp öğütücüsüyümüşüm gibi köfteleri ağzıma tıktırmamaya çalışırken soruyorum. "Çünkü bunlar onun tarifleriye, söyleyebileceği her şeyi dinlerim."

"Dedi ki, 'Karı ne kadar şişman olursa, hayatın o kadar iyi olur.'"

Şok olmuş bir kakhahayla çenem düşüyor. Kafasına bir hamur tatlısı fırlattığımda bile Sasha'nın gözleri parlıyor. "Öyle bir şey demedi!"

Havada uçuşan yiyeceği kapıyor ve hiç etkilenmeden ağzına atıyor. "Yorumluyor olabilirim." Ellerini bulaşık havlusuna sürterek ekliyor: "Bunlar onun tarifleri. Bir yeteneği vardı."

"Evet," diye katılıyorum ruh hali değişirken. "Aşkın tadını alabiliyorsun."

Sasha bana bakıyor, avuçlarını tezgâhın üzerine koymuş.

"Ne?" diye sordum. "Bakıyorsun."

"Gözlüyorum," diye düzeltiyor.

"Oh?" Kaşımı kaldırıyorum. "Gördüklerini beğendin

mi?" Sırıtsı seğiriyor. "edemeyeceğin kadar çok."

"Yemeklerine iltifat etmeye devam diye bana yağ çekiyorsun," diye suçluyorum, çatalımla parmaklarının arkasına vurarak.

"Beni gün boyu ayakta tutan şey utanmadan iltifat aramak, Ariel." Gülüyor ve doğruldu. "Sen burada kal. Hemen döneceğim."

"Nereye gidiyorsun?" Koridorda gözden kaybolurken arkasından sesleniyorum. Sesi süzülerek geri geliyor. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Gergin bir sessizlik içinde parmaklarımı sıkıyor, bu gece çok ileri gidip gitmediğimi merak ediyorum. Çok açık bir şekilde **GEÇİLMEZ** olarak işaretlenmiş bir bölgeye çok fazla girip girmediğimi. Sasha, kadın sığınma evi meselesinde onu gafil avlamaya çalışmamla ilgili hiçbir şey söylemedi. Bunun bir nedeni orada hiç çaba göstermeden durumu tersine çevirmesi, ama bir de... kabullenme gibi görünüyor. Sanki kimseyle paylaşmadığı yanları olduğunu ve benim en çok görmek istediğim yanlarının bunlar olduğunu kabul ediyor ve belki de kısıtlamaları hafifletme ve beni içeri alma fikrine ısınmaya başlıyor.

Belki de değildir. Belki de bu sadece benim umudumdur.

Bir süre sonra elinde kalın bir kitapla mutfığa geri döner. "İşte." Bana doğru itti. "Bir göz at."

İlk sayfayı açarken kaşlarımı çatıyorum. Bu bir fotoğraf albümü. Boş deri kapak, iç sayfalar sararmış ve kırışmış.

Ama içeriye yapıştırılan ilk resim nefesimi kesiyor. Beş yaşlarında bir çocuk kendisine büyük gelen, ön tekerleği tamir edilemeyecek kadar ezilmiş bir bisiklete binmiş. Yarık dudağı morarmış ama sırtışı Doğu sahillerine güç verebilir.

"Çok sevimliydin," diye fışkırdım. Kase kesimi, kısa şort, berrak gözler, önlenemez gülümseme. Önümdeki erkek versiyonuna bakıyorum. "Bir dakika, hâlâ iltifat mı bekliyorsun? Senin ego tuzağına mı düşüyorum?"

Kıkırdıyor ve gözlerini deviriyor. "Küstahlığa devam edersen kitabı geri alırım."

"Cesedimi çiğnemedim." Onu korumak için sırtımı ona dönüyorum. Sasha kendini bana yapıştırırken hâlâ kıkırdıyor, çenesi başımın üstüne geliyor. "Devam et."

Bir sonraki resim ilkinden bile daha büyük. Bebek Sasha, bir dürüm gibi kundaklanmış, sadece tombul yanakları dışarı bakıyor. **Aleksandr Ozerov-1**

Temmuz 1986, 4.56k4. Kafamda hızlı bir hesap yapıyorum ve çenem bir kez daha düşüyor.

"Doğduğunda 10 kilodan daha ağır mıydın?!" Çılgılık atıyorum. Sasha'nın kahkahası çenesini kafatasımın üstünde zıplatıyor. "Büyüktüm."

"Şişmandın! Aman Tanrım, Sasha, kendini öldürmüş olmalısın-" Duyarsız kelimeler ağzımdan yarı yolda çıkarken bile donup kalıyorum. Yüzüm kızarıyor, vites değiştiriyorum. "Çok özür dilerim. Bu çok korkunç bir yol- Tanrım, ben bir pisliğim. Özür dilerim, Sasha."

Eli yanağımı arkadan sıyırmak için yukarı kayıyor. "Sorun yok, Ariel. Her şey yolunda."

Ama bu iyi değil. Çünkü sayfayı çeviriyorum ve sekiz yaşındaki Sasha'yı morarmış bir gözle görüyorum. Ondan sonraki sayfada bacağı alçıda. Sonra ön kolunda çirkin, buruşuk bir kesik, futbol topunun peşinden koşmaya çalışırken yüzünü buruşturuyor. Başka bir alçı, başka bir bandaj. Sayfalar geçtikçe çürükler ve kanla yazılmış bir hikaye ortaya çıkıyor. Sasha'nın onlarca yıllık acısının Polaroid kehribarında sonsuza dek korunduğunu görüyorum. Nataliya Ozerova kenar boşluklarında hayalet gibi belirliyor; yırtık bir güneş elbisesi içinde gözyaşlarını kurulayan, karartma sırasında ellerini bir muma saran, kendi gözü şişerken oğlunun gözüne buz torbası bastıran bulanık bir figür.

Son fotoğraf ciğerlerimdeki havayı alıyor. Nataliya, altın harfleri soyulmuş şirin bir vitrinin önünde duruyor: *Babushka's Lap*. Zoya'nın yeri. Gülümsemesi hapisane parmaklıklarının arasından sızan güneş ışığı gibi.

"Bu-" Boğazım daralıyor. "Tıpatıp benziyor-"

Sasha yanımdan uzanıp albümü kapattı. "Sanırım bu kadar yeter." "Neden bana bunu gösteriyorsun?"

"Çünkü beni tanımak istedin. Bu benim."

"Bu sendin," diye düzeltiyorum. Bileğini tutmak için döndüm. Direnmeden bileğimi tutmama izin veriyor. "Ama bir kitap dolusu fotoğraf ve pislik bir baba seni, bir dolap dolusu prenses elbisesi ve pislik bir babanın beni tanımladığı kadar tanımlamıyor. Artık öyle olmak istemediğim için bıraktım. Sen..." Yukarı bakıyorum.

Gözlerimin yaşlarla dolmasına şaşırarak ona bakıyorum. "Onun istediği gibi olmak zorunda değilsin."

Sasha bana bakıyor. Ne düşündüğünü, ne gördüğünü söylemek imkansız. Ona deli gibi mi görünüyorum? Hayalperest mi? Ya da sadece aptal mı?

Önerdiğim şey, tüm hayatının baştan aşağı yeniden yazılması. Babası bu küçük çocuğun ruhunu eritip bir canavar kalıbına dökmüş. Ama kalıbı siktir et. Ana hatlar sadece öneridir, değil mi? Ben Leander'ın istediği prenses değilim. Sasha, Yakov'un olmasını istediği canavar olmak zorunda değil.

Farklı bir yol bulabiliriz.

... Eğer denemek isterse.

Sasha'nın başparmağı bir damla gözyaşının izinsiz kaçtığı elmacık kemiğimin üzerinden geçiyor. Gözleri aramızdaki kırılğan boşluğu yakıyor. "Bu kadar basit mi sanıyorsun? Beni yaptığı şey olmaktan vazgeçmek mi?" Nefesindeki votka tatlı bir ateş gibi. "Belki de hayal görüyorsun."

Ama hiç sıcaklık yok. Sadece merak.

"Hayalperestlik benim göbek adım." Gülüşüm çatlıyor. "Ailem 'Felaket' ya da 'Kötü Kararlar' arasında karar veremedi." Boğazının etrafındaki yara izine dokunmak için uzanıyorum, sormaya çok korktuğum bir soruydu bu. Önce irkiliyor, sonra durup ebruli derinin izini sürmeme izin veriyor.

"Bunu o yaptı," diye fısıldadım. Soru

değil. "Denedi."

Sonra hamlesini yapar.

Çıkışa doğru değil. Gerçeklerden uzağa değil. *Bana* doğru. Sasha'nın ağzı bir fırtına dalgası gibi benimkine çarpıyor; sıcak, çaresiz, kaçınılmaz. Fotoğraf albümü yere düşüyor, unutuluyor ve beni ayağa kaldırıyor.

Beni cama yapıştırırken sırtım soğuk cama çarpana kadar geriye doğru yürüyoruz. Manhattan aşağıdan göz kırptırıyor, binlerce yargılayıcı göz. Umurumda değil. Alt dudağını ısıyorum, hırıltısını yutuyorum.

"İzle," diye hırıldayarak yüzümü ısıltılı uçuşuma doğru çeviriyor. "Bana ne yaptığını izle."

Yansıması camda süzülüyor; gözleri arzuyla kararmış, elleri kalçalarımnda sahiplenici. Ama beni şok eden yüzüm. Vahşi saçlı, şişmiş ağızlı, *aç*. Kendimi hiç böyle görmemiştim. Bu kadar... kontrolsüz.

Dişleri kulak mememi buluyor. "Şimdi görüyor musun? İçimde uyandırdığın şeyi?"

"Anlıyorum." Utanmadan ona doğru sallanıyorum ve onun cevap veren sertliğini hissediyorum. "Bana daha fazlasını göster."

Kaos keskin, parlak parçalar halinde ortaya çıkıyor. Düğmeleri dağılıyor. Bluzumun omuz dikişi yırtılıyor. Açıkta kalan tenimi yalıyor ve ben titrediğimde "Bu allık sende en sevdiğim renk" diye mırıldanıyor. Bu sırada şehir altımızda uzanıyor. Çelik ve gınahtan oluşan bir kar küresinin içindeyiz ve Sasha onu sallıyor.

Avuçlarım cama yaslanıyor. "Cevap mı istiyorsun?" Pantolonumu kalçalarımnda aşağı sıyırırken sesi çiğ çıkıyor. "Sana bir tane vereceğim."

İlk hamle nefesimi kesiyor. Rusça'ya dönüşen bir iniltiyle içime batıyor. Cezalandırıcı bir ritim tuttururken yansımamızın bulanıklaşmasını ve nefes nefese kalışımızla camın buğulanmasını izliyorum.

"Bir tek sen varsın, Ariel." Elleri saçlarımda, başımı geriye doğru çekerek boğazımı ortaya çıkarıyor. "*Gören* tek kişi."

"Sasha-"

"Hayır. Bak." Avucuyla buğuyu temizleyerek aşağıdaki dünyaya bir geçit açıyor. "Ne kadar yüksekte olduğumuza bak. Ne kadar uzağa düşebilirsin."

Bu ikilik içimi parçalıyor. Dehşet ve şefkat. İntikam alır gibi içime girmesi ama kalçalarımı değerli bir şeymiş gibi kucaklaması. Beni önemli olan her yönden parçalara ayırıyor.

"Bundan korkmuyorum," diye yalan söylüyorum.

Kıpırdamıyor. Başparmağını ağızındaki lekeli rujun üzerinde gezdiriyor. "O zaman sen bir aptalsın." Bir sonraki itiş yavaş. İşkenceci. "Kaçmalısın

Bu. Benden."

"O zaman neden beni yapmıyorsun?"

Tenime karşı karanlık kıkırdıyor. Bir parmağı bacaklarımın arasında kayıyor. Daireler çiziyor. Bastırıyor. Dizlerim bükülüyor ama o beni kolayca tutuyor. "Çünkü ben bencil bir piçim ve seni kurtarabilecek tek şey bu olsa bile gitmene izin veremem."

Ben orgazm olurken dişleri omzuma batıyor. Dünya bulanıklaşıyor, gözlerimin arkasında havai fişekler patlıyor. Kırık bir homurtuyla beni kenardan takip ediyor.

İkimiz de bitkin düştüğümüzde, camdan aşağı kayarak yerde birbirine dolanmış uzuvlar ve bükülmüş kıyafetlerden oluşan bir su birikintisine düşüyoruz. Sasha'nın kalp atışları omurgama çarpıyor, aşağıdaki şehrin nabzıyla ritim tutmuyor.

Camdan aşağı süzülen ter damlacıklarını sayıyorum. Beş. On. Yirmi. Elli. Göğsünün inip kalkışında bir ömür geçiyor.

"Bana yardım ettiğim kadını sormuştunuz. Barınaktan." Onunla yüzleşmek için dönüyorum. Bakışları tavanda sabit kaldı.

"Kötü bir adamdan kaçıyordu. Aslında ikisinden." Başparmağı kalçamda belli belirsiz daireler çiziyor. "Kaçmasına yardım etmem için bana yalvardı. Başka bir adamın piyonu olmaksızın ölmeyi tercih edeceğini söyledi." Çenesinde bir kas titriyor. "Ben de ona yeni bir isim verdim. Yeni bir hayat. Buradan uzakta. Ama tanıdığı her şeyi ve herkesi geride bırakmak zorunda kaldı."

Pencerenin önünden kar yağmaya başlıyor; camı öptüğü anda eriyen sessiz taneler. Sasha'nın yüzüne kazınmış yılları görüyorum - annesinin tariflerini öğrenen çocuk, merhametin onu zayıflattığını düşünen adam. Yumruklarına sıkışmış tüm hayatları.

"Bazen," diye fısıldıyorum, "yeniden başlamak iyi bir şey değil mi?" "Bazen," diye kabul ediyor. "Ama ödenmesi gereken çok büyük bir bedel."

Avucumu dörtlüğe atan kalbinin üzerine bastırıyorum. "Sasha... Düşünmeye başlıyorum."

Dudaklarıma dokunuyor. "Henüz değil. Henüz söyleme."

İkimiz de ne olduğunu biliyoruz. İkimizin de hayatta kalamayacağı kelime. Ama beni tekrar öptüğünde, kar yağışı kadar yumuşak, dilinde o kelimenin tadını alıyorum.

Şimdilik bu kadarı yeterli.

ARIEL

Kapı alındığında diz üstü çizmelerimin fermuarını çekiyordum. "Bekle!" diye bağıyorum. Kapıya doğru bir at gibi tepiniyorum ve çekip açıyorum.

Sasha diğer tarafta duruyor. Kışın vücut bulmuş hali. Kar taneleri saçlarının mürekkepli dalgalarına elmas tozu gibi yapışıyor. Siyah kaşmir atkı, jilet gibi keskin çene hattını yumuşatmak için hiçbir şey yapmıyor, sadece yüzünün acımasız simetrisini güçlendiriyor. Kuyruklu, yn paltosunun n açık, kalın siyah bir kazak görünüyor, izin verse bir süre yüzüme sokulabileceğim çok güzel bir yer gibi.

"*Sıkı* giyin dedim," diyor bana eğlenen bir bakışla.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "izme ve palto giyiyorum, eldiven de getirdim. Bunda sıcak olmayan ne var?"

Omuz silkiyor. "Paris yılın bu zamanı soğuk olur."

Elim kapı kolunda dondu kaldı. "Paris, yani...?"

"Sürpriz!" Annem, Sasha'nın arkasından, kesinlikle alt kattaki bakkaldan yeni aldığı beresiyle ıkageliyor. Gözleri şüpheli bir şekilde parlıyor. "Yolculuk!"

"Uçak yolculuğu," diye düzeltiyor Sasha. "Belle Paris'i tekrar görmek istediğini söyledi." Omuz silkiyor ama gözleri bir şahin gibi tepkimi takip ediyor. Onun altında

"Leander bunu ondan aldı. Geri veriyorum."

Kollarımı kavuşturuyorum ve ona öfkeli bir bakış atıyorum. Rol yapıyorum çünkü bu jestin içime ne yaptığını ona bir an için göstersem, dairemnden asla çıkamayız. Ben Sasha'ya düşünceliliğini ne kadar takdir ettiğimi gösterirken annem koridorda beklemek zorunda kalırdı. Dizlerimden.

"Bunun size çok puan kazandırdığını düşünüyor olmalısınız, efendim."

Sasha gülüyor. "Puan isteseydim," diye mırıldanıyor, benim alanıma girerek, "bunu çok daha farklı bir şekilde yapardım ve kesinlikle anneni dahil etmezdim." Alnımdan öpüyor. "Ayrıca, ben de bu işten bir şeyler kazanıyorum. Paris'te mükemmel şampanyalar var."

Kaburgalarımın arkasında bir şey kıvrılıyor. Tehlikeli. Lezzetli. "Ya hayır dersem?"

"O zaman oraya tek başıma uçar ve hepsini kendim içerim." Başparmağıyla alt dudağımı okşuyor ve sırtıyor. "Ama acele etmezsen geç kalacağız."

Hâlâ ikisinin arasında bir ileri bir geri bakıyorum, tamamen şaşkınım. "Ben sadece... Yani... *Paris mi?!'*"

"Evet, Ariel. Paris." İçeri girip bir kolunu belime doluyor ve ne yazık ki yetersiz bir şekilde paketlenmiş spor çantamı alıyor. "Umarım termal iç çamaşırlarını da almışsındır."

Bunun üzerine nihayet ona hınzırca sırtabiliyorum. Annem önümüzde koridorda zıplayarak ilerlerken, "Şaka yapıyorsun," diyorum ona, duyduğu sevinç onu elli yaş daha genç birine dönüştürüyor. "Yanıma hiç iç çamaşırı almamışım."

Sasha'nın boğuk iniltisi tam da .

Uçak etrafımızda uğulduyor. Sasha krem rengi deri koltuğunda karşıma yayılmış, ayak bileklerini çaprazlamış, Rus mimarlık dergisini karıştırıyor, sanki bu onun inanılmaz derecede büyülu hayatında sıradan bir günmüş gibi

Sanırım öyle. Yanımda, annem pencereye yapışmış, parmağıyla bulut şekillerinin izini sürüyor.

En son ne zaman bu kadar mutlu hissettiğimi hatırlamıyorum.

Sasha yukarı bakar. "Eğer üşüyorsanız Bayan Ward, şuradaki koltuğun altında bir battaniye var. İçecek bir şey isterseniz görevliye çay getirmesini de söyleyebilirim...?"

Annem hiddetle gülüyor. "Kırk bin fitte çay saati kulağa hoş geliyor. Teşekkür ederim."

Sasha başını sallayarak ayağa kalkıyor ve kabin ekibiyle konuşmaya gidiyor. O bir adım uzaklaşır uzaklaşmaz, annem dirseğimi tutuyor ve tekerlekleri yukarı kaldırdığımızdan beri düzenli aralıklarla çıkardığı *sıkışma* sesini çıkarıyor. "Bu çok büyülü, Ari. Leander asla-"

İster istemez irkildim. "Onları karşılaştırmayalım anne. Daha da iyisi, Baba'yı bu işin dışında bırakalım."

"Neden olmasın?" Belle'in çayını nasıl içtiği konusunda uçuş görevlisiyle hızlı bir tartışmaya girişmiş olan Sasha'ya başıyla selam veriyor. "O dinliyor. Leander sadece... aldı."

Uçak yalpalıyor. Midem sağduyumdan daha hızlı düşüyor.

Altı saat sonra iniş yapıyoruz. Paris, fildişi rengi kar ve kehribar rengi sokak lambalarından oluşan bir mille-feuille halinde altımızda açılıyor. Vahşi kıvrımlar, zarif sokaklar, kemerlerden ve kulelerden sarkan şeker gibi buzlar. Annem hâlâ burnunu cama dayamış, tekrar tekrar soluyor.

Sasha'nın eli benimkini buluyor, bir kez sıkıyor ve .

Uçaktan iner inmez bizi bekleyen minibüse, minibüsten de Four Seasons Hotel George V'e adım atıyoruz. Belle, parmak uçları ipek duvar kâğıtlarına ve yaldızlı kapı kollarına değerek, yumuşak "oh "lar eşliğinde odalar arasında geziniyor. Eşyalarını yerleştirmek için yatak odasında kaybolduğunda, Sasha'yı mermer şöminenin yanında köşeye sıkıştırıyorum.

"Bu sana neye mal oluyor?"

Konyağını dolduruyor. "Düşündüğünden daha az."

"Saçmalık." Bileğini kavriyorum. "Bunu neden yapıyorsun?"

Sürahiyi yere koyarken bardak şingirdiyor. Koridorun aşağısında bir yerde annem *La Vie En Rose*'u mırıldanıyor. "Çünkü dünyanın güzel bir yer olduğunu görmeyi hak ediyorsun Ariel. Ve çünkü annen daha iyi anıları hak ediyor."

Boğazım düğümleniyor. "Peki ya sen? Sen neyi hak ediyorsun?"

Gülümsemesi Seine Nehri'ni dondurabilirdi. "Buraya benim hakkımda konuşmaya gelmedik."

Pencereden, Eyfel Kulesi yağın kar perdesinin ardında parıldıyor.

-Noel büyüyle sarhoş olmuş yirmi bin altın ateşböceği. Sasha

şakağımı öpmek için öne eğildi. "Hadi gel. Hadi keşfe çıkalım."

Annem hazır olduğunda, üçümüz aşağıya iniyoruz ve pırıl pırıl kar yağışı ile tozlanmış sokaklarda dolaşıyoruz. Dükkanlara girip çıkarken Sasha elimi bir saniye bile bırakmıyor. Gece çöktüğünde, Eyfel Kulesi'nin eteklerine doğru yolumuzu buluyoruz. Ayı işaret eden narin bir demir parmak gibi tepemizde beliriyor. Soğuktan korunmak için hamur işleri ve kahve aramaya giden annemin geri çekilen figürü ile kule arasında gidip geliyorum. Buradan bile hala neşe içinde titreştiğini görebiliyorum.

Kulenin dibindeki avlunun bir köşesinde elinde akordeonuyla bir çalgıcı başlıyor. Sasha sırtarak beni kollarında döndürüyor ve yavaşça ileri geri sallamaya başlıyor. "Hâlâ romantizmin öldüğünü mü düşünüyorsun?" diye mırıldanıyor şakağıma doğru.

Ne soru ama.

Eskiden romantizmin bir alışveriş merkezinin mezarlığındaki solmuş güller olduğunu düşünürdüm; hepsi solmuş klişeler ve boş jestlerdi. Ama son zamanlarda farklı düşünüyorum. Çünkü Sasha romantizmin tabutunu bir yanık ve yanağa kondurduğu basit bir öpücükle patlattı. Romantizm banyoda sargılı bir eldir. Romantizm, annemi kar fırtınasında Paris'e sürüklemektir çünkü hayatında her şeyin daha basit olduğu bir dönemden bahsettiğinde gözleri kararır. Bu

Acımasız eller nezaketi öğreniyor, Rus küfürleri günahkâr köfte ısırıkları arasında aşk şiirleri gibi dökülüyor.

Göğsümde çiçek açan bu el bombası hissi dehşet verici; bir kaleydoskop şarapneli gibi. Ya büyürse, ölü olduğunu düşündüğüm bu bahçede bir gül? Ya çiçek açarsa? Ya buna izin verirsek?

Bana tüm bunları öğreten adama bakıyorum. "Yaşam gösterdiğini söyleyebilirim."

Gülümsemesi beni eritiyor. "İşte bildiğim ve sevdiğim iyimserlik."

Homurdanıp başımı Sasha'nın göğsüne yaslıyorum, o da beni döndürüp tekrar içeri sokuyor, avludaki akordeoncu enstrümanını gecenin karanlığında ruhani bir şekilde çalmaya ikna ediyor. "Sen pek güneş ışığı sayılmazsın, dostum."

"Ondan en uzak şey," diye kabul ediyor. "Ve yine de burada benimlesin. Bu seni ne yapar?"

"Deli, muhtemelen."

"Kesinlikle. Ama biraz gölge olmadan ışık nedir ki?" Göz kırıyor. "Her birinin diğerine ihtiyacı vardır."

Avlunun karşı köşesindeki kemancı çalmaya başlarken bana bakıyor. Akordeoncu önce kaşlarını çatıyor. Sonra kemancı onun ritmine ayak uyduruyor. Birbirine ait olmayan iki ses, ikisinin de beklemediği bir melodi buluyor. İkisinin de tek başına olabileceğinden çok daha güzel.

Ve müzik yükseldikçe, gece etrafımızda soğukken ama ben Sasha'nın kollarında hala sıcakken, kar yanağımı öperken ve sonra Sasha da aynısını yaparken ve hiç beklemediğim bir an bir sonrakine, bir sonrakine ve bir sonrakine doğru koşarken, kendimi çok uzun zaman önce nefret ettiğim mavi gözlere bakarken ve bir süredir doğru olan ama asla *bu* kadar doğru, asla *bu* kadar gerçek, asla *bu* kadar kesin ve göğsümün derinliklerinde inkar edilemez bir şey söylemek için ağzımı açarken buluyorum:

"Sasha, ben-"

Ağız benimkini boğuyor. Nefes nefese bir öpüşme ve o neredeyse nefes nefese kalıyorum. "Sana sürekli henüz değil dediğimi biliyorum," diye fısıldıyor, "ama yapamadığım için değil- Sadece... *Siktir.*"

Parmaklarımı dudaklarına değdiriyorum. "Sorun yok," diye fısıldıyorum. "Bileceğiz."

Başını sallıyor. Yüzündeki çelik parmaklıkların ardına pek çok şey sıkışmış gibi görünüyor ve hepsini serbest bırakmayı çok istiyor gibi görünüyor.

Ama henüz değil. Şimdi

değil. Yakında, belki.

Beni tekrar öpüyor, sanki seyircimiz varmış gibi. Meğer varmış - Japon turistler fotoğraf çekerken bir sokak sanatçısı siluetimizi çiziyor.

"Paris'te bir sürü röntgenci var," diye .

Sasha ağızımın içine doğru kıkırdıyor. "Bırak onları."

Bırakın olsunlar. İzlesinler, ayal ayal baksınlar. Tüm şehir bir canavarın müstakbel gelinini nasıl tuttuğunu görsün: bir eli saçlarına dolanmış, diğeri Titanik'teki son cankurtaran salıymış gibi kavramış. Bırakın o inatçı gül mezarlık toprağına doğru ilerlesin.

Annem tam şarkı biterken geri geliyor, esnemekten ağız bir karış açık kalmış. "Benim için yatma vakti. Çok geç kalmayın, canlarım." Göz kırpması yanık izleri bırakıyor. "Otele dönüş yolunu kendim bulurum, merak etmeyin." Sasha'nın yanağını okşuyor, sonra benimkini, sonra da gecenin içinde dans ederek uzaklaşıyor.

Gidişini izliyorum. "Burada gerçekten mutlu," diyorum hayretle.

"Sen mutlu musun?"

Sasha'ya bakıyorum ve gülümsüyorum. "Evet. Öyleyim."

ARIEL

Sasha o gece benimle sevişti, yavaş, yumuşak ve şefkatli. Onun kollarına geldiğimde, bulutların arasından düşüyormuşum gibi hissediyorum.

Kısa bir süre sonra uykuya dalıyorum, dokunuşu hâlâ sıcak. Gece yarısı tekrar yapmak için uyanıyoruz, yarı uykulu ve kör bir şekilde karanlıkta beceriksizce ilerliyoruz ve şafak panjurlardan içeri süzüldüğünde tekrar yapıyoruz.

Yara izleri bana hiç bu kadar güzel görünmemişti. Neredeyse parlıyorlar ve her birini baştan sona takip etmekten kendimi alamıyorum. Boğazını en sona saklıyorum. Parmaklarım çenesindeki kesikte oyalanıyor ve Adem elması bir yutkunmayla sallanınca gülümsüyorum.

Acı veren şey gerçekliğe geri dönmektir.

New York'a iniş sorunsuz geçiyor, çünkü muhtemelen Sasha, annemin çayını yanlış bir şekilde karıştırırsa pilotun kafasını ön bahçesindeki bir kazığa geçirir. Ama jetten iner inmez.

Pandemonium.

İlk flaş bir bomba gibi patlar. İkincisi, üçüncüsü ve dördüncüsü, bir savaş filminde kahramanların aniden açıkta ve düşman ateşi altında olduklarını fark ettikleri anlar gibidir.

Sesler takip ediyor, zombi martılar gibi ıgık atıyorlar. Uyku ve Atlantik ötesi beyin sisi yüzünden hâlâ sersemlemiş durumdayım, bu yüzden uçağın merdivenlerinin yarısında durup dehşet içinde Sasha'ya bakıyorum.

"*Blyat.*" Tüm vücudu gerildi. Kolu belime dolanıyor ve beni çekiyor. Bu arada, asfalttaki kalabalıktan mayın gibi flaşlar patlıyor. En az iki düzine gözü dönmüş paparazzi üzerimize çullanıyor; bağırıyor, itişip kakışıyor, bize doğru uzanan kolların oluşturduğu çalılıklardaki boşluklardan iPhone'larını uzatıyorlar.

"Bay Ozerov! Şanslı bayan kim?"

"Brighton Beach'teki silahlı saldırılarla bağlantınız olduğu doğru mu?"

"Ariel! Buraya bak! Önemsiz bir muhabir Brooklyn Kasabı'nı nasıl yakaladı?"

Sasha'nın parmakları kalçamda esniyor. Göğsünde oluşan depremi hissedebiliyorum. Elim tutan annem de en az benim kadar şaşkın ve korkmuş görünüyor.

"Devam edin," diye homurdanıyor Sasha. Feliks kalabalığı yarararak merdivenlerin dibinde bizimle buluşuyor ve annemin kolunu tutarak onu kaostun içinde yönlendiriyor. Ama sürü kudurmuşçasına bizi takip ediyor. Telefoto lensli iri yarı bir adam Sasha'ya ulaşma telaşıyla beni omzumdan kontrol edene kadar daha da yaklaşıyor, daha da yaklaşıyor, yakalıyor ve koparıyorlar.

İşte o zaman Sasha patlar.

O kadar hızlı dönüyor ki kamçılandım. Bir saniye önce mermer bir heykel gibiydi; bir saniye sonra fotoğrafçının yakasını avucunun içine aldı ve onu hangardaki bir sütuna çarptı. Fotoğraf makinesi yere çarpıyor ve plastik parçalar cilalı fayansların üzerinde sıcıyor.

"Ona bir daha dokunursan," diye hırlıyor Sasha, yaralı boğazı her kelimeyle birlikte esniyor, "seni kendi lanet kameranla beslerim."

Fotoğrafçı Sasha'nın inliyor. "Özür dilerim, dostum-" "Benden değil.

Ondan özür dile."

Adamın kan çanağına dönmüş gözleri benimkilere dikildi. "Bayan-"

"Unut gitsin," diye boğuluyorum. Ellerim titremeye devam ediyor. "Bırak gitsin, Sasha. O buna değmez."

Uzun, gergin bir an için, yapmayacağını düşünüyorum. Şiddet ondan dalgalar halinde yayılıyor, sadece karanlık sokaklarda ve kanlı toplantı odalarında gördüğüm o sarmal Bratva öfkesi. Sonra adamı bir itişle serbest bırakıyor.

"Eğer yüzünü bir daha görürsem..." Bitirmiyor. Bitirmesine gerek yok.

Feliks bizi çıkışa doğru yönlendiriyor ve etrafımızı sarmak için gelen güvenlik ekibine Rusça emirler yağdırıyor. Paparazziler geri çekiliyor, korkuyorlar ama yine de daha güvenli bir mesafeden fotoğraf çekmeye devam ediyorlar. Sasha avucunu kürek kemiklerimin arasına bastırıyor, ceketimin içinden sıcak bir şekilde.

Üç siyah cipin rölantide çalıştığı buzlu kaldırıma çıktık. Sasha annemi ortadaki arabaya bindirdi. Takip etmek için hareket ettiğimde beni durdurdu.

"Benimle gel," diye bağırarak beni öndeki araca doğru yönlendirdi. Serbest bırakıyorum. "Annemle gitmeyi tercih ederim."

"Ari-"

"Bu..." Kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. *Korkmuyorum*, şimdiye kadar onun dünyasını ondan korkmak için çok fazla gördüm. Ama tüm bu sahnede beni sarsan, dengemi bozan bir şey var. "Çok fazla."

Yüz ifadesi biraz yumuşuyor. Bana doğru adım atıyor, tüm sıcaklığı ve kolonyasıyla ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. Parmak uçları ıslandı. Ağladığımı fark etmemiştim bile.

"dünya bu, Ariel. Biz özür dilemeyiz. Geri adım atmayız. Bizim olanı korumak söz konusu olduğunda değil."

"Bunu biliyorum. Biliyorum. Sadece..." Etrafımızdaki kaosun ardından çaresizce el kol hareketleri yapıyorum, beynim az önce olanlara anlam vermeye çalışıyor. "Ben... Yani, ben düşünmedim..."

"Dur. Nefes al." Dinliyorum ve o da başını sallıyor. "Güzel. Şimdi bana kafanın içinde neler olup bittiğini anlat."

"Her yerdeydiler." Kelimeler sel gibi akıyor. "Akbabalar gibi, tüm o kameralar ve adımı biliyorlardı, Sasha. Kim olduğumu biliyorlardı. Nasıl-?" Sesim çatlıyor. "Ben hiç kimseyim. Ben sadece bir muhabirim. Ama şimdi, onlar-" Tüm sonuçları beni bunalttığı için ara veriyorum. Midem bulanıyor.

Gözleri kısıldı. "Neye gidiyorsun?"

"Kazmaya başlayın." Fısıltıdan öteye geçmiyor. "Benim hakkımda. Her şey hakkında."

Anlayış yüz ifadesini karartıyor. Ne demek istediğimi biliyor - Leander hakkında, geçmişim hakkında, yıllarımı gömdüğüm tüm sırlar hakkında.

"Bırak denesinler." Sesi, omurgamın karıncalanmasına neden olan o tehlikeli perdeye düşüyor. "Eğer biri adını yanlış fısıldarsa, bana hesap verir."

Yüzüne bakıyorum, o kış mavisi gözlerde çelikten başka bir şey bulamıyorum. "Çok basitmiş gibi konuşuyorsun."

"Çünkü öyle." Parmakları saçlarımın arasından geçiyor. "Geçmişini anlatmak ya da saklamak senin elinde. Kimse bu seçimi senden alamaz." Alnını alnıma bastırıyor, sonraki sözleri ancak bir fısıltı. "Seninkinden daha kötü sırlar gömdüm, Ariel. Bu yükü senin için taşımama izin ver."

Göğsümde bir şeyler çatırdıyor -sesindeki şiddetli şefkatle, sadece koruma değil, ortaklık da teklif etmesiyle. Parmaklarım gömleğinin içine kıvrılıyor ve oraya yapışıyor. Yana doğru giden bir dünyada geriye kalan tek sağlam şey o.

Havaalanından arabaya binerken sessizlik hakim. Ben geçen şehrin bulanıklığına bakarken Sasha telefonuna yapışmış, küfürler savurarak geçiriyor. Her şey yapış yapış ve yanlış geliyor; sanki Paris bir rüyaydı ve bu beni gerçeğe geri sürükleyen bir ilmek.

Sonunda, SUV dairemin önünde yavaşlayarak durdu. Sasha telefonunda öfkeyle yazmayı bırakmadı, çenesi azı dişlerini çatlatacak kadar sıkılmıştı. Ben kıpırdamayınca yukarı bakıyor; sabırsız, telaşlı, şiddetten sonra üzerine sinen o acı, dumanlı kokuyla sıırılsıklam.

"İçeri gir," diye emretti. "Şimdi seninle kalması için bir adam görevlendiriyorum. Feliks ekstra güvenlik gönderiyor."

Parmaklarım kapı kolunun etrafında kıvrılıyor. "Bu mı? Sadece 'içeri gir' mi?"

Bir an cevap vermiyor. Başparmağı ekranda geziniyor. Siber-ortamda bir yerlerde emirler uçuşuyor: birini öldürmek, birini avlamak, sesini ilk duyduğumda olduğu kadar vahşi ve buz gibi kontrollü. Sonunda kafasını kaldırdı. "Ne? Sonra görüşürüz."

"Evet. Evet. Sonra görüşürüz."

Buz gibi Aralık rüzgârı kaldırıma çıkarken yüzüme tokat gibi çarpıyor. Daha kapım kapanmadan lastikler gıcırıyor. Egzoz dumanının arasından kervanın uzaklaşmasını izliyorum, iri siyah araçlar uzakta hamamböceği zerreciklerine dönüşüyor.

Sasha'nın görevlendirdiği güvenlik elemanı Yuri mi? Yakov mu? Bana adını söylüyor ama ben anlamıyorum, tek kelime etmeden yanıma geliyor. Her nasılsa, onun varlığı Sasha'nın yokluğunu çok daha hissedilir kılıyor.

Lobinin kapısına bir metre kala arkamızdan bir fren sesi geldi. Ağır ayak sesleri kaldırımı dövüyor.

Sasha tekrar bana çarpmadan önce mavi gözlü bir bulanıklık görmek için tam zamanında bakıyorum. Kolları kaburgalarımın dolanıyor ve beni ayaklarımdan kaldırıp ağzını ağzıma yapııştırıyor. Öpücüğün tadı pişmanlık gibi, dişleri alt dudağımı acıtacak kadar sert bir şekilde sıyrıyor.

"Küçük kuş," diye yanağımı törpülüyor. Nefesi soğukta buharlaşıyor. "Özür dilerim. Sana yeterince dikkat etmedim."

Gözlerim yanıyor, bu yüzden başka tarafa bakıyorum. "İhtiyacım yok," diye yalan söylüyorum. "Emirlere uyabilirim. İyi bir mafya karısı böyle yapmaz mı?"

Ama Sasha buna izin vermiyor. Eldivenli eliyle çenemi okşuyor. "Bana bak." Hâlâ bakmadığımda, beni nazikçe sarsıyor. "Ari. Gözler buraya."

Ona göz kırpıyorum. Kar taneleri kirpiklerine takılıyor, masmavi irislerle karşı kristalleşiyor. Bakışlarındaki çiğ açlık kışkık katmanlarımı kavuruyor.

"Seni güvende tutacağım," diyor şiddetle. "Sen benimsin. Hâlâ o yüzüğü alıyorsun. Hâlâ benim adımı taşıyorsun. Ve aramıza girebileceğini düşünen herkes... Sasha Ozerov'un tehditlere ne yaptığını öğrenecekler."

Titriyorum, tamamen soğuktan değil. "şimdi ben bu muyum? Taktiksel bir zafiyet mi?"

"Hayır." Bizi bodega'nın yanındaki gölgeli oyuğa götürüyor, güvenlik görevlisi bize yer açmak için kibarca başka tarafa bakıyor. "Benim için önemli olan sensin. nemli olan *tek* şey. Havaalanındaki o sirk mi? Benim dünyam bizi sınıyor. Düşmanlarım zayıflık kokusu alıyor. Mttefiklerim seni tutacak kadar güçlü olup olmadığını değerlendiriyor." Gözlerime bakacak kadar geri çekildi. "Ama sen benim şömine rafımdaki bir kupa değilsin. Uğruna savaştığım şeysin. Aradaki farkı anlıyor musun?"

"İstiyorum," diye sızlanıyorum. "Bunu geride bırakmaya çalışarak çok uzun zaman geçirdim Sasha. Bu şekilde geri gelmesi çok korkunç. On beş yıl kaçtım ve şimdi manşetlere çıkıyorum çünkü yeterince aptal olduğum için..."

Seni seviyorum. Söylenmemiş kelimeler aramızda asılı duruyor, şişman ve radyoaktif.

"Nefes almak istiyorsun," diyor. "Bunu anlıyorum. Ama cevabım şu: Bana güven. Seni boğan her şeyi boğmama izin ver. Glgendeki bıçak olmama izin ver. Kapındaki kurt olayım." Alnı benimkine değeriyor. "Senden bu hayatı sevmeni istemiyorum Ariel. Sadece seni sevmeme izin vermeni istiyorum."

Kalbim ters takla atıyor. Bunca zamandır onun şiddetini fkelenilecek, saklanılacak bir şey olarak görüyordum. Ama belki de *en* başından beri bu onun bağlılığını gösterme yoluydu - kurdun dişleri bana değil, benim *için* sivrilmişti.

"Tamam," diye fısıldadım. "Deneyeceğim."

Beni tekrar öpüyor, bu sefer daha yavaş, ayak parmaklarımla botlarımla içinde kıvrılmasına neden olacak kadar derin. Sonunda beni yere bıraktığında, gözleri umutla kararmış.

Sonra paltosunu silkiyor ve omuzlarıma yerleştiriyor. Yn beni bütünüyle yutuyor, onun nane ve sedir kokusuyla zenginleşiyor.

"Bunu sakla," diye emrediyor. "Böylece kimin sıcaklığının seni güvende tuttuğunu unutmazsın."

SUV'ye doğru adım atışını izliyorum, parmaklarım parmak uçlarımdan on beş santim sarkan ceket kollarına gömülü. Arabanın kapısında duraklıyor ve omzunun üzerinden bana o çapkın sırıtışını fırlatıyor.

Göz kırpıyor. Sadece o kadar. Ne bir kelime ne de bir jest, ama henüz söylemeye hazır olmadığını iddia ettiği her şeyi söyleyen bir göz kırpma.

Sonra kapı çarpıyor. Lastikler çığlık atar. Arabalar bir kez daha kaybolur.

Etrafıma lapa lapa kar yağarken kaldırımın ortasında öylece durup aptal gibi sırıtarak, şeytana aşık olacak kadar cehennemin ne zaman merak ediyorum.

SASHA

Uyandığımda ilk fark ettiğim şey sessizlik oluyor.

Göğsüme kıvrılmış sıcak bir beden yok. Boğazımı şişiren yumuşak horultular yok. Sadece bayat hava ve çatı katının pencerelerinden sızan soluk kış ışığı.

Ariel'in girintisini hâlâ Mısır pamuğuna bastırılmış halde bulmayı umarak yuvarlanıyorum. Yumruğum onun yerine soğuk boşluğa kapanıyor. Daha dün, başka bir ülkede, o bana sarılmış halde uyandım. Onu özlemenin acısı karnıma bıçak gibi saplanıyor.

Boğazımın etrafındaki dikenli telin izini sürüyorum. Dün parmak uçları burada dans ediyordu. Geri çekilmedi. Hesaplamadı. *Sevgiyle*. Sanki yara izlerim kurtarılamayacak kadar berbat durumda olduğumun kanıtı değil de takımyıldızıymış gibi.

Çılgınlık.

Deliliğimin bir başka kanıtı da parmaklarım yukarıya doğru hareket ettiğinde ortaya çıkıyor ve gülümsediğimi fark ediyorum. Yatak odamın tavanına bakarken ve hayatıma giren kırık küçük kuşu düşünürken, aşk acısı çeken bir aptal gibi *gülümsüyorum*.

Molodets, *Sasha*. *Ne kadar evcimen olmuşsun.*

Üç ay önce, o paparazzinin kafasına vurur ve onu asfaltta ölüme terk ederdim ve bunu bir daha asla düşünmezdim. Sinirlenmezdim bile.

Ama Ariel'in yüzündeki korkuyu gördüğümde, şimdiye kadar hissettiğim en beyaz, en sıcak öfke içimi parçaladı. Ve sadece onun müdahalesi beni onu lime lime etmekten, sonra da kanlı parçalarla diğer meslektaşlarını dövmekten alıkoydu.

Ona dokunmak mı? Benim olana

dokunmak mı? Hiç sanmıyorum.

Birisi için savaşmanın ne kadar iyi hissettirdiği bir mucize.

Pencerelerimdeki buz örümcek ağını izlerken iç çekiyorum. Zihnimin derinliklerinde dans eden bir cümle var. Bir süredir öyle. Rusça düşündüğüm sürece, sadece bir saniyeliğine de olsa kendimi güvende hissediyorum. *Lyublyu tebya*. Bu kendi başına muazzam ama katlanılabilir.

Ama bu kelimeleri tercüme etmek... anlayabileceği bir şekilde yüksek sesle söylenmesine izin vermek... Bilmiyorum *işte*. Bu çok tehlikeli. Pervasızca. Yakov'un beni dövdüğü her şey.

Yine de gözlerimi kapatıp Ariel'in orada belirmesine izin verdiğimde daha az umursamaz hissediyorum. Onun tuhaflıklarını değerli küçük kalıntılar gibi biriktirmeye başladım. Yalan söylerken burnunun kırıışması. Kahkahasının ortasında nasıl homurdandığı. Altıma girmemeye çalışırken yanaklarının pembenin tam tonuna dönüşmesi.

Kalpler böyle yarılr.

Doğrudum, eklemlerim yatağın kenarında bembeyazdı. *Burada söyle, ssyklo. Şimdi söyle. Burada seni duyacak kimse yok. Bir erkek gibi söyleyebilirsin, tabii cesaretin varsa.*

Ağzımı açtım.

Ve...

Ve...

... *Neredeyse.*

Kalkıyorum ve güne başlamak için duşa giriyorum. Ama sıcak suyun içinde güneşlenirken, o aptal gülümseme hala yerinde dururken, dilimin ucunda üç hece sallanıyor.

Neredeyse.

Belime sardığım tekrar dışarı çıktığımda telefonum titriyor. Ekranda Feliks'in adı yanıp sönüyor.

"Patron." Cevap verdiğimde Feliks boğazını temizliyor. "Bugünün raporunu *Patriot Press*."

Kaşlarımı çattım. Beni böyle önemsiz saçmalıklarla rahatsız etmek ona göre değil. "O paçavrayı ne diye isteyeyim ki?"

"Rag olsa da, bu sefer sinirlendiler. Viral bir şey. İnsanlar konuşuyor ve sadece bir saattir gazete bayilerinde. Senin hakkında ön sayfa ."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu birinin ilk denemesi değil-" "-Ariel

hakkında da konuşuyorlar, Sasha."

İşte yine oldu. Öfke. Beyaz ateş. Parmak uçlarından ayak parmaklarına kadar. "Bağlantıyı bana mesaj at. Hemen."

Bildirim çınlıyor. Başlığı okurken parmak eklemlerim cihazın etrafında ağarıyor.

KASABIN BEBEĞİ: MUHABİR ARIEL kARD YOLSUZ MOBESE BAYANI ORTAYA ÇIKTI

Metnin altında Ariel'in jet merdivenlerinden aşağıya doğru tökezleyerek, gözleri fal taşı gibi açılmış ve kafası karışmış bir şekilde inerken çekilmiş fotoğrafı yer alıyor. Onun yanında da fotoğrafçıyı sütuna çarparken çekilmiş grenli bir fotoğrafım var. Alt yazıda Marty DiLaurentis adında bir hackera atıfta bulunuluyor.

"Sahip olduğum bütün avukatları ara," diye bağıriyorum telefonda, dün geceki pantolonumu çekiştirmeye başlamıştım bile. "Bu pisliği satan her satıcıyı kapatın. Her kopyasını yak."

"Elimden geleni yapıyorum dostum ama şimdiden kontrolden çıktı. Bu... her yerde, Sasha."

Damarlarımdan buz akıyor. Şimdi Ariel'i gözümün önüne getirebiliyorum - kasvetli yatak odasında üzerine eğilmiş, Twitter bildirimlerinden hayatının çöküşünü izliyor. Fabergé yumurtası gibi koruduğu o sert, kırılğan gururu tuzla buz oluyor.

"Beni aşağıdan al," diye bağırdım. "On dakika sonra."

Bentley'in renkli camlarının dışında şehir bulanıklaşıyor. Feliks tek kelime etmeden gazetenin basılı kopyasını bana uzatıyor. Tiksintiyle yırtıp açıyorum.

Sayfalar Ariel'in hayatını didik didik ediyor: Gazetede ki işi, Leander'dan uzaklaşması, hatta Watergate üzerine yazdığı lanet olası üniversite tezi. Kimliğinin her zerresini iğrenç bir mafya masalına dönüştür.

Gıcırdayarak Ariel'in binasına çıkıyoruz. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, anahtarımı dairesinin kilidine sokarken Yuri'nin selamını duymazdan geliyorum.

Bu manzara beni kapı aralığında dondurdu.

Ariel yerde bağdaş kurmuş oturuyor, etrafı parçalanmış gazetelerle çevrili. Saçları yağlı perdeler halinde sarkıyor, yüzü kabarık ve makyajsız. Yarısı boş bir Ben & Jerry's kutusu dizinin yanında eriyor. Başını kaldırdığında, gözlerinin altındaki çukurlar beni neredeyse paramparça ediyor.

"Oh, güzel." Kahkahası eski porselen gibi çatlıyor. "Kasap burada."

Tehdit taraması yaparak enkazın üzerinden geçiyorum. Ama her şey acı verici bir şekilde ev gibi görünüyor. Yerinden fırlamış bir yastık bile yok. "İyi misin?"

"Oh, biliyorsun! Daha iyi oldum." Gerçeklikle bağını koparıyormuş gibi kıkırdıyor. "Bana 'Pseudo-Stalin'in beyni yıkanmış cariyesi' diyen beş bin kelime okumak bir kızı gerçekten yoruyormuş meğer."

Önünde çömelip çenesini kavriyorum. "Seni güvende tutacağımı söylemedim mi?"

"Çok şey söyledin, Sasha." Yakından bakınca gözlerinin kırmızı kenarlarını görüyorum. Kurumuş gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ve alaycı, gamzeli gülümsemesinde birikiyor.

Sesindeki acı, kurşun yaralarından daha çok yakıyor. Onu zırhlayabileceğimi sanmıştım. Onun yerine, onu bir hedef haline getirdim.

Ama bunu düzelteceğim.

"Ve her birini kastetmiştim." Ayağa kalktım ve elimi uzattım. "Ayağa kalk. Gitmemiz gereken bir yer var."

Ariel gözlerini kısarak bana bakarken kaşlarını çatıyor. "Ne yapıyorsun?" "Hatalarımı siliyorum."

Patriot Press'in merkezi Long Island'ın sefil bir köşesinde yer alıyor. Olduğu gibi görünüyor: bir saçmalık kazanı. Ne yazık ki ben ve Ariel için, şehirdeki ve ülkedeki aptalların kaşık kaşık yutmaya bayıldığı saçmalıkların tam da tadı bu.

İki bölümlü bir bina. Yarısında yazı işleri personelinin ofisleri, diğerinde ise baskı makineleri yer alıyor.

"Fabrika tarafı, Klaus," diye emrediyorum şoförüme. Girişin dışında durdu ve daha fazla talimat için bana baktı.

"Yakın durun. Ve eğer Marty DiLaurentis adında bir adamın kaçmaya çalıştığını görürseniz... onu lanet ızgaraya sürün."

Sonra dışarı çıkıyorum. Ariel beni takip ediyor.

Kapıların gıcırtısı gelişimizi haber veriyor. İşçiler aniden ışığa yakalanan hamamböcekleri gibi hareketlerinin ortasında donup kalıyor, hepsi ne olduğunu görmek için dikkatle izliyor.

Şaşı gözlü, fare suratlı bir adam alaycı bir tavırla yanıma geldi. "Sen kimsin, dostum? Buraya öylece gelip-"

Onu kenara itip arkasına uzandığımda ve bugünün sevk edilmeyi bekleyen sayı paletlerinin birine dayalı duran bir levyeyi aldığımda donup kalıyor.

Sonra dönüp levyeyi en yakındaki hadde makinesinin öğütücü bağırsaklarına saptığımda çenesi düşüyor.

Kulakları yırtan metalik bir çığlık duyulur. Levyeyi yarıya kadar çiğniyor. Makine inerken, duman püskürtürken ve sonunda yavaşlayarak dururken kırmızı ışıklar ve sirenler çalıyor. Etrafımızdaki diğer presler de birer birer aynı şeyi yapıyor.

Makinelerin çuf çuf, gümbür gümbür sesi artık yok.

Bu iğrenç saçmalığın halinde birbiri ardına yere düşmesi artık geride kaldı.

Onun yerine şaşkın bir sessizlik hakim.

Dönüp beni kocaman gözlerle izleyen düzinelerce işçiye bakıyorum. "Hepiniz," diye anons ediyorum, "binamdan defolup gitmelisiniz."

Sıçan suratlı adam sıçramaya başlar. "Kim- Ne- Ödemeniz gerekecek-"

Onu gömleğinin yakasından tutup duvara doğru kaldırdım. "Parasını ben ödedim," diye yüzüne karşı hırlıyorum. "On beş dakika önce, üzerinde durduğun toprak benim. Soluduğun hava benim. Ondan geriye doğru saymayı bitirdiğimde hâlâ buradaysan, göğsünde atan kalbi söküp atacağım ve ona da 'benim' diyeceğim." Onu tekrar ayağa kaldırdım ve ellerimi pantolonuma sürterek uzaklaştım. "Bu hepiniz için geçerli. On. Dokuz. Sekiz..."

Beşe ulaştığımda fabrika boşalmış oluyor.

Ariel ve ben burada kalan son kişileriz. Sadece sessizlik kaldığında bana baktı. "Sasha, ne oluyor...?"

"Seni koruyacağımı söylemiştim, Ariel. İşte böyle görünüyor." Parmak eklemim çenesini ölü, hareketsiz ekipmana doğru eğiyor. "Bu tesis artık benim. Senin hakkında sattıkları her yalan burada ölüyor."

Nefesi kesiliyor. "Gazeteyi sen mi *aldın*?" "Son fiçı mürekkebe kadar."

Baskıdan yeni çıkmış sıcak bir sayıyı elime alıyorum. Ön sayfayı çıplak ellerimle parçaladığımda Ariel irkildi. "Bratva buranın sahibi. Yarınki manşet-" Kâğıt parçalarını ayaklarının dibine serpiştiriyorum. "-Yardım çalışmalarınızdan bahsedecek. Pulitzer'e layık manşetleriniz. İstedığımızı yapar."

Boğazı düğümleniyor. Yırtık kağıda bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor. Sesi boğuk, yarısı gözyaşlarından, yarısı kahkahadan. "Dikkatli ol, Sasha. Neredeyse benden hoşlandığını düşünmeye başlıyorum."

Elini tutuyorum. Elim hâlâ soğuk ve ölü, ama yavaş yavaş ısınıyor. Açık kapılardan, Feliks etrafta dolanıp onlara canlarını kurtarmak için kaçmalarını söylerken, bir sırtlan gibi kıkırdayarak arabalarına doğru kaçışan fabrika işçilerini görebiliyorum.

Ariel'i metalik çeneleri baskı döngüsünün ortasında donmuş olan ana baskı makinesine götürüyorum. "Bu makine bugünün pisliğini yaydı. Biz de bu iyiliğin karşılığını böyle ödüyoruz."

Ariel yakındaki bir kâğıt yığınınına bakıyor. "Sasha-"

Levyeyi mahvettiğim ilk baskı makinesinden söküp kontrol paneline indiriyorum. Kıvılcımlar patlıyor ve devreler cızırdıyor. "Şimdi sana fahişe desinler de görelim."

Çarpışmayla irkildi. "Kesin şunu! Deliriyorsun!"

"Delirdin mi?" Yakındaki bir kâğıt mili tekmeleyerek ruloları yerde sektiriyorum. "Adalet bu. Evleneceğin adamı tanımak mı istiyordun? İşte burada!" Masanın üstünden bir Patriot çalışanının kimliğini alıp parmaklarımın arasında şaklatıyorum. "Kendine ait olanı koruyan bir canavar!"

Onu hareketsiz matbaa makinesinin üzerine kaldırıp hâlâ sıcak olan metal silindirlerin üzerine yayıyorum. Kot pantolonunu indirdiğimde nefesi kesiliyor, parmaklarım ıslaklığının arasından kayıyor.

"Sasha..." Tırnakları omuzlarıma batıyor. Dokunduğumuz her yer bir çarpışma hissi veriyor, bölünmüş atomların nükleer kıışı ateşlemesi gibi.

Çiftleşmemizde şefkatli hiçbir şey yok. Dişler, pençeler ve mürekkep lekeli eller. Altımızdaki makine inliyor, biz dünyanın sonu gelmiş gibi sevişirken eski dişliler itiraz ediyor ve belki de öyledir. Belki de bu kavurucu tutku sahip olabileceğimiz tek şeydir.

Ya öyleyse?

Ya bu kadarı yeterliyse?

Sırtını soğuk çeliğe dayayarak hırıltılı bir çığlık attı. Bir an sonra ben de aynısını yapıyorum. Kükremem fabrikanın içi boş karkasında yankılanıyor. Daha sonra alnımı onunkine yaşıyorum, çözücülerin keskin kokusu tenimize siniyor.

Ariel parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. "Bunun bizi gelmiş geçmiş en değersiz klişe yaptığının farkındasın, değil mi? Düşmanlarımızın külleri üzerinde nefret seksi yapmak?"

Başımı kaldırıyorum, lekeli göz kalemini ve öpücükle morarmış ağzını inceliyorum. "Bu nefret değildi, Ariel. Yakınından bile geçmedi."

ARIEL

Haber odası genelde beni sakinleştirir. Gazetecilik inekleri için ASMR: klavye takırtıları, yazıcı iniltileri, boğazımın arkasına yapışan yanmış kahvenin asidik tadı.

Ama bugün her şey bana seksi düşündürüyor.

Altınızda bir matbaa titrerken Sasha içime giriyor. Yalanların

üstünde sevişirken ellerime mürekkep bulaştı, göğsüne bulaştı.

Gerçek bir iş yapmak için kaç kez yeniden yönlendirmeye çalışsam da, aynı azgın kafa yapısına geri dönmeye devam ediyorum. Üretken olmadığımı söylemeye gerek yok.

Saklanmamın bir faydası yok. Normal odam yerine, az kullanılan bir konferans odasının en arkasında saklanırken dizüstü bilgisayarımı dizlerimin üzerinde dengeliyorum. İş arkadaşlarımdan *Patriot Press*'in haberini okuduklarını ya da en azından ayrıntıları hayal edebilecek kadar duyduklarını biliyorum. Haber bağımlıları haber bağımlısı olur ve iş arkadaşlarınız hakkında sıcak, skandal dedikodulardan daha iyi ne olabilir?

Ama fısıltılarını duymadığım sürece, gerçek değillermiş gibi davranabilirim. Ve gerçek olmadıkları sürece, Sasha'nın sözünün aklımı başımda tutmasına izin verebilirim.

Benim olanı her zaman koruyacağım.

O söyledi. Ciddiydi. Buna güvenebilirim.

Masamın üzerine bir gölge düştüğünde Lora'nın metro fareleriyle ilgili yazısının doğruluğunu kontrol etmekle meşguldüm. "Gina, sana söyledim, ben-"

"*Koukla.*"

Dizüstü bilgisayarımı uçuracak kadar sert zıplıyorum. Amcam Kosti üç parçalı takım elbisesi içinde, puro dumanı ve Acqua di Giò kokan bir hayalet gibi üzerimde beliriyor. Tuzlu ve biberli sakalı ağzının etrafındaki gerginliği gizleyemiyor.

"Cehennem gibi görünüyorsun, sevgilim."

Titriyorum ve ayağa kalkıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Bir fincan kahveyi konferans masasına bırakıyor. "Bir amca en sevdiği yeğenini ziyaret edemez mi?"

"Sen görünürken olmaz." Kaşlarımı çattım. "Neyin ?"

Dağınık, cansız konferans salonuna bakarken iç çekiyor ve sakalını rahatsız edici bir şekilde kaşıyor. "Hadi konuşmak için çatıya çıkalım."

Kapı arkamızdan gıcırdayarak kapanırken kış rüzgârı yanaklarımı tırmalıyor. Kosti çakıllarla kaplı çatıda adımlıyor, oxfordları güvercin pislikleri ve söndürülmüş sigaralar üzerinde çitirdiyor. Sonra durdu ve bana döndü.

"Gitmen gerek, Ari."

Bir kahkaha attım. "Şimdi de seyahat acentem mi oldun? Nereye gideyim? Tayland'ın yılın bu zamanı güzel olduğunu duydum."

"Bu bir şaka değil, *koukla*. Keşke öyle olsaydı, ama değil."

Kaşlarım . Kosti Amca'nın bu kadar ciddi olması hiç hoş değil. Ama gözlerinin kenarındaki kaz ayakları gerilmiş ve hüzünlü gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. Günlerdir uyumamış gibi görünüyor. "Neler oluyor?" Sessizce soruyorum.

Sadece başını sallar. "Detaylar önemli değil."

"Tabii ki var!" Ben haykırıyorum. "Tanrım, herkesin benim adıma karar vermesinden bıktım. Babam, sen, kimse bana şu lanet olası

'ayrıntılar' ve bir kez olsun kendi seçimlerimi yapmama izin verin?"

Kosti omuzlarımı tutuyor, tutuşu acı verici. "Beni dinle, Ari. Bir şeyler oluyor. Karanlıkta hareketler. Leander benim bile tam olarak anlayamadığım anlaşmalar yapıyor. Ve Sasha-"

"Peki ya Sasha? Her ne oluyorsa, o halledebilir."

Çenesi çalışıyor. "Bu onun gücüyle ilgili değil; senin gücünle ilgili. Bir şeyler patladığında, kimin patlamanın ortasında kalacağı umurlarında olmaz. Ve Sırplar bir şeylerin patlamasını çok istiyorlar. Anlıyor musun? Avlanıyorlar, Ariel. Dragan Vukovic avlanıyor." Daha yakına eğiliyor, sesi çakıllı bir fısıltıya dönüşüyor. "Ve senin adamın da av mevsiminin ödüllü geyiği."

Korku omurgamdan aşağı akıyor. Onu silkeleyip . "Yalan söylüyorsun."

"Bunu sana yapmazdım." Ceketinden bir zarf çıkardı. İçinde **Emily Carter** adının yanında yüzümün bulunduğu bir Kanada pasaportu parlıyor. Bir uçak bileti rüzgârda dalgalanıyor - Ho Chi Minh City, Vietnam'a tek yön. "Seni bir tabutun içinde görmek isteyeceğim son şey. Jasmine'den sonra... Yaşlı bir adamın kalbi ancak bu kadarını kaldırabilir. Siz kızları kendi kızlarım gibi sevdim. Bu yüzden seni tam olarak öyleymişsin gibi korumama izin ver. Eğer Leander yapmazsa..." Yüzü sertleşir. "Doğru olanı yapacağım."

Dünya kendi ekseninde sallanıyor. Baş döndürücü bir an için onu görüyorum - Sasha yanarken ormandaki bir Vietnam pansiyonunda kaybolan beni. Parmaklarım pasaportun çakıllı yüzeyini okşuyor.

İki hafta önce Kosti'yi sevinçle öpüp eşyalarımı toplamaya başladım.

Şimdi mi? Şimdi, Sasha'nın benden bir parça koparmaya çalışan her şeyin ağzına bir levye sapladığını görüyorum.

Onu önlük giymiş, *pelmeninin* üstüne sos kaşıklarken görüyorum.

Onu Paris'in ışıkları altında parlarken görüyorum, sanki tüm dünya bizim ve sadece bizim için mükemmel bir an yaratmak için bir araya gelmiş gibi şarkılar çalıyordu.

"Neden şimdi?" Ben soruyorum.

Kosti'nin boğazı düğümленir. "Çünkü doğduğun gün seni kucağıma aldım. Çünkü Jasmine'i kurtaramadım. Bana bir yeğenimi daha gömdürtme."

Yanımızdaki ısıtıcı yapışkan egzoz gazı çıkarıyor. "Kosti Amca, Sasha... farklı," diyorum. "O benim babam değil."

Kosti acı acı güler. "Hayır. O daha kötü. En azından babanın kötülüğü tahmin edilebilir."

Zarfı göğsüne geri itiyorum. "Onun hakkında yanıyorsun." "Ari-"

"Hayır. Ben seçimimi yaptım. Yanıyorsun. O Leander değil. Yakov da değil. O bir canavar değil, amca. O... deniyor. *Biz* de deniyoruz. Ve başaracağız."

Kosti şaşkınlıkla bana bakıyor. "Tanrım, Ariel. Ona aşıksın."

Bu bir soru değil. İnkâr etmek için ağzımı açıyorum -alay, saptırma, *ne olursa-ama* yalan dilimde düğümленiyor. Onun yerine, Lamaze sınıfında omzuna bastırılmış kıkırdamaları düşünüyorum. Annemin bozuk saatini tamir edişini ve küçük bir kıza salıncakların nasıl çizileceğini gösterişini.

"Evet," diyorum gururla. "Öyleyim."

Kosti, Jasmine'in boş tabutlu cenazesinden beri duymadığım Yunanca bir şeyler mırıldanıyor. Sonra da ekliyor, "Aşk seni aptallaştırır, Ariel. Aptallık seni öldürür."

"Korku da öyle." Başparmağım avucumda Met galasının banyosundan kalan yara izini buluyor. "On beş yılımı saklanarak geçirdim. Bak bu beni nereye getirdi."

Amcam bir puro yakmak için dönüyor. Alev, avuçlarının içinde titriyor. Tekrar bana döndüğünde, yanan uç gözlerinin altındaki torbaları keskin ve mor gösteriyor.

"Bir zamanlar sağlam görünen şeyler kırılıyor. Eğer babanın Sasha'yla ittifakı sarsılırsa..." Bir ejderha gibi duman çıkarıyor. "Sasha adamlarını seçecek. Gücünü. Seni değil."

Buzlu parmaklıklara tutunuyorum. Altımızda taksiler kızgın böcekler gibi uçuşuyor. "Onu tanımıyorsun."

"Öyle değil mi?" Gülüşü hışırtılı. "Leander anlaşmayı yaptığında ben de oradaydım. Adamınız en sevdiğiniz rengi ya da çocuk isteyip istemediğinizi sormadı. İlk sorusu nakliye yollarıyla ilgiliydi."

Kafamın içindeki o eski, tanıdık siren şarkısından korunmak için dişlerimi sıkıyorum. Babamın beni lanetlediği paranoyadan. "İşler değişti."

"Hiçbir şey değişmez. Bunu bilmiyor musun? Uyan artık! Canın yanmadan önce! Bu sadece iki şekilde bitebilir Ariel: Ya hayatını kaybedersin ya da ruhunu."

Rüzgâr saçlarımı ağzıma savuruyor. "Her şey değişir," diyorum tekrar. "O beni değiştirdi. Bırak ben de onu değiştireyim."

Kosti'nin gözleri parlıyor. Beni kısa bir anlığına eski günlerdeki gibi hissettiren bir kucaklamanın içine çekiyor. "Annen kadar inatçısın," diye mırıldanıyor saçlarıma. "Ama öyle işte. Her şey cehenneme döndüğünde, yine de... beni ara. Biletler senin için hazır olacak."

ARIEL

Bu benzetmelerden gerçekten sıkılmaya başladım.

Merdiven boşluğunun kapısı arkamdan kapanırken, Kosti'ye söylediklerim konusunda kendimi iyi hissediyorum. *Onun hakkında yanıyorsun. O bir canavar değil.* Ama merdivenlerden inerken attığım ilk adım, ilk şüphe kırıntısını da beraberinde getirdi.

Kosti'nin sesi kulaklarımın arasında yankılanıyor: *Ya hayatını kaybedersin ya da ruhunu.*

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum ve denge için parmaklıklara tutunuyorum. Hayır. Sasha iyi bir adam. Tanrı aşkına, bunu gördüm! Kötü adamlar seni böyle öpemez. Kötü adam seni böyle kucaklayamaz.

Ancak bir sonraki adım bir soruyla birlikte gelir.

Neden ?

Ne de olsa Sasha bu on günlük deneme sürecine çok net hedeflerle başlamıştı: Beni kırmak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Yeterince eminim, istediğini elde etti, değil mi? Artık onun elinde oyuncak oldum. Onu öz amcama tercih ediyorum, Tanrı aşkına. Doğduğum gün beni kucağına alan adamı! On gündür tanıdığım biri için bu ilişkinin yüzüne tükürüyorum çünkü *-notları kontrol ediyor-* yatakta iyi mi?!

Bir adım daha aşağı. Başka bir şüphe. Doğru yolu seçtiğime dair bir başka çöküş ısrarı. Yere düştüğümde, "*beni seviyor, beni sevmiyor*"un çok fazla turundan sonra bir çiçekten geriye kalanlar gibiyim. Kökünden yıpranmış hissediyorum.

Kafamı meşgul eden tüm olumsuz düşüncelerle birlikte, burada neyin garip olduğunu anlamam bir saniye sürüyor. Sonra anladım.

Çok sessiz.

Yazıcılar hareketsiz, yedek kulübesi boş. Isıtıcıların pompalama sesini bile duymuyorum. Sonra biri boğazını temizliyor.

Döndüğümde John'un koridorun duvarına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş olduğunu görüyorum. Kravatı gevşemiş ve saçları dağılmış, sanki stres altında ellerini tekrar tekrar saçlarında gezdiriyormuş gibi. Kelepçeli kolundaki hardal lekesi aynı hem gülmemi hem de ağlamamı sağlıyor. Pasaklı bir çocukta görebileceğiniz türden bir şey ama yüzündeki ifade bir cellada ait.

"Ofisime Ward. Hemen."

Yutkundum ve takip ettim.

Kapı tıslayarak kapanır. John masasının etrafında dönüyor, sonra yüzeyine bir şey vuruyor. *Patriot Press'in künyesi* cıcaflı kalın yazı tipiyle bana bakıyor. Altında, çoktan ezberlediğim kelimeler ve resimler.

...KASAP BEBEĞİ...

...Bir Mafya Prensesi New York Basınına Nasıl ?

John Aeron koltuğuna yığılır. Ağırılığının altında inliyor. "Olay şu, Ariel."

Adrenalin dilimi ekşitiyor. "TMZ'de ek iş yaptığını fark etmemiştim. Hikayeyi benim açımdan mı anlatmamı istiyorsun? Konu-"

"Gasp, haraç, uyuşturucu dağıtmak için komplo." Kısa

kesiyorum. "Ne?"

John bana tutuklama kayıtlarını fırlatıyor. Üstte **OZEROV, SASHA** yazıyor. Sasha'nın gömleğinde kan lekeleriyle Queens'teki bir depodan çıkarken çekilmiş bulanık güvenlik kamerası görüntüleri. Dokuz haneli rakamları offshore hesaplara aktaran banka havalelerindeki karalanmış imzası.

"Sence bu benim için iyi görünüyor mu, Ariel? Gazetem için mi?" "John, ben-"

Beni susturmak için elini kaldırdı. "Dürüst olmak gerekirse, söyleyeceklerin hiç umurumda değil. Bu beni yasal olarak suçlu bile yapabilir, ki sizi temin ederim bu ihtiyacım olan son şey."

"Lütfen, John, sadece-"

"Dur. Ariel, sadece dur." Ayağa kalkıyor ve yumruklarını masasına yerleştiriyor. "Yasal meseleler endişe listemin alt sıralarında. Ben *mafya* işleri için endişeleniyorum. Yirmi yıl boyunca suç dünyasında çalıştım. Bunu unuttun mu? Bu adamların nasıl çalıştığını biliyorum. Bu pisliklerin geride bıraktığı suç mahallerinde bulundum. Bu konuda hâlâ terapi görüyorum." Gözleri perili, yanakları solgun. "Bir gangsterin kızı mı? Başka bir gangsterin kızı mı? Sen bir hedefsin. Ve burada çalıştığın sürece, bu bizim de hedef olduğumuz anlamına geliyor. Gazetemin ve personelimizin iyiliği için buna izin veremem." Masanın üzerinden bir fesih mektubu kaydırıyor. "Bunu kabul etmek için tek yapmanız gereken imzalamak."

John'un yere vurduğu kalem neşter gibi. Masadaki hasta mı? Benim kariyerim.

Ariel Ward-Reporter. Bu unvan için çok çalıştım. Gazetecilik okulundaki ilk dönemimde "saha çalışması" yaptığımı, güvenlik kamerasının polisleri kanıt yerleştirirken yakaladığı bir şarküteri sahibiyle röportaj yaptığımı hala hatırlıyorum. Parliaments içerken ve sorularıma gülerken yağmur çakma Blundstone'larımı ıslatmıştı. *Bir not defteriyle dünyayı değiştireceğini düşünen milyarıncı çocuk sen misin?*

"Hayır," dedim, gururlu ve meydan okuyan bir tavırla. "Sadece dünyanın bizim hakkımızda uydurduklarından daha iyi hikayeler anlatmak istiyorum."

İki yıl sonra John beni okulundan mezun olur olmaz işe aldı çünkü gazetenin tatil partisine ret mektuplarından yapılmış bir elbiseyle katılmışım. O ilk

beynime kazındı. ***Yerel Kahraman mı Kundakçı mı? Yirmi Yıllık Faili Meçhul Bir Davayı Çözen Bode4a Kedisinin Garip Vakası.*** Altıncı sayfa, ama kimin umurunda? Annem bunu okul öncesi parmak resimlerimin yanına çerçeveletti.

Aslında burada olmamın sebebi o. O Yunan kafesinin çatlak vinil taburelerine tünediğimizde bana hikâyeleri sevmeyi öğretti. Oyunumuz kutsaldı: Pazartesi günleri okuldan sonra, iki limonata, bir baklava.

Eskiden bu hikayelerin gerçek olduğunu düşünürdüm. Sonra, biraz daha büyüdüğümde, bunların sadece beni güldürmek için olduğunu fark ettim. Şimdi görüyorum ki aslında ilk seferinde haklıymışım.

Onlar gerçektir. Çünkü takım elbiseli adam karanlık bir prens olabilir. Kaldırımında yürürken gerçekten mutlu bir son olabilir.

Hepimiz maske takarız. Hayatlarımızın hikayesini gizleyen kitap ceketleri. Onu açıp okumaya başlayana kadar kimse hakkında bir şey öğrenemezsiniz.

John kağıda dokunur. "Ne zaman hazır olursanız. Güvenlik size dışarı kadar eşlik etmek için bekliyor."

Kalemin ucunu kağıda koyuyorum ama sonra tereddüt ediyorum. Uzun bir süre ne yazacağımı düşünüyorum. O kadar çok farklı insan oldum ki artık sayısını unutmaya başladım. Geçmişim döktüğüm derilerle dolu. Leander'ın piyonu, Jasmine'in kız kardeşi, Belle'in kızı, Sasha'nın kuklası oldum. Ariana Makris ve Ariel Ward oldum. Peki şimdi kimim?

Sonunda yaptığım seçim beni şaşırttı.

Ariel Ozerova.

Ariel Ward-Muhabir isimsiz öldü. Sadece başka bir mafya hikayesinin kanlı dipnotu. Bundan sonra ne olacağını kimse tahmin edemez.

İş bittiğinde başını sallıyor. "Rozetiniz lütfen."

Kordonu koparıp masasına bırakırken parmaklarım titriyor. Sonra gitmek için ayağa kalkıyorum.

Ama ben ulaşmadan kapı patlayarak açıldı.

Gina kendi rozetini John'un masasına fırlatmak için içeri girdiğinde topuğu mermeri çatlatır. "Tüm feminist kıcımlı yala, seni omurgasız satılmış!"

Lora onu takip ediyor -kafeinsiz kahve sipariş eden ve endişe çizelgelerini lavanta rengi fosforlu kalemle boyayan utangaç, tatlı Lora- ve rozetini Gina'nın arkasına bir el bombası gibi fırlatıyor. "Seninki yukarı!" diye bağıyor, ki bu muhtemelen şimdiye kadar yüksek sesle söylediği en kötü şeydi.

İkisi de bana bakıyor. Gina göz kırpmıyor. Lora bana çift başparmak işareti yapıyor. Ağlamak istiyorum.

John iç çekti. "Anladığım kadarıyla ikiniz dayanışma içinde istifa ediyorsunuz?"

"Doğru anladın, seni pislik," diye onaylıyor Gina. "Şimdi git sabah baskısını köşelerine kadar katla ve kışına sok." Bana dönüyor ve olabildiğince kocaman gülümsüyor. "Herkes Martini öğle yemeği. Ben ısmarlıyorum."

Benimki henüz dökmeye hazır olmadığım gözyaşlarıyla sallansa da, çenemiz dik bir şekilde dışarı çıkıyoruz.

Sokağın aşağısında, bir arka sokakta süt kasalarının üzerinde toplanıyoruz. Sahibi, Gina'nın bir arkadaşı, bize bir sap votka, tuzlu jant shotları ve üç plastik bardak getiriyor.

Bardağı bir kenara bırakıp doğrudan şişeden içiyorum. Şu anda her şey tepetaklak ve ters yüz olmuş gibi hissediyorum. Kime güveneceğimi seçmem gerekiyor, ama nasıl yapabilirim?

Kosti haklı. Sasha haklı. Babam haklı. Herkes biraz haklı ve çokça haksız ve önemli olan tek şey, sonunda gökyüzü çöktüğünde kimin yalanının altında durmayı seçtiğin.

SASHA

Bardağımdaki votkayı döndürürken masa lambalarının kehribar rengi ışıltısını yakalıyorum. Odanın diğer ucunda, Marty DiLaurentis ağzını tıkayan koli bandının içinde inliyor. Zaten utanç verici derecede kirli olan eski püskü pantolonu, her iki kalçasından aşağıya doğru akan sidik lekeleriyle daha da mahvolmuş durumda.

Feliks masaya bir yığın belge daha fırlatıyor. "Son hesapları. Dediğin gibi her şeyi Belize'deki paravan şirkete aktarmış."

Marty'nin *Patriot Press* rozetinin lamine kenarını izleyerek başımı sallıyorum. "Peki ya karısı?"

"Çocukları Poughkeepsie'deki kız kardeşine götürdü. Ona biraz yürek parçalayıcı bir mektup bırakmış. O ailedeki yazma yeteneğinin aslan payının onda olduğunu söyleyebilirim, sence de öyle değil mi Marty?" Feliks adamın omzuna bir tokat atarken sırtıyor. "Hey, onun yeni Tinder profilini görmek ister misin? Boşanmak için sağa kaydır!"

Marty ıslak, guruldayan bir ses çıkarıyor.

İçkimi bitirmek için acele etmiyorum. *Kahretsin*, bugün tadı çok güzel. Marty'nin korkusunun kokusu havada olgunlaşmış olsa bile.

Sandalyesinin önüne çömelip kan çanağına dönmüş gözleriyle buluşuyorum.

"Kadınım hakkında yalanlar yazmışsın," diyorum usulca.

Başını sallıyor, bandın kenarlarından sümükler fışkırıyor.

Ağzını yırtıyorum.

"Yemin ederim bilmiyordum-"

"Sus. Biliyordun." Boş bardağımı titreyen alt dudağına bastırıyorum. "Tıklama istedin. Onu küçük düşürmek istedin. Ama bıçağını herkesin içinde bilemekle ilgili bir şey var, orospu çocuğu." Kristal dişlerine çarpıp kırılıyor. "Her zaman birileri boğazına sarılır."

Feliks bana bir Zippo fırlattı.

Fiskeyle açtığımda Marty çığlık atıyor.

Dairesini ateşe verdiğimiz sırada bir telefon geldi. Feliks cevap veriyor, dinlerken yüzü geriliyor. Gözlerinde neşeye bana dönmeden önce mesajın içinde yaklaşık üç saniye geçiriyor.

"Sasha... Buna inanamayacaksın."

Elimde bir galon benzinle durakladım. "Spearmint Rhino'da artık kara listede değil misin?"

Sırıttıyor. "Daha iyi. Sırlar iki saat içinde toplanıyor *ve biz nerede olduğunu biliyoruz.*"

Kutuyu hemen bırakıyorum. "Bana her şeyi anlat."

Limandan gelen tuz serpintisi rıhtımları siyah bir aynaya dönüştürüyor. Vinçler üstümüzde iskelet gibi beliriyor ve bu geceki hedefimiz *olan Odyssey* adlı geminin üzerine gölgeler düşürüyor. Batık kruvazör kuru havuzdaki beşiğinde yatıyor ve alt tarafını kaplayan midyeleri ortaya çıkarıyor. Bir lomboz loş bir şekilde titriyor; diğerleri karanlık.

Daha iyi günler görmüş. Her yer öyle. Ancak pas ve çürümenin bir merkez üssü var ve bu Sırp farelerin toplanmayı sevdiği yer de tam olarak burası.

Yanımda, Feliks gece görüş gözlüklerini ayarlıyor. "Termaller yirmi üç düşman gösteriyor. Hepsi ana köprüde, tam da şu pencerenin aydınlattığı yerde yoğunlaşmış."

Sağımı ve solumu kontrol ediyorum. Çekkek yerinin karanlığının içi daha koyu gölgelerle dolu. Bratva'm tüm gücüyle dışarıda, her bir Sırp'ın boğazına şarjör boşaltmaya yetecek kadar silahla dolu.

"Çıkışlar mı?" Ben

soruyorum. "Yasaklı."

"Tekneleri mi?"

"Yandılar."

Sonunda kendimi bir sırtışa bıraktım. Şimdiden güzel bir gün oldu. Ve daha da iyi olmak üzere. "Pekâlâ o zaman," diyorum. "Harekete geçme emrini ver."

Feliks taktik yeleğine takılı telsize mırıldanıyor. Sonra

gölgeler *Odyssey*'in üzerine çöker.

Birlikte hareket ediyoruz, botlar iskelede sessiz. En iyi katillerimden yüze yakını, hepsi Sırp kanına susamış. Bu iş çabuk bitecek.

İlk nöbetçi soluk borusunda bir bıçakla ölür. İkincisi, iki susturucu mermi yüzünü yeniden düzenlemeden önce zar zor döner.

Kaos önce yavaş yavaş, sonra da bir anda patlak veriyor. Kumarhanenin kapısına vardığımızda Sırlar telaş içindeydi. Dragan'ın teğmenleri silahlarına uzanırken zarlar ve poker fişleri etrafa saçılıyor. Pullu elbise giymiş bir sarışın çığlık atıyor, şampanya kadehi paramparça oluyor.

Arkadaşının gözlerinin arasına bir mermi koydum. "Dragan! Çık dışarı, çık dışarı..."

VIP salonundan çıkıyor, yüzü öfke dolu. Son görüşmemiz ona karşı nazik değildi - morluklar hala sarsıcı ve mor. Ama bunlar

Domuz gibi gözleri hâlâ bir zamanlar Jasmine'i titreten zalimlikle parlıyor.

"Ozerov." Ayaklarıma tükürüyor. "Karılarımı ve şehrimi çalmayı bitirmek için mi buradasın?"

Gülümsüyorum. "Sadece şehir." Silah sesleri patladı.

Bu bir savaş değil. Bu bir itlaf.

Bu Sırplar çok yumuşak. Benim Bratva'm mı? Biz cam kırıkları ve kış rüzgarlarıyla büyümüş kurtlarız. Dragan'a hak ettiği ölümü veremedi kel bir dev bana saldırdı. Yanından sıyrılıp omurgasına dirsek atıyorum. İkiz kardeşler Uzi'lerini körlemesine ateşliyorlar. Onları kafalarından öyle mükemmel vuruşlarla indiriyorum ki, cesetleri aynı anda çöküyor.

Ama Dragan ele avuca sığmaz.

Dikkatimin dağılmasından faydalanarak arkasını dönüp çelik bir kapıya doğru koşuyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Adamlarımdan birkaçının kaynak makinesiyle kapıyı eritip açması gerekti. Biz geçene kadar, o uzun bir koridorun en ucundaydı. Peşinden sıktığımız kurşunlar metal aksamı delmekten başka bir işe yaramıyor. Geriye kalan tek şey, telefonuna emirler yağdırırken bana doğru süzülen sesi.

"... helikopter, *budala*! Şimdi, şimdi!"

Kaygan lanet mudak. Peşinden saldırdım, düzinelerce adamım da onu takip etti. Ama çok geç kalmıştık. Biz köprünün tepesine fırladığımızda helikopter çoktan havalanmıştı.

Aşağı doğru inen cereyanın altında duruyorum ve o siyah kuşun havalanıp uzaklaşmasını izliyorum. Dragan'ın yüzü pencereye dayanmış, bana bakıyor.

Peşinden ateş etmeye zahmet etmedim. Mermilerimi, silahımın namlusunu gözlerinin arasına dayayıp boşaltabileceğim zamana saklamayı tercih ediyorum.

Ama giderken onu izliyorum. Helikopter New Jersey üzerindeki sisin içinde kaybolana kadar gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Feliks birkaç dakika sonra bana katılıyor. Alacakaranlık çöküyor ve şehrin üzerinde gün batımı hiç bu kadar güzel görünmemiştir. "Kimse kaldı mı?" Ona soruyorum.

Gülüyor. "Sanki o kadar iyi olabilirim de."

Acımasız bir memnuniyetle başımı sallıyorum. Bazı açılardan, Dragan'ın kaçmış olması bir lütuf. Ölüm bir merhamettir. Bu mu? Tacı, ülkesi ve amacı elinden alınmış bir kral mı? Bu şiirsel bir adalet. Ayrıca, ölümü yakında gerçekleşecek. Geldiğinde, onu uygun bir şekilde uğurlayacağımdan emin olacağım.

Manhattan silüetine bakıyorum. Çok uzun zaman oldu - on beş acı dolu yıl - ama şimdi, istediğim her şeyi elde etmeye çok yakıным.

Buraya benim şehrim demek için yola çıktım. Artık tam olarak öyle olduğunu kim inkâr edebilir? Sırlar temizlenip Leander'ın limanları kontrolüm altına girince, o yüzüğü Ariel'in parmağına takar takmaz? Her şey bitti. Bitti.

I.

Sikişmek

.

Kazan.

ARIEL

Aklınızı kaybetmenin eğlenceli bir yanı da, eğer yeterince yaratıcıysanız, bundan eğlenceli küçük oyunlar çıkarabilmenizdir. Örneğin, Sasha'nın çatı katına ilk geldiğim ve fuayede oturduğum andan beri dizimin zıplamasıyla kalbimin çarpması arasında zaman tutmaya çalışıyorum. Bu aptalca aktivite beni aklımın başında kalmasını zar zor sağladı.

Ama gittikçe devrilme noktasına yaklaşıyorum. Topuklarımın fayanslara vurduğu her tıkırtı başımı kaldırmama neden oluyor - üç saatlik yanlış alarmdan sonra boktan bir Pavlov tepkisi. Güvenlik görevlisi ikinci saat civarında sempatik göz teması kurmayı bıraktı.

Sonra nihayet geldi.

Sasha bir fırtına gibi kapıdan içeri dalıyor. Kravatı çözülmüş, kolları sıvalı, ön kolları hâlâ benekli... Kan mı pas mı? Fark etmez. Önemli olan tek şey, avluya adımını attığı anda gözlerinin bana kilitlenmesi.

Hareket etmeye karar vermeden önce ayağa kalktım.

Beni yere yığılırken yakalıyor, ben ona çarparken elleri kaburgalarımı kavırıyor. Barut ve deniz tuzu kokusu yakasına yapışıyor. "Ariel," diye mırıldanıyor saçlarıma, "sorun ne?"

Baraj yıkılır.

"Beni kovdular." Kelimeler birbirine karıştı, yüzüm boğazına yapıştı. "John artık bir yük olduğumu söyledi. Senin sorunun olduğumu. Gina ve Lora işi bıraktı ve ben- kahretsin, onları mahvettim-"

"Şşş." Her iki yanağıma da birer öpücük kondurarak gözyaşlarımı yakalıyor. "Yavaş."

Ama yapamıyorum. Her şey zehirli bir fiskiye halinde dökülüyor - John'un ağzının alaycı bir şekilde bükülmesi, güvenlik beni dışarı çıkarırken meslektaşlarımın acıyan bakışları, Lora'nın basın kartını verirken titreyen *Up yours!* "O hayatı kurmak için yıllarımı harcadım," diye boğuluyorum. "Ve şimdi, gitti çünkü ben... çünkü sen..."

Kavrayışı sıkılaşıyor. "Çünkü sen benimsin."

"Çünkü tam da kaçtığım şeyin içine düşüyorum." Yutkunuyorum. "Bu dünyaya geri çekilmeme izin verdim. Senin -*babamın*- beni bir *şeye* dönüştürmene izin verdim... bir *şeye*. Jasmine'in başına gelen şeyin aynısı! Ve ne için? Bir yüzük için mi? Bir çatı katı? Artık zahmete değmediğime karar verdiğinde ne olacak?"

"Ben bunu asla yapmam," diye homurdanıyor.

"Böyle söylediğini biliyorum ama nereden *bileyim?*" Israr ediyorum. "Bunu ben istemedim! Hiçbirini! Senin gibi insanlardan uzaklaşmak için ne kadar çok çalıştığımı biliyor musun? Normal olmak için? İşimin soyadımdan daha önemli olduğu bir hayata sahip olmak için? Ama buna bile sahip olamıyorum. Ne kadar uzağa kaçarsam kaçayım, geçmiş her zaman beni yakalıyor. Her zaman."

Sasha bir dakika sessiz kaldı. Sonra beni asansörlere doğru yönlendiriyor, avuç içi kürek kemiklerimin arasında bir damga gibi. "Gel."

"Yukarı çıkmak istemiyorum. İstiyorum-"

"Cevap mı istiyorsunuz? Alacaksın. Ama burada değil." Asansör açıldı. Beni köşeye sıkıştırıyor ve **PH** düğmesine basıyor. "Bunu duvarların kulakları olmadığı yerde yapacağız."

Tırmanış sonsuzmuş gibi geliyor. Sasha'nın bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. En üst kata ulaştığımızda beni kanepeye götürüp oturtuyor, sonra da diz çöküp

Önüne geçip ellerimi tuttu.

"Bana annenin sana hikayeler anlattığını söylemiştin."

Saçımı başımı yolmak istiyorum. "Bunun az önce söylediklerimle ne alakası var?"

"Beni dinle," diyor. "Bunu bana söyledin, değil mi?" "Evet.

Güzel. Evet, öyle yaptı. Tekrar söylüyorum, nasıl-"

Bir elini kaldırıyor. "Bu yüzden muhabir oldun, değil mi? Hikayeler anlatmak istiyordun."

"Ben... Evet."

Bana sakince, soğukkanlılıkla bakıyor. "Hikaye anlatmak için *bu* işi yapmak zorunda olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Ben... Uh... Yani, bu biraz değişir-"

Ama Sasha başını sallıyor. "Yanlış. Hikâye anlatmak için ihtiyacın olan tek şey anlatacak bir hikâye, küçük kuş. O yüzden editörünü sikeyim. *Gazeteyi* siktir et. İstedğin hikayeyi anlat. Seni kovmadı Ariel, serbest bıraktı."

Sessizliğe gömüldüm. O haklı mı?

On beş yıl boyunca tüm kimliğim mürekkep lekeli ellerim ve basın rozetlerim üzerine inşa edildi - damarlarımdaki Makris kanına karşı umutsuz bir koruma. Ama Sasha haklı. Hikayeler izin belgesi gerektirmez. Annem onları bir yabancının yüzünden başka bir şeyle şekillendirmede.

Gerçeğin bir ihtiyacı yoktur. Sadece bir anlatıcıya ihtiyacı vardır.

"Ama hâlâ alet edevat sıkıntısı çekiyorsanız," diyor Sasha, "bu size yardımcı olabilir."

Elini cebine atıp basit bir pirinç anahtar çıkardı ve bana uzattı.

Işığa tutuyorum. Basit, ne işe yaradığına dair herhangi bir ipucu verebilecek hiçbir şeyle süslenmemiş. "Tahmin etmem mi gerekiyor, yoksa...?"

Gülüyor. "*Patriot Press* senindir." Göz

kırpıyorum. Ve göz kırpıyorum. Ve tekrar

göz kırpıyorum.

Sonra: "Ha?"

Sasha ayağa kalkıyor, benim için henüz tam olarak oturmamış bir şakanın içindeymiş gibi sırtıyor. "Sen bir muhabirsin. Git haber yap. İstedğin her şeyi ifşa et. Ne istersen bas. *Patriot Press* senindir, Ariel. İstersen yakıp yık, istersen sabahları kendinden nefret etmeni engelleyecek bir şey yap."

Kendimi sersemlemiş hissediyorum. "Bana bir gazete veriyorsun." Başını salladı. "Veriyorum."

"Bize *iftira atan* kişi."

"Evet." Dudakları titriyor. "Şiirsel, değil mi?"

Gülüyorum, histerik bir ses. "Dürüstlüğümü öylece geri alamazsın!"

"Dürüstlük bir konum değildir, Ariel. Bir isim ya da kartvizit değildir." Nefeslerimiz birbirine karışana kadar yaklaşıyor. "Görmediğimi mi sanıyorsun? İçindeki ateşi? Dünyayı yırtıp açma ve kendi hesabını verme ihtiyacını?" Avuç içi hızla atan kalbimin üzerine bastırmak için aşağı kayıyor. "Bu Gazete değil. Bu sensin. Ve bu alevi söndürmelerine izin vermeden önce bu şehirdeki tüm matbaaları levyeyle dağıtırım."

Oturuyorum ama hâlâ düşmekten endişe edecek kadar dengesiz hissediyorum. Sasha önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve kalçalarım dokunuyor. "Korkuyorum," diyorum ona.

"Güzel. Demek ki doğru yoldasın." "Ya

başarısız olursam?"

"Yapmayacaksın."

"Ya ben-?"

Beni bir öpücükle susturuyor. Soyunma odasındaki ya da kütüphanedeki aç, yiyip bitiren türden değil. Bu yavaş. Kasıtlı. Bir güven oyu

Isı ve dişlerle kazınmış.

Geri çekildiğinde alnı benimkine dayanıyor. "Öfkeleneneceksin. Savaşacaksın. Gerçeği tekmeleyerek ve çılgılık atarak ışığa sürükleyeceksin. Peki ya dünya ittiğinde?" Eli saçlarımın arasına girip bakışlarımı yukarı kaldırıyor. "Daha sert karşılık vereceğiz."

Son direniş ipi de koptu. Gömleğini yumrukluyorum, onu aşağıya çekerken ben de yukarıya çıkıyorum. Öpücük iğrençleşiyor ve ben onu kaçınılmaz sonucuna kadar takip etmeye hazırım.

Ama ben yapamadan o ayağa kalktı. "Hadi gel. Gidip yeni krallığını kontrol edelim."

"Şimdi mi? Gece yarısı oldu!"

Kurt gibi sırtıyor. "Gerçeğin çalışma saatleri olduğunu mu düşünüyorsun?"

Sasha üzerinde **EDITORIAL** yazan kapıyı tekmeleyerek açıyor ve terk edilmiş masalardan oluşan hayalet bir kasaba ortaya çıkıyor. Sasha kollarını iki yana açarken parmaklarım Marty DiLaurentis'in boş sandalyesinin üzerinde geziniyor.

"Hepsi senin," diye anons ediyor.

Yavaş bir daire çiziyorum -çatlak beyaz tahtalar, tozlu bilgisayarlar, sıra sıra dizilmiş mezar taşı dosya dolapları. Işığın dokunduğu her şey benim.

"İlk işimiz," diyorum, sesim hissettiğimden daha kararlı. "İsmi değiştiriyoruz."

Sasha kapının pervazına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş. "Kime?"

Bir an düşünüyorum ama cevap aklıma geldiğinde sanki hep böyle olması gerekiyormuş gibi hissediyorum. Bakışlarıyla buluşuyorum. "Anka Kuşu."

Gözlerinde sıcak bir şeyler titreşiyor. "Kendilerini yaratan küllerden yükselen küçük kuşlar. Uygun."

Beni öpmek için eğildi, ama geri çekilmeye başladığında yüzünü tuttum. "Sasha... teşekkür ederim. Bana inandığın için."

Öpüşürken sırtıttığını hissediyorum. "Başka bir şey yapmayı imkânsız hale getirdin." Popomu okşuyor ve sonra gitmek için dönüyor. "Yerleşmene izin vereceğim. Çok uzakta olmayacağım. İhtiyacın olursa beni ara."

Giderken ona bir öpücük veriyorum.

Dışarıda dünya sessiz ve sakin. Ama burada, bu kırık dökük küçük yalan krallığında? Yeni bir şey hızlanıyor.

Parmaklarımı kırıyorum, Marty'nin eski bilgisayarını açıyorum ve yazmaya başlıyorum.

ARIEL

The Phoenix'in ofisleri hala bir metro faresinin yanlış ucu gibi görünüyor, ama en azından artık köşede bir saksı ficus var.

Gazete sektöründe biz buna "ilerleme" diyoruz.

Gina'nın sesi floresan ışıklarının uğultusunu yarıp geçtiğinde dinozorlardan kalma bir yazıcıyı yeniden kablolamakla uğraşıyordum. "Vay anasını Ward. Bir çöp yangını... biraz daha az dumanlı bir çöp yangınına dönüştürdün."

Dönüyorum, yanağıma yağ bulaşmış. Gina ve Lora, ellerinde keskin kalemle **GAZETE ÇÖPÜ** yazan karton kutularla kapıda duruyorlar. Lora çoktan mantıklı hırkasının kollarını kıvırmış.

"İşteki ilk günün ve şimdiden geç kaldın," diyorum sırtarak.

Gina elindeki kutuyu bir gümbürtüyle boş masanın üzerine bırakır. "Trafik tam bir ayı gibiydi. Ayrıca, Gazete binasını kapatmak için durdum." Tavandan sarkan açığındaki kabloları bakıyor. "Buranın hepimize tetanos bulaştırmayacağından emin miyiz?"

"Tetanos karakteri geliştirir." Ellerimi kotuma siliyorum. "*Phoenix'e* hoş geldiniz. Kablosuz internetimiz, şüpheli su tesisatımız ve..." İlk ön sayfa maketimi bantladığım uzak duvarı işaret ediyorum - kavurucu

John'un peşine düşmeme asla izin vermeyeceği belediye meclisi rüşvetlerini ifşa etmek. "Dizginlenemeyen gazetecilik öfkesi."

Lora manşete bakıyor. Zimmete para geçirme kelimesini yanlış yazmışsın." Yüzüm kızardı. "Henüz bir redaktör tutmadım. Bunun üzerinde çalışacağız."

Bununla birlikte, içeri dalıyoruz. Bunun eğlenceli, kahkaha dolu bir montaj olduğunu ve neşeli bir pop şarkısı eşliğinde yapıldığını iddia etmek isterdim, ancak gerçek şu ki, ne kadar çaba sarf edersek edelim çok az fark edilebilir ilerleme sağlayan uzun, zorlu bir yolculuk. İşin aslı şu ki, *Patriot Press* çalışanları çalışma alanlarını dergilerinin bir yansıması haline getirdiler: tam bir çöp yığını.

Arkadaki çöp kutusu doldurulur. Küfler temizleniyor. Hamamböcekleri Gina tarafından lanetleniyor ve ardından ev yapımı *Get The Fuck Away From Me* spreyinden ölümcül dozlarda sıkılıyor. Şok edici derecede etkili.

Öğleden sonra güneşi pencerelerden içeri süzüldüğünde hepimiz bitkin düşmüştük. Ama moralimiz şaşırtıcı derecede yüksek. Anlaşılan o ki, kendi yüce amacınız için yaptığınızda sıkı çalışmak ödüllendirici oluyor.

Biz mola verirken, Sasha sanki buranın sahibiymiş gibi içeri giriyor - ki sanırım teknik olarak öyle. Feliks üç kahve ve bir kutu çörek taşıyarak arkasından geliyor ve onun da arkasından, kübiklerden oluşan bir denizde çılgınca yersiz görünen iki düzine kadar Bratva erkeği geliyor.

"Harika," diye mırıldandı Gina. "Duygusal kabızlık tugayı burada."

Feliks çörekleri Lora'nın masasına bırakıyor. "Yönetimin ikramı." Gina bir çörek kaptığında sırtıışı genişler. "Dikkatli ol. Bunlar doğrudan kalçana gidecek."

Gina büyük, agresif bir ısırık alıyor. "Güzel," diye tükürüyor, ağzından kırıntılar uçuşuyor. "Nefret edilecek daha çok yanımda var."

Sasha odanın içinde dolaşıp gelişigüzel yaptığım tadilatları inceliyor. "Kan lekesini saklamışsın." Malzeme dolabının yanındaki koyu lekeye başıyla işaret ediyor.

"Büyüleyici, değil mi?" Yumuşak bir gülümsemeyle cevap veriyorum. "Buraya... bir ambiyans katıyor."

Lora lekeden uzaklaşır. "Bunun kimin kanı olduğunu düşünüyoruz?"

"Eski dedikodu yazarı," diyor Feliks neşeyle. "Görünüşe göre ünlülerin göğüs dekoltesi hakkında yazmak sizi-"

"*Feliks*," diye uyarıyor Sasha.

"-stres kaynaklı kağıt kesikleri! Çok trajik. Ama eminim tamamen iyileşmiştir."

Gina kahvesine homurdanıyor. Feliks'in gözlerinin Gina'nın gülme çizgilerine takıldığını fark ediyorum.

Sasha durdu, sesi kısıldı. "İyi misin, *ptichka*?"

Başparmağı çenemdeki yazıcı yağına değiyor. Omurgamda yarattığı kıvılcımı görmezden geliyorum ve yanımdaki yaşlı yazıcıyı okşamak için dönüyorum. "Sorun yok. Sadece bu doksanların kalıntısına yeni kraliçesine saygı duymayı öğretiyorum."

"Onun iyiliği için, umarım çabuk öğrenir." Ağzının kenarı seğiriyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Bir zaman makinesi. Ve belki bir alev makinesi."

"Ne yapabileceğime bakacağım." Başımın tepesine bir öpücük kondurmak için eğiliyor. "Unutma, bu akşam babanla yemeğe gideceğiz."

İçim sıkıştı. Doğru ya. Şeytanın kendisiyle ekmek için sabırsızlanıyorum. Teoride, bu 9. randevu ve Sasha ile aramızın ne kadar iyi olduğunu düşünürsek, bu kutlama için bir neden olmalı.

Ama tam da bu yüzden gitmek istemiyorum: çünkü *her* şey çok iyi gidiyor. Neden mahvetmek istemediği iyi bir şey görmemiş olan Leander ile mahvedeyim ki?

"Biliyorum," diyorum Sasha'ya, moral desteği için elini iki kez kavriyorum. "Ama hâlâ bir saat kadar gün ışığı var. Bu işçi arıları elimden gelen her türlü çabayı göstermeleri için sıkıştıracağım."

Sasha kıkırdıyor ve yanağımı okşuyor. "Sana iyi öğrettim. İşkence etmen için daha fazla kas getirdim ve hepsi istediğin her şeyi yapmayı biliyor. Hadi bakalım. Daha sonra seni kontrol etmek için geri geleceğim."

Toplanan kalabalığa seslenmek için bir masanın üzerine çıkıyorum. Dikkatlerini çekmek için iki parmağım ağzımda ısıklık çalıyorum, bu da Lora ve Sasha'nın emirlerini yerine getirmeleri için getirdiği Bratva askerleri üzerinde işe yarıyor.

Ancak Gina ve Feliks bunu fark etmez. Tartışma yemi olarak kullanılan belki de en anlamsız saçmalıklar yüzünden birbirlerine girmişlerdir.

"... Dinle beni, seni Rus Ken bebeği," diye tersliyor, "Sana söyledim, Post-it'lerime dokunursan seni bitiririm."

"Küçük bir kadından büyük tehditler," diye yanıtlıyor Feliks.

Gina ona doğru dönüyor, kutu örgüleri sallanıyor. "Gülmeye devam et, Frosted Tips. Tükenmez kalemle bir adamı öldürmenin on iki yolunu biliyorum."

"Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme." Feliks'in sırtışı duvarı iterken daha da artar.

Şakaklarımı ovuşturuyorum ve malzeme dolabında bir yerlerde bir şişe Xanax saklı olup olmadığını merak ediyorum. Medya patronu olarak yeni görevime başlayalı daha bir gün bile olmamıştı ve ben şimdiden fıskiye sistemini hayal ediyordum. "Herkes çenesini kapatsın toplansın. Hemen. Özellikle de siz iki aptal."

Şaşırtıcı bir şekilde hepsi itaat etti. Sasha'nın bana hediye ettiği iki iri yarı Bratva IT elemanı bile -kodlama seansları arasında ciplere bench press yapıyormuş gibi görünen Stefan ve Pavel- sunucu odasını parçalamaya başladıkları yerden bir çırpıda geldiler.

Boğazımı temizliyorum, otuz çift göz üzerime çevrilince birden gerildim. "Pekâlâ. Temel kurallar. Bir: Bu bir mafya cephesi değil. Biz yasal bir gazeteyiz, yani ilanlarla para aklamak yok. İki: Eğer silah taşıyorsan, görmek istemiyorum. Asla. Üç: Lora mizanpajdan sorumlu. Onun seçimlerini sorgularsan bana hesap verirsin."

Stefan etli bir el kaldırır. "Ya düşman bizi vurmaya gelirse? Yine de silah göstermeyecek miyiz?"

Feliks, ben cevap veremedim, "Eğer biri buraya ateş ederek girerse," dedi, "onu bir kevgire çevirmek için iznim var. Mutlu musun, şef?"

Gina yumruğunun içine yalandan öksürüyor. "Kıç öpücüğü."

Onu işaret ediyorum. "Siz, efendim, ince buzun üzerindesiniz. Başka sorunuz yoksa, gelip size görev vermeye başlayacağım. İyi mi? Harika. Hadi gidelim."

Sonraki bir saat güzel bir kaosa dönüşür. Lora üretim programını renk kodlu bir başyapıta dönüştürürken bir yandan da Pavel ile tartışıyor. Gina, Feliks'i kendisine bir buzlu latte daha getirmesi için sıkıştırıyor ("Üç şekerli, ekstra drizzle, yoksa diz kapağı ayrıcalıklarını iptal ederim") ve ben onu numarasını bardağın kılıfına geçirirken yakalıyorum.

"Kurnazca," diye mırıldanıyorum ofisimin önünden geçerken.

Feliks göz kırpmıyor. "Bir pitbull kiralamışsın. Birinin onu evcilleştirmesi lazım." "Seni canlı canlı yer," diye uyarıyorum.

"Sözler, sözler."

Gece boyunca çalışmaya devam edebilirim. Ama güneş nihayet ufkun altına iniyor ve Baba ile yemeğe gitmem gerekiyor. Gina beni almaya geldiğinde, isteksizce yenilgiyi kabul ediyorum.

"Woodward," diyor. "Gangster prensin seni almaya geldi."

Sasha, üzerinde uyarı etiketi bulunması gereken kömür rengi takım elbisesiyle resepsiyon masasına yaslanıyor. Bakışları mürekkep lekeli ellerimden kalemle sabitlediğim dağınık topuzuma kayıyor.

"Uzun bir gün müydü?" diye soruyor yaklaştığımda.

"*Sen* bir de kaos teorisinde doktora yapmış kedileri gütmeyi dene." Gina ve Feliks'e doğru başımı sallıyorum, şu anda hararetli bir tartışmaya girmişlerdi... dürüst olmak gerekirse, izini kaybettim.

Sasha saatini kontrol eder. "Babanla akşam yemeği iki saat sonra. Üstünü değiştirmek için zamana ihtiyacın var."

"Üstünü mü değiştireceksin?" Kokmuş, terli tişörtümü çekiştiriyorum. "***Güzel Memelerim ve Doğru Fikirlerim Olduğu İçin Özür Dilerim*** tişörtümün baba figürümün *hoşuna* gitmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır, ama yanlış olduğu için değil," diye dalga geçiyor Sasha, kıcımlı çimdiklemek için uzanırken. "Ayrıca sana bir elbise getirdim."

Onu sopayla uzaklaştırdım. "Kontrol

manyağı." "Bunu seviyorsun."

"Buna tahammül ediyorum."

Çatı katına dönüş yolculuğu, çalınan öpücükler ve gezinen ellerden oluşan bir bulanıklık. Mermer fuayeden geçerken gömleğimin yarısı başımın üzerindeydi, Sasha'ya göre bu, ön taraftaki yazının en az yarısını doğruluyordu.

Kemerine uzanmak üzereyken köprücük kemiğime doğru bir hırıltıyla beni durduruyor. "Sonra görüşürüz. Zaten geç kaldık."

"Sen başlattın!"

"Ve dikkatli olmazsan ben de bitiririm." Kulak mememi ısıtıyor. "Ama yemek önce gelir."

Duş almama yardım ediyor - gerçi onun "yardım etme" versiyonu bir vibratör ve dilinin kalçalarımın arasında oynamasını içeriyor - ve sonra aldığı elbiseyi giymeme yardım ediyor.

Günah gibi siyah ve üzerime rüya gibi oturuyor. Giydiğinde "*Bozhe moy*," diye nefes alıyor ve ben de ona gösteriş yapmak için küstah bir dönüş yapıyorum.

"Çok mu fazla?" Ben soruyorum.

"Yeterince değil." Kolunu uzatıyor. "Hazır mısın?"

Kabul ediyorum. "Hadi gidip bir patriği hayal

kırıklığına uğratalım."

Kahkahası mermer koridorlarda yankılanıyor; karanlık, zengin ve *benim*.

ARIEL

Siyah şehir arabası Leander'ın kahverengi taş evinin önünde durdu ve nefesimi kesecek kadar keskin bir anıyla sarsıldım; yirmi yıl önce aynı taş basamakları tırmanırken Yasemin elimi sıkıyor, annemizin kahkahaları arkamızda yankılanırken *"Zirveye kadar yarışalım!" diye fısıldıyordu.*

Şimdi sadece Sasha'nın Oxfords'larının mermere sürtünme sesi ve avucunun sırtımdaki ağırlığı var.

Kapıyı çalıyor, sonra biz kapının açılmasını beklerken tepede duraklıyor. "Yakınımda kal," diye mırıldanıyor şakağıma doğru. "Nefes al. Böbreğine bir bıçak saplamak zorunda hissedersen elimi sık."

"Cezbedici." Gülümsemeye zorlayarak boğazımdaki obsidyen gerdanlığı ayarlıyorum - Sasha'nın son hediyesi, çılgın nabzıma karşı serin ve güven verici. "Ama önce kelimeleri deneyelim. Medeni olduklarını duydum."

"Eh. Abartılmış."

Leander'in uşağı -çocukluğumdaki Christos'un aynısı, şimdi trajik derecede kötü bir peruk takıyor- kapıyı açıyor. "Efendim. Hanımefendi." Eğilerek selam verdi, sonra bizi içeri buyur etti.

Yemek odasında, babam uçsuz bucaksız bir masanın başında hüküm sürüyor. Tahtından kalktı ve kollarını yana açarak bize yaklaştı. "İşte benim

Kızım!"

Omurgam kilitlendi. "Baba. Seni görmek de güzel."

Gülüşü sütü kesebilir. Sasha'ya başını sallıyor. "Peki sen prensesimizi beladan uzak tutuyor musun?"

"Bela onu bulmaya devam ediyor." Sasha benim için sandalyemi çekiyor ve yerleşmeme yardım ediyor. "Ama ben... bununla başa çıkıyorum." Yanımdaki koltuğa oturdu. Mum ışığı boğazının etrafındaki yara izini yakalıyor. "Sağlıklı görünüyorsun, Leander."

"Ah, yaşlı bir adam siz gençlere ayak uydurmak için elinden geleni yapıyor." Uzosundan bir yudum alır, sonra bez bir peçeteyle ağzının kenarlarını siler. "Yine de sonunda, bunu daha ne kadar sürdürebileceğini merak etmeye başlıyor. Ben de zamanımın sonuna yaklaştığımı fark ediyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. Onu tanıdığımdan beri, babam hayattan daha büyüktü. Fiziksel olarak, mizaç olarak, hiçbir şey onu deviremez. Ama şimdi ne kadar uzun süre bakarsam, o kadar çok yaşlılık belirtisi görüyorum. İki haftadan kısa bir süre önce ofisinde durup bana kaderimi okurken ellerinin titremesini izlediğimden beri daha da kötüleşti.

On gün oldu. Tanrım, sadece o kadar mı oldu? Onlarca yıl daha yaşlı görünüyor. Parmak eklemlerinde daha önce olmayan ciğer lekeleri görüyorum. Bir içki daha almaya gittiğinde, bardaktaki sıvı titreyerek akıyor.

"Konuşacak çok şeyimiz var," diyor boğazını temizleyerek. "Ama her ne kadar yaşlandıkça sabırlı olmayı öğrenmen gerektiğini söyleseler de... Bu ders hiç aklımda kalmadı. O yüzden sabırsızlığımı hoş gör ve önce bana basit bir cevap ver: Ne durumdayız?" Gözleri Sasha'dan bana kayıyor. "Ya varsın, *neraïdoula mou*, ya da yoksun."

Sasha hala yanımda. Leander

kaşlarını çattı. "Hayır mı?"

Kulaklarımda kan çınlıyor. Zihnimin gözünün önünden bulanık bir flaşta on gün geçiyor. Sasha'yı Zoya'nın restoranında, pancar çorbasına gömülmüş, annesinin ninnilerini fısıldarken görüyorum. Sasha beni utandırmamak için bir tabloid imparatorluğu satın alıyor. Sasha kadın sığınma evindeki o çocukla birlikte, sabırla onun pastel boyayla resim yapmasını izliyor ve ona "*Evet, güzel, böyle*" diyor.

Sasha Ozerov, benden daha küçük olmamı istemeyen ilk adam. Daha yumuşak. Daha az.

Boğazımı temizliyorum. "Onunla evleneceğim." Sessizlik.

Leander'ın bardağı yudumun ortasında duraklıyor. Sasha sanki cevabımı duyana kadar nefesini tutmuş gibi burnundan sertçe nefes veriyor.

"Yine mi geldin?" Leander mırıldanıyor.

Çenemi kaldırıyorum. "Cevabımı mı istiyorsun? İşte cevabım: *Evet*. Düğüne. İttifaka. Şuna-" Sesim çatlıyor. Buna izin veriyorum. "Her şeye."

Sasha'nın eli benimkini kavırıyor. Masanın uzak ucundaki Leander uzosunu yavaşça yere bırakıyor. "Emin misin? Seni ölüme mahkûm etmişim gibi davranalı çok olmadı."

"Eminim," diyorum ona. "Aslında..." Yerime uzanıyorum ve orada parıldayan bifttek bıçağını alıyorum.

Avucumda sürüklerken bıçak göz kırptıyor. Arkasından kan fişkırıyor, parlak ve yakıcı.

"Yemin ederim." Bileğimden aşağı kan damlıyor, her şeyi başlatan yara izinin üzerinde, rüyadan bir yer gibi hissettiren bir banyoda. "Kan üzerine. Kemiklerin üzerine. Aramızda duran her sessiz mezarın üzerine."

Bir an için Leander'ın maskesi düştü. Adını koyamadığım bir duygu, buruşuk yüzünün çatlaklarına kazınıyor.

Sonra da gitti.

"Öyle olacak," diye mırıldanıyor. "Tıpkı her zaman istediğimiz gibi."

Gerisi bulanıklaşıyor; güvenlik detayları, davetli listeleri, yılbaşı gecesi her şeyi dünyaya duyuracağımız nişan partisinde hangi aile mücevherlerini takacağım. Tüm bunlar olurken, Sasha'nın başparmağı kanayan avucumu okşuyor ve anlaşmamızı tenime bulaştırıyor.

Sonunda yemek bitti ve gitme vakti geldi. Leander "Ariana" diye seslendiğinde neredeyse fuayeye varmıştık.

Ölü ismi duyunca dişlerimi gıcırdatıyorum ama yine de dönüyorum.

Bana kadife bir kutu fırlatmadan önce tereddüt ediyor -sadece bir titreşim-. Açtığımda duraksadım.

İçinde annemin nişan yüzüğü parlıyor, gittiği gece kafasına fırlattığı zümrüt kesim pırlanta. "Bunu senin almanı isterdi," diye mırıldanıyor Baba, birden kol düğmelerinden etkilenerek.

Kapağı kapattım. "Teşekkür ederim, Baba."

Sonra kapı arkamızdan çarptı. Sasha'nın üzerine yığılmadan önce sahanlığın yarısına kadar gelebildim, kahkaha ve gözyaşları boğazımı pıhtılaştırdı, bu önemli şeyin nihayet arkamda bırakıldığı hissinden sersemledim.

Beni limuzine yasladi, alnımı alnıma bastırdı. "*Ptichka*." Ağzı parmak eklemlerimin üzerinde geziniyor. "Neden?"

Yakasından tutup onu daha da yaklaşıtıyorum. "Çünkü benden asla diz çökmemi istemeyecek tek erkek sensin."

Hırıltısı kemiklerimi titretiyor. Limuzinin kapısı açılıp kapanıyor ve bizi içine çekiyor. Sonra sadece dişler, diller ve sonunda, *sonunda* teslim olmanın lezzetli ıstırabı var - babama değil, kadere değil, kendi yaldızlı kafesimi seçmenin korkunç heyecanına.

Kıkırdıyor, gözleri muziplikle parlıyor. "Ne dilediğinize dikkat edin, Bayan Ozerova. Gecenin sonuna kadar sizi dizlerinizin üzerine çöktüreceğim."

Bu isim beni korkutmalı. On gün önce korkuturdu. Şimdi ona

sadece gülümseyebiliyorum. "Söz veriyor musun?"

ARIEL

Limuzinin bölmesi yukarıda

kalıyor. Sasha'nın elleri değil.

Elbisemin yırtmacını genişletirken dişleri köprücük kemiğimi sıyrıyor, nasırlı avuç içleri her titreyişin haritasını çıkarıyor. "Orada bir kraliçe gibi görünüyordun," diye boğazımı tırmalıyor. "Sırf onun kanamasını izlemek için kendini kesip açtın."

Kemerini pençeliyorum. Hiçbir şeyden bu kadar nefret etmemiştim ve gitmesini, gitmesini, *gitmesini* istiyorum. Limuzin bir çukura giriyor ve beni kucağına fırlatıyor, ki bu iyi bir şey, çünkü zaten oraya gidiyordum. Utanmadan ona sürtünürken, başımı geriye eğip iniltileri tavana doğru fırlatırken, "Bir gün bu kadar çok konuşmayı bırakıp *beni sikeceksin,*" diye inliyorum.

Sasha'nın hırıltısı beni ateşliyor. "Bunu söylediğine pişman olacaksın."

Sonra beni limuzinin zemininde dört ayak üzerine itti ve elbisemi kalçalarımдан yukarı kaldırdı. Arkamdan beni yemeye başladı. Anlık yıldızlar görüyorum.

İki parmağım içimde yolunu buluyor, ben de aynı şeyi yaparken titreşiyor ve kıvranıyor. "Yapacağım- yapacağım-"

"Henüz değil, ." Sasha beni ayağa kaldırıp önünde dizlerimin üstüne çöktürürken eli enseme kenetleniyor.

Aletini takım elbisesinin pantolonundan kurtarıyor ve beni üzerine itiyor. Ona izin veriyorum - hayır, izin vermesi için *yalvarıyorum*, çünkü şu anda onun tadına bakmazsam ölebilirim.

Onu gidebildiğim kadar derine götürürken dudaklarım kaygan başının etrafından ayrılıyor. Sasha boğazımın arkasına vurduğunda çıkan inilti içimde ve onun içinde titreşiyor, karşılık olarak onun da bir iniltisini çıkarıyor.

Bu bir uyuşturucu. Onun böyle inlemesini duymak, benim için? Hiçbir şey ve hiç kimse beni daha iyi hissettirmedi. *Benim* kralım. Erkeğim. O benim kuduz kurdum, ben de onun küçük kuşuyum ve bana kalırsa dünyanın geri kalanı siktir olup gidebilir.

Onu emiyorum, iki elimle şaftını kavırıyorum, ta ki ıslak bir *patlamayla* beni bırakana kadar. Şişmiş dudaklarımdan tükürükler sarkıyor ve makyajım muhtemelen akıyor çünkü "su geçirmez maskara" dünyanın en büyük yalanı ve tahmin etmem gerekirse, özenle örülmüş saçlarımda da artık boktan olduğunu söyleyebilirim.

Ama Sasha bana kutsal biriymişim gibi bakıyor.

"Sen, Ariel Ward, hayatımda gördüğüm en güzel şeysin." Sonra

beni tekrar aletinin üzerine itti.

Klaus Sasha'nın binasının önüne park ettiğinde, ikimiz de birbirimizi yarım düzine kez uçurumun kenarına getirmiştik. Berbat durumdayım ama yine de tüm sinir uçlarımda daha önce hiç duymadığım şarkılar söylüyor. Sasha'nın hırıltıları daha derin ve karanlık olmaya devam ediyor.

Beni adımlarımı bozmadan lobiye doğru sürüklüyor. Asansörün kapısı o üzerimdeyken ancak kapanıyor.

Sırtım cilalı çeliğe çarpıyor, rakamlar yükselirken dizi kalçalarımı ayırıyor. 42. 57. 68. Dişleri bu hafta başında bıraktığı iddia izini sıyırıyor, tam gerdanlığın üzerinde. Pantolonunun üzerinden sertliğini avuçluyorum.

"Titriyorsun," diye gözlemliyor.

"Sen de öyle."

Asansör sesi. *Çatı katı*.

Beni elimden tutup koridordan aşağı çekiyor, ikimiz de gülüyoruz, ayak seslerimiz tonozlu boşlukta yankılanıyor. Beni daha önce de götürdüğü yüzen yatağın etrafında ay ışığı havuzları oluyor ama bu gece farklı hissettiriyor. Final. Giyotin düşmeden önce bir davul kreşendosu.

"Giysilerinizi ıkarın." Kulağımın kabuğuna doğru homurdanıyor, parmakları elbisemin fermuarını vmaya başlamıştı bile. "şimdi."

Kollarında dönüyorum, yarı çıplak sırtımı göğsüne bastırıyorum. "Yardımaınıza ihtiyaım olacak, Bay Ozerov."

Fermuarı indirmek için zaman harcıyor. Sanki ortaya çıkan her yeni santimlik tene tapınılması gerekiyormuş gibi. Elbise ayak bileklerimin etrafında siyah ipekten bir su birikintisi haline geldiğinde, ben de kendi başıma bir su birikintisi haline geliyorum.

Kemerinin mermere çarpma sesini duyuyorum. Kumaşın hışırtısını. Avuç ileri kaburgalarımın yukarı kayarak gğslerimi kavrarken omzumdaki ağzının ıslak sıcaklığını.

"Daha iyi mi?" diye soruyor.

Dokunuşuna doğru eğiliyor, tavandan tabana pencerelerdeki yansımalarımızı izliyorum. şehvetle siluetlenmiş iki canavar. "Oraya varıyoruz."

"nmzde uzun bir yol var, *ptichka*."

Sahiplenici trp beni üzüyor. Dönüyorum, yatağa doğru sendelerken ağızlarımız birbirine çarpıyor. Aleti karnıma bastırıyor, diğer her şeyi gibi acil ve lmcl.

Alt dudağını kan akıtacak kadar sert ısırıyorum. "Tekrar söyle."

Beni soğuk ipek çarşafların üzerine yayıyor, gözleri karanlıkta buzdağları gibi parlıyor. "*Ptichka*. Benim küçük kuşum. Benim kuşum. Benim karım. Kraliçem. İntikamım ete kemiğe büründü." Dili uyluğumun iç kısmında bir şerit yalıyor. "şimdi, ben benim olana taparken kıpırdamadan yat."

Dilinin düz kısmını üzerimde parmaklarımı saçlarından geçiriyorum -çok sert, tam da onun sevdiği gibi. İnltilsinin klitorisimde titreşmesinden zevk alıyorum. "Sen... lanet olası... dengesizsin."

Kıkırdaması saf günah. "Ama yine de benim için çığlık atacaksın."

Sonra beni üstüne çekti. İlk vuruş her zaman en iyi hatırladığımdır. Anlar birbiri içinde eriyip sıcaktan sıırıslıklam olmuş bir bulanıklığa dönüşmeden önceki son netlik anı. Ama *bu* ilk vuruş - ucunun beni yararak açtığı ve sonra geri kalanının yavaşça içeri girdiği, beni genişçe gerdiği, nefesimi kesip göğsüne salya akıttığı an...

Bu sonsuza dek hatırlayacağım bir şey.

Başlarda ağırdan alıyor, ama kendini kontrol etmeyi nereden bulduğunu bilsem kahrolurum. Tanrı biliyor ya, benimkilerin hepsini yetmiş kat aşağıda bıraktım.

Ama yavaş gidiyor. Bir vuruş. İki. Her milimetrelik hareketin, sürtünmenin ve gerginliğin tadını çıkarıyorum. İlk orgazm sanki yeni bir dünyaya vaftiz ediliyormuşum gibi üzerimde patlarken ona doğru eğiliyorum. Sıçratan, rahatlatan bir şey ve tüm benliğimi tüketiyor.

Sonra beni altından çeviriyor ve hızlanıyor. Çok geçmeden taşakları bana tokat gibi çarpıyor ve her sikişte daha önce hiç olmadığı kadar derine iniyor. Ben terliyorum, o terliyor, ama yaralı boynundan bir damlacık yaladığımda, bu bana nektar kadar tatlı geliyor.

Sasha artık yanlışı yapamaz. Beni dizlerimin üzerine yatırıp arkamdan siktiğinde, mükemmel oluyor.

O anımı yalarken aynı anda ben de onun sikinin tadına baktığımda, mükemmel oluyor.

Arkamda da olsa, altımda da olsa, üstümde de olsa, içimde de olsa, durmaksızın boşalıyorum, bir orgazmıla diğeri arasında hiçbir ayrım yok, sadece uzun, soluksuz bir füğ bizi daha da yükseğe çıkarıyor, ta ki en sonunda, gırtlaktan gelen bir kükremeye Sasha "Neredeyse geldim" diyene kadar.

Bacaklarımı küçük sırtının arkasına kilitliyorum ve alnını benimkine karşı öpmek için aşağı çekiyorum. Sonra ruhunun mavi pencerelerine bakarak ona yalvarıyorum, "İçime gir, Sasha. Beni her yönden senin yap."

Sonra ağzı tekrar benimkini buluyor ve ses önemsizleşiyor.

Sonrasında, bir daha asla temiz olmayacak binlerce iplik numaralı çarşaflara uzanıyoruz. Başım boğazındaki yara izinin üzerinde duruyor, her nefeste yükselip alçalıyor. Kalçamdaki boş desenlerin izini sürüyor.

"Senin için bir şeyim var," diyor sonunda.

"Bu gece senden alabileceğim her şeyi aldım," diyorum hafif bir kahkaha atarak.

Burnumu cimcikliyor ve ardından bir öpücük konduruyor. "Bunu seveceksin. Söz veriyorum."

İtirazlarıma rağmen yataktan kalktı ve koridorda gözden kayboldu. Bir süre sonra çıplak bir şekilde geri döndüğünde, elinde siyah kadifeye sarılmış, kırmızı bir kurdeleyle bir arada tutulan, işaretlenmemiş bir paket tutuyordu.

"Bir midilli olmadığını tahmin ediyorum."

Sasha güler. "Pek sayılmaz." Sonra bana verdi.

Kurdeleyi çekiyorum. Kapak düşüyor ve ortaya bir kitap çıkıyor. Esnek siyah deriden ciltlenmiş, başlığı altın kabartmalı: **KÜÇÜK BİR KUŞ BANA SÖyledi.**

Ve onun altında... bir yazı.

Ariel Kard tarafından.

Nefesim kesildi. *Vay*. Sayfaları boş sayfalar fısıldıyor. Dokunulmamış. Yazılmamış. Bekliyor.

"Anlatacak çok hikayeniz var. Ama *senin* hikâyen hepsinden önemli. Tüm hayatın boyunca senin için yazıldı. Artık değil." Ona bakmamı sağlamak için çeneme dokunuyor. "Daha iyi bir hikâye yaz. Kendi hikayeni yaz. *Bizim hikâyemizi.*"

Kelimeler boğazımı tıkıyor. Tek yapabildiğim, yazmaya hazır olduğumda hikâyemin ilk kelimelerinin gideceği boşluğa bakmak. İşaretlenmemiş bölge, fethetmek için tamamen benim.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Seni seviyorum, Sasha."

Ben içgüdülerimi sorgulayamadan ortaya çıkıyor. Sasha hareketsiz kaldı. Kalbimi durduran bir an için, yanlış hesapladığımı düşünüyorum. Yanlış anı seçtiğimi. "Henüz değil" gerçekten "asla değil" demektir. Peri masalının burada bittiğini.

Sonra-

"Ariel Ward... Ben de seni seviyorum."

ARIEL

Sonraki üç gün bizim için bir kaleydoskopa dönüştü.

Sasha bıçağının ağzından havyar bulaşmış blini'yi eliyle bana yedirirken sabah güneşi kurşun geçirmez camdan süzülüyor. Boşta kalan avucu, yemekle ilgisi olmayan bir gece yarısı atıştırması için beni tezgâhın üzerine kaldırmasını içeren dün geceki maceralardan dolayı hâlâ ağrıyan kıcımın üzerinde sahiplenici bir şekilde duruyor.

"Ye," diye emrediyor, siyah bornozu göğsünde bıraktığım ısırik izlerinin yol haritasını göstermek için açık duruyor. "Gücüne ihtiyacın olacak."

Bu yılın yetersiz ifadesi. Hâlâ dikey olmam bir mucize çünkü o kadar çok yatay zaman geçirdik ki.

Sanki mümkün olan her düz yüzeyi kirletmek için kutsal bir görevdeymişiz gibi çatı katındaki tüm odaları vaftiz ettik. Sabahın dördüncü turunda onu dizlerimden biraz fazla okşayınca duşu yarı yolda su bastı. Ofis koltuğu, zar zor dikkat ediyormuş gibi yaptığı arka arkaya iki yatırımcı görüşmesi boyunca onu sürdükten sonra hayatının geri kalanında bir gıcırta taşıyacak. Yatak odasından, oturma odasındaki kanepeden ya da fuayedeki koltuktan bahsetmeyelim.

Her şey seks değil ama. Hediyeler tapınağımdaki adaklar gibi görünür: ipekle sarılmış ilk baskı bir Brontë, rüzgarla savrulmuş gibi şekillendirilmiş elmas küpeler

tüyler, biber gazı spreyim için el yapımı deri bir kılıf. Bana yemek pişiriyor ve ben onun ayaklı küvetinde ıslanırken bana Dostoyevski okuyor. Tekrar sevişemeyecek kadar yorgun olduğumuzda, beni kollarına alıyor ve bana çocukluğunda biriktirdiği çalıntı mutluluk anları hakkında hikayeler anlatıyor.

Yılbaşı gecesinden önceki gece, pencerelerin önünden kar geçit töreni yaparken çıplak omzumda takımyıldızlarının izini sürüyor. "Hiç çocuk sahibi olmayı düşündün mü?" diye mırıldanıyor, nefesi kulağıma geliyor. "Mecbur olduğumuz için değil

-Ama *seçtiğimiz* için."

Kaskatı kesildim. "Neden? Değerli Bratva varisin için zaman çizelgesini hızlandırmaya mı çalışıyorsun?"

"Bu kadar hırçın olma, seni küçük tükürük ateşi." Dişleri kulak mememe hafifçe yaklaşıyor. "Sadece merak ediyordum, benim gibi öfkeli bir minik ister misin diye."

Yüzümü ona dönüyorum, dizlerim kalçalarını kavıyor. Ay ışığı kirli sakalındaki gümüşü yakalıyor. "Kendine dikkat et, Ozerov. Kulağa neredeyse romantik geliyordu."

"İşlem yapmayı mı tercih edersin?" Elleri yukarı kayıyor. " değil. İşlemsel olarak çalışabilirim."

Ama kırk dakika sonra nefes nefese yastıkların üzerine yığıldığımızda, alnıma kaburgalarımı çatlatacak kadar yumuşak bir öpücük konduruyor.

Biz mükemmeliz. O da

mükemmel. Her şey o kadar

mükemmel ki.

Bu yüzden bıçağın geldiğini görmüyorum.

Yılbaşı gecesi kar fırtınasıyla birlikte gelir. Met'in balo salonu Tanrı'nın kendisi tarafından sallanan bir kar küresi gibi parıldıyor. Buzdan heykeller gözyaşı damlatıyor ve avizeler elmas ağlatıyor. Odanın her köşesinde garsonlar yüzlerce konuk arasında dolaşıyor: her suç lordu, politikacı ve sosyetik

Sasha ve babam, bu evlilik anlaşması sayesinde tamamen boyun eğdiler.

Sasha'nın sırf bunun için ısmarladığı elbiseyi giyiyorum: yakası cehenneme kadar inen kan kırmızısı bir Valentino. Yırtmacı edepsizlikten biraz uzak duruyor.

Girişte durduğumuzda Sasha'nın parmak eklemleri kalçamı öpüyor. "Gergin misin?" diye soruyor, dudakları kulağımı okşayarak.

"Senden mi? Asla."

Bu bir yalan. Bu gece her şey için gerginim. Sadece Sasha için değil, tüm bunlar için. Bir saatten kısa bir süre içinde, bir zamanlar beni kırmaya ya da bunu denerken ölmeye yemin etmiş bir adama sonsuza dek söz vermem mi gerekiyor? Sasha'nın beni bir tuvalet kabini içinde nefes nefese bulduğu yerden sadece birkaç yüz metre ötede nişanlandığımı dünyaya duyurmam mı gerekiyor?

Çok düzgün ve zarif. Çok kusursuz. Döngüsel anlar ünlülerin anıları içindir, gerçek hayat için değil. İnanmak istiyorum. Sonsuza dek mutluluğa inanmayı çok ama çok istiyorum.

Buna bir daha kanmayacak kadar çok yara aldım.

"Tanrım," diye nefes alıyor Gina beni gördüğünde. Kendisini kayan bir yıldıza benzeten gümüş rengi bir pantolon giymiş olan Gina, itirazlarıma rağmen diğer artı-birim olarak burada. "Tekerlekler üzerinde seks yapıyorsun, Ari."

"Bakın kim konuşuyor!" Etrafta kayıp üçüncü tekerleğimizi aradım. "Lora nerede?"

Gina şampanya kadehiyle odanın uzak bir köşesini işaret ediyor; kabarık, tül kollu pembe bir balo elbisesi giymiş olan Lora, Sasha'nın Phoenix'te bizimle çalışması için görevlendirdiği Bratva teknoloji dehası Pavel'le derin bir sohbete dalmış. Onun bir şakasına kıkırdarken utangaç bir şekilde kızarıyor.

"Bu iğrenç," diyor Gina kesin bir

dille. Elini tokatlıyorum. "Çok

sevimli."

Gözlerini deviriyor ama sonra bakışları omzumun üzerinden geçiyor. "İğrençlikten bahsetmişken..."

Döndüğümde Feliks'in içeri girdiğini gördüm. Sasha onu smokin giymeye bile zorlamış ki bu bile başlı başına bir mucize. Dürüst olmak gerekirse, harika görünüyor. Onu tepeden tırnağa taktik giysiler içinde görmemek garip ama iyi anlamda garip.

"Güzel temizlenmişsin Regina," diyor bize katılırken, gözleri Gina'nın üzerinde bir aşağı bir yukarı geziniyor.

"Bana bir daha öyle derssen seni hemen burada hadım ederim."

"Toplum içinde bu kadar edepsiz konuşmamalısın," diye mırıldanıyor. "Bu kadar çok bakmamalısın. Aval aval bakmaya devam edersen o buz kraliçesi tavrının altında bir nabız olduğunu düşünmeye bile başlayabilirim."

"Rüyalarında, Vasiliev."

"Her gece, *ogonyok*."

Bay ve Bayan Romantik İnkâr'a ayak uyduracak kadar gözlerimi devirmem mümkün değil, bu yüzden onlar tartışırken Sasha'nın nereye kaçmış olabileceğini bulmak için arkamı dönüyorum.

Onu ve Baba'yı piyanonun başında konuşurken fark etmem bir anımı alıyor. Her iki adam da, en azından bu mesafeden bakıldığında yeterince masum görünen gülümsemeler takınıyor. Ama yüzeyin altında.

Sus, seni psikopat. Olmayan şeyleri arama, diyorum kendime. Bu artık normal. Sonsuza dek mutlu olmak böyle bir şey.

Babamın bir eli Sasha'nın omzunda. Ama boştaki eli ceketinin iç cebine doğru seğiriyor. Gümüş bir hap kutusu çıkarıyor. Buradan bile iki tabletin dilinin altında kaybolduğunu görüyorum. Kuru bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor.

Baba başını çevirip doğrudan bana baktığında hala izliyorum. Bunu yaptığında gülümsemesi titriyor, kekeliyor, neredeyse irkiliyor gibi. Sonra öksürüyor ve tekrar düzgün bir şekilde boyuyor.

Ürperdim ve görmemişim gibi davrandım. Saçma bir şekilde paranoyaklaşıyorum; bunu biliyorum. Bu büyük bir gece ve anlaşılabilir bir şekilde gerginim. Ama Sasha, Gina ve Lora benimle kutlama yapmak için buradalar. Her şey harika, muhteşem,

Harika. Kilise anları yakında alacak, fa-la-la, tüm bu güzel Şeyler. Eğer sadece benim-

"Anne!"

Annem mkemmek bir zamanlamayla, her zaman olduğuna yemin ettiğim peri kraliçesi gibi süzülerek yanıma geldi. Boğazındaki inci dizisi - Baba'dan ayrıldıktan sonra kendine aldığı ilk Şey - avizelerin altında güzelce parlıyor.

"Geldin," diye nefes alıyorum o yaklaştığında.

"Tabii ki geldim, aptal kaz!" Dirseğimi tutuyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Bebeğim niŐanlanıyor. Bunu hayatta kaırmazdım."

Gözlerini tekrar dizginlemeden önce gözlerinin kalabalığa doğru kayıŐını kaırmıyorum. Burada rahatsız ve bunu herkesten çok ben anlıyorum. Ama yine de geldi. Benim için geldi.

Onu o kadar çok seviyorum ki

canım yanıyor. "Rüya gibi

görünüyorsun, anne."

"Oh, saçmalık. Bu elbiseyi Dillard's'ın indirim reyonundan aldım ve sol göz kalemim sağ göz kalemimden yarım santim daha aşağıda. *Sen* bir ryasın, tatlım." Yanağıma hafifçe dokunmak için uzandığında dudağı titremeye başlıyor. "Sen... sen... Jasmine olsa..." Sözünü kesti.

"Oraya gitmek zorunda değiliz." Bileğini sıkıyorum. "Bu gece yeni baŐlangılarla ilgili."

GlŐ paramparça olmuş kristal gibi. "Tabii ki. Benim vahşi kızım." Gevşek bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Sadece... mutlu ol, tamam mı? Senin için istediğim tek Şey bu."

Sasha'nın arkamdaki sıcaklığını daha dönüp onun olduğunu görmeden fark ediyorum. Sesi omzumun üzerinden gürlüyor. "Belle. Bu gece muhteşem görünüyorsun."

"ok çekici biri," diyor.

"Ben 'güzellikten etkilenen adam'ı tercih ederim."

"Ben 'büyücü' mü dedim? Ben 'bok dolu' demek istedim." Adamın kaburgalarını dürttüğünde yüzü bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sevgiyle söyledim tabii ki."

Sasha onun sırtıtışına karşılık verir. "Daha azını beklemezdim."

Sonra anne kaşlarını çatarak parmağını onun yüzüne doğru sallıyor. "Yine de bu ciddi bir Anne Ayı uyarısı: Eller kendine. Gece yarısından önce rujunu bulaştırırsan, senin için gelirim."

Başparmağı kalçamın kavisini okşuyor. "O benimle güvende."

"Mm. Bunu daha önce de duymuştum." Belle göz kırparak karidesli puflar hakkında bir şeyler söyler ve sekerek gider.

Kulak misafiri olmadığı anda Sasha'nın dudakları çenemin menteşesine değiyor. "Seni ne yiyip bitiriyor, *ptichka*?"

İfademi nötr tutmak için elimden geleni yapıyorum. "Beni bir şeylerin yediğini kim söyledi?"

Sasha kıkırdayarak kaşlarımın arasındaki çatıklığa dokunuyor. "Bu öyle diyor." Sonra çeneme dokunuyor. "Bu da öyle diyor." Kıkırdayan ellerime dokunuyor, dudağım çiğnemekten şişmiş. "Ve bu, ve bu. Tüm söylediklerin seni ele veriyor."

"Tamam, ," diye tersliyorum, ellerini yüzümden uzaklaştırıyorum. "Beni bilirsin, ben açık bir kitabım, Sasha Ozerov etraftayken sır diye bir şey yoktur."

Gölge dağılmadan önce yüzü bir milisaniye kararıyor. "Hayır," diye gürlüyor. "Sır diye bir şey yoktur."

İç çekerek ona doğru eğildim, yüzümü göğsüne yaslayarak kendimi sedir ağacı kolonyasına bıraktım. "Bana bunun fırtına öncesi sessizlik olmadığını söyle."

Kıkırdaması omurgamda gümbürdüyor. "Bir fırtınayla *evleniyorsun*, tatlım. Buna alışsan iyi olur."

Kalçamdaki eli aşağı kayıyor. İçgüdüsel olarak eğiliyorum, nabzım avucunun altında çırpınıyor.

"Bana güveniyor musun?" diye mırıldanıyor.

Cevabımı biliyorum. Mantiğa aykırı. İçgüdülere karşı. Baba'dan miras aldığım tüm hayatta kalma genlerine aykırı.

Evet.

Endişe çizgilerimin hafiflediğini görünce gülüyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Bir mikrofon paraziti odayı susturur. Yaylı çalgılar dörtlüsü notanın ortasında susarken, salondaki herkes hep bir ağızdan Baba'nın kürsüye çıktığını görmek için döner.

Gülümsemesi çok geniş, göz bebekleri gözlerinin soğuk grisini yutuyor. "Bayanlar ve baylar, dostlarım ve meslektaşlarım, geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim." Boğazını temizliyor. "Bir baba olarak benim için özel bir gece. Kızım Ariel'i kutlamak için buradayız, kalan son mücevherimi."

Eli titrerken viski parmak eklemlerimin üzerinden akıyor. Küçümsememi saklamak için her şeyimi harcıyorum. *Son kalan.* Sanki Jas onun yanlış yere koyduğu kırık bir mücevher parçasıymış gibi. Sasha'nın avuç içi sırtımın alt kısmına değerek beni sabitliyor.

"Bir adamın mirası..." Baba bir kez daha elini göğüs cebine atar ve gümüş kutuyu çıkarır. İki tane daha yutarken haplar şingirdiyor. "Bir adamın mirası çocuklarıdır. Ve bu gece, benimkini layık birine veriyorum-"

Mikrofon cızırdıyor. Kalabalıktan biri öksürüyor. Baba sallanırken tenim karıncalanıyor, mum gibi yüzünde ter parlıyor. Bu, on gün önce beni tehdit eden hesaplanmış canavar değil; bu, kalan son ipinden sallanan bir kukla.

"Gel," diye mırıldanıyor Sasha, beni sahneye doğru yönlendirerek. "Gidip babana yardım edelim."

Başımı sallıyorum ve kalabalığı yararak o yöne doğru ilerlemeye başlıyoruz. Onu gördüğümde neredeyse sahnenin dibine varmıştık: Kostî Amca, bir buz heykelinin arkasında yarı gizlenmiş. Amcamın genelde parıldayan gözleri kırmızı çerçeveli. Beni görünce parmağını bana doğru uzatıyor. *Acele et, diyor.*

Tereddüt ediyorum. Babam sahnede, bir tarafa kötü bir şekilde yaslanmış ve mikrofonun yakalayamadığı bir şeyler mırıldanıyor. Kalabalık da mırıldanıyor, neler olduğunu merak ediyor.

Dürüst olmak gerekirse ben de öyleyim. Kosti neden öyle bakıyor? Neden *saklanıyor*? ve ellerini çılgınca bana doğru sallıyordu?

Baba sahneden aşağı bakıyor ve bizi beklerken görüyor. Bir el uzatır. "Ariana... S-S-Sash..."

Sasha'nın elinden . "Ari-" diye hırlıyor.

Ama kendimi ailemden biri gibi hissettiren tek adama doğru koşmaya başladım bile.

Kosti Amca'ya ulaştığımda kolumu acıtacak kadar sert tutuyor. Ter kokuyor ve saçları fena halde dağılmış. "Bunu yapamam, *koukla*. Gitmene izin veremem. *Bilmeden* olmaz. Seni korumaya çalışıyordum. Ama ben-"

"Kosti Amca, oluyor? Sen iyi misin?"

Parmakları kollarıma giriyor. Yüzüne çizilmiş bu dehşeti görmek garip bir şekilde yanlış hissettiriyor. "Dün gece bir telefon aldım, Ariel. Jasmine'den."

Geri çekiliyorum. En azından denedim. Ama amcam ölümcül pençesini bırakmıyor. "Jasmine öldü, Kosti Amca."

"Hayır, lanet olsun. Dinlemiyorsun! O- Ben- *Gamoto*, sadece- Buradayım." Elindeki telefonu karıştırıyor, neredeyse düşürüyordu ki elime tutuşturmayı başardı.

Ekranda bir sesli mesaj bekliyor. Oynat tuşuna basıyorum. Hoparlörden bir kadın sesi geliyor.

Tatlı bir ses. Yumuşak, ama ürkek değil ve bir kenarın ipucuna rağmen melodik. Neredeyse tam olarak hatırladığım gibi - eğer hafızamdaki hayaleti on beş yıl silmiş olsaydım.

"Merhaba. Benim. Fazla vaktim yok-her zaman bir dakikadan uzun ev aramalarının takip edilebileceğini söylerdi, o yüzden kısa tutmak istiyorum. Ama... Gazeteleri gördüm. Nişan duyurusu. Yapamaz... Ona bunu yapmamasını söylemelisin. Ona güvenemeyeceğini söyle. Yine aynı şeyi yapıyor, aynı plan, aynı... Eğer ben... Bunu bilmeli... Ve Kosti... Benim de onu sevdiğimi söyle. Tamam. Bu kadar. Çok özür dilerim. Ben çok-"

Bir el yanımdan uzanıp telefonu kapıyor.

Çok iyi tanıdığım o mavi gözleri görmek için dönüyorum.

Sasha'nın yüzü boş değil. Soğuk değil. Daha da kötüsü: teslim olmuş. Neredeyse... *üzgün*. Ona bir kez baktığımda tüm korkunç gerçeğin orada yazılı olduğunu görebiliyorum. Her ayrıntıyı değil ama büyük kısmını, dayanılmaz kütesini, göz göze gelirse beni parçalayacak bir şeyin iri silueti gibi.

Eğer bir gün..

Başparmağı sesli mesajın üzerinde geziniyor. Siliyor.

Ona güvenemez.

Avize ışığı altında yara izi parlıyor. Bir babanın acımasızlığının testere dişli çizgisi.

Yine yapıyor.

Dizlerimin bağı çözüldü. Sasha beni yakaladı, tutuşu morarmıştı. "*Ptichka*-"

"*Biliyordun.*" Kelimeler boğazımı parçaladı, tıpkı dikenli telin Sasha'nın boğazını parçaladığı gibi. "Onun hayatta olduğunu biliyordun. Ve düşünmeme izin verdin-İnanmama izin verdin-"

Cümleyi bitiremiyorum. On gün boyunca kendime onun düşündüğüm adam olmadığını söyledim.

Artık daha iyi biliyorum.

SASHA

Dünya, Ariel'in yüzüne yayılan çatlağa doğru daralıyor. Dudakları ayrılıyor - bir çılgınlıkla değil, sessiz bir parçalanmayla.

"Ari-"

Uzattığım elimden geri çekiliyor. "Yapma. *Yapma*." Tökezleyerek geri çekilirken topuğu o müstehcen kırmızı elbisenin eteğine takılıyor. "Onun yasını tutmama izin verdin. Onu *gömmeme* izin verdin."

Amcası onun dirseğini tutuyor. "Gitmemiz gerek, *koukla*. *Şimdi*."

İçgüdülerim bileğini kırmak için bağıyor. Kalbim -o hain, körelmiş kas- beni sabit tutuyor. "Ariel. Açıklamama izin ver."

"*Neyi* açıklayacaksın?" Kahkahası oyuyor. "Onu kaybettiğimi düşünmeme nasıl izin verdin? *Nasıl*-" Titreyen parmaklarını ağzına bastırıyor. "Biliyordun. Bunca zamandır. Biliyordun."

Balo salonunun ortam mırıltısı bir kükremeye dönüşüyor. Yarısı bizi hedef alıyor. Diğer yarısı farklı bir yöne doğru akıyor.

Nedenini ancak sahneye baktığımda anlıyorum.

Dragan Vukovic kürsünün basamaklarını tırmanıyor, özel dikim smokini Belgrad'da yıllarca kemik kırdığı için hala kalın olan omuzlarını zorluyor.

dövüş çukurları. Bir kolunu gri yüzlü Leander'ın omuzlarına doluyor ve ısınlanıyor.

"Bayanlar ve baylar!" Dragan'ın sesi mikrofondan yükseliyor. "Ne kadar dokunaklı bir aile anı. Mutlu çifti alkışlayalım!"

Leander onun yanında sallanıyor, gözbebekleri büyümüş. Haplar, her ne , artık işe yaramıyor. Bir kâbusun ağzına bakıyor gibi görünüyor.

Ariel sahneye doğru dönüyor. "Baba, yapma-"

"Şimdi dostum, daha önemli konulara geçelim!" Dragan etli bir elini Leander'ın omzuna vuruyor. "Sanırım onlara söylemenin zamanı geldi. Hepsine söyle. *Müttefiklerinize* müstakbel damadınızın ne yaptığını anlatın."

Leander'ın bakışları benimkilerle kilitleniyor. Çenesi ürkekçe çalışıyor, sanki sözcüklerin tadı dilinde iğrençmiş gibi. "Sasha... yardım etti... Jasmine..."

Dragan mikrofonu kaptı. "Kızının sahte ölümüne yardım etti! Cinayetini *bana* yıktı! Hepsi senin ittifakını çalmak için!" Parmağını bana doğru uzatırken tükürükler uçuşuyor. "Bu *svinja* seninle oynadı! Hepinizle oynadı!"

Kalabalık patlıyor.

Kargaşanın ortasında Ariel sahneye doğru koşmaya çalışırken Leander dehşet içinde dizlerinin üzerine çöker. "Baba!"

Onu belinden yakaladım. "Hayır."

Stiletto'sunu kaval kemiğime vurdu. "Bırak beni!"

Leander elini uzatarak kürsünün kenarına doğru sürünür. "Ariana... *neraïdoula mou...*"

Dragan onun kaburgalarına tekme atar. "Seni zayıf pislik. O zaman onun yalanlarını yuttun. Şimdi de bu kurşunu yut."

"Hayır!" Ariel kollarımda vahşileşiyor, çırpınıyor, çığlık atıyor. "Hayır. Baba! Hayır!"

Silah sesi duyulduğunda onu geriye doğru sürüklüyordum.

Leander
sarsıldı.

Croaks.

Ve orkestra çukuruna devrilir.

Ariel'in çılgılığı kanımı donduruyor. Feliks bizi devrilmiş bir masanın arkasına iterken kapılar açılıyor ve Sırp askerleri balo salonuna doluşmaya başlıyor. Buradaki her erkek, kadın ve çocuk çılgılık atıyor ya da kükrüyor, silahlarını çıkarıyor, ulaşabildikleri her yöne kaçıyorlar. "Sasha, buradan siktir olup gitmeliyiz!"

"Diğerlerini dışarı çıkar, Feliks." Bir elimle Ariel'in ağzını kapatıp hıçkırıklarını bastırıyorum. "Şimdi."

Avucumu ısırıldı. Kan fişkırdığını hissediyorum. "Seni *piç*. Bu senin suçun!" Çılgılık atıyor, pençeliyor, vahşi bir şey kollarımda çözülüyor. Tutuşum sıkılaşıyor -çürütecek kadar değil, asla acıtacak kadar değil- ama bağırsaklarından vurulmuş bir hayvan gibi kıvrılıyor.

"Beni dinleyin!" Silah sesleri arasında kükrüyorum.

Dirseği kaburgalarımın çarpıyor. "*Yalan söyledin!*"

Balo salonunun diğer ucunda, Feliks Gina'yı mermer bir sütunun arkasına sürüklüyor. Pavel, Lora'yı omzuna atmış, servis çıkışına doğru koşuyor. Güzel. Adamlarım rollerini biliyor. Ama benim rolüm -önemli olan- ellerimin altında gerçek zamanlı olarak parçalanıyor.

Ariel bana karşı koyuyor. "Bırak ona gideyim!"

"O gitti," diyorum ona. "Baban *öldü, ptichka*."

Kıpırdamıyor. Bir an için sonunda beni duyduğunu sandım. Sonra avuç içi yanağıma çarpıyor.

"Bana böyle hitap edemezsin." Gözleri ikiz süpernovalar gibi -yeşil ateş siyah boşluklara çöküyor. "Bana bir daha hiçbir şey diyemeyeceksin."

Bir kurşun yanımızdaki buz kuğusunu parçalıyor. Şarapnel boynuma saplanıyor.

"Gerçeği mi istiyorsun?" Hırlayarak bizi devrilmiş bir ziyafet masasının arkasına atıyorum. Gümüş çatal bıçak takımı yerde sıçırıyor, gürültüyle dans ediyordu.

kalabalığın paniklemiş ayak sesleri. "Kız kardeşin yaptığım şeyi yapmam için bana yalvardı. O rıhtımda dizlerinin üzerinde ağladı, eğer onu serbest bırakmazsam Dragan'ın onu bulacağından korktu. Baban değerli ittifakını korumak için onu o hayvana geri satabilirdi. Özgür olmak için ölmesi gerekiyordu."

Nefesi kesiliyor. "Bunu bilemezsin."

"Morlukları gördüm!" Hatıralar bir anda canlanıyor -Yasemin'in o güvenli evde titreyen elleri bluzunun düğmelerini açıyor, adamın yaptıklarını bana gösterirken benekli parmak izleri bir kolye gibi boğazını çevreliyor. "Sana yalan söylemekten zevk aldığımı mı sanıyorsun? Yas tutmana izin vermekten? Sana söylemek istemediğimi mi sanıyorsun? Onun hayatını riske atmadan seni olabildiğince yaklaştırmaya çalıştım. Ariel... *Paris'te kemani kim çaldı sanıyorsun?*"

Bir yaylım ateşi daha. Ateş edenleri ritme göre sayıyorum - yarım düzine Sırp hazır ve bekliyor. Dragan'ın sesi gürültüyü bastırıyor, o gırtlaktan gelen ana diliyle adamlarını toparlıyor.

Ariel sessizce hıçkırırken parmakları kollarımın arasına giriyor. "Bana söyleyebilirdin."

"Ve babanın öğrenmesi riskini mi alayım?" Kurşunlar masayı delerken onu kendime yaklaştırp vücudunu kendime siper ediyorum. "Onu geri getirmek için Avrupa'yı paramparça ederdi. Dragan'ı da. Kimse bilmemeliydi. Tek yol buydu."

Kahkahası çiğ kalıyor. "Herkesi manipüle etmenin tek yolu. Bizi *kullanmak* için."

Haksız değil. Özür dilemek için ağzımı açıyorum. Haklı çıkarmak için mi? Arkasında bir gölge belirdiğinde.

İçgüdüler düşüncenin önüne geçti. Bizi döndürüyorum, kalbine doğru giden kurşunu alıyorum.

Darbe sol omzumu delip geçti. Ariel çığlık atıyor. Ateş eden kişi - yüzü bozulmuş et gibi olan bir Sırp homurtusu - bir mermi daha sıkarken sırtıyor.

Ateş edemez.

Tabancam iki kez havladı. Sırtışı da onunla birlikte ölüyor.

"Sasha-" Ariel'in elleri yaranın üzerinde çırpınıyor. "Sen-"

"Önemli değil." Onu servis koridoruna doğru itiyorum. "Çekil!"

Tökezliyor, topukları mahvolmuş elbisesine takılıyor. Dirseğini yakalayıp bizi ileri itiyorum. Parmaklarıma kan bulaşıyor; onun mu, benim mi, Sırp'ın mı, bilemiyorum.

Göğsü kabarıyor. Bir kalp atışı için, banyodaki kızı görüyorum - geniş gözlü, titriyor, o kadar canlı ki ona bakmak canımı acıtıyor.

Sonra bakışları sertleşir.

"Cehenneme kadar yolun

var."

Kalçama diz çöktü. Kasıklarına değil, bir merhamet ya da bir hata, emin değilim ve fırlıyor.

"Ariel!"

Kaos onu yutuyor. Sosyete eşleri çıkışlar için birbirlerini ezmekle meşgul. Silahlı adamlar buzdan heykeller arasında düello yapıyor. Bir yerlerde, Feliks adımı haykırıyor.

Onu tekrar fark ettiğimde Ariel büyük merdiveni yarılamış, kırmızı treni arkasında dalgalanıyor. Asma katta gözden kaybolmadan önce bir kez arkasına bakıyor -saçları iğnelerinden dökülüyor, rimeli yanaklarından aşağı akıyor-.

Ben kovalarken omzumdaki yara çığlık atıyor. Kan smokin ceketimi ıslatıyor, sıcak ve ısrarcı.

Aptal kız. Pervasız, inatçı, görkemli kız.

Her adımda anılar gözümün önüne geliyor. Zoya'nın mutfağındaki kahkahaları. Beni çalışırken izlemiyormuş gibi yaparken dudağını ısırması. O dağda kollarımda uyuyakaldığı, kâbusları konusunda bana güvendiği o ilk an.

Parçalanmış önündeki kan izlerini takip ediyorum. Tiffany elmasları halıda sıkışmış yıldızlar gibi parlıyor.

"Ariel!"

Sessizlik. Sonra-

"Benden uzak dur!"

Sesi Mısır kanadından geliyor. O yöne doğru ilerliyorum ve onu iki lahit arasında çömelmiş halde buluyorum. Acil durum ışıkları onu cehennem kırmızısına boyuyor. Elinde Kleopatra sergisinden bir tören hançeri tutuyordu.

-Yirmi dolarlık hediyelik eşya dükkânı çöpü, ama bana saplamayı başarırsa canımı acıtacak kadar keskin.

"Onu yere bırak." Yaklaşıyorum.

Bıçağı sallıyor. "Ciddiyim, Sasha." "Onu kullanmayacaksın."

"Dene beni."

Kurtlar gibi dönüyoruz. Sırtını kanopik kavanozlardan oluşan bir sergiye çarpıyor ve onları yere düşürüyor. Hançer elinde titriyor ama gözleri hiç şaşmıyor.

"Bunu istediğimi mi sanıyorsun?" . "Uyanık yatarken, öğrendiğinde yüzünün alacağı şekli hayal etmek hoşuma mı gitti sanıyorsun?"

Başını sallar. "Kahramanı oynayamazsın."

"Ben . Ben kötü adamım, hatırladın mı? Şantaj yapan, manipüle eden ve yalan söyleyen canavar."

Hamle yapıyorum. O daha hızlı.

Aşağı doğru savrulan bıçağı engellemeyi başarıyorum ama diğer eliyle yaralı omzuma vuruyor. Ben sendeleyerek geriye doğru giderken, beyaz bir acı dünyayı yok ediyor. Görüşüm netleştğinde, acil çıkışta olduğunu gördüm.

"Ariel-"

Kapı çarpıyor. Kilit devreye girer.

Telle güçlendirilmiş camın arkasından onun yalınayak, kanlar içinde, güzel bir şekilde bekleyen fırtınaya doğru koşuşunu izliyorum.

SASHA

Karda kan. Beyaz üzerine kırmızı. *Sasha Ozerov'un bu yöne doğru koştuğunu* okuyan, buz üzerindeki yazı gibi, ara sokaklarda damlayan bir iz.

İzimi kaybettirmek için elimden geleni yapıyorum, Sırp takipçilerden kurtulmak için iki kat geri dönüyorum. Bu bana Ariel'i kovalamak için çok değerli saniyeler kaybettiriyor ama ölürsem onun işine yaramam. Feliks'in nerede olduğunu, adamlarımdan herhangi birinin nerede olduğunu Allah bilir. Bu tam bir felaket.

Ama beni öldüren omzumdaki ağrı değil, smokin ceketim ter ve pıhtılaşmış kan karışımıyla yaraya kaynaşmış olsa da. Görüşümün kenarlarını karartan şey ittifakın kaybı değil.

Bu o.

Önümdeki basamağın ötesini göremiyorum ve Ariel'in bana bakıp "*Biliyordun*" diye tükürürken gözlerinde kristalleşen yaşların donup kalmış görüntüsü.

Biliyordum.

Evet, biliyordum.

Yaptığım şeyi o zavallı kızı *kurtarmak* için yaptım. Ve evet, bunu bencilce nedenlerden dolayı da yaptım. Dragan'ı Jasmine'in cinayetiyle suçlamak, Leander ve Yunanlıların bana karşı Sırplarla asla ittifak yapmayacakları anlamına geliyordu. Kendimi güçlendirdim.

Leander'ı beni desteklemenin doğru olduğuna ikna etmek on beş uzun yıl sürmüş olsa da kendi imparatorluğumu kurdum.

Bitiş çizgisine çok yaklaştım. *Ariel'le evlenmek. Rıhtımı ele geçir. Şu andan itibaren sonsuzluğa kadar kâr et.*

Ama yol boyunca her şeyi berbat
ettim. Ve nedenini biliyorum.

Çünkü babamın yapmamam için uyardığı her şeyi yaptım. Kalbimin beni
yolumdan çekmesine izin verdim. Annemin yaptığını yaptım.

Atladı.

Düştü.

Paramparça.

Bu kadar kötü acıması şaşırtıcı mı?

Sonumun *burada* bitmesi ne kadar da uygun o zaman. Coğrafyanın ironik bir
cilvesi. Kapının üzerindeki tabela, kemik donduran kar tanelerinin arasından
parıldıyor.

Babushka'nın Kucağı.

Kapıyı tekmeleyerek açıyorum, zil çalıyor. Kendi cesedini canlandıran bir
hayalet gibi restoranın mutfağına sendeleyerek girerken, kanımın daha fazlası
mors alfabesiyle muşambanın üzerine damlıyor.

Sarımsak ve dereotu, yaramın bakır kokusunu delip geçiyor. Zoya
solyankasından başını kaldırıyor, bir baş lahananın üzerinde duran satıra bakıyor.
Yüzü geriliyor.

"Sadis." *Otur.*

Paslanmaz çelik hazırlık masasının üzerine yığılıyorum. "Bana annelik yapma."

Satırı kesme tahtasına çarpıyor. "Ben yapmazsam başka kim yapacak?" Bir
çekmeceyi çekip açıyor, votkayı ve dikiş setini kolaylıkla alıyor. "Tişörtünü
çıkarm."

Kumaş ıslak bir *sıyrıkla* sıyrılıyor. Acıdan kükrememek için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum.

Zoya hasarı görünce dudaklarını büzerek tısladı. "*Pizdets*. Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmadın, Sashenka. Geçti mi?"

Omzumu döndürünce görüş alanımda beyaz kıvılcımlar oluşuyor. "Siktir. Sanırım öyle."

Yaranın üzerine votka döküyor. Bir çılgılığı bastırıyorum.

"Buraya topallayarak gelip yerimde kanlar içinde yatmayalı epey oldu." Cımbızıyla çıkış yarasını inceliyor. "Neredeyse sessizliğin tadını çıkarmaya başlıyordum."

Şarapnel parçalarını çıkardığı her yere işkence ederken sadece homurdanabiliyorum.

"Gölgen nerede?" Zoya cımbızı bıraktı, iğne ve ipliği aldı ve yarayı dikmeye başladı.

"Feliks kendi başının çaresine

bakabilir." "Ben ondan

bahsetmiyordum."

Dezenfektan olarak kullandığı votka şişesini kapıp lıkır lıkır içiyorum. Kurşun yaralarını temizleyebiliyorsa, belki kafatasımı dolduran bu lanet düşünceleri de temizleyebilir. Temizleyemese bile, Zoya'nın incelemesinden daha az yakıyor.

"O gitti."

Yaptığı işe gözlerini kısarak bakıyor, yeniden ayarlıyor ve devam ediyor. İğnenin derime tekrar tekrar girmesi canlı canlı çiğneniyormuşum gibi hissettiriyor.

"Gitti mi?" diye soruyor. "Yoksa *gitti* mi?"

Mutfak sallanıyor. Avucumu masaya bastırıyorum. Sabit. Her zaman sabit. "Fark eder mi?"

"Tabii ki önemli, seni aptal!" Zoya iğneyi yere vuruyor ve parmağını yüzüme batırıyor. "Buraya geliyorsun -kanlar içinde, titriyorsun, parfüm kokuyorsun- ve hiçbir şey olmamış gibi mi davranıyorsun? Kendini çok güçlü sanıyorsun, Aleksandr Ozerov. Ama sen *bu kadar büyükken* ben seni kucağıma almıştım." Elleri bir somun ekmek uzunluğunda. "Yakov..."

"Yapma."

"... ağladığın için kolunda sigara söndürürdü. *Bu* yarayı da ben temizledim, unutma." Parmağı boğazındaki yara izine saplanıyor. "I-"

Çelik girişe doğru fırlattığımda şişe paramparça oldu. Çökmüş çelikten aşağı votka damlıyor. "*Yapma* dedim."

Zoya daha az korkmuş olamazdı. "Şey, ben hiçbir zaman iyi bir dinleyici olmadım."

"Bazı bölümlerinde orada olmanız sizi benim yaşadıklarım konusunda uzman yapmaz. *Hiçbir şey* bilmiyorsun." Ayağa fırladım ve ona doğru ilerledim. Bu hareket onun gevşemiş dikişlerinden birkaçını serbest bıraktı ve kolumdan aşağı sıcak kan damlamasına neden oldu.

Yumruklarını kalçalarına yerleştiriyor ve bana kaşlarını çatıyor. "Bunu biliyorum: Yakov öldüğünde buraya geldin. Hatırlıyor musun? Tam olarak bu koltuğa oturdun. Ve o gece ne dediğini biliyor musun, *malchik*?"

Yansımalarımız yansıtıcı yüzeyde geziniyor - o dumanı tüten bir kadın krateri, ben kanlı bir erkek gölgesi.

"Mezarına işeyeceğimi söyledim."

"Hayır." Zoya başını sallıyor. "'Artık güvende' dedin."

Dönüyorum ve sallanan tabureye geri batıyorum. Başım da omzumla aynı anda zonkluyor. İkisi de fena halde acıyor. "*Blyat*," diye tükürüyorum kendime. "*Ssyklo*. Siktiğimin *ssyklo'su*."

Şimdi bana asılan Zoya. "Sen, Sashenka, sevdiği şeyi koruyan bir adamsın. Bunun gerçekleşmesi için kendi kanını dökmek gerekse bile. O yüzden kendine sor: Bu senin için 'önemli değilmiş' gibi mi geliyor?" Parmağını birikmiş kanımda gezdiriyor ve gözlerimin önünde tutuyor. "Bu bana kan gibi görünüyor, *Malchik*. Onun için döktüğüne pişman mısın?"

Alnımı hazırlık masasının yüzeyine bastırıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. *Güm. Güm.* Acı, her yerde. "Sakladığım şey yüzünden benden nefret ediyor, Zoya."

"Yani? Nefret sadece hala nefes alan sevgidir." Başımın arkasını kavırıyor ve kederli bir şekilde iç çekiyor, havası uzun, hüznü bir akışla ıslık çalarak dışarı çıkıyor.

"Nefes alan bir şey kalmadı, Zoya. Leander öldü. İttifak öldü. Her şey öldü."

"*Nyet*, çocuğum. Sen ondan vazgeçene kadar hiçbir şey gerçekten ölmüş sayılmaz. *Mamochka*'nın öldüğünü mü düşünüyorsun? Yoksa burada mı?" Başımı kaldırdığımda Zoya'nın kollarını bütün mutfağı, restoranı kapsayacak şekilde açtığını görüyorum. "O burada bizimle birlikte. Benim içimde. Senin içinde. Ve bu Ariel... Onunla yaşadığın şey, sen ölmesine izin vermedikçe ölmüş sayılmaz. Ona git. Yalvar. Yalvar. *Yaşa*."

İçimden gırtlaktan bir ses çıkıyor; kısmen hırıltı, kısmen hıçkırık. "Beni görür görmez vuracak."

Zoya'nın gülümsemesi satırı gibi kıvrılıyor. "O yüzden eğilmeye hazır ol."

ARIEL

Pencereden giren bir taş onu kolayca kırar.

Gözden kaybolmak, caddeden uzaklaşmak için tırmanıyorum. Ama içeri girdiğimde bir an durup arkama bakıyorum.

Düşmeyen sivri cam parçaları dış gibi açıklıktan dışarı fırlıyor. Ayaklarımın dibinde binlerce küçük ayna var. Her birinin içinde bir Ariel var ve o Ariellerin her biri aynı.

Bir aptal.

Aptalın
teki.

Aptal, kandırılmış bir hayalperest, aptal bir kırmızı elbise içinde, soyunu geçebileceğini düşünen biri.

Bakışlarımı ayırıp etrafıma bakıyorum. Kütüphaneyi gece görmek garip. Gündüzleri her zaman aydınlık ve temiz, alacakaranlıkta ise büyülüydü. Şimdi ise gölgeler uzun ve kalın. Raflar pusuda, kocaman, neredeyse başımın üzerinde kıvrılacakmış gibi duruyor.

Yıkık pencereden soğuk bir rüzgar esiyor. Titriyorum, kollarımı kendime doluyorum ve aceleyle içeri giriyorum.

Buraya gelmem oldukça komik, değil mi? Burası tüm hikayelerin ölmek için geldiği yer. Bittiklerinde buraya ve zamanın sonuna kadar burada kalırlar.

Benim hikayem bitti. Annemin bana hak ettiğimi söylediği o peri masalı, o büyük romantizm, deri kaplı bir tabutun içinde mühürlenmek üzere. Sasha'nın bana verdiği boş sayfaları doldurmaya vakit bulduğumda, onu bitirmek için harika bir repliğim var:

Ve kimse sonsuza dek yaşamadı. Kesinlikle "mutlu" değil.

Sırtımı ceviz panellere dayayarak bir çalışma odasına çöküyorum. Ellerim titremeye devam ediyor. Sasha'nın kanı tırnaklarımın altında ona vurduğum yerden kabuk bağladı.

Benim pek de masalsı olmayan sonumdan daha da komik olanı, eskiden Lois Lane olduğumu düşünmemdi. Cesur bir muhabir, korkusuz bir kahraman, dünyayı karşısına alıp kazanacak kadar cesur bir kadın. Başta karşı çıksam da, Sasha'nın benim Süpermen'im olabileceğini gerçekten düşünmeye başladım.

Ancak herkesin aynı olduğu ortaya çıktı: baştan aşağı yalancılar.

En çok da o. Yalancı. Kahrolası *yalancı*. Annesinin gözlerine ve babasının yumruklarına sahip yalancı. Kız kardeşimi bir koz gibi saklayan yalancı. Babamı tanıdığı herkesin önünde dizlerinin üzerinde ölüme terk eden yalancı. Gerçekler arasındaki boşluklarda onu sevmemi sağlayan yalancı.

O biliyordu. Sasha biliyordu. Sasha yalan söyledi.

Zanaatkar yalanları. Sınırlı sayıda, ısmarlama aldatma.

Mide bulantısı midemde zirve yapıyor. Sessiz kalmak için tırnaklarımı baldırlarıma geçiriyorum.

Dışarıda kar fırtınası şehri tebeşirle çizilmiş bir resme dönüştürüyor. Dışarıda bir yerlerde Sasha muhtemelen kendini toparlamaya çalışıyor. Bir sonraki oyununu planlıyordur. Ve ben buradayım, şimdiye kadar anlamlı olan tek yerde çözülüyorum - bağlanmış gerçeklerin sıraları arasında, biz insanların kendimizi daha büyük iyilik için olduğuna ikna ettiğimiz tüm günahların sessiz tanıkları.

Yanağımlı, birinin masanın üzerine bıraktığı 1997 tarihli tozlu bir *The New York Times* nüshasına bastırıyorum. Manşetler Prenses Di hakkında çığlık atıyor,

Borsalar, diğ er trajedilerden sonra dönmeye devam eden bir dünya.

Neden bu olay onu kendi ekseninde durduracakmış gibi geliyor?

Ya da aslında, dönmeye devam etmesi daha mı kötü? *Benim* dünyam bitmiş olabilir ama kimsenin umurunda olmaz. Onlar devam edecek, aşık olacak, bebek yapacak, Noel'de kız kardeşlerinin evlerine gidip sıcak oturma odalarında birlikte gülecek ve birbirlerine özenle paketlenmiş hediyeler verecekler. Ben karanlık kütüphanelere gireceğim ve soğuktan korunmak için dizlerimi göğsüme çekeceğim.

Uyumaya  alışıyorum. Kötü gidiyor. Gözlerimi her kapattığım da Sasha'yı görüyorum. Beni onunla evlenmeye ikna etmek için on günü vardı. Ve başardı. Her şeye rağmen başardı. Ondan uzaklaşmak için tırmalıyor ve pen eliyordum, ona *yaklaşmak* için tırmalıyor ve pen eliyordum.

Ve yarı rüyalarda, yaptığım daha çok tırmalamak ve pen elemek. Ama bu sefer, yüzüme kapanan tabut kapaklarını tırmalıyor ve pen eliyorum. Etrafımdaki yaldızlı hücre parmaklıklarını tıngırdatarak kapatıyorum. Artık nefes alamayana kadar yüzüme bir bez parçası gibi inen karanlığ a.

Klik tabuta gidiyor.

Klik kafese gidiyor.

Klik sesi... Ayak sesi?

Nefes nefese uyandım ve duran bir gölge görmek için baktım. "  imde burası olduğ na dair bir his vardı," diyor.

Sesi dikenli tel gibi etrafımı sarıyor. Başka tarafa bakıyorum. Bakmak zorundayım. Eğer şimdi ona bakarsam, hala kar erimişken ve eklemlerinde kan kabuk bağlamışken, kırılacağım.

"buradan, Sasha. Tanrı aşkına, beni yalnız bırak." "Hayır."

Tek hece göğüs kafesimde titreşiyor. "Neden olmasın? Neden *lanet* değil mi?" Haykırıyorum.

Feryadımın yankıları kütüphane yığınları arasında kaybolana kadar bekliyor. "Neden burada olduğumu biliyorsun."

"Böbürlenmek için mi? Babam öldü. Benimle evlenmek zorunda değilsin ve yine de istediğin her şeyi elde edebilirsin."

Başını sallıyor. "Hayır. Her şeyi değil."

Gözlerimi zorla açtım. Eskisinden bir adım daha yakın. Tavan penceresinden sızan yarım ay ışığını yakalayacak kadar. Mavi gözleri parlak ama gömleği kanlı lime lime olmuş ve duruşu neredeyse bozulmuş.

"Yapma," dedim ona. "Bunu yapamazsın. Bana Jasmine hakkında yalan söyledikten sonra olmaz. Babamın idam edilmesini izledikten sonra olmaz. Senin o *canavar olmadığına* inanmama izin verdikten sonra olmaz..."

"Ben bir canavarım." Onu itmeye çalıştığımda bileğimi yakalıyor. "Ama o türden değil."

Serbest bırakıyorum. Hareket, dağınık masadan bir kitabı düşürüyor. Yere düşen kitabın gümbürtüsü odanın içinde yankılanıyor.

"Dragan'a iftira attın. Ailemin on yıl boyunca yas tutmasına izin verdin. Ne için? Lanet bir *ittifak* için mi?"

"Hayatta kalmak için." Çenesi titriyor. "Her şeyi yapmamla aynı sebepten."

"Saçmalık. Bana doğruyu söylemek için bir düzine şansın vardı. Randevularımızda. Paris'te. Hatta sen-" Kelimeler boğazımda düğümleniyor. *Beni sevdiğini söylediğinde.*

Sasha benim alanıma yaklaşarak beni koridorun duvarına yasladı. "Bana inanır mıydın? O ilk gece? İkinci gece? Peki ya üçüncüsünde, Ariel? O zaman bana inanır mıydın?"

"Bilmiyorum!" Sesimi zehirli bir tıslamaya indiriyorum. "Ama denemedin bile. Sen sadece... Bir peri masalına kanmama izin verdin."

Burun delikleri alevlendi. "Hepsi yalan değildi."

"değil miydi?" Elimle işaret ediyorum. "Kütüphane randevusu? Kaplıca mı? Lanet olası *İç çamaşırı* mı? Hepsi uzun vadeli planın bir parçası, değil mi? Küçük karını mutlu ederken

sen-"

Beni öpüyor.

Öncekiler gibi değil. Yavaş yanma, alaycı baskınlık yok. Bu acı. Cezalandırma. Elleri beni duvara yaslariken dişleri alt dudağımı kan akıtacak kadar sert yakalıyor. Bir iniltiyi ısııyorum, tırnaklarım harap smokin gömleğinin içinden pazılarına batıyor.

Geri çekildiğinde ikimiz de titriyorduk.

"*Eto ne lozh.*" Nefesi yanağımı yakıyor. "Bunların hiçbirisi yalan değildi."

Acıyan ağzıma vurup tükürüyorum, "Kanıtla."

"Nasıl?"

"Evlen

benimle."

Durdu. "Ne?"

"Şu anda. Sözleşme yok. Tanık yok. Siyasi kazanç yok." Annemin nişan yüzüğünü parmağımdan çıkarıp aramızda tutuyorum. "Sadece sen ve ben, kahve molaları arasında evrakları dosyalayacak bir belediye memurunun önündeyiz."

Bakışları yüzüğe düşüyor. "Ariel-"

"Eğer ciddiysen -eğer bunlardan herhangi biri gerçekse- bunu yapacaksın." Sesim çatlıyor. "Aksi takdirde, benden uzaklaş ve asla arkana bakma."

Bir süre hiçbir şey söylemiyor. Kütüphanenin uzak bağırsaklarında, bir saat unutulmaya doğru ilerliyor.

Gözlerinin ardındaki hesapların titreşimini izliyorum - riskleri tartan *pakhan*, savunmasızlıktan geri çekilen bir tiran tarafından yetiştirilen çocuk.

"Bir şeyler yapmam için bana zaman ver-"

Kalbim büzüşüp kül oluyor. "Cevabın bu o zaman. En azından dürüst bir cevap."

"Ariel. Ariel, bekle-"

Beni tekrar yakalıyor ama ben çoktan harekete geçtim, kurgu ve romantizmin, tarih ve bilimin yanından koşarak geçiyorum. Kütüphanenin arka çıkışı ileride beliriyor, kış ışığı buzlu camdan sızıyor.

"*Ya tebya lyublyu!*"

Rus beni durdurdu. Yavaşça döndüm. On adım geride, göğsü kabarmış, saçları dağınık. Diz çökmüş bir *çar*.

"Seni seviyorum," diye tekrarlıyor İngilizce, açık bir yara gibi çiğ. "Ama evlilik... Bu sadece bir yemin değil. *Güçtür*. Birbirimiz üzerinde. Her şey üzerinde."

Başımı salladım. "Baban konuşuyor."

"Yanılmıyordu."

"Yani bu kadar mı?" Çıkış işareti gözyaşlarımın arasında bulanıklaşıyor. "Birinin senin üzerinde güç sahibi olması riskini almaktansa yalnız kalmayı mı tercih ediyorsun?"

"Seni güvende tutmayı tercih ederim!" "Neyden? Kendinden mi?"

"Benim kurduğum dünyadan. Bu gece babanı öldüren dünyadan."

Kelimeler aramızda asılı kalıyor, küflü havada zehirli gaz gibi. Bir elimi göğüs kafesime bastırıyorum, yarı kurşun deliği bulmayı umarak.

"Bu hayatın nelere mal olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Fısıltım boğuk bir vıraklamaya dönüştü. "Sekiz yaşımdan beri bu bedeli ödüyorum, Sasha. Ama senin için ödemeye hazırdım. Çünkü düşündüm ki... Çünkü buna değdiğini düşündüm."

"*Ptichka*." Bir adım öne çıkar. "İzin ver-"

"Hayır, Sasha. Senin şansın vardı. Aslında on şansın vardı. Şimdi hepsini mahvettin."

Kapı arkamdan kesin bir şekilde çarpıyor. Ara sokakta tökezlerken kar yanaklarımı yakıyor ama arkama bakmıyorum. Bakamıyorum.

Çöp bidonları ile Beşinci Cadde arasında bir yerde, yüzük uyuşmuş parmaklarımdan kayıyor. Geri almak için durmadım.

Bırakın lağım fareleri parlak ödüllerini alsınlar.

Bırakın tacının geri kalanıyla birlikte çürüsün.

SASHA

Karın üzerine kırmızı tükürüyorum. Taze sağanakların onu gömmesi sadece birkaç saniye sürüyor. Bu kahrolası şehrin sonsuza dek yutacağı bir kan lekesi daha.

Ariel'in ayak sesleri köşede kayboluyor. Yine de kokusu kalıyor. *Şeftali*. Her zaman şeftali.

Pridi obratno ko mne, kükremek istiyorum. *Bana geri dön*.

Ama yapmayacak. Bundan sonra olmaz. Ve onu kim suçlayabilir ki? Bu oyunu oynayabileceğimi, bu sırları dengeleyebileceğimi, her birini bir diğerinden saklayabileceğimi düşünmüştüm. Ama ateşle ancak derini yakmadan önce bu kadar uzun süre hokkabazlık yapabilirsin.

Alnımı binanın tuğlalarına bastırıyorum. Saatime baktığımda gece yarısını bir dakika geçtiğini görüyorum içten içe gülerek. Yeni bir yıl. Taze bir başlangıç. Şehir, üzerine yeni bir hikâye yazabileceğimiz temiz, boş bir tuval gibi bembeyaz karla örtülmüş.

Ama yazacak ne hikayemiz kaldı ki? Muhabir olan Ariel, ben değilim. Her şeyi örtbas etmeye çalıştım ve bakın bu beni nereye getirdi: karanlık, boş bir sokakta tek başıma soğuk kan damlıyor.

Sonra metal şingirtıları duyuyorum ve tek olmadığımı fark ediyorum. Çok yavaş dönüyorum.

Daha silah sesini duymadan ilk kurşun beni yakaladı.

Beni lanet bir balerin gibi döndürüyor. Sendelemeye, dik durmaya çalışıyorum, çünkü sırtüstü yatan bir adam ölü bir adamdır. Ama buzda ayaklarım altımdan kayıyor ve acı dolu bir homurtuyla yere yığılıyorum. İki el daha ateş edildi. Biri karnıma, diğeri kalçama. Acı. Çok fazla acı. Dünyam bir santim genişliğinde bir tünele dönüşüyor.

Görüş alanımdaki tünele Dragan giriyor. Kendini beğenmiş Sırp piçi sırtıyor. Arkasında, fedailerinin kalaşnikofları alçakta, yüzleri kar maskeleriyle gizlenmiş bir şekilde yayılıyor.

"Ozerov." Dragan'ın sesi . "Bok gibi görünüyorsun."

"Aynı şekilde."

Yaralı bacağıma tekme attı. Çığlık atıyorum.

"On beş yıl bekledim," diye iç geçiriyor. "On beş yıl boyunca beni çok iyi kandırdığını düşünmeni izledim. Kendini çok *zeki* sanıyordun, genç Sasha. Kıza temiz bir çalım attın ve Leander ona gerçekte ne olduğunu anlatmaya çalıştığımda neden bana inansın ki? Hayır, hayır, tabii ki inanmaz. Senin hikayen çok daha güzeldi."

Ona bu konuda hiçbir şeyin güzel olmadığını söylemek istiyorum. Boğazımdaki dikenli teller hoş değildi. Jasmine'in etrafındaki çürükler de hoş değildi. Ona hayatını geri verirken bile yüzü dehşet içinde gözyaşlarıyla doluydu. *Nereye gideceğim? Ne yapacağım?*

Buna sen karar vereceksin, dedim ona.

Dragan'ın yüzü allak bullak oluyor ve bana tekrar tekme atıyor, bu sefer gövdeme. Kaburgalarım kırıldı. İki mi? Üç mü? Söylemesi zor. Tüm acı, beni canlı canlı yakan tek bir cehenneme karışıyor.

"Bu şekilde bitmesi en iyisi," diye karar verdi. "Hiçbir zaman konuşmayı seven biri olmadım, bu yüzden sanırım burada bırakacağım. Bir köpek gibi yaşa, bir köpek gibi öl. Beyler... canını yakın."

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama faydası yok. Ben daha nefes bile alamadan üstüme çıktılar.

Botlar. Bir sürü çizme. Dragan'ın çoktan kıldığı kaburgaları tekmeliyorlar. Sıkılmış dişlerimin arasından çığlık atana kadar kurşun yaralarına basıyorlar. Bir *mudak* topuğunu boynumdaki yara izine sürüyor ve birden yine on iki yaşındayım, babamın teli boğazımı ısırıyor ve hırlıyor: *Zayıf, zayıf, zayıf.*

Demek böyle bitiyor. Tıpkı annem gibi, soğuk ve sert bir zeminde kırık bir uzuv halinde ölüyorum. Mücadeleyi bırakıyorum ve şehrin beni de yutmasını bekliyorum.

Sonra, beni şaşırttı:

"Yeter." Dragan'ın sesi puslu havayı yarıyor. "Onu duvara yaslayın."

Dayağı bırakıp beni ayağa kaldırıyorlar ve sokağın tuğlalarına yaslıyorlar. Gözlerime kan damlıyor, dokununca sıcak, ama geri kalan her yerim mezar kadar soğuk.

Dragan çömeliyor ve eldivenli eliyle sarkan çenemi göğsümden kaldırıyor, böylece gözlerinin içine bakmaktan başka çarem kalmıyor. "Benden her şeyimi aldın. İtibarımı. Gelinimi. *İmparatorluğumu.*" Ceketinden bir bıçak çıkardı; antika, kavisli. Osmanlı çeliği. "Şimdi kalbini alıyorum."

Bıçağı kaldırıyor.

Ama onu indiremeden sokağın aşağısında ışıklar yanar. Kırmızı ve mavi.

"Patron!" Sırp fedailerden biri ara sokağın girişine doğru başını sallıyor. Farlar tuğla duvarları süpürüyor. "Five-O."

Dragan ayağa kalktı, pantolonundaki kanımı sildi. "Bah! Silahını bana ver! Gitmeden önce onun işini bitireceğim."

Dragan fedailerinden birinin silahını kapıldığı sırada polis sokağın sonunda bağırıyor. Sırpların geri kalanı polisleri uzak tutmak için silahlarını onlara doğru ateşliyor. Bu sırada Dragan tabancanın ucuyla alnımı öpüyor.

Sadece gülebiliyorum. Kurtarıldı ve mahkum edildi, kurtarıldı ve mahkum edildi, tekrar ve tekrar... Bu atlıkarıncadan bıktım. *Bitir gitsin*, bence. *Bir adam ancak bu kadar dayanabilir*

birçok zar atar.

Dragan'ın alaycılığı derinleşir. Parmağı tetiğe doğru kayıyor. Ve...

Tıklayın.

Boş oda.

Düşünmüyorum; sadece hareket ediyorum. Elim Dragan'ın düşürdüğü bıçağı buluyor ve körlemesine yukarı doğru kesiyor. Bıçak Dragan'ın kasıklarına batıyor. Çıglık atıyor. Bıçağı yana doğru çekip damarlarını kesiyorum ve adamları ateş açarken yuvarlanıyorum. Kurşunlar kafamın olduğu duvara saplanıyor.

Kaos.

Dragan Sırpça bağırıyor. Lastikler gıcırıyor. Polisler iner.

Her şeyin ortasında çöp konteynerinin arkasına sürünüyorum, bıçak hâlâ kanlı ve titreyen parmaklarımda. Dragan ve ekibi koşarak sokağın diğer ucuna gidiyor ve gözden kayboluyor.

Kar yağıyor.

Altımda kan birikiyor, buharlaşıyor.

Ayağa kalk.

Kollarım büküldü.

Kalk, ssyklo.

Çöp konteynerini tırmalıyorum, kırmızı lekeler bırakıyorum. Vertigo sert vurur. Sokak bulanıklaşıyor

-İki çöp kutusu, dört, sekiz.

Dışlerimi gıcırdatarak telefonumu aradım. Ekran çatlamıştı. Kan dokunmatik ekranın bozulmasına neden oluyor ama sonunda itaat etmesini sağlıyorum.

Feliks'in numarası. Çalışıyor. Çalışıyor.

"Sasha? Sasha! Kahretsin, ?" "Lib... Lib...

Kütüphane..."

"Siktir. Bekle, ben-"

Ne dediğini duyamadan telefon uyuşmuş parmaklarımdan kayıyor. Karanlık içeri süzülüyor.

Bu şekilde değil.

Ariel'in yüzü göz kapaklarımdın ardında süzülüyor -Paris'te gülüyor, kütüphanede öfkeli, o lanet soyunma odasında altımda parçalanıyor.

Ya tebya lyublyu.

Titreyen bir elimle karnımdaki yaraya bastırıyorum, orada yaşamın akıp gittiğini hissedebiliyorum.

Basınç. Baskıya devam.

Sonra üzerime bir gölge düştü.

"Oh, Sasha." Kosti Makris kaşmir atkısını düzeltirken gözlerini kırptırıyor. "İyi görünmüyorsun."

Bıçağı tekmeleyerek elimden aldı. Sonra çömelip eldivenli eliyle çenemi yukarı kaldırdı. "Merak etme dostum. Seninle ilgileneceğim, tıpkı yeğenimle ilgilendiğin gibi."

Siyahlık beni bütünüyle yutuyor.

ARIEL

Koşarken bir yemin ediyorum. Bu gece etmeyi düşündüğüm yemini değil ama yine de bir yemin.

Sasha Ozerov'u bırakacağım.

Her adım bu sözün altını çiziyor. Onu arkamda bırakacağım. Her şeyini. Her öpücüğü, her dokunuşu, ışıklar kapalıyken kulağıma fısıldadığı her mırıltıyı ve çarşafların altında sadece ikimizin ten tene dokunuşunu. Hepsi geçmişte kalacak.

Ben koşarken kar boğazıma saplanıyor. Nefesim düzensiz bulutlar halinde geliyor. Kütüphanenin silueti arkamda kaybolana, demir grisi gökyüzü tarafından yutulana kadar yavaşlamıyorum.

Sağ elim zonkluyor. Donmuş kirpiklerimin arasından baktığımda parmak eklemlerimin altındaki yarıktan kan damladığını görüyorum - kütüphane penceresine çarpmamın bir sonucu.

Tanrım, bu şiirsel çemberleri birleştirmeye çalışan hayattan bıktım. Anlamıyor mu? Hiçbir şey *düzgün değil*. Hiçbir şey *bütün değildir*. Her şey kırık dökük, hıçkırığa hıçkırığa ağlayan bir karmaşa ve asla düzgün bir eşzamanlılıkla başladığınız yere geri döneceksiniz.

-Her seferinde daha kötü durumda olursunuz.

Önümüzdeki kar fırtınasında neon bir tabela parlıyor-CVS. Sığınak. Mükemmel. Dükkandan ilk yardım çantası aşırıp kendime yama yapabilirim.

Otomatik kapılar benim için hırıldayarak açılıyor. Floresan ışıklar tepemde vızıldıyor, koridorları ateşten bir rüyaya çeviriyor. Bir kutu yara bandı ve hidrojen peroksit alıp banyoya doğru ilerlemeye başlıyorum.

Sonra aile planlaması rafının önünde donun.

Pembe bir kutu raftan benimle alay ediyor. *Hızlı Sonuçlar!* diye cıvıldıyor. Midem bulanıyor. *Sadece stres*, diyorum kendime. *Gangsterlerden kaçmanın ve bir insan yıkım topuna nişanlı rolü oynamanın stresi*. On gündür tüm hayatım yokuş aşağı yuvarlanan bok dolu bir çöplük yangınına dönmüştü, bu yüzden tabii ki testi yaptırmam gerektiğini söyleyen bu garip, çırpınan sezgim, sadece görmek için, sadece emin olmak için... Bu saçmalık, değil mi?

Değil mi?

Testi aldım.

Banyoda ambalajı kurcalıyorum ama ellerim kanla kayganlaştığı için plastiği yırtmadan önce iki kez düşürüyorum.

İşedim, testi lavaboya koydum ve saniyeleri saydım. Altmış. Yüz. Yüz yirmi. Aynadan kasten kaçıyorum. Eğer istediğim gibi olursa, yansımamı bir daha asla göremeyeceğim.

Testin otomatik zamanlayıcısı başladığında kendi sayımı bitiriyorum. Aşağı bakıyorum ve-

"Hayır." Elimi karnıma bastırıyorum. "Hayır, , *hayır*."

İki pembe çizgi.

Kendimi lavaboya yaslayıp baş dönmesi içinde nefes alıyorum. Bir bebek. *Onun Bebeğim*.

Bunu bırakamam, değil mi?

Testi çöpe atıyorum.

Dışarıda soğuk beni tokatlayarak uyandırıyor. Telefonumu çıkarıyorum, parmaklarım kan ve karda kayıyor. Kosti ilk çalışta cevap veriyor. "Ari? ? Neredesin?"

sen-"

"Biletlere ihtiyacım var." Sesim çatlıyor. "Ben gidiyorum. Bu gece."

DEVAM EDECEK

Hikaye şu şekilde devam ediyor
Ozerov Bratva düetinin 2. kitabı:
TESLİM OLMAK İÇİN 10 GÜN

AYRICA NICOLE FOX TARAFINDAN

Litvinov Bratva

[Mürekkepli](#)

[Adonis](#)

[Mürekkepli](#)

[Athena](#)

Groza Bratva

[Cashmere Cruelty](#)

[Cashmere Ruin](#)

Kuznetsov Bratva

[Emerald Malice](#)

[Emerald Vices](#)

Novikov Bratva

[Fildişi Küller](#)

[Fildişi Yemin](#)

Egorov Bratva

[Karışık Masumiyet](#)

[Karışık Çöküş](#)

Zakrevsky Bratva

[Günahın Acının](#)

[Rapsodisi Yalanların](#)

[Sonati](#)

Bugrov Bratva

[Midnight Purgatory](#)

[Midnight Sanctuary](#)

Oryolov Bratva

[Zalim Cennet](#)

[Zalim Söz](#)

Pushkin Bratva

[Cognac Villain](#)

[Cognac Vixen](#)

Viktorov Bratva

[Viski Zehiri Viski](#)

[Acısı](#)

Orlov Bratva

[Champagne Venom](#)

[Champagne Wrath](#)

Uvarov Bratva

[Safir Yara İzleri](#)

[Safir Gözyaşları](#)

Vlasov Bratva [Kibirli](#)

[Canavar Kibirli Hata](#)

Zhukova Bratva

[Lekeli Tiran Lekeli](#)

[Kraliçe](#)

Stepanov Bratva

[Saten Günahkar](#)

[Saten Prenses](#)

Makarova Bratva

[Parçalanmış Sunak](#)

[Parçalanmış Beşik](#)

Solovev Bratva

[Yıkılmış Yıkılmış](#)

[TahtTaç](#)

Vorobev Bratva

[Kadife Kadife](#)

[MelekŞeytan](#)

Romanoff Bratva [Immaculate](#)

[Deception Immaculate](#)

[Corruption](#)

Kovalyov Bratva

[Yıldızlı Kafes](#)

[Yıldızlı Gözyaşları](#)

[Jaded Soul](#)

[Jaded Devil](#)

[Yırtık Peçe](#)

[Yırtık Dantel](#)

Mazzeo Mafia Düet

[Yalancının Ninnisi \(1. Kitap\)](#)

[Günahkarın Ninnisi \(2. Kitap\)](#)

Bratva Suç Sendikası

**İstenilen sırayla okunabilir!*

[Bana Söylediği](#)

[Yalanlar Bana Verdiği](#)

[Yaralar Bana Öğrettiği](#)

[Günahlar](#)

Belluci Mafya Üçlemesi

[Yozlaşmış Melek \(1. Kitap\)](#)

[Yozlaşmış Kitap](#)[Yozlaşmış](#)

[İmparatorluk \(3. Kitap\)](#)[Kraliçe](#)

(2)

De Maggio Mafya Düeti

[Takım Elbiseli \(1. Kitap\)](#)

[Şeytan Sunaktaki Şeytan](#)

(2Kitap)

Kornilov Bratva Düeti [Don ile](#)

[Evli \(1. Kitap\)](#) [Ölüm Bizi](#)

[Ayırana Kadar \(2Kitap\)](#)

Bratva İmparatorluğu'nun Varisleri

**İstenilen sırayla okunabilir!*

[Kostya](#)

[Maksim](#)

[Andrei](#)

Ravenlake Akademisi Prensleri (Zorba Romantik)

**Tek başına da okunabilir!*

[Cruel Prep](#) [Cruel](#)

[Cruel](#)

[EliteAcademy](#)

Tsezar Bratva

[Nightfall \(Kitap 1\)](#)

[Şafak Vakti \(Kitap 2\)](#)

Rus Suç Kardeşliği

**İstenilen sırada okunabilir!* [Mafya](#)

[Tarafından Sahiplenildi Babası](#)

[Babası Babası Tarafından Nakavt](#)

[Edildi Mafya Mafya Mafya Babasına](#)

[Satıldı Tarafından Korunmadı](#)

[Mafya Patronu tarafından](#)

[çalındı Mafya Patronu ile tuzak](#)

[ped](#)

Volkov Bratva [Kırk](#)

[Yeminler \(1. Kitap.\) Kırk](#)

[\(Kırk Günahlar](#)

[\(bağımsız\)Umutlar 2 Kitap\)](#)

Diğer Bağımsızlar

[Vin: Bir Mafya Romantizmi](#)

Kutu Setleri

[Bratva Mafya Patronları \(Rus Suç Kardeşliği Kitapları 1-6\) Tsezar](#)

[Bratva \(Tsezar Bratva Düet Kitapları 1-2\)](#)

[Bratva İmparatorluğu'nun](#)

[Varisleri Babaları Mafya](#)

[Koleksiyonu Donların](#)

[Yolsuzluğu](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

